

Giới thiệu Mười Lăm Năm

Thể loại: thanh xuân học đường, hiện đại

Editor: Thùy Lam

Poster: leuyenhoanghanh

Độ dài: 65 chương

Nhân vật chính: Liễu Dung, Hồ Diệp, Thường Lộ Vận, Lương Tuyết

Bác Khuất Nguyên nói: “Thế gian đều đục, mỗi ta trong; Thế gian say cả, mình ta tỉnh.” (1)

(1) Trích “Sở từ”.

Sau đó bác phần uất nhảy xuống sông...

Câu chuyện này nói với chúng ta rằng: dù rất nhiều lúc chúng ta mơ ước được nổi bật hơn người, nhưng chúng ta vẫn luôn khát vọng có một nơi, một quần thể đặc biệt thuộc về mình, làm một con người trong một nhóm có nhãn mác.

Bởi vì con người là động vật quần cư.

Đây là một câu chuyện nói về sự trưởng thành, nếu trong quá trình trưởng thành của bạn cũng có một quãng thời gian như vậy, là một người hoàn toàn không hòa nhập với mọi người, cảm giác mình bị cô lập, bị ra rìa, thì câu chuyện này chính là viết cho bạn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tuổi dậy thì - người “bị nhất”;

Liễu Dung là một cô gái bình thường, chiều cao trung bình, rất gầy, ngoại hình miễn cưỡng được 75 điểm, xem như trên trung bình, đứng giữa đám đông tuyệt đối là một mảng không khí.

Một mảng không khí nhỏ.

Cha mẹ cô đều là người đi làm, một nhà ba người bình thường, bối cảnh thành viên gia đình đơn giản, không có tài sản gì lớn, không cần từ sáng đến tối lo bị bắt cóc như mắc chứng vọng tưởng bị hại, sở tiết kiệm có ít tiền, đi siêu thị không tới mức cầm quả cà không nỡ mua quả dưa___tóm lại, nười cô gái trong thành phố thì có bảy tám người như cô, chính là số đông trong truyền thuyết, là một cô gái nhỏ mà người ta vừa nhìn là quên ngay.

Nhưng cô lại có một chút khác biệt, như Hồ Diệp, như Thường Lộ Vận, như Lương Tuyết___nói ra thì, các cô đều có chút khác biệt như thế.

Đặt trong cả thành phố, cả Trung Quốc, các cô là những đứa trẻ bình thường nhất, nhưng nếu thu hẹp tầm nhìn lại, đặt trong một ngôi trường công lập bình thường ở một góc thành phố, một lớp học bình thường, thế là bắt đầu có chút khác thường.

Theo tập tục của loài người, cứ ba sinh vật tụ lại cùng nhau thì phải chia ra tốt - trung bình - kém, trong một lớp luôn có người này nhất cái này, người khác nhất cái khác, sau đó mọi người và những người “bị nhất” bất hạnh kia mơ hồ phân biệt với nhau.

Người lòng dạ tốt chút thì luôn cảm thấy đây là một đám sinh vật đặc thù, thuộc về dạng “có thể nhìn từ xa nhưng không thể khinh nhờn”, không ở chung thể giới với mình, còn những người mà lúc nhỏ không được gia đình giáo dục tốt, tâm lý hơi u ám thì ý nghĩ của họ tương đối nhiều.

Có câu miếu nhỏ gió to, hỏ cạn cóc nhiều.

Một lớp 40 người, tỉ lệ bất hạnh “bị nhất” là 1/40, còn nếu tính theo số nhân khẩu to lớn của cả Trung Quốc...

Thế là những tập thể nhìn có vẻ nhỏ nhưng thực ra về số lượng thì không nhỏ chút nào...

Chẳng hạn như Hồ Diệp, Hồ Diệp là cô gái xinh đẹp nhất lớp, mẩy lòi như nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn gì gì đó đương nhiên vô cùng vớ vẩn, có điều trong các hộ dân có tư cách nhập học ở trường trung học số 5 của thành phố, vừa quét mắt nhìn khắp lớp 7/3 thì ánh mắt rất dễ dàng dừng lại trên người cô gái ấy.

Dù sao thế giới này không nhiều những cô gái xinh đẹp bẩm sinh.

Từ hồi tiểu học đã có nam sinh nhét một đồng tờ giấy nhỏ đầy lỗi chính tả và ngữ pháp vào học bàn cô, nhưng Hồ Diệp là một cô gái kiêu ngạo, vô cùng chướng mắt đám nam sinh đầu to óc như trái nho này, nên đến bây giờ vẫn là một cô gái thuần khiết chưa yêu sớm.

Chẳng hạn như Thường Lộ Vận, cô tương đối bất hạnh, một người chiếm hai chữ “nhất”, nghe nói cha cô là một thầy giáo, ừm, phần tử tri thức, đặt tên cũng thích đặt có ý cảnh tao nhã, cho nên cô có một cái tên nhiều nét nhất (1), và cơ thể mập nhất.

(1) Tên Thường Lộ Vận: 常露韵.

“Mập nhất” là mập cỡ nào?

Nếu vút cô ấy vào lớp hạt giống tuyển thủ sumo thì chắc chắn cô ấy sẽ giống con gà con ăn không đủ no, nếu đặt cô ấy giữa quần chúng nhân dân to lớn thì cũng lắm chỉ là hơi quá cân, không tới mức ảnh hưởng chức năng tìm mạch.

Nhưng dù cả trường có rất nhiều người mập thì xác suất bình quân để phân phối họ vào cùng một lớp là rất hiếm, Thường Lộ Vận ở giữa những thiếu nữ xinh đẹp mảnh mai trông như đã điều giữa bầy gà.

Dù sao, trong thời đại hòa bình này, nhân số đông đảo, không mấy ai có thể thưởng thức loại người chiếm nhiều không gian.

Cô và Liễu Dung ngồi bàn trước bàn sau, đôi lúc Liễu Dung nhìn phía trước sẽ vô tình dịch bàn mình ra sau một chút, chỉ lo sẽ chen lấn cô gái ấy.

Chẳng hạn như Lương Tuyết, nhà Lương Tuyết nghèo, cha là người tàn tật, mẹ không có lương tâm, bỏ chạy theo người đàn ông khác từ lâu, trong nhà, người duy nhất có quyền lên tiếng với người ngoài là bà nội dùng mảnh tóc bạc phơ. Bà nội của Lương Tuyết là lời giải thích hùng hồn cho thế nào là “cô động ra tình hoa”, một bà lão khô khan nhỏ gầy xông pha chiến đấu đánh nhau mắng chửi mà phong thái không kém năm xưa, nghiêm nhiên có khí thế kinh người “phụ nữ chưa ngoa đánh đá nhất thành phố trừ ta ra còn ai”.

Nhưng bà nội Lương đã hơn 60 tuổi còn phải chống đỡ một gia đình đổ nát như vậy, dù bà có dùng mảnh thì nhà cửa vẫn bốn bề lộng gió. Thế là Lương Tuyết trở thành cô gái loli thôi nhất, nhà nghèo nhất lớp.

Cuối cùng, chẳng hạn như Liễu Dung.

Lúc nhỏ, mẹ Liễu Dung luôn cảm thấy đứa trẻ này ngờ ngác không lanh lợi, không chơi cùng đám bạn nhỏ, nên nhất thời xúc động, đưa cô đi kiểm tra IQ, kết quả lại trúng giải lớn ____ đo ra được cô có chỉ số IQ là 150.

Trình độ này nếu đặt ở lớp huấn luyện thần đồng hay câu lạc bộ thiên tài gì đó trên TV thì tuyệt đối là rất bình thường, đại chúng, nhưng cha mẹ Liễu Dung sau khi nghiêm túc thảo luận lại kiên định cho rằng, con cái nên trưởng thành trong một môi trường bình thường mạnh khỏe, nên ở cùng tất cả bạn bè đồng trang lứa, nên đi từng bước vững chắc chứ không làm các trò như nhảy lớp vượt cấp, phải dằng hoàng nghiêm chỉnh đến trường.

Thế là cô từ từ đặc biệt, phần lớn thời gian ở trường, cô đều rất rảnh rỗi, thái độ sinh hoạt bình thường là thả hồn tận đầu tận đầu, đề tài người khác nói chuyện thì cô không hứng thú, đề tài cô hứng thú thì người khác nghe không hiểu, ngay cả thầy cô cũng nói, em học sinh Liễu Dung rất thông minh, chỉ là hơi dị dị, không hòa hợp với mọi người.

Nhưng có biện pháp gì đây?

Cô, Hồ Diệp, Thường Lộ Vận, Lương Tuyết, không một ai hòa hợp với mọi người, bất kể các cô có lý tưởng cuộc đời thứ vị thế nào, tương lai có phương hướng trưởng thành khác nhau một trời một vực ra sao, trong tuổi dậy thì này, các cô có một điểm giống nhau rất lớn, đó là các cô đều hoặc rõ ràng hoặc âm thầm – bị cô lập.

Lúc kiểm tra khảo sát đầu năm, Liễu Dung dùng điểm cao tuyệt đối đứng số 1 trong lớp, là lần đầu tiên cô thể hiện “tài năng xuất chúng”, dù sao hồi tiểu học vẫn có vài bạn được 100 điểm, cô ngoại trừ ngốc một chút thì không có gì đặc biệt.

Nhưng ngờ đâu kỳ kiểm tra khảo sát đầu năm của trường trung học số 5 vô cùng thất đức, vào lúc bọn trẻ đã chơi đùa sung sướng cả kỳ nghỉ hè, kiến thức trong đầu còn sạch hơn cả túi thì nhà trường lại tập kích bất ngờ, cho một bài kiểm tra tổng hợp tất cả kiến thức tiểu học từ lớp 1 đến lớp 6.

Có ma nào mà nhớ? Tiếng than dậy khắp đất trời.

Không phụ kỳ vọng của mọi người, kết quả kiểm tra vô cùng thảm, tâm lý âm u của các thầy cô được thỏa mãn, cảm thấy có đòn phủ đầu này thì có thể khiến bọn trẻ có động lực học hành, ngày ngày tiến bộ.

Người kiểm tra được điểm cao, ngoại trừ loại quái thú không cần thận nhớ hết toàn bộ như Liễu Dung thì là những đứa trẻ ngoan đến mức nghỉ hè còn chăm chỉ học hành __ đương nhiên, theo kinh nghiệm cho thấy, loại thứ hai còn quái thú hơn cả quái thú.

Liễu Dung rất mơ màng, ngày đầu tiên nhập học báo danh, giáo viên chủ nhiệm Triệu Hồng đặc biệt gọi tên cô, hai người mắt to trừng mắt nhỏ quan sát nhau nửa ngày, cuối cùng Triệu Hồng gật gật đầu, răn dạy:

- Thầy thấy thành tích của em không tệ, gần như là top 10 của lớp, xem ra thời tiểu học của em rất huy hoàng nhỉ.

Liễu Dung mở to mắt cố gắng trung biểu cảm thành kính nhìn thầy giáo mập, thầm nghĩ thầy giáo cấp 2 đúng là có trình độ, ngay cả răn dạy cũng ra vẻ

đạo mạo như thế, lại còn “huy hoàng”.

Triệu Hồng nói tiếp:

- Không được kiêu ngạo nhé, trung học khác tiểu học, yêu cầu cao hơn, độ khó chương trình học cũng nâng lên nhiều nấc, hi vọng em có thể giữ gìn được sự “huy hoàng” của mình, nâng lên một tầm cao mới.

Nói rồi thầy giờ nắm đấm đưa lên trên.

Liễu Dung liền nhớ tới “Nhà độc tài vĩ đại” do Chaplin diễn, thế là bắt đầu lo sợ, thậm chí hóa ra học cấp 2 gian nan khổ sở như vậy à ____ có điều chỉ một tuần sau là cô hiểu, kỳ thực thầy chủ nhiệm nói lời này chỉ là nói theo khuôn mẫu bình thường của giáo viên trong trường mà thôi.

Tiết toán đầu tiên, học chưa tới 10 phút, Liễu Dung liền bắt đầu thả hồn rong chơi. Cô có một cái tật rất lớn, đó là không tập trung.

Tâm lý học chủ nghĩa cổ điển có một lý luận rằng khi trẻ con 5 - 6 tuổi, bắt đầu tiếp xúc giáo dục vỡ lòng, sẽ thông qua nỗ lực của bản thân để thu được tri thức và tiến bộ, cảm giác thành công trong quá trình đó sẽ giúp trẻ phát triển phẩm chất tốt là kiên trì, học được làm thế nào để tập trung sự chú ý, làm thế nào để thiết lập mục tiêu và nỗ lực, cùng với thưởng thức niềm vui của thành công.

Rất nhiều năm sau, khi Liễu Dung biết lý luận này đã cảm thấy rất oán giận.

Nhớ khi 5 - 6 tuổi cô làm gì? Cô giáo dạy đếm và dạy phép cộng trừ, nhận biết mấy chữ như chữ “Thiên” chữ “Điền” (二), mấy thứ này hồi còn rất nhỏ trong nhà đã dạy cô rồi, khiến cô có ảo giác là mình sinh ra đã biết, thế là rất bất hạnh khiến giai đoạn tuổi quan trọng này trôi qua trong mơ mơ màng màng.

(2) Chữ “Thiên” (天), chữ “Điền” (田) là các chữ đơn giản trong tiếng Trung.

Kể từ đó, đối với cô, tập trung sự chú ý là một trong những việc khó khăn nhất.

Lần này cô lại phân tâm đánh giá Thường Lộ Vận đằng trước, thậm chí cô gái này đúng là có thật, đã thảng thốt rồi mà còn mờ mờ hồ hồ nhể nhại, sau lưng ướt đầm, sau đó suy nghĩ của cô lại nhảy đi, bắt đầu cân nhắc cái ghế này thật cứng, nghe nói cấp 2 không có nhiều thời gian hoạt động ngoại khóa, tan học cũng muộn, tan học rồi phải đi mua vở bài tập... ừ, tối còn đang chiếu “Thần điêu đại hiệp” mới quay, đài truyền hình thật đáng ghét, tám giờ mới bắt đầu chiếu, mà chiếu tới gần mười giờ, trong khi mới qua tám giờ rưỡi là mẹ ép cô đi ngủ, phải thu lại để trưa hôm sau xem xem phần sau sẽ thế nào...

Cô toán đã dạy học hơn mười năm, vừa liếc mắt liền biết ngay ai không tập trung, cô tự cho rằng mình giảng bài rất trầm bổng du dương đặc sắc, nhưng ngày đầu tiên tiết đầu tiên chính thức học, học sinh bên dưới ai nấy đều mở to mắt chăm chú lắng nghe, chỉ có cô bé trong góc là không biết đang làm gì, mắt hồi lâu cũng không dao động.

Thế là cô toán cảm thấy trái tim pha lê của mình bị tổn thương, tức giận gọi đích danh:

- Em nữ áo vàng, em nữ áo vàng kia, em trả lời câu hỏi này!

Ồ, cô giáo gọi tên trả lời câu hỏi, ai xui xẻo thế... Liễu Dung quay đầu, phát hiện cả lớp đang nhìn mình, cô từ từ cúi đầu, nhận ra mình bất hạnh chính là “em nữ áo vàng”. Cô đành đứng dậy, nhanh chóng quét mắt một lượt trên bảng đen, biết cô giáo đang giảng gì, rồi lại nhìn vị trí cô giáo đặt phần.

“ $2a = b \Rightarrow a = ?$ ”

Liễu Dung đáp ngay:

- $1/2b$.

Cô toán nhìn cô, nói rất không tình nguyện:

- Ngồi xuống đi.

Nghĩ nghĩ, cô giáo lại đặt phần xuống:

- Các em, các em đừng cảm thấy mấy thứ này nghe có vẻ rất dễ, đây là tri thức nhập môn đại số, bây giờ không học tốt cơ sở thì sau này làm sao đây? Cấp 2 không giống như tiểu học...

Cô ấy là cô giáo chủ nhiệm lớp 7/4 sát vách kiêm giáo viên toán lớp 7/3, đa phần giáo viên chủ nhiệm đều nghiên cứu thuyết giáo, thao thao bất tuyệt được một nửa thì hèn phách Liễu Dung lại không biết đã trôi tận phương trời nào.

Cô toán liếc mắt nhìn cô, lòng cảm thán, em học sinh này đúng là bần nhão không thể trát tường.

Tiết học vẫn tiếp tục, cuối cùng trước khi hết tiết, cô giáo vì để làm quen học sinh mới nên cố tình chừa lại mấy phút, điểm danh từng người trong danh sách, hiển nhiên, cái tên “Liễu Dung” cũng là đối tượng quan tâm trọng điểm của cô giáo nên khi gọi đến cái tên này, cô giáo cố ý đỡ kính mắt lên, rất tò mò muốn biết đó là ai.

Bí kịch xảy ra, đội Liễu Dung lần thứ hai đứng dậy, biểu cảm thất vọng của cô giáo thực sự là muốn che giấu cũng khó.

Thế là lại biểu lộ cảm xúc, lại một bài diễn thuyết về “kết quả học tiểu học tốt không có nghĩa là kết quả học trung học tốt, tuyệt đối không được kiêu căng tự mãn”.

Cô giáo vui vẻ làm lơ giờ.

Trước khi tan học ngày đầu tiên, theo lệ thường là phải chọn ban cán bộ lớp tạm thời. Triệu Hồng đặc biệt nói:

- Đây chỉ là tạm thời, mọi người đều chưa quen thuộc nhau, sau một tháng chúng ta sẽ chọn lại lần nữa.

Kế đó thầy hỏi:

- Ai tình nguyện làm cán bộ lớp, hoặc ai trước đây từng làm cán bộ lớp?

Vài cánh tay lác đác giơ lên, bao gồm Thường Lộ Vận phía trước Liễu Dung. Tuy Liễu Dung lúc này không giỏi bắt chuyện với bạn học nhưng chống không lại sự nhiệt tình của cô bạn cùng bàn, qua một ngày học tập, cô gái tên Vu Hiểu Lệ đó đã làm quen hết mọi người xung quanh, bao gồm cả Thường Lộ Vận.

Tiện thể nói, Vu Hiểu Lệ lúc này vẫn chưa biết Liễu Dung là số 1 xui xẻo của cả lớp, thông qua quan sát, cô ấy thấy cô bạn cùng bàn này trông thông minh nhưng thực tế phản ứng hơi trì hoãn, lúc học tiết chính trị, cô ấy còn nhiệt tình nhắc nhở:

- Thầy giảng đến trang thứ 5 rồi, sao cậu còn đang ở trang mục lục?

Liễu Dung nhỏ giọng hỏi:

- Cậu từng làm chức gì?

Thường Lộ Vận nói:

- Ban đầu mình là lớp phó sinh hoạt của lớp.

Liễu Dung cảm thấy bóng Thường Lộ Vận chợt trở nên cao lớn.

Triệu Hồng đếm số cánh tay, thấy không đủ, lại hỏi:

- Còn ai từng làm cán bộ lớp nữa không? Phục vụ mọi người mà, tích cực lên nào các em.

Liễu Dung hồi học tiểu học rảnh rỗi nên từng tham gia rất nhiều hoạt động ngoại khóa như đội hợp xướng đội vũ đạo, trước đây là lớp phó văn nghệ của lớp, về cơ bản ngoại trừ biểu diễn ngày quốc tế thiếu nhi thì chính là một chức vụ nhàn, cô nghĩ nghĩ rồi cũng giơ tay.

Triệu Hồng gật đầu:

- Được rồi, các em khác về đi, các em giờ tay ở lại.

Mọi người vui vẻ tan học, trong nháy mắt Liễu Dung liền hối hận, cảm giác mình đúng là ăn no rửng mỡ, bị thầy giữ lại thì phim hoạt hình Saint Seiya cô đội về nhà xem cũng xong luôn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Cô gái mặc quần jeans

Liễu Dung tính toán thời gian, thôi, không hy vọng nữa, heo chết không sợ nước sôi, thế là cô không chê muện, cùng cả đám theo Trịnh Hồng vào văn phòng. Có một cô gái trong đám vô cùng hoạt bát, chưa bao lâu đã làm quen hết tất cả mọi người, khi cô ấy chạy tới chỗ Liễu Dung:

- Bạn ơi, có phải bạn là người đứng nhất lớp không?

Liễu Dung ngược mắt nhìn, thầm nghĩ, cô bạn này đẹp quá, da trắng, mặt trái xoan, môi hồng răng trắng, mặt mày thanh tú.

Đại khái vì bản thân không đủ đẹp, hoặc vì ấn tượng về bạn hoa khôi có ngoại hình công chúa này quá sâu sắc, Liễu Dung đứng trước mặt gái đẹp luôn có chút tâm thái vi diệu, lúc nói chuyện với cô ấy, tinh thần lỏng lẻo của cô tương đối dễ tập trung, đồng thời trong lòng nhanh chóng chấm điểm cho ngoại hình tinh tế của đối phương sau đó cô sẽ nghĩ, kỳ thực cô ấy chỉ đẹp có chỗ này chỗ nọ, còn chỗ kia chỗ kia đều chả ra sao.

Nhưng khi đối phương dùng giọng điệu kinh ngạc và hâm mộ để chào cô, lòng Liễu Dung chợt sinh ra một cảm giác hư vinh khó diễn tả bằng lời đối với cái danh hiệu hư vô “nhất lớp” này.

Giống như loại hư vinh lạng lẽ khi học sinh tiểu học tính điểm cuối kỳ vậy, môn ngữ văn của mình tuy kém cậu 2 điểm nhưng môn toán của mình cao hơn cậu 20 điểm nhé.

Thế là Liễu Dung vui vẻ gật đầu, bắt đầu trò chuyện với cô ấy.

Người đẹp nhỏ bô lô ba la:

- Mình tên Hồ Diệp, là chữ Diệp nghĩa bướm bướm ấy ____ sao cậu làm bài kiểm tra giỏi thế? Mình thì không được đâu, hóa ra học tiểu học tốt ghê, lần này mình làm bài kiểm tra không tốt, hay mình bái cậu làm sư phụ nhé? À trước đây cậu từng làm chức gì?

Liễu Dung nói:

- Trước đây mình làm lớp phó văn nghệ lớp.

Hồ Diệp hỏi:

- Vậy có phải cậu biết gì đó không?

Liễu Dung suy nghĩ, đáp theo trình tự thời gian:

- Mình học lớp 1 lớp 2 thì tham gia đội múa, cô giáo chê mình múa giống nhe nanh múa vuốt, nói mình hoài nên mình không múa nữa, học lớp 3 thì mình tham gia đội hợp xướng, sau đó cũng rút, mình từng học đàn điện tử, có thi một lần, cảm thấy không thú vị nên không muốn luyện nữa, bỏ luôn.

Hồ Diệp mở to đôi mắt hạnh, sùng bái:

- Cậu thật đa tài đa nghệ, không được, mình nhất định phải bái cậu làm sư phụ.

Liễu Dung đắm chìm trong sự sùng bái của người đẹp, dương dương tự đắc, suýt bị một bậc cầu thang làm ngã chổng vó.

Có điều chỉ một lát là cô phát hiện, gái đẹp Hồ Diệp nói hơi bị nhiều.

Từ phòng học tới phòng giáo viên, chỉ hai tầng lầu, mất khoảng 5 - 6 phút ngắn ngủi mà Liễu Dung đã biết tất tần tít về thành viên gia tộc trực hệ bảng hệ của Hồ Diệp, về tuổi tác, quê quán, tình trạng hôn nhân mỗi người, cũng như sở thích cá nhân như ăn cơm có chắp miệng hay không, ngủ có ngáy hay không, vân vân và mây mây.

Tuy giọng cô ấy trong trẻo êm tai, nhưng xét thấy mọi người đều đang yên lặng đi sau thầy giáo, vì chưa thân nhau nên không ai nói chuyện, chỉ có một mình Hồ Diệp líu ra líu riu, thỉnh thoảng có người quay đầu lại nhìn sang, ánh mắt truyền đạt một thông điệp rõ ràng ____ cái cô này có phải thiếu não không?

Dáng người Hồ Diệp tinh tế nhưng thần kinh thì không tinh tế như thế, hoàn toàn không nhận ra.

Liễu Dung cảm thấy cứ tiếp tục vậy thì e là mình cũng bị ban cán bộ lớp tương lai và các bạn học cho vào trong phạm vi “thiếu não” vì ngu ngốc ngu ngốc mà tâm mã, chân cô hơi dừng lại, rút phía sau Hồ Diệp nửa bước, nói với Thường Lộ Vận luôn theo sau các cô:

- Thường Lộ Vận, cậu có quen Hồ Diệp không?

Hồ Diệp giống như phát hiện đại lục mới, mắt sáng rực, chuyển nòng súng:

- Trước đây cậu học trường tiểu học số 2 à? Mình cũng vậy nè, lần trước mình đến phòng giáo viên có thấy cậu rồi!

Liễu Dung nhường không gian cho hai vị đồng hương này gặp nhau mà không chút cảm giác tội lỗi, cúi đầu đi nhanh hai bước, đuổi kịp đoàn thể.

Rất lâu sau này, khi cô xem sách giải trí đã học được một câu ____ thà huynh đệ chết còn hơn mình chết.

Lúc Liễu Dung gọi tên Thường Lộ Vận, cô ấy đang thất thần đi sau các cô, giống như cô ấy vẫn quen đi sau người khác vậy, lý do rất đơn giản ____ cô ấy cảm thấy như thế sẽ không có người đi phía sau lên lút chút cười chân mình thô to cỡ nào.

Thường Lộ Vận cảm thấy mình có một cái tật là lúc nhìn người luôn không nhìn mặt mà nhìn chân người ta trước ____ cô khẳng khái cho rằng, chân nhỏ là tiêu chí của người gầy.

Đương nhiên là cô sai, vì trên thực tế chân đà điểu cũng rất nhỏ mà người vẫn cứ cồng kềnh.

Thỉnh thoảng cô sẽ len lén khép tay dưới bàn để đo đùi mình, càng đo tới đầu gối thì lực tay bầu vào thịt càng mạnh, giống như tạo ra ảo giác tay đo tới đâu mình sẽ gầy tới đó ____ lần đo trước đại khái là cách đây ba phút.

Ngoài ra, cô còn có một loạt tật xấu thỉnh thoảng dùng ngón tay đo cổ tay mình, vờ như đang suy nghĩ, dùng tay đo chiều rộng khuôn mặt dưới cằm, vờ như đau mỏi vai, dùng tay nắm vào chỗ vai ít thịt nhất, đụng tới xương để an ủi tâm lý.

Đương nhiên, Thường Lộ Vận tự tin mình làm rất bí mật, vì cho đến nay, không ai phát hiện những động tác nhỏ này của cô có ý gì.

Vừa nãy cô quan sát chân hai cô gái đi trước, trong lòng thầm quy họ vào một loại_____ cô gái mặc quần jeans. Dù quần jeans vô cùng phổ biến, cô vẫn không kìm được lòng hâm mộ, vì Thường Lộ Vận không dễ mua được chiếc quần jeans mặc vừa, dù có nhét được vào đi nữa, cô cũng sẽ cảm thấy chiếc quần kéo căng chẳng khác nào đang phơi bày thịt mỡ của cô, rất xấu hổ.

Cô thích ngắm soi chân người khác, thế là rất tự nhiên suy bụng ta ra bụng người, đồng thời không hiểu sao cho ra một kết luận, chính là nếu mặc quần rộng không bám thịt, người khác không thấy thịt của cô sẽ không thấy cô mập.

Hiển nhiên, cô không thể hiểu, dù bánh trung thu dịp tết chỉ có hai cái nhưng người ta vẫn vì hộp và bao bì bánh mà cảm thấy trong này chắc chắn nội dung phong phú, tương tự và ảo giác mãi mãi mạnh hơn thị giác.

Dọc đường cô luôn để ý chân hai cô gái phía trước, hận không thể gọt bớt thịt của mình xuống, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng đã bị Liễu Dung bán cho Hồ Diệp.

Hồ Diệp nhiệt tình sấp qua, tự nhận là “người quen”, ôm lấy cánh tay Thường Lộ Vận_____ các cô gái đều thích đi như đứa trẻ sinh đôi, Thường Lộ Vận cảm thấy trên người cô ấy có hương thơm ngọt ngào, càng cảm thấy trên người mình mãi mãi là mùi mồ hôi gay mũi, thoáng muốn rút tay lại nhưng bị Hồ Diệp ôm chặt, chỉ có thể cứ thế vừa nghe cô ấy nói chuyện, vừa cứng đờ bị cô ấy kéo về phía trước.

Cuộc họp ban cán bộ lớp đầu tiên chẳng bao lâu đã xong, việc bổ nhiệm rất đơn giản_____ trước đây em làm chức gì? Lớp trưởng? Ồ, vậy làm lớp trưởng tiếp, trước đây làm lớp phó sinh hoạt? Em cũng làm lớp phó sinh hoạt? Được rồi, vậy lớp phó sinh hoạt giao cho em nữ làm, nghe giọng em rất lớn, làm lớp phó thế được đi.

Hồ Diệp lăm lăm lớp trưởng, Thường Lộ Vận tiếp tục làm lớp phó sinh hoạt, chức lớp phó văn nghệ của Liễu Dung là một chức nhàn, tới mức Triệu Hồng bỏ trí chức vụ xong một lượt, uống hộp nước liền quên mất, còn hỏi cô:

- Ban này thầy mới nói em làm gì ấy nhỉ?

Liễu Dung:

- Dạ lớp phó văn nghệ ạ.

- Ồ, đúng đúng, trường chúng ta mỗi khi Tết có hội liên hoan, đến lúc đó còn cần em để tâm nhiều.

Trong lòng Liễu Dung hiện lên một từ_____ lo trước lo sau. Thầy chủ nhiệm đúng là phòng ngừa chu đáo.

Còn có một lớp trưởng nam tên Quách Soái, không phải loại nam chính áo trắng bay bay, thành tích học tập ưu tú nhất và nụ cười dịu dàng nhất như trong tiểu thuyết, mà là một nam sinh cao gầy, trong lúc thầy giáo đang dạy bảo, cậu dùng ánh mắt không rõ hàm ý liếc Liễu Dung, cảm giác rất không thân thiện, rất lâu sau này, Liễu Dung mới biết, bạn Quách Soái chính là số 2 cả lớp trong truyền thuyết, thi đầu vào thấp hơn cô 10 điểm, ngày đầu tiên khai giảng đã xem cô là kẻ địch.

Trước khi đi, Triệu Hồng chợt nhớ ra gì đó, bèn nói với Hồ Diệp:

- Nữ lớp trưởng, em ở lại một lát.

Hồ Diệp vờ vai Thường Lộ Vận và Liễu Dung, vô cùng yêu thương:

- Chờ mình một lát rồi đi cùng nhé.

Bỏ lại hai người chưa kịp phản ứng ở cửa văn phòng, Liễu Dung và Thường Lộ Vận nhìn nhau.

Liễu Dung nghiêm túc tự kiểm điểm, cô cảm thấy trước đây mình không chơi chung được với đám bạn rất có khả năng vì mình không có tính cách như Hồ Diệp, từ nhỏ mẹ đã nói với cô là phải học tập ưu điểm của bạn bè, thế là Liễu Dung cảm thấy ban nãy mình cảm thấy Hồ Diệp phiền là không đúng, mình nên học hỏi sự thân thiện của lớp trưởng.

Sau đó cô nhìn Thường Lộ Vận, quyết định phải thực hành với bạn học này, liền chủ động hỏi:

- Này, nhà các cậu ở đâu thế?

Thường Lộ Vận đáp:

- Bên nhà trẻ đường sắt.

Liễu Dung lập tức điều chỉnh vẻ mặt, bắt chước Hồ Diệp, nở nụ cười khoa trương:

- Nhà mình ban đầu cũng ở bên đó, về sau dọn đi, cậu quen đường ấy không?

Cách kết giao tình bạn của bọn trẻ đôi lúc đều bắt đầu từ “Cậu quen đường ấy không” “Ôi chào thật á, trước đây cậu ấy chung lớp với mình nè”, dù người mà Liễu Dung nói tổng cộng chỉ từng nói với cô hai câu, một câu là “Cho mình mượn cục tẩy nhé”, và một câu khác là “Cảm ơn”. Cho dù Thường Lộ Vận chỉ miễn cưỡng biết có một người như vậy, ngay cả nam hay nữ cũng chưa chắc nhưng vẫn có thể khiến các cô nảy sinh một tình bạn “thế giới thật nhỏ”.

Cửa phòng giáo viên không đóng, lờ lờ trong vọng ra rất rõ ràng, Liễu Dung và Thường Lộ Vận ngoài cửa nghe Triệu Hồng nói với Hồ Diệp:

- Lớp chúng ta lần này có vài em tình huống gia đình khá đặc biệt, vừa khai giảng, thầy chưa tìm hiểu kỹ, bây giờ thầy chỉ biết có một em là Lương Tuyết.

Mấy chữ “tình huống gia đình đặc biệt” vừa thốt, Hồ Diệp bên trong lập tức cảm thấy nhiệm vụ lớp trưởng của mình lớn lao, Liễu Dung và Thường Lộ Vận ngoài cửa cũng không khỏi dừng trò chuyện, đứng tại lắng nghe.

Triệu Hồng uống một hớp nước, nói tiếp:

- Cha em ấy hôm nay nằm viện, bà nội em ấy xin nghỉ giúp, ngày mai em ấy đi học, thầy để em ấy chung bàn với em, nhà em ấy khó khăn, em là lớp trưởng, hãy quan tâm chăm sóc nhiều.

Nói xong, thầy còn thờ dài, Liễu Dung nghe tiếng thờ dài này vô cùng văn nghệ so với vóc dáng bệ thế của thầy Triệu Hồng, chợt bừng tỉnh nhận ra hình tượng thầy chủ nhiệm dường như trở nên cao lớn, không giống như cô giáo chủ nhiệm đầu tiên cấp 1 của cô, vô cùng thích nhận quà, nhận xong còn vào lớp kể lể để mong càng nhiều người “hiếu đạo nghĩa” hơn, cũng không giống như cô giáo chủ nhiệm thứ hai thô tục, lúc chọn hội trưởng hội phụ huynh học sinh, vừa mở miệng là nói thẳng “phụ huynh nhà ai làm quan chức”.

Triệu Hồng dặn dò đơn giản mấy câu rồi để Hồ Diệp đi, ba người cùng lặng lẽ rời khỏi phòng giáo viên, nhìn nhau, tựa như cảm thấy có một bí mật chung, ngầm hiểu, không ai nhắc tới cô bạn học ngày đầu tiên đi học đã vắng này, đề tài trò chuyện bị Hồ Diệp kéo lan man tràng giang đại hải.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Lương Tuyết

Vào lúc hết tiết 1 sáng ngày thứ hai đi học, Lương Tuyết vào lớp.

Cô rất cao, hầu như cao gần bằng thầy Triệu Hồng, có nhiều tóc hơi vàng, cột tóc đuôi ngựa thấp, mặc đồng phục học sinh cũ của trường tiểu học số 3 thành phố, chỗ màu lam đã không còn sáng rõ, chỗ màu trắng đã không còn nhìn ra màu vốn có, quần hơi dài, cổ vể hơi lệch thêch, che phủ đôi giày thể thao màu trắng cũng không nhìn ra màu sắc ban đầu, ôm cái cặp da bò hai quai cũ nát, dây kéo không kéo được, lộ ra một góc sách giáo khoa.

Liễu Dung vừa nghe Vu Hiểu Lệ và Thường Lộ Vận tán gẫu ít chuyện linh tinh về bạn học, vừa lén lút dòm ngó tí mĩ nữ sinh theo sau thầy Triệu Hồng, lo lắng bắt gặp ánh mắt Thường Lộ Vận, phát hiện đối phương cũng đang quan sát Lương Tuyết trong truyền thuyết.

Mắt Lương Tuyết rất tròn, nhiều cô gái dù mắt không hề tròn nhưng thích trợn lên cho tròn giống nữ chính trong “Hoàn Châu cách cách”, cô đi sau thầy Triệu Hồng, hơi cúi đầu theo thói quen, mí mắt sụp xuống ngạo mạn, không thèm nhìn ai, giống như quanh người có một khí chất mạnh mẽ nào đó.

Khí chất thờ ơ, lạnh nhạt, hững hờ.

Chính là loại khí chất thần kỳ khó nói hiếm thấy ở học sinh cấp 2 này khiến quần áo và cặp sách cũ trên người cô thoát nhìn chẳng gai mắt lắm, sau khi thầy Triệu Hồng đi, ngay cả người lăm lờ như Hồ Diệp nhin nửa ngày cũng chỉ ghen ra được một câu:

- Chào bạn, mình tên Hồ Diệp, là lớp trưởng lớp mình, hôm qua bạn không đi học, có gì không hiểu có thể hỏi mình.

Lương Tuyết đạm nhạt nhìn cô ấy, nở nụ cười thân thiện, nói:

- Ồ, cảm ơn, mình tên Lương Tuyết.

Hồ Diệp là một cô gái hơi ngốc, lập tức có cảm giác được chiều mà sợ___có điều cô cảm thấy có một câu thầy nói không đúng, bạn Lương Tuyết hoàn toàn không hề cần “quan tâm chăm sóc”.

Lúc này Vu Hiểu Lệ thờ dài khoa trương bên tai Liễu Dung, cố ý hạ thấp giọng nói kéo dài:

- Nữ sinh đó á hả...

Lời này vừa thốt lập tức thu hút sự chú ý của Liễu Dung và Thường Lộ Vận, nhưng chưa đợi cô ấy tuôn ra thông tin gì thì chuông vào học vang lên, cô toán tinh thần hăng hái như một viên đạn pháo vọt vào lớp học, cất giọng nói oang oang của cô, bắt đầu oanh tạc trong phạm vi cả lớp.

Thường Lộ Vận lưu luyến quay đầu lên ngồi đằng hoàng, nhân sĩ tin tức nhạy bén – Vu Hiểu Lệ ghen một hơi trong ngực, giống như diễn viên sắp diễn một cảnh hoành tráng, lời thoại đã đến bên môi thì sân khấu sập, có chút cảm giác tiến thoái lưỡng nan, có điều năm phút sau, cô ấy bắt hạnh bị cô toán gọi lên trả lời câu hỏi, thế là không để ý tới chuyện sân khấu sập nữa.

Cô toán dường như đã nhắm Liễu Dung, suốt cả tiết học, ánh mắt cô cứ như chim ưng, không ngừng liếc qua bên này, phạm vi công kích vô cùng rộng, Liễu Dung hiển nhiên liên lụy đến các bạn trước sau trái phải chung quanh, một tiết này, mọi người đều cảm như hén.

Liễu Dung hơi cúi đầu, ngo ngác chép lại phần viết bảng của cô giáo mà không qua đại não, tuy sót hàng rất nhiều nhưng nhìn từ góc độ bực giảng, Liễu Dung vẫn là viết không dùng bút, cô toán còn cô ý đi tới xem, phát hiện cô đúng là đang ghi chép____vừa hay Liễu Dung mới lật qua trang, không để cô giáo thấy trang trước chép bài rầu ông nọ cảm cảm bà kia____thế là trong lòng cô giáo hơi an ủi, cảm thấy em học sinh này có lẽ bẩm sinh đã vậy, ánh mắt trông ngo ngác chứ thực ra không phải không tập trung.

Nhưng tâm tư Liễu Dung sớm đã bay tới chỗ bạn học Lương Tuyết mới tới, tự động diễn ra trong đầu câu chuyện về một cô gái chịu đủ ức hiếp, không ngừng vươn lên trong thế đạo mưa sầu gió thảm. Cô toán đóng vai một nhân vật khách mời không rõ, mặc đồ đen, cầm roi da trong tay, chống nạnh cười ác độc, cô gái Lương Tuyết giữa cuồng phong bão táp cong người co rụt trong xó, hai tay ôm phía trước, qua khe hở lộ ra đôi mắt kiên cường bất khuất...

Nước miếng cô toán tung bay giải thích tại sao dấu trừ bên phải phương trình khi chuyển sang bên trái phương trình lại biến thành dấu cộng, không chút lưu ý đến “học sinh ưu tú” mà mình mới yên tâm đang vừa dùng ngòi bút chọt chọt vở vừa cảm phần sục sôi nhìn mình.

Hôm nay đến phiên Liễu Dung trực nhật, cô cảm thấy chuyện này rất bi thương, vì hôm qua cô đã không được xem Saint Seiya____mà hôm nay lại sắp bị lỡ tiếp mất rồi. Khi đó bọn trẻ còn tương đối có quan niệm thời gian, 15 phút ở lại trực nhật có thể khiến cả trường vắng ngắt, người ở lại sẽ có cảm giác “vô cùng muộn”, không giống như nhiều năm sau học đại học, đến muộn nửa tiếng còn không tính là muộn.

Liễu Dung phụ trách lau sạch bảng đen, sau đó ra ngoài vắt sạch khăn lau bảng rồi quay lại đổ rác, cô vừa định đi thì bị cô toán gọi lại giúp cô ấy ôm vở bài tập của lớp vào phòng giáo viên, dọc đường lắng nghe kỳ vọng và giáo huấn tha thiết của cô toán đối với cô, chờ khi quay lại lần nữa thì bạn học quét lớp và lau sàn đã hoàn thành xong nhiệm vụ, xách cặp sách chạy trốn thẳng lợi.

Tổ trưởng trực nhật khá phúc hậu, thấy cặp sách của cô còn nên không khóa cửa, Liễu Dung kiểm tra cửa sổ đóng hết mới xách cặp sách lên, thông thả khóa cửa phòng học lại rồi đi____phim hoạt hình đã chiếu xong từ lâu, cô không gấp nữa, bèn lấy tiền tiêu vặt đến cổng trường mua xôi mút quả.

Cô vừa nhả hạt vào lòng bàn tay vừa quyết định đi tắt qua đường nhỏ. Thời đó, thành phố đã có xu hướng thay đổi từng ngày nhưng vẫn đang tiến hành, còn rất nhiều hẻm nhỏ và người bán hàng rong, quản lý đô thị là ngành nghề mới phát, thỉnh thoảng động kinh chứ không hề ngang ngược.

Ra khỏi trường học, đi qua một con phố người đi đường và xe cộ nườm nượp, dọc đường có thể thấy thật nhiều người bán đồ ăn vặt, kể đó lại đi ngang qua một tiệm sách nhỏ rồi rẽ vào một con hẻm.

Liễu Dung rẽ qua hai con hẻm, cẩn thận tránh bãi phân chó, đang định rẽ vào một con hẻm khác thì chợt nghe có tiếng mắng chửi, bước chân cô dừng lại, mơ hồ cảm thấy không ổn, bèn lặng lẽ ló đầu nhìn, bên kia đường nhỏ có một đám người đang đứng____dựa theo kiểu tóc và màu tóc của họ, Liễu Dung phán đoán đó là “người trong xã hội”.

Đương nhiên, “người trong xã hội” cực kỳ nổi bật này theo lý giải của người trưởng thành là một đám du côn du đảng, nhưng với Liễu Dung lúc này mà nói, đây là một đám người cực kỳ thần bí, cực kỳ nguy hiểm, giống như những nhân vật xã hội đen Hongkong trên ti vi.

Con hẻm này vô cùng vắng vẻ, đầy bùn lầy và rêu xanh mọc ra từ góc tường, Liễu Dung không đi đường này mà chỉ đi ngang qua, theo một con đường khác có gần nho lớn.

Không ngờ nó đã thành nơi cho các anh hùng hào kiệt “giải quyết vấn đề” sau khi tan học.

Liễu Dung định im lặng đi tiếp nhưng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại ngẩng đầu nhìn sang bên đó, cái nhìn này khiến cô chết đứng____vì có một người cử động khiến cô thấy, người bị đám “người trong xã hội” bao vây chính là Lương Tuyết.

Cặp sách của cô ấy bị ném xuống đất, vở bài tập và sách giáo khoa được bao bìa cẩn thận rơi khỏi chiếc cặp chưa bao giờ kéo được dây kéo, Liễu Dung nhìn không rõ vẻ mặt Lương Tuyết, chỉ thấy tay cô ấy cầm một thứ hình như là chổi lau nhà.

Vào lúc này, trong đầu Liễu Dung rất không biết thời thế hiện lên cảnh các đại hiệp hành thiện trừ ác trên phim truyền hình, Bạch Mị đại hiệp, Cam thập cửu muội, lần lượt từng người đi qua một vòng, cô dường như thấy chính mình lao ra, chỉ vào những kẻ “người trong xã hội” mà lớn tiếng mắng, sao các người có thể ý đồ bắt nạt một cô gái hà, kể đó cô sẽ triển khai thần công, đánh từng tên một lần lê bò càn.

Nhưng sự thực là, chân cô như bị đóng đinh vào đất, không dám nhúc nhích xúu nào, thậm chí không dám kêu to “chú ơi nhìn kia, bên kia có người đánh nhau” như những đứa trẻ thông minh trong các câu chuyện kể, cô không kim được ham muốn vờ như không nhìn thấy gì cả, cứ thế lặng lẽ trốn đi, nhưng không biết tại sao, cô không thể di chuyển.

Người đang bị đám côn đồ vây quanh kia, là người cô quen biết____

Tuy cả ngày cô chỉ nói với cô ấy một câu _____ “hôm nay bạn mới đến, không cần nộp bài tập tiếng Anh hôm qua đâu, mình nói với cô giáo một tiếng là được.”

Sau đó, trận ẩu đả bắt đầu.

Từ nhỏ đến lớn, Liễu Dung luôn là học trò ngoan ngoãn mấy hàng đầu, chưa từng thấy cảnh đánh nhau bằng vũ khí.

Một nam sinh đầu chỏ đỏ chót chỏ vàng óng như quả banh nhựa đưa tay đẩy vai Lương Tuyết, Lương Tuyết đánh vào tay cậu ta, khiến tên du côn đó lao đảo, sau đó họ bắt đầu đánh nhau.

Không phải kiểu đánh bay lên, xoay một vòng, mỗi người một kiểu tạo hình, về mặt nhấn nhá rồi vùng lên đánh tiếp như trong tivi, mà là kiểu đánh không có quy tắc trình tự gì hết, nhào vô đánh loạn xạ ngẫu, đầy những lời mắng chửi khó nghe _____

Chàng trai vừa cao vừa cường tráng như một tòa núi nhỏ đá một cú vào bụng Lương Tuyết, Liễu Dung không biết sao mình lại thấy rõ như vậy, Lương Tuyết lùi về sau mấy bước, cả người cúi gập xuống, Liễu Dung cảm thấy cô ấy nhất định rất đau, há miệng không phát ra tiếng nào, trong lúc đó lại có nắm đấm rơi vào người cô ấy, rồi cô ấy lấy hơi lại, nhào lên như thú nhỏ báo thù, vùng chồm lau nhà trên tay vào mặt chàng trai kia, Liễu Dung sợ hết hồn, thầm nghĩ... cậu ta... nhất định cũng đau lắm.

Có người nắm tóc Lương Tuyết, có người nắm cô ấy, tên mập bị chồm lau nhà để lại một vết đỏ buồn cười trên mặt, che mặt lui ra khỏi vòng chiến, hiển nhiên còn choáng đầu hoa mắt.

Liễu Dung xưa nay chưa từng thấy nữ sinh giỏi đánh nhau đến thế, lúc này cô mới mơ hồ biết khí chất mạnh mẽ của đối phương từ đâu ra _____ chỉ xét cảnh trước mắt thì cô thể thấy nó là “đánh hội đồng” chứ không phải “đánh lộn”. Không biết cô đã đứng đó bao lâu, nhìn thấy cả quá trình, sợ choáng váng.

Từ đầu tới cuối, Lương Tuyết chưa từng từ bỏ phản kích, cô ấy rất đau, đau đến mức nước mắt không kiềm được chảy ròng ròng, đầu óc trống rỗng, chỉ là không quản được bàn tay, cơ thể cao gầy của cô ấy va với trái tim đầy thù hận, kèn cựa nhau, nghiền răng nghiền lợi sinh ra ý nghĩ cùng chết với những người này.

Bỗng nhiên, một tiếng chó sủa vang lên, tiếp đó là giọng the thé của một phụ nữ:

- Sao mày lại dắt nó ra ngoài hả?

Bọn còn đồ đang hăng say chiến đấu giết mình, Liễu Dung đang ngây người như tượng cũng giết mình.

Bọn còn đồ nhìn nhau, mắng hai câu khó nghe rồi quyết định lùi lại, trong nháy mắt ấy đầu óc Liễu Dung phản ứng cực kỳ mau lẹ, ôm cái túi hớ tí là kêu “đing đang” của cô trước ngực, nắm chặt lại, không cho nó kêu tiếng nào, sau đó cô nhanh nhậy như mèo rề vào một con đường khác, cô biết nơi đó có một nhà vệ sinh công cộng, liền chui ngay vào nhà vệ sinh nữ.

Mùi thối nồng nặc, tim cô đập như sấm.

Ở trong đó, cô bình tĩnh tính toán bọn còn đồ sẽ đi con đường kia, bèn dựng thẳng tai, thông qua những âm thanh lớn mà vang vọng của họ để phán đoán đường đi và cự ly, đợi đến khi đủ an toàn, cô mới cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài, đánh bạo đưa mắt nhìn lại, Lương Tuyết đã không còn ở đó.

Liễu Dung từ từ đi trên đường về nhà của chính mình, mệt mỏi hết như vừa qua cơn mạo hiểm, mệt mỏi qua đi, nổi si nhục, hổ thẹn và bức bối khó diễn tả thành lời toát lên trong lòng cô.

Tựa như người vừa nãy bị đánh là cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Kiểm tra tháng

Trường trung học số 5 có một quy tắc, chính là mong một học kỳ một của học sinh mới phải trải qua một đợt kiểm tra tháng, nội dung chỉ có ba môn ngữ văn, toán và tiếng Anh để kiểm tra xem đồng đảo quần chúng nhân dân có thích ứng với cuộc sống trung học hay chưa, nếu chưa thích ứng thì học kỳ một mới qua một phần tư, có thể điều chỉnh kịp thời.

Với Liễu Dung mà nói, giống như vừa mở mắt rồi nhắm mắt là tới kỳ kiểm tra tháng, thời gian một tháng như dòng nước chảy xuôi qua kẽ tay, lặng lẽ trôi đi.

Thầy Triệu Hồng lo mọi người căng thẳng _____ vì hiểu rõ cuộc sống tiểu học tốt đẹp không có nhiều chiêu trò nên cố ý giành ra 20 phút sinh hoạt lớp để thảo luận chiến lược chiến thuật xem nên coi thường và xem trọng kẻ địch thế nào.

- Các em đừng quá căng thẳng, lần này chúng ta chỉ kiểm tra ba môn chính, đề cũng không quá khó, chủ yếu là kiểm tra tình hình học tập một tháng nay của các em ở trường, không lấy điểm vào sổ, làm bài không tốt cũng không có nghĩa gì, nhưng___

Thầy Triệu Hồng hít sâu một hơi, học sinh cả lớp bên dưới cũng hít sâu theo, thầy nói:

- Chúng ta vẫn xếp hạng trong lớp nên mọi người phải đề tâm.

Kết quả là ngày hôm sau vào các tiết địa lý, lịch sử, chính trị, sinh học, có nửa lớp ngồi học từ vựng tiếng Anh, nửa lớp giải đề toán, các giáo viên biết mỗi năm đều có một lần như vậy nên cũng bình tĩnh.

Tiết tự học, Liễu Dung cảm thấy Vu Hiểu Lệ đã căng thẳng đến mức sắp cao trang sách, mặt mày kéo căng.

Phát hiện ánh mắt Liễu Dung đang nhìn ngón tay mình, Vu Hiểu Lệ lại nở nụ cười như lên cơn:

- Ôi chào làm sao đây, mình chưa kịp xem gì hết, tháng này mình chỉ lo chơi... cậu xem xong rồi à?

Một mình cậu buổi sáng đã sao chép từ vựng của các bạn kia mấy chục lần rồi đấy, Liễu Dung thầm nhủ.

Thời đó, đa số trẻ con đều bắt đầu học tiếng Anh từ cấp hai, mới khai giảng được một tháng, chẳng qua chỉ học ABC và mấy từ đối thoại cực đơn giản, năm Liễu Dung tám tuổi, mẹ cô đã mua cho cô một bộ sách tiếng Anh nhi đồng có rất nhiều tranh vẽ, rảnh rỗi sẽ dạy cô chơi, đã dạy xong bộ đó cho cô từ lâu, cho nên tiếng Anh một tháng này đối với cô chẳng khác nào không học.

Vậy còn gì đáng xem? Cô mờ mịt lắc đầu:

- Mình vẫn chưa xem.

Vu Hiểu Lệ hơi mở to mắt, lát sau bĩu môi:

- Cậu giỏi, mình không so với cậu.

Rồi không để ý tới cô bạn cùng bàn không hòa hợp như cô nữa.

Liễu Dung chỉ có thể nhập gia tùy tục, mở sách tiếng Anh ra bàn, để đó rồi lại thất thần, nguyên tiết không lật được trang nào, Vu Hiểu Lệ lén quan sát cô mấy lần, liếc xéo sau lưng, thầm nhủ cái thứ này mà cũng làm bạn cán bộ lớp, còn là đại diện tạm thời môn tiếng Anh nữa chứ, vừa nhìn là biết học hành chả ra sao, bài kiểm tra này chắc chắn là bị kịch.

Trong đầu Liễu Dung luôn vô thức lặp lại trận đánh nhau ngày hôm đó cô thấy trong con hẻm, sau ngày đó, Lương Tuyết đến trường mang theo vết bầm tím bên môi, lòng nhiệt tình “quan tâm bạn học” của Hồ Diệp cuối cùng tìm được nơi chiếu rọi, đầu tiên là hồ to gọi nhỏ bày tỏ lòng quan tâm của tổ chức, sau đó ầm ĩ tìm khăn đắp mặt cho cô ấy.

Lương Tuyết lúng túng không thôi, trả lời sự dò hỏi của người khác là ở nhà trượt chân, đập đầu vào góc bàn.

Một mình Liễu Dung biết chân tướng, yên lặng như mắc nghẹn ở cổ.

Trong lòng cô cảm giác như mình nợ Lương Tuyết gì đó nên vô cùng xoắn xuýt___ dù rằng Lương Tuyết không hề biết.

Bất kể cô xoắn xuýt thế nào, kỳ kiểm tra tháng vẫn cứ hành đúng hạn. Vu Hiểu Lệ ôm 16 trang tiếng Anh lẩm bẩm học mãi đến trước phòng kiểm tra, ở ngoài phòng, Liễu Dung gặp Quách Soái.

Sắc mặt Quách Soái cực kỳ nghiêm túc, nhìn thấy cô, cơ bắp trên mặt hơi vận vận, giống như muốn kiềm chế ánh mắt hung dữ vào biểu cảm nghiêm túc, khẽ gạt đầu với cô, không hề biết nhường nhịn nữ sinh, há hê đắc ý bước vào phòng kiểm tra.

Sau kỳ kiểm tra tháng, cả trường đều đi so đáp án.

Nước miếng Vu Hiểu Lệ tung bay so đáp án với Thường Lộ Vận và Cao Tinh bàn trước, hể nghe Cao Tinh nói với vẻ thâm thù đại hận rằng “câu đó câu kia không biết làm” thì cô ấy có vẻ vô cùng phấn khích, đầu tiên là nói vô cùng chính nghĩa “thầy cô quá biến thái, thế mà nói là ra đề không khó, mấy thứ kinh dị kia cũng kiểm tra”, kể đó thì vô cùng xấu hổ nói ra đáp án của mình, cuối cùng nhẹ nhàng tổng kết “kỳ thực mình cũng không biết làm, đánh xum thôi”.

Không biết tại sao, Liễu Dung chợt muốn cười.

Sau đó cô lơ đãng đối mắt với Thường Lộ Vận, thấy cùng một biểu cảm trên mặt đối phương, Liễu Dung tức khắc nảy sinh một tình bạn vi diệu với cô bạn bàn trước quanh năm xâm chiếm vùng trời của cô này.

Hai ngày sau, trong lớp mơ hồ như có một thứ gì đó bị đè nén, vài học sinh không tự chủ trở nên bàng hoàng, không cùng tám chuyện với bạn vào tiết tự học nữa, người này người nọ giả vờ giả vịt bắt đầu học hành chăm chỉ, không biết có phải vì làm bài kiểm tra không tốt nên cho rằng loại trạng thái này ít nhiều có thể bù đắp nhân phẩm khiến kết quả học tập đẹp hơn một chút hay không.

Đương nhiên, cũng có người không tìm không phổi, chẳng hạn như Hồ Diệp.

Cô bạn lớp trưởng Hồ Diệp này rất không nên thân, nói nhiều như tàu hỏa kéo, tiếng cười to đầu tiên lúc tan học mỗi ngày chắc chắn từ cô ấy mà ra, ngoại hình cô ấy xinh đẹp, đám con trai chơi bời lêu lổng khi rảnh rỗi đều thích chọc cô ấy, Hồ Diệp không thấy xấu hổ mà ngược lại còn lấy làm vinh hạnh___ câu này do Vu Hiểu Lệ nói, Vu Hiểu Lệ cực kỳ chứng mất Hồ Diệp.

May mà bạn cùng bàn của Hồ Diệp là Lương Tuyết, lúc hết tiết cô ấy chỉ lẳng lặng nhìn sách giáo khoa của mình, hoặc nằm nhoài lên bàn mà ngủ, không hề bị ảnh hưởng.

Tiết tự học hôm nay còn chưa bắt đầu, có một nam sinh chạy tới, vô cùng quậy phá đưa tay chọc bím tóc Hồ Diệp, Hồ Diệp đưa tay đánh nhưng không với tới cũng bật cười khúc khích, thoát nhìn không hề tức giận với hành vi ấy, sau đó thầy Triệu Hồng bước vào cửa, nghiêm túc nói:

- Hồ Diệp, em theo thầy ra ngoài.

Cả lớp yên tĩnh lại, tướng tá béo mập của thầy Triệu Hồng rất đặc sắc, mấy năm sau khi Liễu Dung luyện tập khẩu ngữ theo tranh biếm họa Garfield đều không tự chủ nhớ đến thầy Triệu đáng kính này___ ông cười lên còn đỡ, hễ ông nghiêm túc là biểu cảm sẽ bị thịt mỡ ép ra dử tợn, hiệu quả cực kỳ giống con mèo mập Garfield kia.

Vu Hiểu Lệ đưa mắt nhìn bóng lưng Hồ Diệp, giống như muốn thể hiện mình ngoan ngoãn, cúi đầu mở vở toán ra, ngồi nghiêm chỉnh. Sau đó, vào lúc mọi người khôi phục lại từ sự cố nhỏ ấy, lại bắt đầu lú ra lú rú, Vu Hiểu Lệ chợt ngẩng phắt đầu, mặt trắng bệch tóm lấy cánh tay Liễu Dung:

- Cậu nói xem... thầy giáo tìm cô ấy có phải vì có kết quả kiểm tra tháng không?

Liễu Dung chớp chớp mắt, còn chưa kịp nói gì thì thấy đại diện môn tiếng Anh lớp bên cạnh ôm xấp bài kiểm tra trắng toát, trông có vẻ rất không may mắn, đứng ở cửa gọi cô:

- Liễu Dung, cô Lưu bảo cậu lấy bài kiểm tra của lớp.

Sấm sét giữa trời quang___ lần này triệt để không còn ai nói chuyện.

Lúc Vu Hiểu Lệ đứng dậy nhường chỗ cho cô, cô thấy rất rõ đầu gối cô ấy va vào chân bàn.

Liễu Dung được ánh mắt phức tạp của cả lớp đưa tiễn ra khỏi phòng học, vốn dĩ cô không có cảm giác gì nhưng bây giờ cũng bắt đầu căng thẳng, không tự chủ tiếp diễn lối tư duy của Vu Hiểu Lệ___ câu diễn huyết cuối cùng kia rốt cuộc là 'is' hay 'are'? Có nhìn nhầm số nhiều và số ít không?

Tiết tự học hôm nay, từng người đại diện ba môn đều bị gọi ra ngoài, sau đó mỗi người với về mặt nghiêm túc ôm một xấp bài kiểm tra trở về, cả lớp còn yên tĩnh hơn cả khi có giáo viên chủ nhiệm đến quản tiết tự học, chờ từng bài kiểm tra được phát ra.

Trăng khuyết cong cong chiếu Cừu Châu, mấy nhà vui về mấy nhà sầu. (1)

(1) Trích bài dân ca "Nguyệt nhi loan loan chiếu Cừu Châu" thời Nam Tống.

Liễu Dung về sớm nhất nên bài kiểm tra tiếng Anh được phát nhanh nhất, sau khi phát xong, cô về chỗ ngồi chờ kết quả hai môn kia___ cô được điểm tối đa môn ngoại ngữ, hơi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng không còn xoắn xuýt đầu óc nữa.

Trí nhớ của cô rất tốt, khi phát bài cô có liếc mắt xem, ai được bao nhiêu điểm, về cơ bản cô đều nắm chắc trong lòng, trừ cô ra, trong lớp rất ít người trên 90 điểm. Liễu Dung thâm tính toán kết quả, tổng cộng là ba môn, môn tiếng Anh cô đã kéo xa khoảng cách với các bạn, mấy môn khác hẳn không thành vấn đề.

Từ ngày đầu tiên đi học lúc nhỏ, cô chưa bao giờ so đo vấn đề điểm số, thế rồi vào ngày này, lần đầu tiên cô linh hội được phép cộng trừ lo lắng___ lúc thi đầu vào, cô đứng số 1, dù cô không cảm thấy gì nhưng các thầy cô đều tìm riêng cô trò chuyện, cô không phải hoàn toàn không có áp lực.

Sau đó cô nghĩ, kỳ thực đây là lần đầu tiên cô hiểu rõ cạnh tranh là gì, cạnh tranh, là sau khi biết kết quả của mình sẽ không kìm được mà quan tâm người khác, mình tốt hơn người khác thì im lặng tránh sang một bên đắc ý, mình kém hơn người khác thì vờ như không quan tâm nhưng trong lòng lại lặng lẽ buồn thiu.

Lúc cô về chỗ ngồi thì phát hiện bài mình đang ở chỗ Vu Hiểu Lệ, Vu Hiểu Lệ lúng túng cười với cô:

- Mình so đáp án.

Liễu Dung biết mình điểm cao nên rộng lượng gạt đầu, ra về không hề để ý, ánh mắt Vu Hiểu Lệ lấp lóe, qua một lát trả lại bài kiểm tra cho cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải cậu từng học tiếng Anh không?

Thấy Liễu Dung gạt đầu, lúc này cô ấy mới giống như hiểu ra gì đó, sắc mặt nhẹ nhõm lại:

- Hèn gì, sớm biết thế mình cũng nên học trước, nhưng thực ra cũng không có gì, sau này học nhiều hơn sẽ như nhau thôi, đúng không?

Liễu Dung cười, kể đó nghe Cao Tinh bàn trước hồ nhỏ:

- Cậu kiểm tra thế nào?

Cao Tinh giờ bài kiểm tra của Thường Lộ Vận rồi quay đầu chỉ về phía cô ấy nói:

- Cô ấy hơn 90 điểm kìa!

Vu Hiểu Lệ tỉnh bơ xếp góc bài kiểm tra có ghi điểm số của mình, nhìn Thường Lộ Vận, cười nói:

- Thế có là gì, bạn cùng bàn mình được 100 kìa.

Ánh mắt Cao Tinh nhìn Liễu Dung lập tức như nhìn người ngoài hành tinh, thỏa mãn lòng hư vinh cô gái nhỏ của cô một cách kỳ diệu.

Tiếp đó, bài kiểm tra ngữ văn, bài kiểm tra toán lục tục được phát ra, lớp tràn ngập tiếng trò chuyện xì xào. Liễu Dung có thêm tí đầu óc, khi bài kiểm tra phát xuống, tự cô sẽ đưa tay lấy trước, không để Vu Hiểu Lệ kiểm duyệt, Vu Hiểu Lệ không dòm ngó được, bèn ở một bên lặng lẽ tự cộng trừ điểm của mình.

Thầy Triệu Hồng đi tới, Hồ Điệp theo sau vành mắt hồng hồng cúi đầu ủ rũ.

Vu Hiểu Lệ nhìn tờ danh sách bất khai (2) trong tay thầy Triệu Hồng, ưỡn lưng rồi lại cúi đầu.

(2) *Bất khai: tên kích cỡ giấy của TQ, tương ứng 270mm x 390mm.*

Bầu không khí cạnh tranh của trường trung học số 5 trước giờ luôn nồng nặc, đồng thời khi đó không quá hiểu thế nào là tôn trọng riêng tư học sinh, thầy Triệu Hồng vừa vào, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, Hồ Điệp lặng lẽ về chỗ của mình ngồi, nghe thầy Triệu Hồng bắt đầu nói:

- Đã có kết quả kiểm tra tháng, lúc này thầy đã xếp hạng lại các em, các em làm bài thế nào thì chính các em cũng thấy bài rồi đấy, trong lòng tự rõ.

...

- Bây giờ thầy đọc kết quả.

Câu nói này như nặng tựa ngàn cân, lập tức ép mấy cái đầu như mầm nhỏ xẹp xuống.

- Điểm cao nhất lớp chúng ta, 292 điểm, em Liễu Dung.

Thầy dừng lại, hơi nhìn Liễu Dung, cô đang dùng bút bi đâm vào vở nghịch nghịch:

- Hi vọng em tiếp tục nỗ lực, lúc thi giữa kỳ vẫn có thể duy trì thành tích này.

Vu Hiểu Lệ nhanh chóng liếc mắt qua Liễu Dung, chưa kịp thấy rõ biểu cảm của cô ấy thì cô ấy đã cúi đầu.

Triệu Hồng đọc một lượt theo bảng xếp hạng ____ hạng 2 Quách Soái, hạng 3 Thường Lộ Vận... nguyên nhân Hồ Điệp bị gọi ra cũng rất rõ ràng, cả lớp 42 người, cô ấy hạng 39, là hạng 4 từ dưới đếm lên, quang vinh trở thành nữ anh hùng duy nhất trong năm người xếp cuối.

Còn là nữ anh hùng lớp trưởng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Cô lập

Hồ Điệp bị hủy chức lớp trưởng tạm thời, ý của thầy là để cô tự kiểm điểm, dồn nhiều sức lực vào chuyện học tập... sợ Hồ Điệp là một cô gái sẽ mất mặt nên Triệu Hồng không nói rõ là cách chức, chỉ tuyên bố sẽ bầu lại ban cán bộ lớp.

Rất nhiều năm về sau, khi bọn trẻ đều đã lớn, hồi tưởng lại, mới nhận ra trong con người thầy giáo Triệu Hồng – tổ hợp của Phật Di Lặc và mèo Garfield – là một trái tim dịu dàng như Hello Kitty.

Triệu Hồng cố ý dành ra thời gian cả tiết sinh hoạt lớp, bảo Quách Soái viết trên bảng đen dòng chữ “lớp trưởng: một nam một nữ, lớp phó sinh hoạt:

một, lớp phó học tập: một, lớp phó kỷ luật: một, lớp phó văn nghệ: một, lớp phó thể dục: một”, sau đó quy tắc là mỗi người lấy ra một tờ giấy, viết tên bảy người, không ghi tên người viết, nộp lên, đọc kết quả phiếu ngay tại chỗ, sau đó bảy người có số phiếu cao nhất sẽ trở thành ban cán bộ lớp, chức vụ cụ thể sẽ do giáo viên chủ nhiệm chỉ định.

Cảm giác tồn tại của ban cán bộ lớp tạm thời trước đó vẫn rất cao, ngay cả chức nhân như Liễu Dung cũng có tên trên bảng kết quả tổng tuyển cử, các bạn học về cơ bản có chút tư duy quán tính, người được chọn chẳng khác mấy với ban đầu, đôi thang không đôi thuốc.

Then chốt liền rơi vào chữ “chỉ định”.

Thế mới nói Triệu Hồng một mặt là người tốt nhưng mặt khác cũng rất gian trá.

Thầy chỉ định Hồ Diệp làm lớp phó học tập___mỗi môn đều có đại diện môn, cho nên “lớp phó học tập” là chức nhân còn nhân hơn cả chức lớp phó văn nghệ, đồng thời lại có chút ý khích lệ trong đó___cô bé, chính em là lớp phó học tập đấy, tên trong năm hạng chót thì coi có được không?

Còn chức nữ lớp trưởng, ánh mắt Triệu Hồng vô thức nhìn Liễu Dung, vừa nhìn thì thấy cô lại là đáng vẻ ngo ngoe ngắc ngắc không biết đang nghĩ gì, thế là bỏ qua cô, người ban đầu là lớp phó kỷ luật – Kiều An được thăng lên một cấp, nghe nói lúc nhỏ vì bị bệnh nên cô ấy đi học muộn một năm, lớn hơn người khác một tuổi nên trông có vẻ chừng chạc hơn nhiều, giọng nói cũng trầm thấp hết như người lớn.

Các giáo viên nhắc nhở, một tháng sau kỳ kiểm tra tháng là thi giữa kỳ, lần thi này quan trọng hơn rất nhiều, tất cả môn học đều phải thi, hơn nữa có xếp hạng của cả 16 lớp.

100 người thành tích cao nhất khối sẽ được dán tên trên bảng lớn, còn đặt một cái tên vô cùng đáng ăn đòn là “top 100”, tiếng tăm cao đến mức người và thần cảm phẫn, ngay cả bác gái bán mứt quả ở cổng thành thoáng gặp phụ huynh học sinh đợi con em cũng sẽ lăm lăm hỏi một câu:

- Con chị học tốt chứ, vào được top 100 không?

Kỳ kiểm tra tháng giầy vò một phen vừa trôi qua lại tới báo động cấp bách của kỳ thi giữa kỳ, bầu không khí lười nhác hồi mới khai giảng đã bị quét sạch sành sanh. Thậm chí không biết là học sinh xúi quẩy của lớp nào bày đầu chơi trò đến trường sớm một tiếng, tự lớn tiếng học bài, kẻ đó ngày càng nhiều người bắt chước theo, đợi đến lúc thi giữa kỳ thì nghiêm nhiên đã trở thành yêu cầu giờ giấc bắt buộc ngầm quy định của các lớp.

Liễu Dung làm bài tập luôn nhanh hơn người khác, lúc tự học không có chuyện gì làm, cô vẫn tiếp tục “tật xấu” trước đây, rút một quyển sách giải trí trong học bàn ra từ từ xem, hoặc lấy vở vẽ ra từ từ vẽ tranh trong “Comic Fans” (1).

(1) *Comic Fans: một tạp chí rất hot của TQ về manga anime Nhật Bản.*

Khi đó tạp chí “Comic Fans” mới bắt đầu phát hành ở các sạp báo lớn nhỏ, bìa màu sắc rực rỡ của nó luôn thử thách năng lực chịu đựng của tiền tiêu vật không tính là nhiều của Liễu Dung, cô mua về luôn không nỡ xem quá nhanh, xem qua hai ba lần, chọn ra bức tranh mình thích để vẽ lại mới được.

Thái độ Vu Hiểu Lệ không biết từ lúc nào đã thay đổi, có lời muốn nói đều không chịu nói với Liễu Dung, trong khi tình cảm với Cao Tinh bàn trên càng lúc càng thân thiết.

Ngày hôm đó Liễu Dung liếc thấy không có giáo viên, bèn thoải mái bày “Comic Fans” ra bàn___

Trong lớp, mỗi người một cái bàn, nhưng bàn của hai người kế bên sẽ kê sát vào nhau, những người thân thiết thì để đồ đạc loạn xạ nên trông giống như hai người cùng dùng chung bàn. Vu Hiểu Lệ tự học, vô tình nhìn qua bên Liễu Dung, phát hiện cô đã phác họa ra đường nét khái quát của cô gái trên vở, cô ấy không biết tại sao lại thỉnh lình bùng nổ, dịch bàn mình ra bên cạnh khoảng 10cm.

Chân bàn ma sát với sàn tạo ra tiếng “Kétttt” chói tai, các bạn xung quanh đều giật mình, Vu Hiểu Lệ nghiêm mặt, không ngẩng đầu lên, giống như muốn chôn mặt vào vở bài tập vậy.

Sau đó đa phần ánh mắt đều nhìn Liễu Dung khiến cô hơi lúng túng, tưởng mình quấy rầy Vu Hiểu Lệ học hành, bèn cẩn thận cất sách manga vào, đặt trên đùi, đồng thời hơi dịch dịch qua bên cạnh, chiếm một góc bàn nho nhỏ, tiếp tục tô tô vẽ vẽ trên vở vẽ.

Nhưng lại qua một lát, khuỷu tay Vu Hiểu Lệ chọt hất mạnh lên, thờ dãi vô cùng khoa trương, nghiêng người, khoanh tay về trước, gần như trưng ra tư thế quay ngoắt lưng về phía Liễu Dung.

Nam sinh bàn sau tên Ưông Dương đang gục trên bàn ngủ, bị đánh thức, Liễu Dung nghe cậu ta mắng thô tục:

- Mấy con mắt này làm gì thế, giật cả mình.

Tiết tự học kết thúc, bắt đầu có người thu dọn cặp sách chuẩn bị về nhà, Thường Lộ Vận quay đầu mượn bài tập logarit toán, thoáng thấy vở vẽ của Liễu Dung, bèn muốn xem, sau đó thuận miệng nói:

- Bài tập của cậu làm xong cả rồi à?

Liễu Dung gật đầu, còn chưa nói gì, Vu Hiểu Lệ bên cạnh đã cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn, lên giọng:

- Đương nhiên, người ta là ai chứ, có thể giống người bình thường như chúng ta sao?

Sau đó cô ấy cầm cặp sách của mình lên bỏ đi, cái bàn vẫn để nguyên cách bàn Liễu Dung khoảng 10cm.

Thường Lộ Vận không biết mình đã nói sai gì, nhìn bàn rồi lại nhìn Liễu Dung:

- Hai cậu sao lại ngồi như vậy?

Liễu Dung cười vờ như không có chuyện gì:

- Sách trên bàn mình bày cao quá, chắn tầm mắt cô ấy, vở bài tập mình để chỗ cậu nhé, ngày mai cậu trả mình, mình đi trước đây.

Đôi lúc, sự tồn tại của vài người đối với người khác là chuyện vô cùng đáng hận___với sự nhạy cảm kỳ lạ và sức linh hội của một cô gái ở tuổi Liễu Dung, cô mơ hồ hiểu được tại sao Vu Hiểu Lệ lại nhắm vào mình. Bề ngoài cô tỏ ra không sao cả nhưng trong lòng lại ngấm chôn một hạt giống không vui.

Thường Lộ Vận ừ một tiếng, vội vàng nhét đồ vào cặp, vừa nhét vừa nói:

- Cậu đợi với, mình đem về nhà xem, tụi mình cùng đi.

Cô ấy đứng dậy quá mạnh, va lệch một góc bàn Liễu Dung, lúc này đã là trung thu, thời tiết dần lạnh, quần áo trên người bọn trẻ cũng nhiều, cô ấy cũng trông càng mập hơn, Cao Tinh cười nhạt, nói một câu không biết là mỉa mai hay đang đùa:

- Ôi chao, cậu xem cậu va rớt đồ người ta kia, như con heo mập vậy.

Liễu Dung bên cạnh bị lời nói và biểu cảm của Cao Tinh làm cau mày, nhưng Thường Lộ Vận chỉ thoáng dừng lại, không nói gì, cười cười, giống như không nghe thấy, nói với Liễu Dung:

- Đi thôi.

Hai người họ đi đến cửa, Liễu Dung còn có thể nghe Cao Tinh lớn tiếng nói với một cô gái bên cạnh:

-...Phải đấy, mình bị chèn ép lắm, ngày nào cũng chen khiến mình còn có một chỗ chút xú... biết làm sao đây? Nhịn thôi! Ai bảo mình bị ép... haiz.

Sau đó mấy cô gái vừa che miệng vừa xì xào như mắng người, cười rộ lên, Liễu Dung không chịu nổi, quay đầu nhìn lại, lòng bỗng dưng nhớ tới lời Ưông Dương___mấy con mồm này, đêch mợ y như gà mái.

Cô nghiêng đầu nhìn Thường Lộ Vận, cô gái có thể xem như hai người ráp lại này cúi đầu nhìn xuống đất, môi khẽ mím, mái tóc hơi dài xoa bên thái dương, phát phơ nơi gò má.

Thế là Liễu Dung cũng trầm mặt, theo Thường Lộ Vận ra ngoài, tựa như rời khỏi một thế giới, càng đi càng xa, càng đi càng hoang vắng...

Mà đây chỉ là bắt đầu.

Lại một tiết ngữ văn nọ, cô giáo bảo mọi người thảo luận với bạn cùng bàn về ý nghĩa chính của tiêu đề một bài văn, thời gian là năm phút, Liễu Dung nghiêng đầu nhìn Vu Hiểu Lệ, đuôi mắt cô ấy thoáng nhìn rồi vô cùng tự nhiên tránh tầm mắt cô, đưa tay chọc chọc Cao Tinh bàn trước đang nói chuyện với Thường Lộ Vận, cười hỏi:

- Thảo luận chứ?

Cao Tinh nói:

- Thảo luận với bạn cùng bàn của cậu kia.

Vu Hiểu Lệ cười quái đản:

- Đẹp, người ta là người chung cấp độ với chúng ta sao?

Liễu Dung ngồi thẳng không coi ai ra gì, mắt diếc tai ngơ lời họ nói, tự dùng ngón bút chọc chọc vở ngữ văn.

Cảm giác mỗi giờ mỗi phút như bị kéo dài ra, kéo tới mức... giống như độ dài khoảng 10 cm giữa bàn cô và bàn Vu Hiểu Lệ, khoảnh khắc ấy, cả người cô như bay vào không khí, không nơi dựa dẫm, một ngày như thế một năm.

Thường Lộ Vận nghiêng nửa người qua, chiếm không gian càng lớn, khiến bàn cô hơi nhếch lên một góc nhỏ. Họ nói cô như thế mà cô giống như hoàn toàn không thèm để ý.

Liễu Dung bấu môi rất không hiểu nổi, nghĩ thầm, Vu Hiểu Lệ đi chết đi.

Bề ngoài, Vu Hiểu Lệ và Liễu Dung vẫn duy trì quan hệ bạn cùng bàn thân thiết, với cái lý do rôm “sách mình cao quá, chắn tầm mắt cô ấy” của Liễu

Dung, Vu Hiểu Lệ ngầm thừa nhận không chút nguyên tắc ____ các cô không cãi nhau, không mâu thuẫn, không hề có.

Chỉ là xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, chúng ta nhìn nhau không thuận mắt mà thôi.

Mối quan hệ vi diệu như vậy duy trì đến lúc nghỉ giữa giờ một ngày nọ, không biết là ai đưa ra một đề tài vô cùng tế nhị ____ trên đời này nhiều người điếc hay nhiều người câm hơn.

Liễu Dung nói như đùa:

- Nghe nói là nhiều người điếc hơn, mười điếc chín câm mà.

Vu Hiểu Lệ quai gờ nói:

- Có hiểu không hả, toàn nói bậy, nhà các cậu mới nhiều người điếc đấy, rõ ràng là người câm nhiều hơn nhé.

Liễu Dung không biết mình có phải thiên tài bẩm sinh hay không, khoảnh khắc ấy nụ cười trên mặt cô không hề cứng lại, còn vô cùng tự nhiên nói tiếp:

- Sao mình không biết chứ, di mình là giáo viên ở trung tâm giáo dục đặc biệt đấy ____ nè, chỗ các cậu có ai mua “Âm nhạc thời nay” số kỳ này chưa? Sáng sớm mình tới thấy có người mua rồi kìa.

Lại dời đề tài đi hướng khác.

Có lẽ câu “nhà các cậu mới nhiều người điếc đấy” như cái xương cá sắc bén mắc kẹt trong lòng cô, Liễu Dung chợt hơi hiểu tâm trạng của Lương Tuyết ngày hôm đó khi cầm cây lau nhà liềm mạng phản kích. Đó là một loại tâm trạng oán hận... không, là oán thù.

Học sinh xuất sắc văn minh, nữ sinh ngoan ngoãn Liễu Dung thầm nghĩ rằng nghiêng lợi lộc lợi những lời mắng chửi của bạn học Ưng Dương, cuối cùng tìm ra được 1 câu vô cùng thô lỗ ____ Vu Hiểu Lệ, sau này cô đề con không có lỗi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Tiên đoán

Trời thu mát mẻ không gió không trăng, trong một đêm, lá cây khô vàng vương đầy cả sân trường, bầu trời bao phủ một lớp mây mù âm u tựa như mang theo nét tiêu điều xơ xác sắp rơi xuống đầu người.

Liễu Dung cuối cùng đã biết được chỗ máu lừa của “top 100” trường trung học số 5.

Mỗi cửa lớp dán một bản in ra giấy báo khai, nhà trường còn sợ bản in nhìn không rõ, bèn dùng một cái bảng giấy đồ lớn như bảng khoa cử thời xưa, treo thật cao ở hành lang tuyên truyền của mỗi khối lớp, lão đồng chí không phúc hậu Triệu Hồng vì chiều cô đến các bạn cận thị, sợ họ ngay cả bảng giấy đồ cũng nhìn không rõ, bèn đặc biệt tự bỏ tiền túi chạy ra tiệm in photo khoảng 40 bản, bảo đảm phát tận tay mỗi người một bản.

Quả thực khiến người ta tránh không được, né không xong, ngay cả giả vờ câm điếc cũng là điều không thể ____ tất cả bọn trẻ đau thương phần nộ oán giận trong lòng, thể giới gì thế này!

Đánh giá của Liễu Dung đối với việc này là: lưới trời lồng lộng, tuy thưa khó thoát.

Đương nhiên, chính cô thì không có áp lực gì, vì tên cô ở trên chóp bảng.

Lớp 7/3 sôi trào.

Lần này thi bảy môn, điểm nhiều, khoảng cách cũng kéo ra, điểm của Liễu Dung cao hơn Quách Soái nhì lớp 7/3 là 50 điểm, thành công dẫn thân vào thể loại “gia súc” trong truyền thuyết của loài người.

Lúc cô nhập học tuy cũng xem như nhất lớp, nhưng trong lớp chỉ có mấy mươi người, thầy Triệu Hồng không ngờ thành tích của cô lại tốt đến vậy, trước đây thầy còn phiền não lớp mình không có học sinh ưu tú, thể là chú Garfield suốt ngày mặt mày hờ hờ, vui hơn cả bản thân thi được đứng đầu.

Rất nhanh, Liễu Dung cũng phát hiện lợi ích do thứ hạng này mang lại ____ vấn đề quan hệ giao tiếp của cô được hóa giải.

Vu Hiểu Lệ dùng một câu “bạn ấy ấy lớp 7/5 hỏi thăm mình về cậu” phá vỡ sự căng cứng suốt một tháng giữa hai người, lại bắt đầu lúi ra lúi rúi trò chuyện với cô.

Quách Soái cũng không còn vừa gặp mặt là trưng ra vẻ sẵn sàng đánh nhau, ngay cả chào cũng tiếc chữ như vàng nữa, hôm bài thi ngữ văn được phát

ra, cậu chủ động mượn bài của Liễu Dung, nói muốn đọc tham khảo ____ đương nhiên, Liễu Dung viết văn rất tệ, về cơ bản cô bị trừ điểm toàn bởi môn văn, thực sự văn của cô chẳng có gì hay để tham khảo.

Thế nên Liễu Dung tin rằng, đây chẳng qua là lớp trưởng nam đang tìm một bậc thang cho sự không gần gũi dân trước giờ của bản thân.

Gần nhau, mới đổ kỵ, mới xa lánh.

Khoảng cách thoáng chốc bị kéo dài khiến đám Vu Hiểu Lệ vội vàng thay đổi nòng súng, không còn nhắm vào Liễu Dung nữa ____ vì Liễu Dung đã thoát khỏi thế giới của họ rồi.

Cuộc sống của cô vừa dễ chịu vừa khó chịu, không có ai công khai hay âm thầm gây sự với cô, mọi người đều khách sáo lịch sự với cô, mà theo một cách tự nhiên, cô cũng chẳng có bạn bè gì, vì mỗi người đều cách xa cô.

Không cùng thế giới.

Nhưng Liễu Dung không hề thấy khó chịu, dường như cô lại quay về những tháng ngày tiểu học, luôn duy trì khoảng cách với mọi người.

Cô độc là một loại bệnh, nhưng khi một người đã quen với việc tự làm mình vui thì bệnh đã có chiều hướng đến giai đoạn cuối.

Một học kỳ nhanh chóng trôi qua, mọi người đều không còn vẻ mặt giả tạo như tiết mục làm quen “mình tên XX, tốt nghiệp từ XX, sở thích của mình là XX, hi vọng được làm bạn tốt với mọi người” nữa, mỗi người đã bộc lộ ra tính cách của bản thân.

Với bọn con gái, những nhóm nhỏ dần hình thành, bạn ấy ấy với bạn kia kia bắt hòa, ừm, mình thân với bạn kia kia, tụi mình đoàn kết đối ngoại, cùng nhau đối phó với bạn ấy ấy.

Đời học sinh, chính là đoàn kết và tranh đấu như vậy... cũng như thỉnh thoảng xảy ra nội đấu, nhưng không bao gồm Liễu Dung, trên người cô không có bất kỳ nhãn mác nào.

Mấy năm trước còn chưa có từ “trạch nữ” (1), nhưng ở Liễu Dung đã có đặc trưng đầu tiên của “trạch nữ”: giỏi tự mình tiêu khiển.

(1) Trạch nữ: dùng để chỉ những cô gái thích chui rúc trong nhà, đọc truyện, xem phim, chơi game,... ít tiếp xúc với mọi người.

Vào tiết tự học, cô vẽ tranh manga, xem tiểu thuyết, hồi tiểu học vì để được người lớn khen ngợi mà miễn cưỡng bản thân đọc danh tác thế giới, tuổi tác lớn hơn mới dần hiểu một chút, bèn lôi ra đọc lại, sau đó lại mê mẩn tiểu thuyết võ hiệp, lén thuê một lượt truyện Kim Dung, Cổ Long trong tiệm thuê truyện ngoài trường.

Vui vẻ trong im lặng.

Cô như một tán tiên du hiệp độc hành, không được mọi người tiếp nhận, không bị ai gây sự, thầy Triệu Hồng luôn mắt nhắm mắt mở với cô, buổi sáng cô không muốn đến tự học thì có thể có đặc quyền không đến.

Sắp qua năm mới, sau ôn tập thi học kỳ căng thẳng, nhà trường vẫn xem như ít nhiều có chút lương tâm, muốn tổ chức hoạt động liên hoan, lớp 7/3 bàn bạc hồi lâu, chọn ra mấy nữ sinh hát không bị lệch điệu tập hợp thành một đội hợp xướng nhỏ, lúc đó ở cổng trường chỉ có một tiệm ghi âm ghi hình, tìm thật lâu cũng không có nhạc đệm, Hồ Diệp hỏi:

- Liễu Dung sư phụ, cậu từng học đàn, hay cậu đệm nhạc cho tụi mình nhé?

Loại ca khúc đệm nhạc này bình thường đều tương đối đơn giản, Liễu Dung đồng ý, về nhà luyện mấy ngày, sau đó vào tối chủ nhật trước năm mới, mọi người quyết định hẹn một thời gian đến trường, tìm một phòng học luyện tập phối hợp với nhau, cha mẹ Liễu Dung không có nhà, một cô nhóc như cô không rình nổi đàn điện tử với hộp đàn to lớn, Hồ Diệp liền xung phong đi mượn một chiếc xe đạp, cùng Kiều An theo cô về nhà, chuẩn bị kéo đàn qua.

Trường học không xa nhà, đi bộ chỉ 15 phút, Hồ Diệp dắt xe đạp, Liễu Dung và Kiều An trò chuyện câu được câu chăng về việc ôn tập cuối kỳ, Kiều An có vẻ thận trọng, giọng điệu khi nói đến thi học kỳ y hệt Vu Hiểu Lệ ____ kỳ thực giọng điệu mọi người khi nói đến thi học kỳ đều như nhau ____ chẳng qua là bình thường không học hành tử tế, thi đến nơi rồi phải làm sao bây giờ làm sao bây giờ, cậu học giỏi như vậy chắc chắn sẽ không sao, nhưng mình thì thảm rồi, cứ thế, nghìn bài một điệu.

Liễu Dung vừa đáp qua loa vừa nghĩ, giáo dục thi cử đúng là hại người, bởi dường ra đều là những kẻ muốn người như một.

Hồ Diệp lăm lè đương nhiên không chịu bị lạnh nhạt một bên, nhưng bảo cô ấy mở miệng bàn chuyện học hành là chắc chắn không thể nào, ban đầu khi cô ấy bị thầy Triệu Hồng gọi ra ngoài nói chuyện thì vẫn còn nước mắt rưng rưng nhưng sau khi qua đủ loại thử thách kiểm tra to nhỏ trong lớp, cô ấy hiển nhiên đã tu luyện đến cảnh giới điếc không sợ súng.

Từ lần trước Liễu Dung chính mắt thấy cô ấy cầm một bài kiểm tra toán 9 điểm mà vẫn bộ vệ đường hoàng nói với nam sinh quanh năm giữ vững vị trí số 1 từ dưới đếm lên rằng “có cậu lót đáy là mình vui rồi” thì Liễu Dung đã không muốn phát biểu bình luận gì về cô bạn này nữa.

Sau khi cô toán tìm Hồ Diệp nói chuyện hai ba lần, phát hiện đầu cô ấy không dính nước được, nảo đã tập trung lo cho da mặt mà bỏ quên đầu óc, cô toán không còn kiên nhẫn quản cô ấy nữa ____ kẻ ra thì cô ấy và Lương Tuyết là bạn cùng bàn, Lương Tuyết học lệch nghiêm trọng, học ngữ văn tiếng Anh đều rất tốt, được loại giỏi, chỉ có vào tiết toán là hai mắt âm ỉ, may mà chăm chỉ hiểu học, lần nào cũng vượt qua mức trung bình một cách hiếm hoi.

Hồ Diệp liền ép dòi đề tài câu chuyện, nói:

- Các cậu biết không, Lương Túc thế mà là anh trai Lương Tuyết đấy, lần trước gặp mới biết, anh ruột... ừm, cũng không tính là ruột, là anh trai con nhà bác cả cô ấy.

Kiều An ngậm miệng, Liễu Dung mờ mịt hỏi:

- Lương Túc là ai?

Kiều An cười khê, không tiếp lời, Hồ Diệp mở to đôi mắt tròn, tám tấc:

- Học sinh giỏi ôi học sinh giỏi.

Liễu Dung cố ra vẻ mình rất tò mò, không quá rầy lòng hăng hái phát biểu của Hồ Diệp.

- Lương Túc chính là đại soái ca trong đội bóng rổ trường ta, học lớp 9...

Tiếp đó, Hồ Diệp bô lô ba la báo ra các thông số quan trọng của người này như chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, đồng thời đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “rất đẹp trai” nhiều lần, Liễu Dung đi sau cô ấy nửa bước, Hồ Diệp do quá kích động, cố ý nghiêng người, quay đầu, duỗi dài cổ, một tay vịn ghi đông, một tay múa may minh họa.

Mỗi khi cô ấy nói một câu, Kiều An bên cạnh lại ra vẻ y như thật đáp “phải”, nụ cười càng lúc càng kỳ lạ, giọng điệu càng lúc càng quái gở, nhưng Hồ Diệp không nhìn ra.

Mắt cô ấy cong lên, vì kích động nên hai gò má hơi ửng hồng, nghe nói nhà cô ấy kinh doanh nhà hàng, giàu lắm, ăn mặc cũng đẹp, lớp lông màu trắng mịn trên cổ áo dán vào cằm cô ấy, một cái quay đầu đã lộ ra dáng vẻ quyến rũ ngời ngời.

Liễu Dung nghĩ ngay đến từ “rực rỡ như hoa”, thậm chí, nữ sinh đẹp thế này sao lại... vô tâm vô tư đến vậy?

Có một hôm trên lớp, Hồ Diệp bị gọi trả lời câu hỏi, không trả lời được còn gãi đầu làm dáng cười với giáo viên, tiểu lưu manh Uông Dương từng nghiêm túc nhỏ giọng đánh giá:

- Hồ Diệp rất đẹp, nhưng quá lẳng lơ.

Trong ấn tượng của Liễu Dung, chữ “lẳng lơ” là để hình dung những mỹ nhân rắn rết trong tiểu thuyết và phim truyền hình, nhưng nhìn kiểu nào thì... với trí thông minh của Hồ Diệp chỉ có thể làm nữ phụ bìa đỡ đạn, thực là có chút bồi nhọ chữ này.

Đến dưới lầu nhà Liễu Dung, Hồ Diệp dắt xe dựng chỗ đất trống, Kiều An và Liễu Dung đứng một bên đợi, Kiều An nhỏ giọng nói:

- Mình học tiểu học chung lớp với cô ấy, chung bàn nữa, là bạn rất thân, rất rất rất thân.

Liễu Dung nhìn cô ấy, nói:

- Thật không?

Lòng thâm nhũ... thứ lỗi mắt mình kém, nhìn không ra.

Kiều An thở dài:

- Cậu tin không, sau này Hồ Diệp chắc chắn sẽ làm gà móng đỏ. (2)

(2) Gà móng đỏ: kỹ nữ, gái điếm.

Liễu Dung kỳ thực không hiểu “gà móng đỏ” là gì, nhưng biết đó không phải lời gì hay ho, bèn cười:

- Đâu tới mức đấy.

Kiều An cười khê:

- Mình cược với cậu, nếu cô ấy không phải, mình sẽ thua cậu một vạn tệ.

____ Có lẽ lúc đó, đây là mức to nhất mà một đứa trẻ có thể hứa nên Liễu Dung nghe ra được sự nghiêm túc của Kiều An, bèn hơi mở to mắt, cười hỏi:

- Thật hay giả?

Kiều An nghiêm túc nói:

- Cô ấy là bạn mình, đương nhiên mình cũng hi vọng có thể thua cậu một vạn tệ này.

Hồ Diệp đã dựng xe xong, chỉ chốc chạy qua chỗ họ, Liễu Dung và Kiều An đều trung ra về tươi cười giả dối, thân thiết đợi cô ấy cùng lên lầu, mỗi người mang một ý nghĩ xấu xa riêng.

Rất nhiều năm sau, khi Liễu Dung đã biết “gà móng đỏ” là gì, khi Kiều An không biết đã đi đâu, khi các cô đã mất liên lạc rất lâu rất lâu, nhớ đến một vạn tệ chưa giải quyết kia, cô vẫn còn ngơ ngẩn, vào buổi chiều đông lạnh giá ấy, cô bạn lớp trưởng thận trọng đã mang tâm thái thế nào khi nói ra câu đó.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Tiểu lưu manh và hồ Ly tinh

Sáng một ngày trước Nguyên Đán, nhà trường mở hội liên hoan văn nghệ mừng năm mới, trưa sau khi tan học thì mạnh ai nấy giải tán, buổi chiều bắt đầu nghỉ lễ.

Mọi người đều phấn khởi, kỳ thực nếu ngắm kỹ thì kỳ nghỉ rôm rả này cũng không có gì đáng mong chờ, trời rét căm căm không thể đi chơi, lại sắp thi học kỳ, còn phải làm bài tập cả đồng để trả nợ, đài truyền hình chiếu các show giải trí liên tục không ngừng, dùng chiếu các bộ phim dài tập, chưa kể kỳ nghỉ lại ngắn_____nghỉ không có gì hay ho nhưng cảm giác hạnh phúc trong quá trình mong đợi nghỉ thì không cách nào diễn tả.

Toàn thân bỗng chốc thả lỏng, sau đó “Hôm nay có rượu nay say đã, Ngày mai sầu đến hẵng mai sầu.” (1)

(1) Trích “*Tự khiển*” (Giải sầu) của La An.

Thứ bảy chủ nhật không khiến người ta có cảm giác vui sướng đầy chờ mong như tối thứ sáu.

Liễu Dung cảm thấy hội liên hoan cũng rất thú vị, vì cô tham dự, lúc đến tiết mục lớp 7/3, cô và những người khác cùng đứng dậy, lặng lẽ bước ra sau cánh gà, có bạn học giúp cô đề đàn, nói một câu đơn giản “biểu diễn tốt nhé” giúp cô tìm được cảm giác tồn tại bị mất từ trước đến nay.

Thế là cô vô cùng hăng hái.

Buổi trưa cô ôm hộp đàn ở cửa hàng sách nhỏ ngay cổng trường chờ cha tới đón, vừa hay tháng này cô luôn tập luyện nên chưa kịp mua “Comic Fans”, ông chủ cố ý giữ lại cho cô một quyển. Liễu Dung ngồi trên hộp đàn, không chờ đợi được, vội vàng lật ra xem.

Cô đang xem thì một bóng mờ che trên sách, còn hơi dừng lại, Liễu Dung tưởng cha mình tới nên ngẩng đầu, nhận ra người đứng trước mặt là Lương Tuyết, cô chợt trở nên mất tự nhiên, nở nụ cười ló tám răng, nhỏ giọng chào.

Cạnh Lương Tuyết có một nam sinh cao hơn Lương Tuyết một cái đầu, vóc dáng cao gầy, mặc quần jeans một lỗ, tóc có thể nhìn ra vết nhuộm, tóc mái rất dài, tai xỏ lỗ, mỗi một tế bào của người này đều đang tuyên bố rằng, mình là thiếu niên bất lương.

Liễu Dung nghe thiếu niên bất lương này hỏi Lương Tuyết:

- Bạn học à?

Lương Tuyết gật đầu, không đi vào trong mà đứng cạnh Liễu Dung, thiếu niên bất lương hờ hững quét mắt qua Liễu Dung, không hỏi thêm gì, bước tới nói với ông chủ:

- Sách lần trước tôi cần, có rồi chứ?

Ông chủ ngồi xồm xuống, lục lọi trong đồng sách cũ, Lương Tuyết cười với Liễu Dung, giới thiệu đơn giản:

- Anh trai mình.

...Rất cá tính, Liễu Dung nghĩ.

Qua một lát, cô mới phản ứng lại, anh trai Lương Tuyết? Anh trai Lương Tuyết không phải đại soái ca siêu cấp Lương Túc trong truyền thuyết sao? Chính là tiểu lưu manh này?

Lòng cô hơi tan vỡ, thâm nhủ quả nhiên Hồ Diệp từ sợi tóc tới móng chân, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào đáng tin, thế mà mình còn tin lời cô ấy, đúng là não tàn.

Bình thường Lương Tuyết không có qua lại gì với vị học sinh xuất sắc này, cô ấy không qua lại với ai cả, nhưng anh trai cô ấy thực quá lè mề, cô ấy cảm

thấy cứ đứng vậy quá lúng túng nên thử tìm đề tài nói chuyện:

- Các cậu biểu diễn tốt lắm, hát rất hay.

Liễu Dung vô thức muốn bắt chước Vu Hiểu Lệ nói một câu: “Không được không được, tội mình chưa luyện tốt, sai nhiều âm lắm”

Nhưng cô lại cảm thấy như thế rất nhàm chán, diễn cũng diễn xong rồi, đâu ra nhiều lời thừa đến vậy, bèn cười nói:

- Vậy à, qua là được rồi, lúc lên sân khấu rất căng thẳng.

Ánh mắt Lương Tuyết chợt nhìn đến sách trên tay cô, cô ấy “à” lên, hơi mở to đôi mắt tròn như mắt mèo, hỏi:

- Cái này do Kaori Yuki vẽ phải không?

Liễu Dung cúi đầu, vừa lúc cô lật tới trang tranh màu của Kaori Yuki, vui vì tìm được đề tài có thể trò chuyện:

- Ồ, cậu cũng xem anime hả?

Lương Tuyết ngồi xồm xuống, ôm cặp sách tòi tằn trước ngực, cẩn thận từng li từng tí đón lấy, nâng niu trong tay tựa như sợ trang đó bị dè nhân.

Liễu Dung liền nói:

- Khi cô ấy mới về bá tước Cain, kỹ thuật còn rất bình thường nhưng về sau càng lúc càng tốt, có điều phong cách hơi...

Cô không nhớ được từ, Lương Tuyết trả tap chí lại cho cô, nói tiếp:

- Buồn nản.

Từ “buồn nản” khi đó không phải từ quen trong kho từ vựng của Liễu Dung, cô hơi dừng lại, kinh ngạc đánh giá cô bạn này, phát hiện cô ấy quả thực rất có nội hàm chứ không chỉ biết đánh nhau, bèn do dự hỏi:

- Cậu thích cô ấy hả?

Lương Tuyết gật đầu.

Liễu Dung khẽ cắn môi, qua một lát, cô đưa ra quyết định, lấy trong cặp sách ra con dao rọc giấy, cắt cả trang đó xuống, vừa cắt vừa đau lòng, giống như thứ mà dao cắt không phải trang giấy mà là tim gan của cô vậy, sau đó cô đưa cho Lương Tuyết:

- Tặng cậu.

Lương Tuyết sờ sờ nhìn cô, không nhận.

Liễu Dung giả vờ hào phóng trực tiếp nhét cho Lương Tuyết:

- Dù sao mình cũng không thích cô ấy, xem truyện của cô ấy khiến tâm trạng mình không tốt.

Lúc này cha Liễu Dung đến, ở bên ngoài í ới gọi tên cô, cô vâng dạ, nhanh chóng đứng dậy, nhét tap chí vào cặp sách, đeo vào, rồi hi hục ôm hộp đàn, kẻ đó ngụy trang như không quan tâm, nói:

- Máy thử của Nhật Bản đều rất không dinh dưỡng, xem cho vui thôi, xem xong mà khiến tâm trạng buồn phiền thì không thú vị, đúng không? Cha mình gọi mình kia, mình đi trước nhé, bye bye.

Cả đời này cô chưa từng dùng tốc độ nhanh như vậy để nói chuyện, sau đó cô vội vã chạy đi, lúc quay mặt cô đau lòng suýt cắn rưng răng. Kỳ thực Liễu Dung rất keo kiệt đối với đồ mình thích, bình thường ngay cả cho mượn cũng không mấy cam lòng, ngờ đâu hôm nay còn chưa xem xong đã mất một trang rồi.

Cô cảm thấy còn đau lòng hơn cả chính mình bị mất răng.

Nhưng ai bảo cô ấy là Lương Tuyết? Liễu Dung luôn cảm thấy mình mắc nợ cô ấy, thậm chí thiếu răng thì thiếu răng, đại hiệp trong tiểu thuyết còn vì bạn bè mà không tiếc mạng sống kia kia, cô đặt hộp đàn lên xe cha, sau đó leo lên ngồi, vô thức sờ xương sườn.

Vì bạn không tiếc mạng_____đau biết mấy, đại hiệp cũng không dễ dàng.

Lương Túc sắp xếp lại đồng tiểu thuyết võ hiệp lậu rách nát cho gọn gàng, vừa quay đầu thì thấy Lương Tuyết còn ngồi xồm ở cửa, đờ đẫn cảm xúc tranh màu của Kaori Yuki, anh vui vẻ:

- Bạn học của em nói chuyện rất buồn cười.

Lương Tuyết lúc này mới hoàn hồn, giẫm giẫm chân ngồi tê cứng:

- Cũng được, trước đây không thân.

Lương Túc liếc bức tranh kia, bình luận:

- Cái này sao cắt như chó gặm thê? Tay vụng quá.

Lương Tuyết bật cười, nâng niu kẹp bức tranh vào sách, theo anh ra ngoài.

Một tay Lương Túc đeo túi, một tay thành thạo rút túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm trong miệng châm hút, hai người im lặng một lát, anh hỏi:

- Bọn nhãi Lục Tử sau đó có tìm em gây sự không?

Lương Tuyết lắc đầu, đáp ngắn gọn:

- Không.

Lương Túc liếc cô:

- Lần sau nó còn chặn em trên đường thì em cứ nói với anh, nghe không? Đám chó chết đó da ngựa đòn, dám động tới em gái anh.

Lương Tuyết nhìn sang chỗ khác, cười lạnh, hờ hững nói:

- Không cần anh lo chuyện bao đồng, lần trước em có thể đánh rớt răng cửa nó thì lần sau có thể đánh gãy chân chó của nó.

Lương Túc sững sốt, nhũn mảy lảo bảm:

- Con gái con đũa...

Kể đó anh lại như nghĩ đến điều gì:

- Qua năm mới thì tới nhà anh, bảo bà nội với chú cũng qua luôn, đông người náo nhiệt.

Lương Tuyết trầm mặc một lát, nói:

- Không được, mẹ anh không muốn, đến lúc đó lại ầm ĩ với bà nội, không ai dễ chịu.

Lương Túc nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng đúng, nghe cô nói vậy, lòng anh cũng rất không vui, nhưng có cách gì đây? Đó là mẹ anh, không phải “bọn nhãi Lục Tử”, nói đánh nhau là đánh nhau, nói ẩu đả là ẩu đả, anh có khổ nạn đến đâu cũng không thể nói mẹ và bà nội mình không đúng, chỉ có thể trầm mặc.

Lương Tuyết lại nói:

- Anh, anh hút ít lại đi, lát nữa về người đầy mùi thuốc lá, cha anh ngủi được sẽ đánh anh đấy.

Lương Túc dùng khước mắt liếc cô:

- Lắm chuyện.

Do dự một lát, cuối cùng anh cũng dập thuốc, vứt bên đường, lấy chân nghiền lên:

- Đi thôi.

Tiếp đó hai người một trước một sau im lặng quay về.

Nguyên Đán, mẹ Liễu Dung dẫn cô lên phố mua giày mới, khi hai người đang thương lượng xem buổi trưa nên về nhà ăn hay ra ngoài giải quyết thì nghe phía trước huyền não ầm ĩ. Liễu Dung quay đầu, thấy một người phụ nữ mặc áo khoác da, trang điểm đậm đang dùng túi xách đánh điên cuồng lên đầu một cô gái bán quần áo.

Mẹ Liễu Dung lập tức kéo cô lùi ra hai bước, cảm thấy thái độ đúng là xuống cấp, mấy người bên cạnh phản ứng lại, vội bước tới can ngăn, “áo khoác da” ném luôn túi xách, duỗi móng tay đỏ chót Cừu âm bạch cốt trào liễu mạng nắm mái tóc được búi chỉnh tề của cô gái kia, miệng cũng không nhân rồi:

- Mọi người ra đây mà xem, hồ ly tinh không biết xấu hổ này, cái thứ dụ dỗ đàn ông này, giết chồng người ta này...

Cô gái kia đầu bù tóc rối òa khóc hu hu, một người có vẻ là quản lý chạy tới, vẻ mặt bất đắc dĩ thử kéo Mai Siêu Phong áo khoác da, miệng nói:

- Được rồi, được rồi.

“Áo khoác da” hét âm lên:

- Đờ mờ, ả còn có mặt mũi ban ngày đứng đây ra dáng con người, tối đi làm gà móng đỏ làm gái điếm, thế mà không cho người ta nói? Không cho người ta nói? Tôi nhổ vào, ả mắc mớ gì tới anh à? Đừng kéo tôi!

Liều Dung bỗng dưng phúc đến tâm sáng, hỏi mẹ mình:

- Gà móng đỏ nghĩa là gì hở mẹ?

Mẹ Liều Dung đen mặt, túm cô ra ngoài, vừa đi vừa mắng:

- Nói bậy bạ gì đó, đây là chuyện con nên hỏi sao?

___Quả nhiên không phải lời gì hay, Liều Dung vừa nghĩ vừa quay đầu, chợt, cô thấy một người quen bên ngoài đám đông, bèn gọi:

- Hồ Diệp.

Hồ Diệp vội dánh vẽ xem nào nhiệt, nghe cô gọi liền chạy qua, lễ phép chào mẹ Liều Dung “chào dì ạ”, sau đó cười đùa cợt nhả nói với Liều Dung:

- Mình định đi tìm cậu đây, cho mình mượn bài tập xem với ___cậu mua gì thế?

Liều Dung cũng vô tâm vô tư đáp:

- Mình còn chưa làm nữa, mình mua đôi giày, cậu đang đi dạo à?

Hồ Diệp nhún vai, chỉ chỉ “áo khoác da” đang lái nhai mắng người đủ kiểu:

- Mẹ mình.

Nụ cười của Liều Dung lập tức cứng đờ trên mặt, lòng hận không thể vá miệng mình lại ___cho mày hỏi lung tung nè, cho mày hỏi lung tung nè!

Vẫn là mẹ Liều Dung từng trải, lập tức phản ứng lại, nói:

- Tụi đi đang định ra ngoài ăn, cháu có đói không, dì mời cháu và Dung Dung cùng đi ăn McDonald nhé?

Hồ Diệp chớp chớp mắt to nhấp nháy, cười nói:

- Hi hi, thật ạ, vậy cháu không khách sáo đâu, cảm ơn dì.

Sau đó cô ấy bỏ lại mẹ mình như không có gì xảy ra, tiếp tục không đếm xỉa đến mặt mũi, kéo Liều Dung dọc đường lú ra lú rú nhảy nhót chạy về phía McDonald tốt đẹp.

Mẹ Liều Dung xách hộp giày đi sau hai đứa trẻ, trong lòng kinh ngạc, nghĩ cô bé này có phải đầu óc bị chậm phát triển không?

Liều Dung vừa nghe Hồ Diệp không ngừng lái nhai loại kem vị nào trong McDonald ngon nhất, vừa lặng lẽ nghĩ, may mà Hồ Diệp vô tâm vô tư ___

Nếu không, cô ấy phải sống thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Xinh đẹp

Sau Nguyên Đán, quan hệ giữa Liều Dung và Lương Tuyết dường như từ “người lạ quen sơ sơ” đã thăng cấp một cách kỳ lạ thành bạn bè “có tiếng nói chung”.

Lúc tan tiết, Liều Dung có thể vì cô bạn cùng bàn của Lương Tuyết thường xuyên không ở đó mà tới ngồi tán gẫu với cô ấy một chút.

Hồ Diệp luôn rất bận, Vu Hiểu Lệ cũng luôn rất bận. Vu Hiểu Lệ bận làm rất nhiều bài luyện tập vào lúc nghỉ giải lao, trừ phi cô ấy chủ động nói chuyện với người khác, bằng không người khác tự ý quấy rầy sẽ chọc cô ấy nổi giận.

Lúc tan tiết luôn có một đám người đến tìm Hồ Diệp ra ngoài, quan hệ xã giao của cô ấy trải rộng khắp các lớp, các loại lời đồn khó nghe liên tục sau

lưng, nhưng cô ấy đều không để ý.

Cô ấy chính là có năng lực này, lửa cháy tới móng cũng không biết chạy, trời sập xuống có thể làm chân đạp ____ đâu quan tâm những lời lẽ sau lưng?

Ngay cả mẹ ruột, cô ấy còn chẳng quan tâm nữa là.

Có một ngày cô toán quá nóng tính, xé bài kiểm tra toán của Hồ Diệp ngay tại chỗ, vo lại vứt dưới chân cô ấy, vô cùng đau đớn:

- Hồ Diệp, một cô gái như em rốt cuộc muốn thế nào? Em cần mặt mũi chút được không?

Hồ Diệp nghiêng đầu, lè lưỡi, khoe môi mỉm cười, uốn éo đứng đó ____ Liễu Dung đoán đáp án của cô ấy là không được.

Vu Hiểu Lệ thoáng nhìn, cười lạnh:

- Đáng ghét nhất là loại con gái làm bộ làm tịch này, ăn gì mà dê tiện đến vậy?

Liễu Dung không lên tiếng, vờ như mơ màng chưa tỉnh ngủ nghe không rõ, kỳ thực lúc nghiêng đầu đi cũng cười lạnh, thầm nhủ, cậu cũng kẻ tầm thường người nỡ cân với người ta thôi, ăn gì mà lăm chuyen thế?

Dù Vu Hiểu Lệ đã không còn rảnh rỗi kiểm chuyện với cô nữa, nhưng Liễu Dung không phải Thường Lộ Vận, không khoan dung đến vậy, cô tự thấy bụng dạ mình rất hẹp hòi, tiếc rằng rất nhiều lúc không ai thấy.

Mấy ngày nay thường xuyên chơi cùng Lương Tuyết, thỉnh thoảng Liễu Dung cũng bị nhiễm người anh họ Lương Túc mang sắc thái truyền kỳ kia, những thứ khác không học được nhưng từ ngữ dùng để thâm oán Vu Hiểu Lệ thì càng thêm ác độc __bề ngoài cô vẫn là học sinh xuất sắc ngoan ngoãn, nhưng trong lúc mọi người không hay biết, cô cứ thế đã trở thành một cô gái cay nghiệt.

Bạn bè đến rồi đi, có bè nước gặp nhau, có hư tình giả ý, có khắc cốt ghi tâm, nhưng chỉ sự cay nghiệt này luôn trung thành ở bên cô suốt thời kỳ trưởng thành.

Một trận tuyết lớn chôn vùi cả thành phố, kỳ nghỉ đông trôi qua trong mùa đông lạnh giá.

Đông qua xuân tới, cái nóng và mát mẻ đua nhau đến, có lúc rất khó tưởng tượng, phần lớn thanh xuân của chúng ta cứ hao mòn ngày này qua tháng nọ nhạt nhẽo tột cùng như thế. Thời gian lặng lẽ trôi, để rồi nhiều năm sau bưng tỉnh, hiểu rằng nay đứng xưa sai, mới giật mình đau khổ.

Một năm trôi qua, mọi người lên một lớp, khi nhắc tới học sinh mới đều là “bọn nhóc lớp 7”, rất xem thường, giống như họ đã ở lâu trong giang hồ vậy.

Liễu Dung vẫn là số một của lớp, Thường Lộ Vận vẫn là tùy tùng nhỏ của Cao Tinh, thường xuyên bị sai khiến làm này làm nọ, không một lời oán hận, rất có tinh thần “cúi đầu làm ngựa các nhi đồng” (1) của Lỗ Tấn tiền sinh, nhưng con ngựa già này không hề được quần chúng nhân dân tiếp nhận, họ vẫn lú ra lú rú hoặc công khai hoặc ngầm ngầm bút chê miệng chửi (2) về vóc dáng cô ấy, về sự di chuyển chậm chạp của cô ấy, và về những nốt mụn bắt đầu xuất hiện số lượng lớn trên mặt cô ấy.

(1) Trích “Tự trào” của Lỗ Tấn, câu dịch trên internet, “các nhi đồng” ví với quần chúng nhân dân, cả câu ý nói làm những việc ích nước lợi dân.

(2) Bút chê miệng chửi: nguyên văn là “khẩu tru bút phạt”, thành ngữ này ý nói dùng lời nói và chữ viết để lên án, vạch tội kẻ gian ác; ở đây tác giả dùng với thái độ mỉa mai, trào phúng.

Giống như những thứ này đều là tội ác tày trời không thể tha thứ vậy.

Nhưng đồng chí Thường Lộ Vận lại không oán trách không hối hận, không may mắn dao động, vẫn lặng lẽ cây cỏ vườn hoa tình bạn không có thu hoạch này một cách cảm động.

Lương Tuyết vẫn dũng mãnh như cũ, thỉnh thoảng cô ấy đặc biệt đến nói với Liễu Dung “tan học cậu khỏi đợi mình đi cùng”, Liễu Dung sẽ ngầm hiểu là cô ấy ra ngoài tìm người “giải quyết vấn đề” hoặc theo nhóm lưu manh anh trai Lương Túc ra ngoài lăn lộn.

Tuy Lương Tuyết học toán rất vất vả nhưng không từ bỏ nỗ lực, còn vì cần cù chăm chỉ nên được cô toán tuyên dương trên lớp, thành tích học văn lại càng nổi trội, lần kiểm tra thi cử nào tên cũng dao động trong top 10, cộng thêm tình huống gia đình nên toàn thân lại càng niệt mài cố gắng.

Lúc họp phụ huynh, phụ huynh cô ấy không tới, cô ấy được xem là tấm gương điển hình nỗ lực vươn lên, bước lên bục trò chuyện, nghe nói hiệu quả rất cảm động, dù sao mẹ Liễu Dung về cứ nói mãi những điều tốt về Lương Tuyết.

Liễu Dung âm thầm nghĩ, tiền đề là mẹ không thấy cảnh cô ấy đánh nhau ngoài đường cơ.

Thật sự ____ có một lần Liễu Dung cầm tấm poster anime khoe với Lương Tuyết, tận mắt nhìn thấy cô ấy cầm con dao gấp gọt bút chì, cô có cảm giác như cô ấy đang dùng dao mổ trâu để giết gà, vô cùng khí phách.

Lúc đó Liễu Dung muốn hỏi, ờ... căn cứ theo điều lệ xử phạt quản lý trị an thì cái đó có phải sẽ bị tạm giữ và phạt tiền hay không? Đương nhiên, lời này cô nuốt.

Người duy nhất khác trước, là Hồ Diệp.

Hồ Diệp từng xinh đẹp chấn động cả khối lớp 7, lẽ ra kỳ này hoàn toàn xứng đáng làm hoa khôi của trường, nhưng vừa nghỉ hè quay lại, cô ấy đã trở nên khác lạ.

Liễu Dung ôm bài tập nộp của các bạn và phải cô ấy trên hành lang, cô suýt không nhận ra.

Hồ Diệp mập như quả bóng hơi, một kỳ nghỉ hè không gặp, quả bóng ấy bị thổi không khí phình ra.

Các cô gái lần lượt dậy thì, thời kỳ mới này luôn mang đến những món quà nhỏ không như ý, chẳng hạn như hệ thống hoóc-môn chợt thay đổi, thỉnh thoảng giật một cái biến cơ thể những cô gái từng nhỏ nhắn xinh xắn bắt đầu trở mã.

Chiếc quần jeans từng bao lấy đôi chân nhỏ xinh của Hồ Diệp bị kéo căng, cổ áo thêu hoa khiến cả người lộ vẻ phì ra.

Khoảnh khắc bước vào lớp, có nam sinh huyết gió đùa bỡn:

- Hồ Diệp, cậu về nhà ăn phân hóa học à?

Trước đây, rất nhiều người trêu chọc cô ấy cho vui, cô ấy đều không để ý, còn cọt nhả đáp trả. Nhưng lần này, Liễu Dung thấy bước chân Hồ Diệp khựng ở cửa, mặt đỏ ửng, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm nhìn nam sinh nọ, lặng lẽ về chỗ ngồi.

Lần đầu tiên Liễu Dung phát hiện, hóa ra Hồ Diệp còn có biểu cảm khác ngoài cười ngây ngô. Hóa ra thế giới này thật có lúc khiến cô ấy không cười nổi.

Giáo viên vẫn chưa vào, lớp ầm ĩ cả lên.

Bọn con trai vẫn đang cười gian trá, miệng nói những lời hạ lưu, dường như bọn con trai ở tuổi này luôn cảm thấy nói lời thô tục, khiến bản thân giống như tội phạm mới ra tù là vô cùng ghê gớm.

Khi họ còn nhỏ, đối tượng họ sùng bái là Batman, là siêu nhân, là Transformers; nhưng chỉ trong một đêm, hoóc-môn đã dim chết toàn bộ tín ngưỡng của họ, điện thờ trong lòng họ đã trở thành anh Triệu anh Tiền anh Tôn anh Lý xã hội đen.

Con người lớn rồi, không còn ấu trĩ nữa, ước mơ cũng từ hoài bão vĩ đại không thiết thực như cứu vớt địa cầu trở nên cụ thể hơn, khả thi hơn___chẳng hạn như xưng bá một con phố.

Lương Tuyết chợt đứng dậy, không nói một lời, bước lên bục giảng lấy giẻ lau bảng xuống, dùng sức tóm lấy nam sinh đó, nhét mạnh vào miệng cậu ta.

Cả lớp đều yên tĩnh.

Ngón tay Lương Tuyết cũng mảnh khảnh như người cô ấy, nhưng lúc dùng sức thì mu bàn tay nổi gân xanh y như con trai, sau đó cô ấy đẩy mạnh, tên nhãi vô dụng kia va lưng vào bàn, “phì phì” mấy cái, con người trợn ngược lên, thỉnh thoảng đưa tay nắm cổ tay Lương Tuyết, người bên cạnh nhìn thấy thì hoảng, vội luống cuống kéo cậu ta lại, ngay cả Quách Soái không quan tâm chuyện thiên hạ, một lòng lo đọc sách thánh hiền cũng bị kinh động, bất an đứng dậy, quan sát tình hình trận chiến, định ra ngoài gọi giáo viên.

Một người ngăn lại, nhỏ giọng nói:

- Bỏ đi bỏ đi, cậu định đánh con gái à, hơn nữa cô ấy là em của Lương Túc, xem như nể mặt anh ta...

Lương Tuyết cười khẽ, xoay người về chỗ ngồi như không có gì xảy ra.

Rất nhiều năm sau, trên internet bắt đầu có từ chính xác hình dung về hành vi hiệp nghĩa này của cô ấy___chuẩn men.

Cô ấy giống như một hiệp khách độc hành bước đi vội vã, trừng trị kẻ mạnh giúp đỡ kẻ yếu, cướp của người giàu cứu tế người nghèo, không chút sợ hãi, nghìn lời vạn ngữ hóa thành một câu nói trong lòng Liễu Dung: phải học tập bạn học Lương Tuyết.

Hồ Diệp nằm nhào trên bàn học, ánh mắt mọi người đều bị trận náo loạn dữ dội này thu hút, không ai nhìn rõ biểu cảm của Hồ Diệp, cô ấy khóc.

Cô gái dám cười to với cả thế giới ấy, khi khóc lại lặng lẽ không tiếng động, lặng lẽ đến mức không một ai phát hiện.

Con phong ba nhỏ này nhanh chóng qua đi, mọi người tiến vào cuộc sống học tập bình thường, lớp 8 có thêm môn vật lý, dù ban đầu rất cơ bản, rất nhiều nội dung kích thích sự hứng thú, nhưng phương thức tư duy khác với tất cả các môn từng học, lại có một đám trẻ không thích ứng được, nản lòng thoái chí.

Đồng thời, giai đoạn thích ứng lớp 7 đã qua, lớp 8 rồi, phải cân nhắc vấn đề cấp 3 tương lai, một tháng sau khi khai giảng, nhà trường đặc biệt mở lớp huấn luyện Olympic cho lớp 8, người có tư cách huấn luyện là người lọt top 100 trong kỳ thi cuối kỳ lớp 7___cường chế chấp hành.

Buổi tối mỗi ngày sau khi tan học, dành thời gian cho mọi người ăn tối, sau đó phải quay lại học hai tiết, một tiết vật lý, một tiết toán, bảy giờ rưỡi tối tan

học.

Liều Dung bị ép bye bye với tất cả phim hoạt hình, bởi vậy oán khí của cô đối với việc này rất nặng, đồng thời lấy lý do thức ăn ở căng tin trường không tốt mà lặng lẽ chống đối.

Cha mẹ Liều Dung tuân theo nguyên tắc giáo dục “không thể quá nuông chiều con cái nhưng nhất định phải cho con ăn ngon uống đủ”, mỗi ngày xách cho cô một túi nhỏ, hôm nay là bánh Orion, ngày mai là bánh Đạt Lợi Viên, cupcake, sữa bò... và các loại đồ ăn vặt trên quảng cáo.

Đồng thời cam kết là nếu học hành tốt thì mỗi tối thứ sáu hàng tuần không có học sẽ thưởng cô đi McDonald ăn một lần.

Kỳ thực ngẫm lại, McDonald không đắt, nhưng thời đó là hàng xa xỉ của bọn trẻ, Liều Dung bị đồ ăn thu phục, ngoan ngoãn đi học.

Các nữ sinh xung quanh vừa kêu la “tiểu thư sang chảnh” vừa tụ lại hót đồ ăn của cô, lúc ăn không thể thiếu nói mấy chuyện tào lao bí đao để tiêu thực, thế là Liều Dung dùng phương pháp đặc biệt này gia nhập vào giới nữ sinh.

Kỳ thực nó chỉ là một kiểu ứng dụng ‘có tiền mua tiên cũng được’ trá hình___ đôi lúc ninh bọ là vô dụng, liệt sĩ cách mạng Diệp Đình đã dùng bài “Tù ca” để nói với chúng ta rằng, ‘cơ thể con người sao có thể ra khỏi chuồng chó’? (3) Giống như Thường Lộ Vận, hạ thấp giá trị bản thân để lấy lòng người khác, chỉ có thể khiến người ta càng xem thường hơn.

(3) Một câu trong bài thơ “Tù ca” của Diệp Đình, thể hiện sự tuyệt vọng, không thể có được tự do.

Có câu bướm vờn hoa, ruồi bay theo đất, có lợi ích thì người khác sẽ sẵn sàng thân thiết với bạn, quan nó là thật tâm hay giả ý làm gì.

Ít nhất... trông có vẻ thân thiết.

Liều Dung cảm giác mình bắt đầu lĩnh hội cái gọi là “đạo đức nhân xir thế”___những thứ từng khiến cô vô cùng khó hiểu mà thầy cô cha mẹ chưa từng dạy, trong thế giới nội tâm ngày càng cay nghiệt của cô, bỗng dung tự hiểu.

Tối thứ sáu nọ, Liều Dung ăn uống no nê theo mẹ miễn cưỡng chịu đi ăn những thực phẩm không dinh dưỡng ấy ra khỏi McDonald thì chợt nhớ bỏ quên đồ ở trường, định về tiện đường ghé lấy___không biết bắt đầu từ khi nào đã có ca học tối, có những bạn một năm bốn mùa đều tự học nên thời gian khóa cửa càng lúc càng muộn, mỗi cán bộ lớp đều tự đánh một cái chìa khóa để phòng hờ.

Vào lúc cô lấy đồ, ra khỏi lớp định băng qua sân thể dục thì thấy trên sân có một người đang chạy.

Trời đã rất muộn, sân trường vắng vẻ, thỉnh thoảng có vài người đều cúi đầu đeo cặp sách vội vàng rời đi, chỉ có một mình Hồ Diệp chạy quanh sân thể dục hết vòng này đến vòng khác, lúc chạy hết nổi thì dừng lại, cúi đầu, tay chống lên eo đi mấy bước, sau đó thấy được rồi lại tiếp tục chạy.

Cô độc đến thế, chấp nhất đến thế.

Liều Dung nhìn một lát, sau đó cầm đồ của mình lặng lẽ rời đi.

Hồ Diệp không để ý kết quả học tập, không để ý gia đình, không để ý bạn bè, không để ý những lời nói xấu sau lưng, cũng không để ý một câu thẳng mặt của giáo viên “em cần mặt mũi chút được không”, nhưng lại không thể không để ý sự xinh đẹp của mình.

Vào khoảnh khắc ấy, Liều Dung cảm thấy mình hiểu cô gái này___cô ấy nhất định phải xinh đẹp, nhất định phải là hoa khôi của trường, bởi vì ngoài xinh đẹp ra, cô ấy không có gì để dựa dẫm.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Tình bạn

Thi giữa kỳ này qua không bao lâu, cô ngữ văn truyền ra một tin tức bùng nổ___Thường Lộ Vận đạt được giải to sáng tác của học sinh trung học cup Trường Giang, là giải nhất trong học sinh cấp hai toàn quốc.

Cô bạn mập dung mạo bình thường đột nhiên trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp, giống như một người luôn bước chân trên đất chợt bị người ta nhắc bóng___vừa tay chân luống cuống, vừa vui mừng choáng váng.

Bài văn đạt giải và bản photo giấy chứng nhận của cô được Triệu Hồng dán lên ô tuyên truyền cạnh bảng đen, vô cùng nổi bật, hầu như mỗi người đi ngang đều sẽ nhìn nó, bình phẩm một phen, trước tên Thường Lộ Vận thỉnh thoảng được gắn mác vừa phong cách vừa cao quý: “tài nữ” và “nữ nội hàm”, cô cảm thấy ngày hôm đó Cao Tinh nói chuyện với mình dường như có mang chút ý nịnh nọt.

Điều này tạo nên sóng to gió lớn trong tâm hồn nhỏ bé của Thường Lộ Vận. Các cô bạn tùm năm tùm bảy đều không muốn kéo cô theo, thế nên cô chỉ

có thể dùng thời gian rảnh cô đọc ấy để đọc sách.

Người khác đọc tiểu thuyết thanh xuân, đọc truyện manga, đọc những câu chuyện tình yêu sến súa mộng mơ, những thứ đó đều khiến cô xấu hổ, vì các cô gái trong truyện luôn có thể tìm được cho mình một bạch mã hoàng tử bảo vệ mình từ đầu tới cuối, các cô ấy đều có đôi chân nhỏ có thể mặc quần jeans thẳng thớm, đều có mái tóc xinh đẹp và đôi mắt tinh khôi.

Những câu chuyện thanh xuân mọi người nghe riết thành nhàm ăy, đối với Thường Lộ Vận mà nói, hư vô mịt mờ như hoa trong gương trắng trong nước.

Thứ cô đọc là Balzac, là Rousseau, là Hugo hoặc là Maupassant, cô đặc biệt thích Maupassant, vì Viên Mỡ Bò cũng là một cô gái mập__thế là mèo mù vớ phải cá rán, một trong những đề mục cho cuộc thi văn học này chính là “quyền sách tôi thích nhất”.

Trình độ dẫn chứng sách của cô hiển nhiên vượt quá số đông học sinh trung học ngơ ngác ngác.

Tuy kết quả học tập của cô luôn nằm trong top 5 của lớp, nhưng về cơ bản cô vẫn chỉ là một cô gái phát triển toàn diện bình thường mọi mặt, bỗng dưng trở thành học trò cưng của cô giáo ngữ văn, cũng không có ai chê cô xem sách giải trí vào giờ tự học, thứ người ta xem là kiệt tác thế giới, là đảng hoàng chính thống, không đọc sách nhiều sao có thể viết ra những áng văn hay?

Nếu cô có tài ở mảng này thì phát triển theo hướng này cũng là điều dễ hiểu.

Bằng khen và giấy chứng nhận của cô được truyền tay từng người xung quanh, Cao Tinh đã dùng từ “tác gia tương lai” để xưng hô với cô bạn cùng bàn, dù đồng chí tác gia tương lai này rất có thể chỉ hi vọng đổi một người bạn cùng bàn khác phúc hậu hơn.

Kỳ thực đi học đọc sách, thiên phú đương nhiên có ảnh hưởng, nhưng thứ ảnh hưởng càng lớn hơn chính là cách nhìn của học sinh đối với môn học, có lẽ là một lần thành tích tốt ăn hên, có lẽ là ánh mắt của giáo viên gây ra ngộ nhận, khiến bạn cảm thấy mình rất có sở trường về mặt nào đó, sau đó chuyện thần kỳ sẽ thật sự xảy ra.

Môn học đó thật sự trở thành môn sở trường.

Kỳ tích đã phát sinh trên người Thường Lộ Vận như thế đó, thành tích ngữ văn vốn bình thường của cô sau khi đạt giải cuộc thi văn học thật sự tăng vọt như ngồi tên lửa, đồng thời sau đó nắm chặt thành tích ổn định đứng đầu lớp của môn.

Vở ghi chép riêng của cô nhiều lần được cô vấn đề cử cho các báo chí học sinh trung học ở mục văn học, thỉnh thoảng sẽ được 40 50 tệ tiền nhuận bút, bài văn dự thi được cô phát huy viết lúc ngẫu hứng được giáo viên lớp bên cạnh sáng tạo thành đề bài đọc hiểu, ra rất nhiều câu hỏi ăn no rừng mỡ như “cách viết song song mở bài có tác dụng gì, dụng ý của tác giả là gì, trình tự diễn đạt có thể thay đổi hay không” khiến một đám xúi quẩy lớp bên xếp hàng tới hỏi cô.

Thậm chí cô bắt đầu thử viết một vài câu chuyện__ đương nhiên, độc giả của cô chỉ có Liễu Dung, với IQ và EQ của đám Cao Tinh thì không thể nào hiểu được tính văn nghệ tiềm ẩn của nó, Vu Hiểu Lệ lại thường quá bận, không rảnh xem mấy thứ không ra hồn này.

Còn Liễu Dung, khoảng thời gian đó không biết bị chạm dây thần kinh nào, điên cuồng muốn đem cuộc đời hữu hạn của mình vùi vào sự nghiệp manga vô hạn, cô mua màu vẽ, đóng thủ công các trang giấy lại, thậm chí lên cài đặt photoshop 6.0 trong máy vi tính ở nhà, sau đó suy nghĩ xem dùng thứ này thế nào để làm ra hiệu ứng như giấy nhẵn, cô còn đeo giá vẽ tham gia câu lạc bộ đam mê mỹ thuật của trường, thẻ chẩn hưng sản nghiệp hoạt hình Trung Quốc.

Liễu Dung còn từng lên vẽ một seri truyện tranh bốn ô gửi cho tạp chí, nhưng có lẽ vì trình độ vẽ của cô quá ầu, hoặc có lẽ vì khiếu hài hước khiến người ta ớn lạnh của cô, dù sao cuối cùng nó thành đá chìm biển lớn, sóng chết mặc bay.

Cô thường tiện tay vẽ những nhân vật trong câu chuyện của Thường Lộ Vận, sau đó hai bên đều tìm được cảm giác thành công đầy ước ao hi vọng trong những thiết kế mờ mịt hư ảo đó.

Các cô giống như chợt lấy được một không gian có thể ảo tưởng, biến thành “hợp tác”, thường thúc giục lẫn nhau, làm ra một đồng tác phẩm ầu trĩ buồn cười, sau đó do Lương Tuyết đảm nhiệm vai trò “biên tập”, nghiêm chỉnh đưa ra ý kiến sửa đổi, cho các cô “phát triển” thêm một bước__ tuy sắc mặt Hồ Diệp ngày càng kém nhưng không gây trở ngại cho việc thỉnh thoảng làm “fan cuồng” khách mời, thuận miệng bày tỏ sự mong chờ với tác phẩm kế tiếp.

Đây là một đường dây sản xuất chỉ có bốn người, mỗi người mỗi nhiệm vụ, tự làm tự vui.

Thường Lộ Vận bắt đầu những ngày tháng vui vẻ, cô ấy không thường xuyên có tiền nhuận bút nhưng chỉ cần có thì chắc chắn sẽ hào phóng mua một túi đồ ăn vặt to, ai cũng có phần. Có lúc tiền nhuận bút không đủ mua, cô ấy sẽ tự bỏ tiền tiêu vặt của mình vào, lúc đó bọn Cao Tinh sẽ giống một bầy chim vui vẻ, vây quanh cảnh cây vĩ đại là cô ấy, lủ ra lủ rủ vô cùng náo nhiệt.

Liễu Dung cảm thấy Thường Lộ Vận có chút thiếu đầu óc, vô cùng thương xót cho nỗi bất hạnh của cô ấy, giận vì cô ấy không biết đấu tranh, đến lúc này rồi còn thật lòng thật dạ tốt với cô bạn cùng bàn lòng lang dạ sói kia, bản thân cô đánh giá Cao Tinh là, từ đầu tóc mặt mũi đến khung xương toàn thân, mỗi một tế bào đều cho thấy cô ta là người có IQ thấp nhất trong nhân loại____ có điều cô chưa kịp nói lời này với Thường Lộ Vận thì cô đã học được nghệ thuật làm thế nào để sau khi biết rõ mọi chuyện vẫn giữ được sự im lặng.

Nhưng... luôn có một số điều ngoài ý muốn không khiến người ta thích nổi xảy ra.

Mãi đến rất nhiều năm sau, Thường Lộ Vận luôn khắc cốt ghi tâm ngày thứ tư hôm ấy, từ buổi sáng trời vẫn luôn âm u, đại khái là cô ăn phải thức ăn sáng có vấn đề nên đến trưa bụng rất khó chịu, giờ giải lao, cô vội vội vàng vàng vào toilet, không kịp chào ai cả.

Giờ giải lao của trường trung học số 5 luôn hỗn loạn, giáo viên học sinh lộn xộn khắp nơi, đặc biệt giáo viên chủ nhiệm lớp 8/3 lại còn là một thầy giáo rộng rãi, không chú ý đến hình thức, lớp của họ là lớp loạn nhất trường, học sinh cực kỳ phân tán, rất nhiều người lười biếng không ở trong lớp, cho nên không ai chú ý Thường Lộ Vận không ở đây.

Đại khái là dạ dày Thường Lộ Vận có vấn đề nên ngồi trong toilet hơi lâu, chờ mọi người giải lao xong quay về thì cô mới đi ra.

Lúc đang định đẩy cửa ra ngoài, xuyên qua cánh cửa gỗ ngăn riêng không cách âm của toilet, cô nghe đám nữ sinh líu ra líu ríu đi vào, giọng nói rất quen thuộc, là bạn Cao Tinh, Thường Lộ Vận nở nụ cười theo thói quen_____sau đó thì nghe Cao Tinh nói:

-...Không biết, không thấy cô ấy, chắc đâu đó phía sau.

Thường Lộ Vận không hiểu sao động tác hơi khựng lại, cô mơ hồ cảm thấy, “cô ấy” hình như có liên quan đến mình.

Kể đó, một nữ sinh khác cười hi hi nói:

- Sao cậu không đợi cô ấy đi cùng, các cậu không phải bạn cùng bàn rất thân à?

Cao Tinh cười giễu:

- Đẹp, mình muốn đổi chỗ ngồi đây, chỉ có mình chịu đựng nỗi cô ta, làm cái gì cũng như con heo mập, cứ chiếm chỗ của mình, ăn đồ ăn còn chép chép miệng, mình nói các cậu nghe, không phải cứ đến hè là cô ấy rất dễ ra mồ hôi sao... sau đó thì trên người có cái mùi, cái mùi ấy ấy, các cậu biết chứ?

Mấy nữ sinh đồng loạt phát ra âm thanh buồn nôn, Cao Tinh vội “suyt”.

Một nữ sinh khác___nghe có vẻ là hoa khôi đương nhiệm kể tục sau Hồ Điệp – Sở Nguyệt Nguyệt, phối hợp nhỏ giọng:

- Quá không nhân đạo rồi, không chỉ chiếm lãnh thổ, chiếm vùng trời của cậu mà còn thả vũ khí sinh hóa?

Các cô ấy cảm thấy đây là một câu rất buồn cười, thế là lại phát ra những tiếng cười “hi hi hi”.

Mặt Thường Lộ Vận không chút cảm xúc đứng nghe sau cánh cửa, vô thức siết chặt đồ mình.

Sở Nguyệt Nguyệt dương dương đắc ý nói tiếp:

- Không sao, ngại nhiều ăn cơm không nổi còn giúp cậu duy trì vóc dáng đấy, ráng đi, dù sao thịt mỡ cũng không lây nhiễm.

Cao Tinh hét lên the thé:

- Cậu nói không lây, lỡ như lây thì mình không xong với cậu đâu.

Sau đó các cô ấy cười đùa ầm ĩ rồi đi.

Thường Lộ Vận không biết hình dung tâm trạng mình lúc đó ra sao, cô chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, ngực nặng nề, cô nghĩ, sao họ có thể như vậy?

Sao họ có thể như vậy... mình xem họ, là bạn cơ mà.

Sau đó cô từ từ đẩy cửa đi ra ngoài, lúc này một người khác từ ngăn bên cạnh bước ra, Thường Lộ Vận ngẩng đầu, phát hiện đó là Hồ Điệp.

Sắc mặt Hồ Điệp càng lúc càng kém, người hơi lão đạo, lúc thấy Thường Lộ Vận thì hơi sững sờ, tiếp đó từ từ bước đến bồn rửa tay. Thường Lộ Vận chỉ muốn thoát khỏi nơi này ngay lập tức, bèn vội vã cúi đầu, xối tay qua loa rồi xoay người đi ra ngoài.

Chợt Hồ Điệp nói:

- Cái cửa này của chúng ta... không hề cách âm.

Thường Lộ Vận khựng lại.

Hồ Điệp lại nói tiếp:

- Khi họ nói mình, mình cũng nghe hết rồi.

Thường Lộ Vận quay đầu, thấy cô ấy hơi cụp mắt, nhìn chằm chằm tay mình bị nước xối. Sắc mặt cô ấy tái nhợt, vành mắt có quầng thâm đen, đôi mắt dường như vì béo phì mà có vẻ nhỏ hơn trước đây, nhưng vẫn thanh tú xinh đẹp.

Tiếp đó, cô ấy cười:

- Có điều cậu không nên nghe mấy lời này, họ không cố ý nói trước mặt cậu.

Cô ấy chỉ chỉ tai mình, làm mặt quý:

- Phi lễ chó nghe.

Thường Lộ Vận rõ ràng thấy cơ thể Hồ Diệp chao đảo, bèn vô thức túm lấy cô ấy giữa không trung, tiếc rằng không túm được gì cả, cô ấy ngã “rầm” xuống, Thường Lộ Vận sững sờ, hoảng hốt chạy qua, muốn đỡ Hồ Diệp dậy, nhưng Hồ Diệp dường như không có chút sức nào, kéo kiểu gì cũng không dậy được.

Cô hơi do dự rồi xoay người chạy về phía phòng học, đúng lúc tình cờ gặp Liễu Dung và Lương Tuyết vừa từ bên ngoài về, bèn lớn tiếng nói:

- Hồ, Hồ Diệp xỉu trong nhà vệ sinh!

Liễu Dung ngăn người, Lương Tuyết đẩy mạnh cô một phát, vừa chạy theo Thường Lộ Vận về hướng nhà vệ sinh vừa quay đầu nói với cô:

- Tìm thầy... không đúng, tìm cô toán tới, nhanh lên!

Ừm, cô ấy còn nhớ thầy chủ nhiệm là nam, Liễu Dung tiện tay nhét lon nước ngọt đã uống một nửa vào tay một người đi ngang qua, nhanh chân chạy về phía văn phòng cô toán.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Ước mơ và hiện thực

Cô toán luống cuống tay chân gọi mấy người giúp cô dìu Hồ Diệp ra ngoài, sau đó lại thông báo cho giáo viên chủ nhiệm, đưa Hồ Diệp đến phòng y tế.

Kỳ thực Hồ Diệp đã khôi phục chút ý thức, chỉ là sắc mặt vẫn rất khó coi, bác sĩ nhìn sơ qua, đưa ra kết luận là đói bụng, truyền ít glucose là được.

Thầy chủ nhiệm và cô toán lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dặn dò hai câu rồi quay về đứng lớp.

Còn lại ba cô gái nhìn nhau, đều cảm thấy bỏ đi thế này không hay lắm, Thường Lộ Vận nói:

- Các cậu về trước đi, mình ở lại đây với cô ấy.

Thần kinh cô gái này vừa trải qua đả kích và hoảng sợ nhưng vẫn tuân theo nguyên tắc phúc hậu nhất quán của mình, Liễu Dung nghĩ nghĩ, đi học không có sức hấp dẫn lớn với cô, để một mình Thường Lộ Vận ở lại thì quá không trọng nghĩa, bèn tỏ ý cũng muốn ở lại. Lương Tuyết không nói gì, chỉ đứng dựa vào góc tường, không nhúc nhích.

Thời gian trôi qua khoảng nửa tiết, Hồ Diệp mới tỉnh lại, bác sĩ qua xem, đại khái không có vấn đề gì, bảo cô ấy truyền dịch xong là có thể đi, nếu thực sự không khỏe thì có thể viết cho cô ấy một giấy nghỉ để về nhà nghỉ ngơi, sau đó bác sĩ thở dài:

- Con gái bây giờ, đúng là không nói nổi tại em, đẹp quan trọng hay sức khỏe quan trọng? Cơ thể còn phát triển đấy, giảm béo cái nổi gì? Nếu mà là con gái tôi...

Bác sĩ cảm rằm lưỡi xoay người rồi đi, bên kia lại có một học sinh mặt nhẵn mày nhỏ viêm dạ dày cấp tính.

Hồ Diệp bật cười.

Thường Lộ Vận hỏi cô ấy:

- Sáng cậu không ăn sáng à?

Hồ Diệp lắc đầu:

- Mỗi ngày mình chỉ ăn một bữa thôi, hai ngụm cơm, một ít rau, những lúc khác đói bụng thì uống nước và ăn táo.

Liễu Dung vô thức xoa bụng mình, cảm giác chỉ nghe cô ấy nói thôi mà thấy đói rồi.

Sau đó Hồ Diệp cười hì hì nói:

- Một tháng mình gầy sắp 5 ký.

Liều Dung hỏi:

- Cậu không đói à?

- Đói chứ.

Hồ Diệp nói:

- Hề mình đói là tâm trạng vô cùng tốt, thật đấy, không lừa các cậu đâu.

Lương Tuyết nghĩ nghĩ, lắc đầu, ra vẻ không thể hiểu nổi, thẳng thắn nói:

- Hề mình đói bụng là tâm trạng vô cùng tệ, nhìn ai cũng muốn đánh.

Hồ Diệp phì cười:

- Thật đấy, lúc mình đói, mình cảm thấy trong bụng trống rỗng, sau đó dạ dày sẽ dẹp lại, cảm giác như thịt trên người đang phân giải, vừa nghĩ là cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt. Mình không giống người khác, bây giờ mình ăn không hề cảm thấy đói, không dám để dạ dày no căng, hề no là mình cảm giác như thịt trên người đang mọc ra, muốn ói.

Liều Dung mở to mắt, xưa nay chưa từng nghe loại lý luận này, cô cảm thấy Hồ Diệp hơi tự ngược, lại cảm thấy nụ cười trên gương mặt suy yếu ấy có gì đó không đúng.

Cô nhìn Thường Lộ Vận, lại nhìn Lương Tuyết, các cô đều mơ hồ cảm thấy Hồ Diệp có vấn đề. Nhưng rốt cuộc là vấn đề gì thì không ai nói rõ được.

Hồ Diệp nói tiếp:

- Mỗi lần đi ngang qua tiệm bánh mì trước cổng trường chúng ta, mình rất muốn ăn, nhất là bánh mì mới ra lò của họ, mình đi ngang qua cổng..

Cô ấy dừng lại, hít sâu một hơi, chậm chậm lắc đầu:

- Là mình hận không thể ăn hết bánh mì trong tiệm. Có lần mình không nhịn nổi, bước vào, mua ba cái bánh mì to, trước đây một cái mình cũng không ăn hết, thế mà hôm đó mình nhét được một cái rưỡi, còn cảm thấy rất ghê, ăn không nổi nữa nhưng vẫn cứ thấy đói, ngửi mùi đó vẫn rất thèm, sau đó mình nhìn dầu mỡ dính trên ngón tay, không biết tại sao lại cảm thấy vô cùng buồn nôn, thế là ói ra toàn bộ.

Liều Dung lặng lẽ rung mình, thầm nghĩ cô gái này nghĩ không thông ở đâu chứ... hồi chưa giải phóng, Đảng dưới đất Trùng Khánh cũng không chịu tội thế này đâu nhỉ?

- Sau đó mình liền cảm thấy vô cùng sáng khoái, ói hết mấy thứ ăn ra, toàn thân đều nhẹ nhõm, tuy mình chưa đi cân nhưng mình biết, mình chắc chắn gầy rồi.

Hồ Diệp nhẹ nhàng cười.

Thường Lộ Vận hiểu tại sao sắc mặt cô ấy lại khó coi như vậy, cô tỉ mỉ quan sát Hồ Diệp, phát hiện cô ấy đúng là gầy đi không ít so với lúc khai giảng, xương trên cổ tay dường như có vẻ nhô ra, cô hơi hơi dao động, nghĩ, nếu mình cũng có thể chịu như Hồ Diệp thì có thể gầy không?

Sau đó cô cúi đầu nhìn cây kim trên mu bàn tay xanh trắng của Hồ Diệp, lại lắc đầu, cố gắng đuổi ý nghĩ này ra khỏi đầu, cảm thấy quá đáng sợ.

Lương Tuyết cau mày nói:

- Cậu muốn làm gì? Thi hoa hậu à? Muốn làm gì mà đùa với mạng thế này hả? Bây giờ còn có người dám nói cậu hay sao?

- Vì ước mơ của mình.

Hồ Diệp nghiêm túc nói, dường như cảm thấy nằm trên giường bàn về ước mơ thì không đủ thành kính nên người vừa có chút sức liền ngồi dậy, Thường Lộ Vận vội giúp cô để gối phía sau cho cô dựa.

Liều Dung trước nay chưa bao giờ nghĩ một từ chính thống đảng hoàng như 'ước mơ' sẽ có dính dáng đến Hồ Diệp, thế là không kìm được bị cô ấy ảnh hưởng, ngồi nghiêm chỉnh chuẩn bị rửa tai lắng nghe:

- Ước mơ của cậu là gì?

Hồ Diệp liếc mắt ra bên ngoài, vị huynh đài đau bụng đang mặt nhăn mày nhíu nói với bác sĩ của trường:

- Cô ơi, em thật chịu hết nổi rồi, chân mềm nhũn cả, đứng lên như cộng mĩ ấy, run cầm cập, bạn cùng bàn của em còn tưởng em ăn phải thuốc chuột...

Sau khi xác nhận bác sĩ của trường đang bận giao lưu với bệnh nhân không rõ có phải ăn nhầm thuốc chuột không kia, không rảnh quan tâm chuyện khác, Hồ Diệp mới nhỏ giọng thần bí nói:

- Ước mơ của mình khác mọi người, hôm sinh hoạt lớp, mình nghe mọi người thảo luận, có bạn muốn làm nhà văn, có bạn muốn làm bác sĩ, có bạn muốn làm quan chức, còn có bạn nịnh nọt nói muốn làm giáo viên, mình...

Lương Tuyết cũng không nhận được, bước về trước hai bước để nghe rõ hơn ước mơ giả tưởng của Hồ Diệp.

Hồ Diệp nói:

- Tương lai mình muốn làm bò nhí.

Một đòn sấm sét đánh xuống, ba thánh giá của Hồ Diệp đồng thời quên hô hấp, vô thức há miệng, dùng vẻ mặt ngơ ngác nhất trí nhìn cô ấy___mấy năm sau, Liễu Dung mới biết, về mặt đó gọi là “quần”.

Hồi lâu, Lương Tuyết mới hỏi với vẻ khó mà tin nổi:

- Cậu... muốn làm gì?

- Bò nhí.

Hồ Diệp nói chắc như đinh đóng cột, sau đó nhìn biểu cảm khó tin của ba cô bạn, bèn giải thích:

- Cha mình, các cậu biết cha mình chứ, tìm một bò nhí bên ngoài, hơn 20 tuổi, trông rất đẹp, bán quần áo.

Liễu Dung nhớ tới kỳ nghỉ Nguyên Đán lạnh giá mà hồng bét kia, lẳng lặng gật đầu.

Hồ Diệp nói:

- Các cậu nghĩ đi, mẹ mình năm nay 38, cô đó khoảng 25-26, đợi cô ta 38 thì đúng lúc mình cũng xấp xỉ cô ta bây giờ, khi đó mình sẽ quyến rũ người đàn ông của cô ta, không phải vừa hợp sao?

Cô ấy cứ nói, cảm thấy kế hoạch của mình quả không chê vào đâu được, có chút dương dương đắc ý, vui vẻ:

- Đến lúc đó mình sẽ giúp mẹ mình báo thù, từ sáng đến tối mẹ luôn nói mình là thứ vô dụng bỏ đi, nhưng tương lai mẹ vẫn phải trông đợi vào mình báo thù.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô ấy liền lo lắng, nhét tay vào chăn, nặn nặn bấp đùi mình, thờ dài:

- Mình phải giảm béo, béo thì...

Cô ấy nhìn Thường Lộ Vận, rất chu đáo bổ sung:

- Mình là kiểu béo xấu, không giống như Thường Lộ Vận, hơn nữa mình lại không cao, mẹ mình như vậy rồi, cho nên mình nhất định phải giảm béo.

Liễu Dung ngần ngừ nhớ tới người phụ nữ mặc áo khoác da ngày hôm đó âm ỉ trước mặt mọi người cùng với câu “gà móng đỏ” mà bà ấy nắng nước miếng văng tung tóe.

Cô vẫn chưa hiểu “gà móng đỏ” là gì, chỉ cảm thấy mình đã thua Kiều An một vạn tệ tiền cược.

Bởi vì Kiều An nói đúng, tương lai Hồ Diệp chắc chắn thành gà móng đỏ, chí hướng của cô ấy là như vậy.

Ba người không ai lên tiếng, yên lặng ở bên cạnh, nhìn Hồ Diệp vừa âu sầu vừa nghiêng răng nghiêng lợi nắn thịt trên người mình, Liễu Dung chợt không hiểu vì sao lại đau lòng, cô cảm thấy thế giới này không nên như vậy, nhưng thế giới này nên thế nào đây?

Cô không nói được, trong đầu lóe qua một câu không ồm mà rên___cuộc đời quá u ám.

Năm đó nhỏ tuổi, vừa bước khỏi thế giới cổ tích, tạm biệt hoàng tử công chúa, lâu đài hoa hồng của Grimm, loáng thoáng nhìn thấy thứ gọi là “hiện thực”. Lăng kính cổ tích bắt đầu tan vỡ, linh hồn đứa trẻ như ấu trùng trong kén, đau khổ giãy giụa trên con đường trưởng thành.

Đôi mắt chỉ có thể thấy... một góc nhỏ của tầng băng trôi thế giới khổng lồ và cực kỳ phức tạp, sở thích dùng những từ ngữ to lớn tuyệt đối như “tất cả” “vĩnh viễn” “chắc chắn”, đã thêm vào nỗi bi thương trong tâm hồn.

Rồi một ngày họ lớn lên, đứng ở nơi càng cao hơn, có thể thấy nhiều thứ hơn, khi đó họ sẽ dần quên mất mình từng nhủ trong đầu “cuộc đời quá u ám”. Có những người quên đi nỗi bi thương từng trải qua trong thời kỳ đặc biệt, từng bước sống tiếp, có những người vẫn nhớ, cười cười cho qua.

Ai mà không như vậy?

Thế giới, tựa như rất nhiều rất nhiều vòng tròn tạo thành, từng vòng từng vòng móc vào nhau, thỉnh thoảng có vài người không ra được, bị mắc kẹt trong một cái vòng, có vài người ra được, lại chui vào một cái vòng khác.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, phải chăng sẽ có một ngày, có người đủ mạnh phá vỡ tất cả mọi vòng tròn, đứng ở nơi tận cùng thế giới, thu được những kết luận rất hình học phi Euclid như là tổng các góc trong tam giác không phải 180 độ gì đó?

Biết đâu được ____

Nhưng tuyệt đại đa số mọi người vẫn đang trong quá trình dài đằng đẳng ấy, từ từ trưởng thành, sau đó già đi, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Sau sự kiện đó, thầy chủ nhiệm nhiều lần tìm Hồ Diệp nói chuyện, nhưng thầy là đàn ông, đôi lúc có mấy lời thực khó mở miệng, tìm phụ huynh cô ấy thì họ không phối hợp, cũng không biết đang bận gì.

Triệu Hồng cuối cùng chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ, triệt để rút Hồ Diệp ra khỏi ban cán bộ lớp, hi vọng cô ấy có thể cẩn thận tính toán cho tương lai của mình.

Hồ Diệp cười không nói ____ cô ấy không chỉ tính toán rồi mà còn có kế hoạch kín đáo, chẳng qua quá lập dị nên người ta không thể nào hiểu nổi thôi.

Một học kỳ chớp mắt trôi qua, nhanh chóng lại trải qua một lần thi cuối kỳ, nghênh đón kỳ nghỉ mới, ngày cuối cùng rời trường, Liễu Dung và Lương Tuyết ôm đồ của mình cùng đi về nhà, hăng say thảo luận về nhân vật mới nhất do Thường Lộ Vận viết, còn hẹn nhau cùng đi chơi trong dịp nghỉ.

Đương nhiên đó chỉ là lời khách sáo __ Lương Tuyết không có nhiều thời gian chơi như vậy, cô ấy nhân dịp nghỉ lén lút đi làm thêm, muốn cố hết sức giảm bớt áp lực trong nhà.

Thình lình, một người lão đảo lao ra, suýt nhào vào Liễu Dung, dọa Liễu Dung hết hồn, nhảy về sau một bước dài.

Lương Tuyết kêu lên:

- Anh?

Liễu Dung lúc này mới nhìn ra, người trước mắt đầy mùi rượu, tóc tai ướt nhẹp nhếch nhác chính là Lương Túc đã tốt nghiệp lên cấp ba.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Lần thám hiểm đáng nhớ

Lương Túc hơi lão đảo tựa vào tường bên đường, hất hất tóc, thở ra, dường như không mấy tinh táo.

Lương Tuyết cau mày:

- Anh uống rượu?

Lương Túc nói:

- Không có, bị một gái điểm bao nuôi cầm chai bia đập.

Lương Tuyết quan sát anh ta từ trên xuống dưới, đưa ra kết luận:

- Đầu?

Lương Túc lại hất hất đầu, cười, hình như tinh táo lại một chút:

- Ừ, đầu ____ có tiền không, cho anh mượn.

“Tiền” là từ nhảy cảm với Lương Tuyết, hai chữ “không có” hầu như bật ra cùng lúc khi Lương Túc dứt lời.

Lương Túc thờ dài, không nói lời nào, nhìn em gái họ với vẻ cam chịu. Lương Tuyết lúc này mới bắt đắc dĩ thò tay vào trong cặp sách, lấy một ví tiền nhỏ thô sơ tự tay làm, mở ra lục lọi hồi lâu, lườm Lương Túc:

- Chỉ có 20 tệ.

- F*ck!

Lương Túc dờ khóc dờ cười mắg câu thô tục:

- Từ sáng đến tối, em tiếc cái này tiếc cái nọ, đi khắp nơi tìm việc làm thêm, mắt như dính tiền mà nói với anh là em chỉ có 20 tệ?

Liều Dung cảm thấy nếu có người nói với mình trước mặt bạn học như vậy thì chắc chắn mình sẽ hận người đó cả đời. Nhưng Lương Tuyết lại giống như không chút quan tâm, nhún nhún vai:

- Cho bà nội hết rồi, bà không có tiền là sẽ kiếm chuyện, em bỏ tiền ra mua thanh tịnh___anh cần tiền làm gì?

Cô vừa nói vừa cất ví tiền, dùng ngôn ngữ cơ thể nói rõ cho Lương Túc là 20 tệ cũng không có.

Lương Túc không ngăn kịp, chỉ trợn mắt lên trời, nói huych tẹt:

- Đánh nhau với người ta, đập vỡ chai rượu đầy đất, đền cho ông chủ, anh không mang đủ tiền... 20 tệ của em cho anh mượn trước nhé?

Liều Dung nghĩ, đánh nhau xong còn lo đến chuyện đền tiền, lưu manh này đúng là văn minh lễ độ.

Lương Tuyết cau mày:

- Người khác không mang tiền à mà đòi em?

Lương Túc gãi gãi mái tóc ướt nhẹp:

- Chỉ có một mình anh, mau lên, con nhóc thôi, anh thương em mà, không phải chỉ 20 tệ thôi sao, chắc chắn sẽ trả em, có được không?

Lương Tuyết gạt gù, đưa ra một kết luận khác:

- Quánh lộn một đám à.

- Đạch, một mình anh trai em quánh một đám đó___tiền.

Lương Túc luôn có thể sau khi tán dóc đầu đầu liền đi thẳng vào vấn đề.

Lương Tuyết chậm chạp lấy ví tiền ra đưa anh ta:

- Anh nói đấy, mau trả nha, bằng không một ngày lãi 5 xu.

- Em cho anh trai mình vay nặng lãi?

Lương Túc đưa tay đập lên đầu Lương Tuyết, vô cùng tức giận:

- Em có tính người không thế?

Liều Dung ở bên cạnh chậm chậm giơ tay lên:

- Chuyện đó...

Tuy cô từng gặp Lương Túc rất nhiều lần nhưng khi họ nói chuyện, cô luôn không chen vào, chỉ ở bên cạnh lắng nghe, một đứa trẻ ngoan ngoãn khi đối mặt với tiểu lưu manh nói mấy lời tục tĩu sẽ luôn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Lương Túc buồn cười nhìn cô:

- Em gái nhỏ, anh phê chuẩn cho em có thể khỏi giơ tay trước khi phát biểu.

- Đừng bắt nạt người ta.

Lương Tuyết lên giọng chị cả.

Liều Dung móc ví tiền ra, nói:

- Chỗ em có ít tiền, 100, đủ không?

- Ôi chao, quá tốt, lần này đủ rồi.

Lương Túc không chút khách sáo lấy 100 tệ trên tay Liều Dung, ngón tay con trai thon dài, cười lên đôi mắt nghiêng nghiêng, còn hôn lên tờ nhân dân tệ.

Liều Dung lại lên cho anh một định nghĩa, thầm nghĩ đây là một tiểu lưu manh văn minh lễ độ, đồng thời rất đẹp trai, không biết tại sao, cô bỗng dưng hơi

căng thẳng, mà hề căng thẳng là cô không biết mình đang nói gì, chờ cô phản ứng lại thì câu kia đã thốt ra.

- Ô... tiền từng bị rất nhiều người sờ, bên trên có vi khuẩn.

Nụ cười của Lương Túc cứng đờ trên mặt, anh nhét tiền vào túi, quay đầu lên hỏi Lương Tuyết:

- Cái cô này... đi học năm mấy tuổi thế? Có phải không đủ tuổi không?

Lương Tuyết lờm, động tác liếc xéo của hai anh em này đúng là y chang, chọt vào eo Lương Túc:

- Mau trả người ta đấy nghe chưa ____ Liễu Dung, đòi anh ấy một ngày 5 tệ tiền lãi.

Lương Túc lại đập mạnh lên đầu cô ấy.

Liễu Dung lại nói một câu không qua đại não:

- Cho vay nặng lãi là phạm pháp.

Nói xong, Liễu Dung im lặng, cắn đầu lưỡi mình, thầm nghĩ, cho mày nói lung tung nè!

Lương Túc cười như bị động kinh, ngón tay ra sức chọt sau gáy Lương Tuyết:

- Nghe chưa hả, cho vay nặng lãi là phạm pháp, bị chú cảnh sát bắt đấy, phải không cô bạn nhỏ?

Liễu Dung thề phải kín miệng, không nói gì nữa.

Bỏ tiền, Lương Tuyết và Liễu Dung tự nhiên theo sau Lương Túc đi gặp chủ nợ của anh, sau khi đến, Liễu Dung mới hỏi hặn ____ cái nơi lờ lợc sặc sờ này tuyệt đối không đơn giản là “quán cơm”, bên trong liên tục có các loại âm thanh quỷ khóc sói gào, đủ người bề ngoài quái dị ra vào, có phụ nữ trang điểm đậm, có thanh niên nhuộm tóc như chổi lông gà, quả thực là một ổ lưu manh.

Khi đó đa số dân thành phố vẫn chưa có khái niệm “bar”, Liễu Dung dùng cách gọi cũ của thế hệ trước ____ phòng ca múa nhạc.

Cô và Lương Tuyết giống như mở nhầm cửa đi vào thế giới khác, đặc biệt sau lưng Liễu Dung còn đeo một cái cặp hai quai hoạt hình ngu ngốc, tay còn ôm mấy quyển sách bài tập không nhét vừa trong cặp.

Thế nên cô bị vây xem là điều vô cùng bình thường.

Nhịp tim Liễu Dung lập tức tăng tốc, adrenalin tăng vọt, máu toàn thân không khống chế được tuôn trào về phía tứ chi, tiềm thức cô muốn bỏ chạy nhưng lại thấy rất mới mẻ, cảm thấy đây đúng là một lần thám hiểm.

Ngược lại Lương Tuyết rất thần nhiên, cô gái này bình thường trông hung dữ, kỳ thực thần kinh thô, có khí chất vô cùng mạnh mẽ, không coi ai ra gì. Cô ấy ung dung, không chỉ không cảm thấy khó chịu mà còn đẩy mạnh Lương Túc, lớn tiếng gọi giữa tạp âm huyền ảo:

- Còn không mau trả tiền đi!

Lương Túc ngoắc ngón tay với hai cô:

- Qua đây, còn chút tiền có thể mời hai em uống nước.

Lương Tuyết phun nước miếng:

- Lấy tiền của tụi em mời tụi em uống nước? Lương Túc anh còn dám không biết xấu hổ nữa không hả?

Lương Túc bật cười.

Một nam sinh vóc dáng hơi béo lùn mặc áo khoác da đầy đám đông đi tới:

- Anh Lương...

Sau đó cậu ta đánh giá hai kẻ lạc loài Liễu Dung và Lương Tuyết với ánh mắt tò mò, Lương Túc xoay mặt cậu ta qua:

- Nhìn cái gì mà nhìn, em gái tao và bạn học của nó.

Áo khoác da gật gật đầu:

- Anh Lương, các anh em đều ở bên đó, lúc nãy có phải có đám người gây chuyện với anh không? Thăng chó nào?

- Không sao, mấy thứ đồ chơi í mà, tao đập cho bể đầu.

Lương Túc vỗ vỗ vai áo khoác da:

- Nói với lão Từ một tiếng, hôm nay gây sự trên địa bàn ông ấy, xin lỗi, đập hư ít đồ, cậu thay tôi hỏi xem bao nhiêu tiền.

Áo khoác da “khụ” một tiếng:

- Đó tính là gì chứ, chỉ mấy bình rượu thôi mà, lão Từ cũng nói không sao rồi.

- Đâu mới, sau này còn tới nữa đấy, không được, mau đi hỏi cho tao.

Áo khoác da đáp vâng, đi một lát liền về:

- Anh Lương, em đền cho anh, lão Từ nói không sao, một mình anh đánh năm người, như vậy.

Cậu gờ ngón cái lên.

Lương Túc cười, không nói gì, móc điều thuốc trong túi ra, áo khoác da vô cùng tự nhiên lấy bật lửa châm cho anh.

Liều Dung ở bên cạnh ngẩn tò te nhìn, thậm chí tay sai này giống hệt trên ti vi diễn.

Lương Túc móc tiền của bọn Liều Dung trả lại:

- Được, cuối cùng không cần vay nặng lãi rồi.

Lương Tuyết dùng tay ra sức phe phẩy trước mặt, lờm anh, cầm tiền rồi kéo Liều Dung định đi.

Liều Dung quay đầu nhìn lại, phát hiện Lương Túc đã bị nhóm bạn xấu bao vây, sau đó một cô gái bôi trét mặt mày như ma được dẫn tới trước mặt Lương Túc, dường như cô ấy mới khóc, lớp trang điểm trên mặt nhòe đi, làn da trẻ trung mềm mại và lớp trang điểm kỳ dị hòa vào nhau, rất quái.

Liều Dung thoáng nghe tiếng “cám ơn anh Lương” giòn giã mang theo chút nghẹn ngào thì bị Lương Tuyết kéo đi xa.

Thế là cô tự tưởng tượng ra câu chuyện_____ thiếu nữ sa chân bị thanh niên bắt lương ước hiệp, Lương Túc gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, một mình đánh năm người, sau khi đánh xong còn vô cùng có lương tâm đi khắp nơi vay tiền bồi thường tôn thất cho chủ quán_____

Đúng là hiệp khách trong đám lưu manh.

Lương Tuyết tức tối cảm râm:

- Suốt ngày vớ va vớ vẩn, không biết anh ấy muốn làm gì nữa.

Liều Dung nghiêng đầu nhìn cô ấy.

Hai người đã ra khỏi phòng ca múa nhạc, đi dọc theo phố trở về, nhịp tim Liều Dung vẫn chưa thể hoàn toàn hồi phục, đến bây giờ cô vẫn cảm thấy có chút khó mà tin nổi_____ mình lại đến loại nơi như thế.

Lương Tuyết nói:

- Hiện tại anh ấy học cấp 3 ở trường trung học số 8, cậu nhìn anh ấy mới nhuộm tóc lại kìa... tốt xấu gì cũng là khu trọng điểm, mỗi năm có rất nhiều người thi đậu đại học, nếu học hành tử tế... haiz. Anh mình ấy mà, kỷ thực rất thông minh, là người thông minh nhất nhà, giỏi hơn cả mình, cả lo phát phơ vậy chứ kết quả học tập không tệ, chỉ là không làm chuyện đúng đắn thôi.

Liều Dung lặng lẽ gật đầu, phụ họa một câu, hoàn hồn khỏi chuyện “mạo hiểm” ban nãy_____ cũng đúng, đại hiệp hay lưu manh cũng thế, đều không phải là chuyện gì đúng đắn.

Lương Tuyết dừng lại:

- Kỳ thực mình cũng cảm thấy đi học rất chán.

Có anh trai như vậy sao em gái không có chút tâm lý phản nghịch nào thế?

Lương Tuyết nói:

- Tương lai chắc chắn cậu vào trường số 1 rồi, còn thành tích của mình như vậy, ráng cố gắng nỗ lực thì chắc cũng vậy thôi, cỡ cỡ mức trường số 8 (1), trường số 8 cũng không tồi, người bình thường như mình không muốn thi Thanh Hoa Bắc Đại gì đâu, và lại trường tốt quá thì mình cũng không trả nổi học phí_____

(1) Các đánh số trường trong truyện không liên quan tới trình độ của học sinh, thuần túy là tên trường.

Cô ấy cười dừng dừng:

- Tiền nhà nước hỗ trợ đoán là bà nội mình lấy ra cũng vất vả, chắc chắn bà sẽ không cho mình đi học, có điều không có tiền thì tâm trạng không tốt, nhất định chẳng có mấy ngày vui. Mình cảm thấy rất chán, tương lai muốn làm chuyện của chính mình, không học cấp 3 là không được.

Liều Dung buột miệng hỏi:

- Học cấp 3 rồi lên đại học ư?

Lương Tuyết do dự, gật đầu:

- Thi rồi đi học, cố gắng học, cố gắng thi đậu ____ sau khi tốt nghiệp mới có thể tìm công việc đáng hoàng, kiếm tiền, có tiền mới có thể làm chuyện của chính mình. Thầy chính trị đã nói cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng mà, không có tiền, không có địa vị xã hội thì cái gì cũng đi tong.

Liều Dung cảm thấy tư tưởng cô bạn này quá chín chắn, mọi người đều đang nghĩ thi thế nào để được vào trường cấp 3 tốt, xoắn xuýt về thành tích thi giữa kỳ cuối kỳ, ngơ ngác ngắc ngắc, mất đi lý tưởng khi còn bé ____ đương nhiên, lý tưởng vô căn cứ của Hồ Diệp thì không tính.

Mà Lương Tuyết đã nghĩ đến tương lai xa xôi như vậy, Liều Dung không kiềm được, hỏi:

- Tương lai có công việc, có tiền, cậu muốn làm gì?

- Làm chuyện của chính mình.

Lương Tuyết nói, hơi dừng lại, giống như đang nghĩ nên giải thích thế nào:

- Có lẽ là đi học vẽ tranh manga, có lẽ tương lai không thích manga nữa thì đi du lịch thế giới cũng không tồi, tự mình đi, người khác không xen mồm, muốn thế nào thì thế đó, không còn nghèo nữa, không còn trăn trở nghĩ suy, không còn từ sáng đến tối phải thắt lưng buộc bụng.

Liều Dung rất lâu không lên tiếng, lần đầu tiên cũng bắt đầu suy nghĩ về tương lai của chính mình.

Một buổi chiều gió lạnh, hai cô bé sánh vai đi trên đường, cơn gió xạc xào thổi tung làn tóc, trầm mặc trong cách biểu đạt giản dị nhất về sự do dự và nghèo khó.

Rất nhiều năm sau, Liều Dung mới hiểu, nếu ước mơ của Hồ Diệp là trả thù thế giới này, thì ước mơ của Lương Tuyết, là thoát khỏi thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Chiến trường

Sáu năm tiểu học như một quá trình dài đằng đẳng, nhiều đứa trẻ nói năng chưa lưu loát đứng xếp hàng vào lớp, năm này qua năm khác, dường như bọn họ trưởng thành cũng không quá giống nhau, như một cái mầm nhỏ cần nhiều lòng kiên trì và bảo vệ mới có thể dần phát triển.

Không biết tại sao, vừa lên cấp 2 thì cuộc sống cứ như bay, thông báo thành tích thi đầu vào tựa như chuyện của ngày hôm qua, mỗi một lần kiểm tra tháng rồi thì giữa kỳ thi cuối kỳ đều như một cái đinh đóng trong tâm vẩn thời gian, lạnh lùng nhắc nhở điểm đầu và điểm cuối.

Trường trung học số 5 là một trong những địa điểm thi lên cấp 3, đợt nghỉ thi mỗi năm một lần luôn có thể mang đến nhiều khủng hoảng, lại một khóa học sinh vào phòng thi, mọi người còn lại đều bị đẩy một bước dài lên phía trước.

Người lớn nói, thi đại học thất bại thì có thể thi lại, nhưng thi cấp ba chỉ có một lần, không đậu vào trường trọng điểm thì tương lai về cơ bản là hữu duyên vô phận với đại học, vậy bạn có thể làm gì đây?

Câu nói mà Triệu Hồng thích treo ngoài cửa miệng nhất là:

- Còn không biết nắm chắc, tương lai các em muốn thành cặn bã của xã hội sao?

Bề ngoài không ai xem trọng lời thầy nói, nhưng trong lòng bất giác lại dâng lên một nỗi hoảng hốt mơ hồ, tương lai mình muốn làm gì đây? Mình muốn trở thành người như thế nào đây?

Thành tích học tập tốt xấu là chuyện nhỏ, nhưng khi thành tích này gắn liền với hai chữ “tương lai” nhìn không thấy đáy thì trở nên nặng đến mức đè ép vào lòng mỗi người.

Sự đè ép ngàng này vào lúc kỳ thi thử lên cấp 3 đến đã thực thể hóa__ Triệu Hồng mở một buổi sinh hoạt lớp trước kỳ nghỉ, chủ đề chỉ có một, lần sau sẽ không còn kỳ nghỉ này nữa đâu, vì các em sẽ trở thành nhân vật chính, vào phòng thi, lên bàn mổ.

Giáo dục bắt buộc chín năm kết thúc, quốc gia và xã hội không bảo đảm nữa, việc tiếp nhận giáo dục từ nghĩa vụ bắt buộc trở thành quyền lợi mà phải trải qua một tràng chém giết máu chảy đầu rơi mới có thể có được.

Triệu Hồng nói:

- Bất kể học sinh ngoan hay học sinh có thành tích hơi kém, thầy đều hi vọng năm nay các em khẩn trương lên, thầy đi dạy đã hơn mười năm, thầy biết năm lớp 9 này dao động trong thứ hạng cực kỳ lớn, học sinh nào nỗ lực sẽ đi lên, học sinh nào lười biếng thì kết quả học tập sẽ xuống dốc không phanh. Các em hãy dẹp hết mây ý nghĩ linh tinh, bớt làm mấy chuyện vô bổ, chỉ lúc này thôi, đầu cấp 3 rồi thì các em sẽ nhẹ nhàng..

Rất nhiều năm sau, Liễu Dung phát hiện, kỳ thực các thầy cô luôn nói rất phiền diện, nghĩ đến điều trong ao ước của bạn, không hề có chuyện lớp 10 học khỏe hơn lớp 9, đại học học khỏe hơn cấp 3, thầy cô nói vậy chỉ vì một chặng đường trong cuộc đời bọn trẻ sắp kết thúc, đối với họ, đây là lần bút phá cuối cùng, dốc hết sức lực là có thể thả lỏng một thời gian.

Nhưng với các học sinh hướng tới mục tiêu kế tiếp trong đời thì còn lâu mới tốt đẹp như vậy.

Càng lớn, càng gian nan, đặc quyền được phép không hiểu chuyện mà thế giới dành cho họ đang dần dần biến mất, từ đây, mỗi người đều phải trải qua rất nhiều đau khổ, sau đó sẽ trở nên kiên cường hơn, kiên cường đến mức đủ để chịu đựng thử thách càng khắc nghiệt hơn trong giai đoạn kế tiếp.

Trước khi tan học, Liễu Dung ôm bài kiểm tra toán của lớp tự học trước kỳ nghỉ đưa đến văn phòng toán, cửa không đóng chặt, bên trong vọng ra giọng ẻo ẻo đặc trưng của thầy toán lớp 8/1:

...Phải, lớp 8/3 hả, từ trên xuống dưới đều bình thường, đừng thấy có đứa lớp 7 lớp 8 học ổn định, tới lúc đó cũng bấp bênh thôi. Lớp 7 lớp 8 phải chú ý bọn nam sinh, sợ chúng quậy, còn lớp 9 thì phải chú ý nữ sinh, tụi con trai hề nỗ lực là tiến bộ ngay nhưng nữ sinh đôi lúc không học được, theo không kịp, học sinh trong lớp tôi ban đầu đứng nhất đều là con gái, tới lớp 9 và lên cấp 3 đều là con trai..

Trong lòng Liễu Dung chợt có một cảm giác khó nói thành lời, cô cau mày, đưa tay gõ gõ cửa văn phòng, giọng nói bên trong im bật, có người nói:

- Vào đi.

Liễu Dung điều chỉnh vẻ mặt, mỉm cười đẩy cửa bước vào, chào tất cả thầy cô rồi để bài kiểm tra lên bàn cô toán lớp mình, cô toán ngược mắt, vỗ vỗ cánh tay cô, nói với thầy lớp 8/1:

- Con bé này lớp tôi còn khiến người ta không yên tâm hơn cả bọn con trai, Liễu Dung, em phải bớt làm mấy việc vô bổ lại để kết quả học tập còn tốt hơn bây giờ, lớp 9 không thể như vậy nữa đâu, có nghe không?

Liễu Dung le lưỡi, ánh mắt đảo qua mặt thầy toán lớp 8/1, thấy thầy chỉ cười theo chứ không nói gì nhưng Liễu Dung cảm thấy nụ cười của thầy có thâm ý.

Cô ra khỏi văn phòng toán như không có gì xảy ra, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Sau đó thâm nhủ, đã thời đại nào rồi còn kỳ thị giới tính, nếu không có IQ thì nhiễm sắc thể thứ 23 (1) là YY cũng vô dụng__phải, con trai có bản lĩnh, thầy thích con trai, chúc cả nhà thầy đều là trai!

(1) Nhiễm sắc thể thứ 23 là nhiễm sắc thể giới tính, XX là nữ, XY là nam.

Cô trưng ra bản mặt tiêu chuẩn của học sinh xuất sắc, mặt nhìn thẳng, rồi đi.

Kỳ thi thử cấp 3 qua đi, nhanh chóng đến kỳ thi cuối kỳ lớp 8, trước kỳ thi, Liễu Dung xây ra chút tình huống.

Cô thuộc kiểu điển hình nước tới chân mới nhảy, phương pháp quen thuộc là 4 môn chính trị lịch sử địa lý sinh học, mỗi môn 1 quyển sách, trước khi thi dành ra 4 ngày, mỗi ngày học 1 quyển, trí nhớ thị giác của cô cực kỳ tốt, đọc hết trong một ngày là về cơ bản cô có thể gặm xong quyển sách, ý vào điều đó nên cô từng 2 lần được điểm tối đa môn lịch sử, còn môn địa lý thì chưa bao giờ thấp hơn 97 điểm.

Nhưng lần này do tình huống đột xuất ngoài ý muốn, cô bị cảm trước ngày thi nên không thể dành ra hết 4 ngày đó.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, chẫu phân luôn đổ xuống đầu người không có chuẩn bị, câu chuyện này nói với chúng ta rằng đôi lúc không thể dựa dẫm vào thiên phú được, thần thoại luôn đúng nhất lớp 8/3 của Liễu Dung rốt cuộc sụp đổ trong lần này, kết quả__ cô chỉ thi được hạng 17 trong khối, thậm chí không còn là hạng nhất lớp 8/3, Quách Soái cuối cùng toại nguyện, được hạng nhất, đồng thời phát huy vượt bậc, lần đầu tiên chen vào top 5 của khối__ tuy chỉ là hạng 5.

Cha mẹ Liễu Dung lập tức đứng ngồi không yên, tìm thầy chủ nhiệm Triệu Hồng nói chuyện, Triệu Hồng cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể thử tìm nguyên nhân__ chẳng hạn như gần đây Liễu Dung xem sách manga và sách giải trí càng lúc càng nhiều, mỗi ngày đi học tan học đều cầm theo túi nhỏ của tạp chí manga tặng, bên trong là cả đồng thứ vô bổ.

Thầy càng nói càng cảm thấy có lý, cuối cùng nhiều chuyện bỏ thêm một câu:

- Tôi thấy dạo này trạng thái em ấy không tốt lắm, có lẽ do luôn đứng nhất nên hơi buồn lòng, thỉnh thoảng lúc các em học, tôi đứng sau cửa sổ nhìn, chỉ nhìn bóng lưng là tôi biết em ấy đang không tập trung rồi.

Liều Dung ở bên cạnh cúi đầu, mũi chân đụng vào nhau, thậm chí thầy đúng là thần, mắt X quang...

Lòng cô vô cùng phản cảm, danh hiệu “số một” luôn đi cùng cô hơn nửa thời học sinh, hầu như đã thành một phần của cô, đột nhiên rời bỏ, cô muốn gắng sức quên đi giọng như vịt bầu của Vu Hiểu Lệ lớn tiếng tuyên bố “ôi dào, lần này Quách Soái được hạng nhất kìa”, gắng sức ra vẻ như mình da dày thịt béo không thèm để ý thành tích học tập, không như tên mọt sách Quách Soái kia_____

Nhưng cô để ý, rất có thể cô để ý còn hơn cả Quách Soái.

Cô nhìn ai cũng chướng mắt, bao gồm Triệu Hồng đang lo âu phân tích nguyên nhân thành tích của cô sụt giảm. Liều Dung cau kinh nghĩ, đi học chứ đâu phải đi đây, thỉnh thoảng trượt tay một lần là rất bình thường, ở đâu ra nhiều nguyên nhân chủ quan khách quan vậy chứ?

Triệu Hồng lải nhải:

- Đằng sau ngẫu nhiên ắt có nguyên nhân tất nhiên...

Liều Dung dùng mũi giày chân trái đạp chân phải, thậm chí: “Tất nhiên cái đầu thầy.”

Tiền cha mẹ Liều Dung đi rồi, Triệu Hồng cố ý giữ cô lại nói chuyện riêng, thái độ của thầy dường như có chút dè dặt cản trở, làm thầy giáo nhiều năm, thầy hiểu quá rõ con gái ở tuổi này, đằng sau bề ngoài im lặng luôn là tâm tư phức tạp không ai có thể đoán ra, thầy chỉ lo tổn thương lòng tự ái nhỏ nhỏ của cô.

Triệu Hồng hỏi:

- Liều Dung, có phải gần đây em gặp khó khăn gì không?

Liều Dung lắc đầu, thậm chí bị cảm một lần chắc chắn không tính là khó khăn.

- Vậy có phải em cảm thấy sắp lên lớp 9 áp lực lớn không?

Liều Dung lại lắc đầu, thậm chí nghĩ, mọi người bớt tìm em ra nói chuyện riêng thì em sẽ không áp lực.

Triệu Hồng cho rằng cô có tâm sự không muốn nói, bèn nhỏ nhẹ nói:

- Có áp lực là bình thường, ai cũng có lúc nghĩ không thông mà, nếu thật có khó khăn gì, về suy nghĩ hay về học tập đều được, em cứ nói với thầy, đừng nghĩ quẩn.

Vành mắt Liều Dung chợt hơi chua xót, trong lòng rất khó chịu, cô nghĩ thầy Triệu Hồng mắng cô một trận, tiếp tục lải nhải với cô những lời như “đi học đừng cứ mãi không tập trung, làm bài tập cũng đừng quá nghiêm túc...”

Cô vội vã cúi đầu, vờ như hờ hững, gạt đầu.

Triệu Hồng thở dài, hơi dừng lại:

- Em về lớp học đi, thi không tốt một lần cũng không sao, không sao hết.

Liều Dung không nói lời nào, xoay người rồi đi, không kiềm lòng nổi đáng về thầy chủ nhiệm nhỏ giọng nói tiếng “không sao” đó_____

Cô dùng thái độ phẫn nộ và gay gắt theo thói quen để đối phó với chuyện này, nhưng Triệu Hồng đúng là thầy giáo tốt, tốt đến mức dù là trong thâm tâm, cô cũng không cay nghiệt nổi, cô chợt trở nên bối rối, cực kỳ ảm ức.

Cả kỳ nghỉ hè, Liều Dung không hề ra khỏi cửa, từ lúc sinh ra đến nay, lần đầu tiên cô nghiêm túc làm hết bài tập vào nghỉ hè, kỳ nghỉ dài đằng đẵng, cô hồi hải mông đến khai giảng, muốn kỳ thi tiếp theo tới ngay để cô rửa sạch mọi nhục, nhưng cô lại sợ khai giảng, vì cô không tìm được vị trí của mình trong lớp.

Thường Lộ Vận, Hồ Diệp hay Lương Tuyết đều chưa từng đứng nhất mà vẫn sống tốt như thường_____ nhưng cô thì không.

Liều Dung chợt nhớ đến buổi chiều u ám ấy, một mình Hồ Diệp lẻ loi tro bụi chạy bộ trên sân trường, kỳ thực cô cũng giống như Hồ Diệp, Hồ Diệp liều mạng giảm béo cũng phải xinh đẹp, còn cô, trừ thành tích học tập ra thì không có gì cả.

Mãi đến khi Lương Tuyết gọi điện thoại tới, nói biết một nơi bán lẻ tập vở rất rẻ, có thể bảo Lương Túc lái chiếc taxi cũ của bác cô ấy chở họ đi thì Liều Dung mới thoát ra khỏi trạng thái sắp mốc meo.

Đã lâu không ra cửa, vừa ra, không biết nên nói chuyện với người khác thế nào, cha Lương Túc cũng thật yên tâm để một thằng nhóc choai choai ngay cả bằng lái cũng không có lái xe đi, mang theo ba người Lương Tuyết, Thường Lộ Vận và Liều Dung đi xa đến ngoại thành.

Các cô gái chưa gặp nhau cả kỳ nghỉ nên lú ra lú rú nói rất nhiều, Liễu Dung miễn cưỡng lên tinh thần, khiến bản thân trông không giống loại người bụng dạ hẹp hòi đã hai tháng còn quạo quọ vạ bằng xếp hạng, đi được một đoạn, cô chợt nhớ ra gì đó, bèn hỏi Lương Tuyết:

- Cậu không gọi Hồ Điệp à?

Lương Tuyết sững sờ, hỏi ngược lại:

- Cậu không biết?

- Há?

- Nghe nói cô ấy lại ngất nữa, đưa vào viện rồi, không biết ra sao.

- Lại giảm béo?

Liễu Dung cau mày, kỳ thực trước khi nghỉ hè, về cơ bản Hồ Điệp đã gầy trở lại đáng vẻ trước đây, dù sắc mặt không tốt nhưng vẫn đánh bại được Sở Nguyệt Nguyệt, một lần nữa đoạt về danh hiệu hoa khôi.

- Bây giờ cô ấy đâu có béo, còn giảm cái nổi gì?

Lương Tuyết lắc đầu:

- Mình không biết, có lẽ do hồi trước giảm béo nên để lại di chứng, hạ huyết áp gì gì đó ____

Chợt nhớ ra được gì, cô ấy nói với Lương Túc:

- Anh, hay là lúc về anh tiện thể chờ tụi em đến bệnh viện thành phố, thăm bạn em nằm viện nhé.

Lương Túc nói lạnh tanh:

- Địch, bằng lái anh còn không có, vào nội thành bị cảnh sát giao thông tóm thì em chịu trách nhiệm?

Lương Tuyết vô tâm đáp:

- Cảnh sát giao thông đâu phải ngày nào cũng tra, nhìn anh già lắm, không giống trẻ vị thành niên, chắc chắn không bắt anh đâu.

Lương Túc:

- Con nhóc thói tha, không biết nói chuyện thì câm miệng.

Kể đó anh vén mớ tóc nửa dài nửa ngắn, rất tự luyến nói:

- Có gặp ai đẹp trai hơn anh chưa?

Lương Tuyết ra vẻ buồn nôn, Lương Túc nhìn các cô qua gương chiếu hậu, bật cười, mắt anh rất sáng, khi cười mắt cong cong, giống như thật mạng theo điện vậy.

Liễu Dung thấy Thường Lộ Vận cúi đầu tránh ánh mắt anh một cách mất tự nhiên, trong lòng lóe lên từ “khoe mẽ”. Lương Túc là một gã khoe mẽ thứ thiệt không biết xấu hổ ____ dù rằng rất đẹp trai.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Bệnh chán ăn

Cuối cùng Lương Túc chịu không nổi Lương Tuyết lằng nhằng, lúc về chờ các cô đi đường vòng đến bệnh viện số 2 thành phố.

Các cô đến rất không may, ba cô bé cùng lúng túng đứng trong hành lang khu nằm viện của bệnh viện, chen lẫn trong đám đông đang vây xem trò vui ____ Liễu Dung buồn bực, sao lần nào cô gặp sinh vật thần kỳ là mẹ Hồ Điệp ở nơi công cộng thì đều thấy bà ấy đang miệt mài chiến đấu thế?

Liễu Dung nghĩ, không phải mình xui xẻo mà nhất định là mẹ Hồ Điệp cả đời đều quán triệt nguyên tắc “đấu với người đấu với trời vui vô cùng” nên từng giây từng phút đều tranh đấu.

Lần này bà đang văng nước miếng tung tóe mắng một người đàn ông, giày cao gót dài nhỏ dại khải là hành động bất tiện bị bà cời ra xách trong tay, lúc thì làm cò xí tung bay, lúc thì làm hung khí đánh đập, đôi vớ giẫm lên sàn bệnh viện đầy vi khuẩn, hùng hổ tiến lại gần người đàn ông không nói một lời chịu đánh chịu mắng trước mặt, bà bị mấy y tá yếu ớt hợp sức kéo về sau, bà tránh thoát rồi lại bị kéo về ____ cọ tới cọ lui một mảng sàn.

- Hồ Diệu Văn, đồ khốn nạn nhà ông! Bà đây mắt chó đuôi mù mới theo ông! Con cái đã thành thể nào kìa? Chính ông nhìn đi con bé thành thể nào kìa? Mà ông còn mon mồn với hồ ly tinh kia, còn dám cúp điện thoại của tôi, còn. . .

Y tá trưởng khi thể hùng hổ đuổi tới, thấy tình cảnh này thì hít sâu một hơi, chỉ vào mẹ Hồ Diệu mắng:

- Đây là bệnh viện! Là nơi công cộng! Biết cái gì gọi là nơi công cộng không? Chị muốn lên con muốn la lối thì về nhà ấy, có dờ cả nóc nhà cũng không ai quan tâm đâu, chỗ chúng tôi còn có bệnh nhân bệnh nặng, làm ồn bệnh nhân nghỉ ngơi thì ai chịu trách nhiệm? Bệnh tình của bệnh nhân tái phát thì ai chịu trách nhiệm? Chị là cái thá gì, không có chút tổ chất nào cả, muốn ép chúng tôi báo cảnh sát có đúng không?

Người đàn ông trong góc vội đứng ra, khép nép xin lỗi, muốn kéo người phụ nữ đi, trong lúc đó người phụ nữ nắm chắc mọi thời gian, dùng giày cao gót đánh ông, ông chỉ che chắn đầu mình chứ không đánh trả, kéo bà ra ngoài.

Y tá trưởng vẫn phần nộ không thôi:

- Cái bà này bị tâm thần à?

- Bà mới bị tâm thần, bà nói lại lần nữa xem!

Mục tiêu công kích dời đi __ Liễu Dung cảm thấy bà ấy đúng là có chút tâm thần.

Người đàn ông tươi cười:

- Phải phải, xin lỗi xin lỗi.

Y tá trưởng không buông tha:

- Cười cái thứ này làm vợ, tôi thấy anh cũng có vấn đề đấy.

Người đàn ông cười càng lúc càng cay đắng:

- Phải phải, tôi có vấn đề, tôi có vấn đề...

Bọn Liễu Dung vội tránh đường, để hai vợ chồng bạo lực này mau ra ngoài, tìm một chỗ rộng rãi để tiếp tục phát huy ân oán tình thù.

Y tá trưởng lại trách mắng các y tá một lần, dạy các cô là xã hội loại người nào cũng có, gặp phải loại đàn bà chanh chua này thì gặp người nào mắng người đó, chị ta ngang ngược thì mình phải ngang ngược hơn chị ta, kiên quyết đuổi ra ngoài, tuyệt đối không nhân nhượng.

Ba người bọn Liễu Dung vội men theo góc tường đi đến phòng Hồ Diệu, cúi đầu như trộm, ngay cả Lương Tuyết cũng không khỏi bắt đầu thương hại Hồ Diệu, thầm nghĩ lời bài hát đều là “con có mẹ con như bảo bối, con không mẹ như cọng cỏ chết trôi”, cô luôn cho rằng mình là “cọng cỏ” lẫn trong đám “bảo bối”, vô cùng bất hạnh, nhưng bây giờ mới biết, hóa ra “bảo bối” cũng chia làm nhiều loại, mà loại như Hồ Diệu tám phần mười là bảo bối dỏm.

Phòng bệnh của Hồ Diệu là phòng đơn, điều kiện rất tốt, nhà cô ấy kính té khá giả, chỉ là những cái khác thì không được như ý. Lúc bọn Liễu Dung vào, cô ấy đang vịn bệ cửa sổ nhìn ra ngoài, nghe tiếng mới từ từ quay lại, cảm thấy bất ngờ, nở nụ cười:

- Sao các cậu tới đây?

Liễu Dung vào trước hết, câu chào định nói kẹt ngay trong cổ họng, Thường Lộ Vện theo sau không thẳng bước chân, va đầu vào lưng cô, đôi mắt luôn biếng nhác nửa nhắm nửa mở của Lương Tuyết tròn tròn ____

Hồ Diệu ngồi trên giường bệnh, trong phòng không mở máy điều hòa cũng không mở quạt máy, nhiệt độ hơi cao nhưng cô ấy lại giống như rất lạnh, toàn thân quần chăn kín mít, chỉ lộ từ ngực trở lên và hai cánh tay.

Liễu Dung đã xem như người gầy nhưng trước giờ cô chưa từng biết, hóa ra cánh tay người có thể gầy đến mức này. Đoạn cánh tay nhỏ lộ ra dưới ống tay áo xăn lên của Hồ Diệu giống như bị quái vật hút cạn vậy, một lớp da mỏng bọc quanh xương, có thể nhìn rõ từng khớp xương, từng mạch máu, đáng về ấy khiến Liễu Dung bỗng dừng nghĩ tới cánh dơi.

Hai má Hồ Diệu hõm vào, mắt lờ lờ, vằn vện tơ máu, tóc thưa thớt, môi khô nứt, hết như một con quỷ.

Liễu Dung cảm thấy dạ dày quay cuồng, bệnh nhân thăm nhất cô từng gặp trong đời cũng không có hình tượng chói lóa thể này, chỉ mới hai tháng không gặp thôi... hai chữ “nan y” tự động nhảy ra trong đầu cô, Liễu Dung chợt không biết nói gì cho phải.

Nhưng Hồ Diệu lại rất vui, hơi lùi vào trong, vỗ vỗ giường mình:

- Bên kia còn hai cái ghế, chỗ mình có thể ngồi một người, các cậu ngồi đi.

Vẫn là Thường Lộ Vận trấn định lại trước, bước qua ngồi lên giường Hồ Diệp, Lương Tuyết và Liễu Dung nhìn nhau, đặt hoa quả đã mua một bên, kéo ghế qua ngồi, ba người nhìn nhau, đều vô cùng muốn hỏi một câu: “Hồ Diệp, rốt cuộc cậu bị bệnh gì thế? Còn cứu được không?”

Nhưng không ai nói được câu này.

Hồi lâu, Thường Lộ Vận mới nghĩ ra được câu mở màn, móc đồng hồ mới mua ra khỏi cặp, đặt trước mặt Hồ Diệp, dè dặt nói:

- Tụi mình vừa ra ngoài mua, dùng để ghi vào học kỳ sau, nhiều quyền đẹp lắm, mình mua hơi nhiều, cậu chọn mấy quyền nhé?

Hồ Diệp bật cười thích thú:

- Lộ Lộ cậu thật tốt.

Cô ấy quá gầy, cười lên càng giống một con quỷ sống hơn, Thường Lộ Vận lấy hết dũng khí mới không dòi mắt khỏi cô ấy, trong lòng lẩm bầm cha luôn dạy mình phải dùng tâm địa thiện lương đối xử với người khác, càng không thể lộ những cảm xúc không thích hợp của bản thân để làm tổn thương người khác. Hồ Diệp bệnh rất nặng, bệnh nhân trông đáng sợ là chuyện bình thường, rất đáng thông cảm, tuyệt đối không thể mất lịch sự.

Hồ Diệp vừa cúi đầu xem những quyền vở đủ mọi màu sắc vừa đông dài lải nhải:

- Mình không có bệnh gì cả, chỉ là giảm béo làm tuột huyết áp thôi, ai đói bụng quá mức thì trước mắt cũng biến thành màu đen cả, mẹ mình cứ làm quá lên, chút bệnh vặt mà cũng đưa vào viện...

Chút bệnh vặt... trong lòng ba người đều lẳng lặng hiện lên một câu: “Bạn học XX mắc bệnh nặng mà vẫn lạc quan tiến tới, ngoan cường đấu tranh với bệnh tật, là đoàn viên thanh niên cộng sản ưu tú, là tấm gương tốt cho các bạn noi theo.”

Bản thân Hồ Diệp là một người lẩm lòi, cha mẹ đang bận giải quyết mâu thuẫn nội bộ gia đình, không ai để ý đến cô ấy, một mình cô ấy không có chuyện gì làm ngồi ngầy người hơn nửa ngày, cuối cùng tìm được cơ hội nói chuyện thì không may may để ý đến sự trầm mặc của ba người kia, nói thao thao bất tuyệt:

- Bệnh viện là nơi nào? Không bệnh cũng nói thành có bệnh, mình không có xiu vấn đề nào hết, họ vì muốn moi tiền thuốc men của mình nên mới trưng ra vẻ mặt nghiêm trọng, còn nói mình... gì nhỉ? Bệnh chán ăn? Các cậu nói xem có buồn cười không? Mình đang giảm béo, có thể tha hồ ăn uống sao? Đúng rồi các cậu xem, bây giờ mình gầy nhiều rồi, gầy thêm 1 2 kg nữa là có thể không cần giảm cân.

Liễu Dung yên lặng ghi nhớ danh từ mới “bệnh chán ăn”, lòng lạnh đi một nửa, vì bệnh này cô chưa từng nghe nói nên chắc chắn bệnh càng nghiêm trọng.

- Có điều, thực ra...

Giọng Hồ Diệp chợt hơi đứt đoạn, mắt nhìn đi nơi khác, bật cười:

- Mình sống ở bệnh viện cũng rất vui, trước đây mười ngày nửa tháng cũng không thấy cha mình, mẹ mình lại nóng tính, mỗi ngày nói với mình chưa tới mười câu là mắng, bây giờ bắt đầu dĩ mới quan tâm mình. Cậu nói xem nếu cứ thế này thì về sau mình dứt khoát ngắt nhiều thêm vài lần, ở bệnh viện thêm mấy ngày là được.

Rất nhiều năm sau, Liễu Dung mới hiểu, vấn đề của Hồ Diệp khi đó không đơn thuần là bệnh chán ăn mà còn kèm theo hội chứng Munchausen (1). Cô tự hỏi chính mình, sao lại luôn cảm thấy Hồ Diệp là một cô gái gốc gác nghèo, vô tâm vô tư chứ?

(1) Hội chứng Munchausen: là một bệnh rối loạn tâm thần khi mà người bị bệnh lừa dối mọi người bằng việc luôn giả vờ ốm đau, hoặc tự cố làm tổn thương bản thân mình, để nhận được sự chăm sóc, quan tâm, hay trấn an từ người khác.

Đại khái là cô gái này diễn quá chân thực, chân thực đến mức ngay cả bản thân cũng bị lừa.

Liễu Dung lúc này chỉ ù ù cạc cạc ngồi cùng Hồ Diệp một lát rồi cùng Lương Tuyết và Thường Lộ Vận trở về, lòng chỉ nghĩ, bệnh của Hồ Diệp còn chữa được không? Liệu cô ấy có...

Hôm khai giảng, Hồ Diệp không thể cầm quyền vở xinh đẹp mà Thường Lộ Vận tặng để xuất hiện trong lớp, nghe nói cô bị đưa đến bệnh viện nơi khác, còn có tin tức ngầm nói cô phải mổ não, Triệu Hồng nói lời sâu xa với lớp:

- Năm lớp 9 là vô cùng quan trọng, các em nhất định phải bảo đảm cơ thể khỏe mạnh, bổ sung nhiều dinh dưỡng, đặc biệt là các em nữ, đừng vì đẹp mà ăn kiêng giảm béo, các em còn nhỏ, cơ thể còn phát triển, đừng quá quan tâm đẹp xấu, tâm hồn đẹp mới là quan trọng nhất.

____ Như lẽ đương nhiên, những lời này bị xem là nhảm nhí và bị phớt lờ.

Liễu Dung ngồi vào vị trí, cố gắng quên chuyện học kỳ trước thi cử thất bại của mình, nhưng Vu Hiểu Lệ chỉ sợ cô không nhớ, cứ lải nhải tán gẫu với cô:

- Cậu xem lớp trưởng Quách lớp mình sắp hất mặt lên trời, dùng lỗ mũi hứng nước mưa kia, nghỉ hè cậu ấy đi học ba lớp luyện thi, mẹ cậu ấy nói con trai

lên lớp 9 là bắt đầu tiến bộ, Quách Soái vốn đã học giỏi, lần này bút phá lại càng ghê gớm, tương lai chắc chắn có thể vào trường số 1...

Một ngày cô ấy phải nhắc 860 lần sự thực là cô đã không còn nhất lớp.

Liều Dung nhìn cái miệng đóng đóng mở mở của cô ấy, mỉm cười tao nhã nghĩ: “Vu Hiếu Lệ cô đợi đấy, bà đây không trở mình, không chinh chết cô thì không mang họ Liều.”

Triệu Hồng nói sau khai giảng một tháng có kỳ thi khảo sát chất lượng, Liều Dung lần đầu tiên trong đời nôn nóng đến ngày thi, lê lét ngày này qua ngày nọ, đến ngày thi, cô thì đáp án quá mạnh nên liên tiếp làm gãy hai cây bút chì 2B.

Thi xong là lễ quốc khánh, mọi người về nhà đợi kết quả, Liều Dung lại bắt đầu mong chờ kỳ nghỉ kết thúc để mau mau quay lại học, hôm thi xong tuy cô ngụy trang như người bình thường nhưng tâm trạng dao động dữ dội, tới mức Lương Tuyết nhét không hết đồ vào cái cặp tồi tàn của mình, nhờ cô cất giúp vài quyển vở mà cô cũng quên, mãi đến hôm sau, mẹ Liều Dung muốn giặt cặp cho cô, đồ hết đồ đặc bên trong ra mới phát hiện.

Liều Dung quên, Lương Tuyết cũng quên, vì tâm trạng Lương Tuyết dao động càng dữ dội hơn người mẹ trong truyền thuyết của cô ấy trở về, hện cô ấy ra ngoài gặp nhau vào dịp nghỉ lễ quốc khánh.

Thế nên ngày hôm sau Liều Dung đem vở đến nhà cô ấy thì hụt.

Liều Dung gõ cửa, bên trong vọng ra tiếng khăn khăn của một bà cụ:

- Ai thế?

Cô vội nói:

- Dạ chào bà nội, cháu tìm Lương Tuyết ạ, cháu là bạn học của cô ấy...

Ai ngờ lời còn chưa nói hết, bà nội liền mạnh mẽ bồi cho một câu:

- Không có nhà!

Thậm chí ngay cả cửa cũng không mở cho cô.

Liều Dung bồi hồi mấy bước ở cửa, muốn gõ cửa nữa nhưng tay đưa ra lại rút về, cuối cùng từ bỏ, thầm nghĩ sao bà nội Lương Tuyết y như công kích vậy, hung dữ quá.

Cô rời khỏi khu nhà ngang cũ nát, tình cờ gặp Lương Túc ngoài cửa.

Lương Túc ngồi xỏm một mình bên đường, miệng ngậm điều thuốc, thấy cô thì rất nhiệt tình vẫy vẫy tay:

- Ô, cô bé! Tìm em gái anh hả?

Liều Dung gật đầu:

- Cô ấy không có nhà.

Lương Túc nhìn cô, dụi thuốc:

- Anh biết, em có việc thì ở đây đợi nó là được, hôm nay Lương Tuyết ra ngoài gặp mẹ ruột nó, anh đoán với tính tình thú vị hoặc của con nhóc đó thì không có gì nói với mẹ nó đâu, một lát là về thôi ___ bà nội anh không cho em vào hả?

Liều Dung bắt chước ngồi xỏm bên đường giống anh, nghe vậy gật đầu:

- Sao anh ngồi đây?

- Anh cũng đang đợi một người ___ em xem, anh là cháu trai ruột đấy, anh gõ cửa bà vẫn không chịu mở như thường. Con người bà nội anh là vậy, em đừng chấp nhặt với một bà già cả đời ở tuổi mãn kinh.

Lương Túc không khách sáo, lấy quyển vở của Lương Tuyết trong tay Liều Dung, lật vài tờ, gật gù:

- Em gái anh í mà, học hành rất được, đáng tiếc.

Sau đó anh như nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn Liều Dung, cười híp mắt mang vài phần dí dỏm, hỏi:

- Anh nghe Lương Tuyết nói em học giỏi lắm, tương lai là hạt giống của trường đại học trọng điểm, thi cấp 3 chắc chắn vào trường số 1 rồi, thế thi đại học định thi trường nào?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Buồn vui lớn

- Ở nhà ăn bám.

Liễu Dung quay đầu đi chỗ khác, mặt không biểu cảm, vẫn về nghịch đường viền hoa trên ống quần mình, thầm nghĩ tiểu lưu manh đúng là tiểu lưu manh, thật không khiến người ta thích nổi, cứ khui chuyện khó xử của người khác, trước lúc bảng xếp hạng mới ra lò, cô thực khó chịu khi nghe người ta nói chuyện liên quan đến học hành thi cử.

Liễu Dung cảm thấy mình không giống những kẻ một sách từ sáng đến tối vô đầu bút tóc miệt mài sách vở, đi học đối với cô đơn giản như ăn cơm uống nước, cô thường suy nghĩ kiểu phản xã hội rằng năng khiếu là dùng để tiêu xài, để ngao nghể chúng sinh, để khinh thường những bạn đồng trang lứa tư chất bình thường nhưng kết bè kết lũ.

Đôi lúc năng khiếu cũng sẽ phản bội con người, giống như có người bẩm sinh chân dài chạy lẹ, nhưng người đó lại không chạy thì có ích gì?

Tất cả tui thân của cô đều bao hàm trong một câu “nhìn người khác kết bè kết lũ”, chỉ là chính cô không nhận ra, luôn cảm thấy mình “tách khỏi cuộc đời, vượt bậc hơn người”, sau đó càng tự phụ, càng mắc bệnh công chúa, khi thành linh ý thức được mình không ưu tú như tưởng tượng, loại cảm giác khủng hoảng không biết làm sao ấy đều chuyển hóa thành tâm trạng tiêu cực.

Trong lòng Liễu Dung biết, cho tới bây giờ, cái mà cô ý lại cũng chỉ là con số 150 này, nhưng IQ có thật ảnh hưởng trực tiếp đến thành công của một người hay không vẫn là một vấn đề được tranh luận không ngừng, khắp Trung Quốc người có IQ vượt mức thiên tài nhiều cỡ tổng dân số nước Anh, nhưng đại đa số họ thậm chí còn không thể có cơ hội tiếp thu mức giáo dục trên trung bình.

Trong lòng cô biết rõ, chỉ là không muốn hiểu, vì đã quen với cảm giác ưu việt tự lừa mình dối người.

Người khác cảm thấy không có gì để nói với cô, không muốn thân thiết với cô, đó gọi là “mèo ghét chó không ưa”, còn cô chê người khác IQ không đủ, không muốn phản ứng với họ, đó gọi là “cao quý lạnh lùng”.

Tuy kết quả như nhau nhưng tốt xấu gì cũng có thể tự an ủi là cảnh giới khác nhau.

Lương Túc cau mày, giọng điệu câu nói đó của Liễu Dung khiến người ta rất không thoải mái, anh không biết câu nói đơn thuần hàn huyên khách sáo của mình sao lại đắc tội cô nhóc này, anh nghĩ nghĩ hồi lâu, chợt hiểu ra, bật thốt:

- Sao, thi hỏng à?

Liễu Dung “cao quý lạnh lùng” nói:

- Thường thôi, kỳ thực em học hành cũng bình thường, được ngày nào hay ngày nấy.

Lương Túc nghe vậy, biết ngay quá nửa là mình nói trúng rồi, thầm nhủ chuyện to tát cỡ nào chứ, tới mức đó à?

Anh nghiêng đầu nhìn cô, cảm thấy tuy vóc dáng cô thuộc dạng trung bình trong đám con gái nhưng đại khái do gầy hoặc do cảm giác mà có vẻ rất nhỏ, cô ngồi xổm trên đất, co rút lại, như một con mèo giương nanh múa vuốt không dễ hầu hạ.

Còn là một con mèo chưa cai sữa, thế là anh dứt khoát quyết định không chấp nhận với cô nữa.

Lương Túc nghĩ nghĩ, cố tình trêu cô:

- Không vào top 100?

Liễu Dung bùng nổ, tức giận lườm Lương Túc, lúc này mới chợt giật mình nhận ra mình và người này không quen biết, thế là lập tức thu móng vuốt lại, đang hoảng thả chậm tốc độ, nói:

- Ô, vậy thì không phải... khui, chuyện này không ai nói chắc được, không chừng có ngày thật sự out khỏi nó.

Lương Túc nghe cô nói chuyện cố ý giảm thấp âm lượng, giọng nói giả vờ giả vịt còn mang theo mùi non nớt, không biết tại sao, anh chợt rất muốn cười, anh nhìn, nhưng không nhìn nổi, bật cười ra tiếng.

Liễu Dung dùng biểu cảm mờ mịt nhìn anh, đồng thời trong lòng hàm hồ nghĩ: cười cười cười, cười co rút anh á cười!

Hồi lâu, Lương Túc cuối cùng đã không chế được cơ mặt, nghiêm túc an ủi nói:

- Chỉ cần không out top 100 là được, về cơ bản top 100 tại em đều có thể vào trường trọng điểm, không phải trường số 1 thì là trường trọng điểm khác, tương lai nếu em vào trường số 8, anh sẽ bảo kê cho em.

Anh thật muốn an ủi người ta nhưng không biết suy nghĩ của Liễu Dung về mình, thế nên Liễu Dung vờ vịt cười tít mắt gật đầu:

- Được, anh nói đấy, đừng quên.

Sau đó cô nghĩ thầm___ ai thèm học trường số 8 với tiêu lưu manh chứ? Đúng là tự dất vàng lên mặt.

Tội nghiệp Lương Túc một đời hào hiệp, không biết hóa ra tâm lý cô gái nhỏ rồi rắc rối phức tạp như vậy, còn bất giác tự cảm thấy rất hài lòng.

Lúc này, một người cười xe đạp từ xa chạy tới, Liễu Dung thấy Lương Túc lập tức đứng dậy, nhớ ban nãy anh nói đang đợi người, quả nửa chính là đợi người này, vì lịch sự, cô cũng đứng dậy theo.

Lương Túc cười hi hi, nhét vở của Lương Tuyết vào tay cô, nói hơi lúng túng:

- Lát nữa em đứng im đây nhé, em tôi không chọn thời điểm gì hết trời, cố ý xem chuyện cười đúng không?

Liễu Dung còn chưa hiểu nguyên do thì chiếc xe đạp kia đã đến gần, một người phụ nữ trung niên bước xuống trông rất xinh đẹp, mày lá liễu mắt trái xoan, eo thon thon mảnh khảnh. Chỉ là không hiểu vì sao bà lại tự ăn vận mình như đoàn trưởng già của đoàn xiếc thú xanh xanh đỏ đỏ.

Đoàn trưởng dừng xe một bên, ưỡn ngực, ngẩng đầu, lấy hơi, sau đó rống lớn:

- Bà già không chết, bà cần mặt mũi chút có được không? Ba ngày hai bận chạy khắp nơi moi tiền, có cho người ta sống hay không hả?

Đúng là như chuông lớn khí thế ngút trời, ôi trắng sì!

Sau đó Liễu Dung ngẩn to te nhìn, vị nữ tráng sĩ đó hít sâu một hơi, còn chưa kịp thở ra thì Lương Túc đã nhào tới với khí thế sét đánh, vừa che miệng vừa ôm vai bà ấy, cọt nhả nói:

- Ôi chao, sao mẹ lại ở đây, con tìm mẹ hơn nửa ngày trời, mau theo con về, có việc gấp nói với mẹ nè!

Nữ tráng sĩ hoàn toàn không xi nhê bởi điệu bộ đó của anh, vung anh ra, chỉ vào mũi anh mắng:

- Thăng nhóc mày có phải ở trong ruột tao bò ra không hả? Mày có lương tâm không hả? Mày...

Còn chưa “mày” xong thì cửa sổ lầu hai mở ra, bà cụ chỉ nghe tiếng không thấy người nhốt Liễu Dung ngoài cửa cuối cùng lộ diện, bà nhào người trên cửa sổ ban công, căng mặt nhìn xuống, đầu tóc bạc trắng, mặt nhăn nheo, môi mím chặt, bặm xuống, tướng tá hung dữ.

Bà cụ há mồm phi nhỏ:

- Đầy nói gì vậy?

Lương Túc vội nháy mắt vẫy tay với trên lầu:

- Bà nội khỏe quá nhỉ! Ha ha___ mẹ... ay da mẹ bình tĩnh, bình tĩnh, cha con cũng bò trong ruột bà nội bò ra mà, mẹ nói con không có lương tâm, vậy...

- Đậu xanh! Bà đây có lỗi với thằng ranh mày chỗ nào, tao đổ phân đổ nước tiểu nuôi mày lớn mà nuôi ra được cái thằng phá nhà như mày hả!

Nữ tráng sĩ liều mạng dùng móng tay chia trán Lương Túc rồi lại chỉ vào bà cụ mà rống:

- Bà xứng với con trai bà chỗ nào, hả? Mày bảo bà tự vỗ lương tâm mà nói xem, từ sáng tới tối cứ xoay quanh cái thằng cầm ngốc đó...

Thương hiệu máy bay chiến đấu của bà cụ không phải để không:

- Cô nói ai đó? Cô nói tiếng người à? Cái miệng cô là để ăn cơm hay ăn cứt?

Liễu Dung ôm vở của Lương Tuyết, trợn mắt nhìn trời, thầm nghĩ đây đúng là người một nhà.

Cô đứng dưới ban công nhà Lương Tuyết, lầu hai không cao, âm thanh gì bên trong cô cũng nghe thấy cả, lúc này Liễu Dung nghe bên trong có một giọng nam kêu “a a”, sau đó người đàn ông khập khiễng xuất hiện ở gần cửa sổ ban công, đưa tay kéo ống tay áo bà cụ.

Bà cụ quay sang ông ấy:

- Con ra làm gì, chề chưa đủ mất mặt? Cút về phòng đi!

Hóa ra bà nói chuyện với ai cũng bằng giọng điệu này, Liễu Dung lập tức cảm thấy mình đã được đãi ngộ của khách, lúc này bà cụ quý chữ như vàng chỉ nói với cô “không có nhà” chứ không thêm đằng sau chữ “cút”.

Người đàn ông đầy vẻ lo lắng nhào người trên cửa sổ, lại kéo quần áo của bà cụ, sau khi bị hất ra thì chấp tay về phía mẹ Lương Túc. Liễu Dung nhìn ánh mắt ông, chợt hiểu, “ngốc” mà mẹ Lương Túc nói là từ mắng chửi chứ người này không hề ngốc, nghe nói người ngốc không hiểu gì cả, luôn vui vẻ, trong khi nét mặt đau khổ của người đàn ông này ngay cả một người không liên quan như cô cũng nhìn ra.

Bất lực, bất đắc dĩ và bối rối, nhìn mẹ Lương Túc với ánh mắt van nài, chốc chốc lại chấp tay, đập trán vào cửa sổ thủy tinh vang ầm ầm, giống như đang đập đầu lạy bà ấy.

Mẹ Lương Túc cũng sửng sốt, nhìn người đàn ông kia, môi giật giật nhưng không thốt nên lời. Đứng nguyên tại chỗ một lát, vị nữ tráng sĩ này nhận ra sức chiến đấu của mình đã hoàn toàn biến mất bên câu nhậu mắng một câu:

- Mẹ kiếp làm như tôi bắt nạt các người không bằng á, thứ gì đâu không.

Sau đó bà đẩy Lương Túc ra:

- Con bớt dỗi với mẹ mấy ngày đi! Tôi đừng có ra ngoài lâu lỏng, lẩn về nhà ăn cơm!

Rồi bà khí thế hùng hổ leo lên xe đạp rồi đi.

Bà cụ lạnh lùng nhìn bóng lưng bà mất hút, lại phì nhổ một tiếng, xoay người về phòng, cửa sổ đẩy ra cũng quên đóng.

Liễu Dung thấy người đàn ông kia đứng đó một lát, chậm rãi di chuyển bước chân, đưa tay muốn đóng cửa sổ. Lương Túc bước qua, đút hai tay vào túi quần, ngẩng đầu cười với ông:

- Chú hai, khỏe không chú?

Người đàn ông “a a” hai tiếng, vẻ lo lắng trên mặt còn chưa tan, nở nụ cười, cau mày, nỗ lực muốn cong khóe môi, cực kỳ quái dị, chỉ chỉ Lương Túc rồi lại chỉ chỉ vào nhà.

Lương Túc mau chóng lắc đầu:

- Dạ không không, bà nội thấy con sẽ không vui, hôm khác bà không giận, con mua thức ăn ngon qua thăm chú.

Người đàn ông hơi thu lại nụ cười, sau đó miễn cưỡng cười trở lại, khoát khoát tay, gật đầu, tựa như nói tạm biệt với anh rồi đóng cửa sổ, xoay người quay vào nhà.

Lương Túc dõi mắt nhìn theo ông, cúi đầu, móc điều thuốc ra theo thói quen, định châm thì chợt nhớ Liễu Dung đang bên cạnh, bèn để bật lửa trở lại, chỉ ngậm trong miệng cho đỡ nghiện, hăm hồ nói:

- Hôm qua cha anh lên mua ít đồ cho chú hai mà quên vứt hóa đơn, hôm nay mẹ anh giặt quần áo, nhìn thấy, anh biết ngay chuyện chẳng lành nên chạy đi đóng đô trước ở đây, đúng là gặp được mẹ.

Liễu Dung vẫn nhìn lên cửa sổ ban công đã đóng, ánh mắt người đàn ông kia dường như khắc sâu vào lòng cô. Cô nghe Lương Túc nói:

- Người đó là chú hai anh, bị cảm bẩm sinh, nhưng rất chịu khó, vốn dĩ có một công việc tốt, còn cưới được vợ, ngờ đâu sau đó xảy ra chuyện, rõ ràng là tai nạn lao động mà chủ không chịu, chẳng những không được đồng bạc nào mà người còn bị tàn phế.

Anh cười, lấy điều thuốc ra khỏi miệng, kẹp giữa hai ngón tay:

- Đám khốn kiếp này, rồi sẽ có ngày...

Rồi sẽ có ngày gì, anh không nói, nhưng khuôn mặt đẹp để chợt lóe lên vẻ tàn nhẫn khiến anh trông hơi đáng sợ, nhưng liền sau đó, sắc mặt anh lại khôi phục như thường, dùng bàn tay không cầm thuốc lá vỗ vỗ đầu Liễu Dung:

- Mấy cô bé như tụi em thì không tốt đã tìm sống tìm chết, chuyện bao lớn chứ, tới mức đó à?

Liễu Dung muốn nói, em có thêm tìm sống tìm chết đâu?

Nhưng lời chưa thốt đã nuốt trở vào.

“Chuyện bao lớn chứ, tới mức đó à?” Cô tự hỏi mình như vậy, nghĩ tới cha Lương Tuyết, nghĩ tới mục đích mình ra ngoài, gắng tưởng tượng tâm trạng của ông ấy ban nãy khi dùng trán đập vào kính___nhưng sức tưởng tượng của cô quá nghèo nàn.

Có lẽ, không tới mức đó chứ?

Sau nhập học, kết quả được công bố, Liễu Dung thắng hiếm 1 điểm xê xích, lại lần nữa đoạt về danh hiệu nhất lớp, nhưng không có cảm giác cá muối trở mình như trong tưởng tượng, mọi người hoặc than thở “thì không tốt” hoặc thi tốt nhưng dương dương đắc ý không để người khác nhìn ra.

Kỳ thực không có nhiều người quan tâm ai đứng nhất, thế giới của một người nhỏ như vậy, sớm đã bị mấy chuyện buồn vui vật vãnh của mình chiếm hết, đâu còn thừa sức đi quan tâm người khác?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Mùa hè năm ấy

Người bùng nổ đầu tiên lại là Ưông Dương____ chính là nam sinh ngồi ở sau bàn Liễu Dung, người mà luôn có thể nói lời thô tục một cách rất sáng tạo ấy, hôm đó cả lớp đang tự học trong bầu không khí rất ngột ngạt, trên tấm bảng đen phía sau treo thẻ đếm ngược “103”.

Ưông Dương chợt đẩy mạnh cửa phòng học ra, từ bên ngoài bước vào, cánh cửa đập cái “rầm” dội ngược lại vào tường, thầy lịch sử giám sát tiết tự học lập tức hằm hằm nhìn cậu. Hai tay Ưông Dương rút túi quần, huýt sáo lưu manh với thầy lịch sử:

- Thầy, bye bye nha!

Cậu lập tức trở thành tiêu điểm của cả lớp, ánh mắt mọi người đều dõi theo cậu đi vào phòng học, bước tới chỗ ngồi của mình. Ưông Dương xách cặp ra, nhanh chóng nhét đồ dùng học tập và áo khoác đồng phục vào trong cặp, sau đó lại móc ra một đồng tạp chí và nửa bịch kẹo, giờ lên nói với cậu bạn cùng bàn hiền lành chất phác:

- Cậu muốn không?

Bạn cùng bàn đáng thương của cậu lập tức lắc đầu theo bản năng, Ưông Dương nhún nhún vai, không để ý cậu ấy nữa, đưa tay chọc chọc Liễu Dung, nhẹ tay ném tạp chí và kẹo lên bàn cô, nói ngắn gọn đơn giản:

- Cậu rất trọng nghĩa, thỉnh thoảng mình đẩy bàn lên phía trước, chen lấn cậu, nhưng cậu chưa từng nói gì, mấy cái này cho cậu hết.

Sau đó cậu xách cặp bước đi, tung sách giáo khoa và đề luyện tập xuống đất, cuối cùng trong tay còn cầm một xấp, nhét vào thùng rác rất hả dạ.

Cậu đi quá hùng hỏ, áo khoác bị gió thốc lên, bóng lưng gầy gò của thiếu niên lập tức trở nên vĩ đại, Ưông Dương giờ tay, tiêu sái vẫy chào tất cả mọi người, cất cao giọng hát to bài “Trời cao biển rộng” của Beyond bằng tiếng Quảng rất không đúng chuẩn mà còn sai nhịp:

- “Hôm nay mình tôi trong đêm lạnh ngắm nhìn những bông tuyết rơi, ôm lấy một trái tim giá lạnh trời về nơi xa, trong mưa gió mình tôi miệt mài theo đuổi một bóng hình mờ ảo, nhưng giữa trời đất bao la này... tôi và bạn rồi cũng sẽ thay đổi...” (1)

(1) Lời bài hát từ clip của Sammy Nguyen, do Lam Trần dịch.

Bước đi đầu không ngoảnh lại.

Qua mấy ngày, khi Liễu Dung sắp ăn hết nửa bịch kẹo kia mới nghe nói nhà Ưông Dương tìm quan hệ, sửa thông tin tuổi tác trên sổ hộ khẩu cho cậu, đưa cậu đi lính.

Cô không kiểm được nhìn Quách Soái cả ngày dựa bàn không ngừng đầu, cong lưng như một con bò già, thấy bên môi cậu hơi lún phún râu, dưới mí mắt là vành mắt xanh đen, đáng vẻ tựa như sắp thăng thiên.

Sau đó cô nghĩ, ôi đây chính là “trai tốt lên thiên đường, trai xấu đi tứ phương” trong truyền thuyết.

Hôm đó vào giờ ôn tập toán, Vu Hiểu Lệ chợt dừng ngồi bút đâm mạnh lên bàn mấy lần, kể đấy rứt đầu vào khuỷu tay, vai run run từng chập khóc.

Cao Tinh và Thường Lộ Vận kinh ngạc quay đầu lại, chỉ chỉ vào cô ấy, dùng ánh mắt thắc mắc hỏi Liễu Dung, Liễu Dung nhún vai, lấy trong cặp ra một gói khăn giấy để trên bàn Vu Hiểu Lệ, bày tỏ mình cũng chẳng hiểu mô tê gì__ kỳ thực họ đều đoán được nhưng giả bộ hồ đồ, vì sao Vu Hiểu Lệ khóc?

Vì cô ấy muốn khóc thôi.

Khi sắp ghi danh vào kỳ thi cấp 3 năm nay thì Hồ Diệp mới quay lại, cô ấy vẫn rất gầy nhưng không còn đáng sợ nữa, Liễu Dung mừng rỡ nghĩ, đại khái là trình độ chữa bệnh trong nước hiện nay vẫn có thể tin tưởng, mổ não hay rạch bụng cũng được, cuối cùng cũng khiến cô ấy sống lại rồi.

Hồ Diệp vẫn cười vô tư hồn nhiên, liến thoắng nói:

- Các cậu cứ thi đi, mình không thông cảm với các cậu đâu, mình nhẹ nhàng rồi, mình đi học trường nghệ thuật, nghe nói không yêu cầu cao điểm môn văn hóa, tâm tạm là được. Mình tự do rồi!

Thường Lộ Vận hỏi:

- Cậu học gì?

Hồ Diệp đáp:

- Múa.

Sau đó cô ấy thật sự làm vài động tác múa rất ra dáng dù sao cô ấy đẹp sẵn, làm thế nào trông cũng đẹp, qua loa cũng đủ lừa gạt mấy người ngoài ngành như Liễu Dung Lương Tuyết Thường Lộ Vận.

Lương Tuyết còn nghiêm túc đánh giá:

- Giống lắm, có nét của Dương Lệ Bình.

Hồ Diệp càng lúc càng điên, xoay vòng tại chỗ, cuối cùng hoa mắt chóng mặt đặt mông ngồi bệt xuống đất, ngó người một lát, cũng bật cười ha hả với mấy cô gái.

Sau đó không biết do áp lực quá lớn mà tiết mục giải trí quá ít hay thế nào, mọi người bắt đầu hưng phấn viết lưu bút.

Khi đấy Liễu Dung vừa được thông báo là thi toán đạt giải nên được thưởng 20 điểm trong kỳ thi cấp 3, Triệu Hồng lên nói cho cô biết, đồng thời yêu cầu cô giữ bí mật, đừng để ảnh hưởng đến tâm trạng ôn tập của các bạn khác, Liễu Dung thỉnh linh cảm thấy an tâm một nửa, đường về trở nên nhẹ nhàng.

Thờ ơ đứng đưng đương nhiên chỉ là ra về cho người khác nhìn thôi.

Sau đó vì đã hứa với Triệu Hồng là sẽ giữ bí mật nên cô vui mà không chỗ phát tiết, bèn nhập gia tùy tục xin cha mua cho một quyển lưu bút loại rất xa xỉ để mừng, trước khi tan học cô gửi cho từng người từng người một, nhấn mạnh là “có ảnh thì nhất định phải dán ảnh vào”.

Tuần lễ đó trôi qua trong các lời chúc phúc và lỗi chính tả trên lưu bút, quyển này của cô rất đầy đủ thông tin, chòm sao, nhóm máu, thích ăn nhất, thích chơi nhất, phim ảnh và sách yêu thích nhất, lý tưởng, sở thích, gì cũng có, Liễu Dung không có cảm giác gì với những lời chúc phúc nghìn bài một điệu, so với nó, cô thích phần thông tin cá nhân của các bạn hơn.

Hóa ra ước mơ của nữ lớp trưởng Kiều An là làm bác sĩ ừm, giống phong cách của cô ấy. Ước mơ của Sở Nguyệt Nguyệt đom đàng cay độc là làm diễn viên ừm, cô ấy chỉ có chút tiền đồ đó thôi. Cao Tinh thích ăn nhất là kem và bánh kem số cô là không tồi, sớm muộn gì cũng có ngày cô ấy giống như Thường Lộ Vận, đến lúc đó xem xem cô ấy còn cười nhạo ai đấy.

Lương Tuyết viết rất đơn giản: e sau này mình không thể học chung trường với cậu, không sao, dù sao cũng không xa, nếu có người bắt nạt cậu, cậu cứ nói một tiếng, mình đánh cho mẹ ruột kẻ đó cũng không nhận ra luôn.

Thường Lộ Vận viết: có lẽ tụi mình vẫn có thể bên nhau ba năm nữa, cũng có lẽ không, nhân lúc này, hãy hát một khúc trường ca, có duyên sẽ cùng nhau ba vạn cảnh, không cần nhẹ nhàng kẻ nổi buồn ly biệt, thiên hạ rộng lớn, không nơi nào không là hàng xóm, tứ hải xa xôi, mình biết cậu đang ở phương trời nào, bạn thân.

Vu Hiểu Lệ dùng bút huỳnh quang vẽ một trái tim rực rỡ, ngọt ngào viết: hi vọng chúng ta mãi là bạn.

Liễu Dung nghĩ, ai là bạn với cậu chứ...

Trang Quách Soái viết cho cô là đặc biệt nhất ừm, bọn con gái thích xinh đẹp luôn có mấy cây bút huỳnh quang sắc sỡ, chuyên dùng vào lúc này, bọn con trai bắt kẻ thân hay không thân, tốt xấu gì cũng dùng bút bi trung tính, giữ hay không là chuyện của người ta, ít nhất cũng thể hiện được ý của mình ừm nhưng Quách Soái dứt khoát dùng bút chì 2B viết những nét rồng bay phượng múa, có vài chỗ khi người khác truyền qua giúp đỡ không cần thận lắm nhòe.

Tựa như cậu không hi vọng để lại chút dấu vết gì của mình vậy.

Thông tin cá nhân của Quách Soái cực kỳ đơn giản, viết ngoáy tên và tuổi con gì, những thứ khác đều bỏ qua, lời chúc phúc cũng vô cùng chả ra sao: cậu học rất giỏi, những thứ khác đều không tồi, đại khái sẽ có một tương lai tốt. Sau này không chung lớp đâu, khỏi tạm biệt.

Liễu Dung nhìn trang lưu bút ấy từ đầu đến đuôi mấy lần, không rõ Quách Soái rốt cuộc có ý gì, cô quay đầu nhìn cậu thì thấy cậu vẫn cau mày thành chữ “Xuyên” như cũ, khom lưng, nằm nhoài ra bàn, tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ, một lòng chỉ muốn làm vua thi cử.

Giống như một bức tranh đậm màu nhưng khuôn mặt lại mơ hồ. Trong lòng Liễu Dung cũng rất khó chịu.

Cuối cùng, trong bầu không khí trầm mặc, bọn trẻ ngênh đón thử thách đầu tiên từ khi họ sinh ra tới nay ừm kỳ thi lên cấp 3.

Không long trọng, được toàn xã hội bàn tán say sưa như thi đại học, nhưng phụ huynh và thầy cô đều nom nớp lo sợ, chúng đầu sao vẫn là những con chim non lần đầu tiên bay thử.

Bên ngoài phòng thi, Lương Tuyết nói chuyện với Lương Túc, kỳ thi cấp 3 năm nay vừa hay vào chủ nhật, Lương Túc cố ý qua đây tiễn, cha Lương

Tuyết cũng muốn đi tiền nhưng đoán là lòng có dư mà lực không đủ, bà nội Lương Tuyết rất thờ ơ với chuyện cháu gái thi cấp 3, Lương Túc nhớ hồi mình thi cấp 3, mẹ luôn cảm râm cả quãng đường, bên chột thấy cô em gái này quá tội nghiệp, thế là anh đạp xe đạp tiền cô đến cổng trường.

Liều Dung thuyết phục cha về nhà nên làm gì thì làm đó, đợi cô thi xong thì qua đón... kỳ thực không đón cũng được, dù sao con đường từ trường về nhà cô đã đi vô số lần. Ban đầu cha Liều Dung cảm thấy phụ huynh người ta đều ngồi đợi ngoài phòng thi trong khi mình bỏ về thì không hay, sau đó lại nghĩ, mình ngồi đó cũng vô dụng, bèn về nhà mà không hề có trở ngại tâm lý nào, còn dặn cô thi xong tự về.

Lương Túc đánh lên đầu Liều Dung và Lương Tuyết như đánh chó, cam đoan:

- Thi tốt nhé, thi tốt anh sẽ mời tụi em đến “Sênh Ca” chơi.

“Sênh Ca” chính là “phòng ca múa nhạc” yêu ma quỷ quái mà lần trước bọn Liều Dung đi nhầm vào ___ tuy Lương Túc nhiều lần nhấn mạnh đó là một quán bar đứng đắn nhưng cả Liều Dung và Lương Tuyết đều kiên quyết cho rằng, cái nơi này cả chứng minh nhân dân cũng không kiểm tra đã cho trẻ vị thành niên vào uống rượu đánh nhau thì chắc chắn không phải nơi gì đứng đắn.

Lương Túc phát hiện đề nghị của mình bị hai con nhóc thối tha toàn bộ bác bỏ, bèn vắt óc nghĩ ra một câu:

- Vậy... hay là dẫn tụi em đi sở thú chơi? Disneyland cũng được...

Sau đó Lương Tuyết và Liều Dung đều mang vẻ mặt khinh bỉ, hùng dũng khí phách bước vào phòng thi, tạo ra tâm lý căng thẳng cho vô số người qua đường vô tội ___ người ngay cả kỳ thi cấp 3 cũng khinh thường như vậy chắc chắn là máy bay chiến đấu trong phòng thi.

Giây vò, đợi chờ kết quả, lần đầu tiên ra điểm, Liều Dung thấy mẹ mình cầm điện thoại, rõ ràng ngừng hô hấp. Cô nghĩ, làm gì tới mức đó, dù cô thi hỏng thì cũng có 20 điểm cộng mà, chẳng có gì căng thẳng hết ___ nhưng căng thẳng vẫn là căng thẳng, đến khi giọng nữ máy móc trong điện thoại báo từng chữ từng chữ rõ ràng về điểm của Liều Dung, cả nhà mới thở phào nhẹ nhõm.

Liều Dung đậu trường số 1 không chút bất ngờ, Thường Lộ Vận đậu hiểm với điểm số cao hơn điểm tuyển 3 điểm, Quách Soái lại thất bại ngoài ý muốn, rơi xuống nguyện vọng 2, từ đây Liều Dung không còn thấy chàng trai ấy nữa, giống như cậu nói ___ không gặp lại. (2)

(2) Từ “tạm biệt” còn có nghĩa là “gặp lại”.

Điều khiến người ta bất ngờ là, Lương Tuyết phát huy vượt bậc, đậu trường số 1, khi cô ấy gọi điện thoại cho Liều Dung báo chuyện này, đúng là mừng như điên, Liều Dung luôn cảm thấy cô gái này tựa như không quan tâm gì cả, ấn tượng của cô về cô ấy vẫn dừng lại vào một buổi chiều gió mát hiu hiu, một cô gái cầm chổi lau nhà đứng đánh nhau trên đường.

Hóa ra cô ấy cũng sẽ như một cô gái bình thường, lủi ra lủi riu lặp đi lặp lại:

- Mình thật không ngờ, không ngờ đấy... cậu nói xem sau này tụi mình có thể được phân vào cùng một lớp hay không? Ay da không được, mình phải bảo Lương Túc đi... ơ không đúng, nếu anh ấy biết mình thi tốt thì ngược lại sẽ sai bảo mình một trận, khụ, kệ mịa đi, ba ngày không ăn cơm mình cũng vui...

Mấy nhà vui về mấy nhà sầu, ngày nhận được thư thông báo, Liều Dung tận mắt thấy Thường Lộ Vận cầm giấy trúng tuyển vào trường số 1 quơ quơ vênh vảo trước mặt Cao Tĩnh, lớn tiếng nói:

- Cậu nói mình thi không đậu nhỉ?

Sau đó cô ấy mặc kệ khuôn mặt tái nhợt của cô bạn mình đầu tư tình bạn ba năm mà vẫn không thu được chút lợi nhuận nào, thân thiết khoác tay Liều Dung rồi đi.

Tháng bảy nóng bức, Lương Túc thực hiện lời hứa của anh, mời Lương Tuyết và bạn bè cô đến Sênh Ca chơi một lần, tiệc là trường nghệ thuật của Hồ Điệp tập huấn, Thường Lộ Vận tiệc nuôi theo cha mẹ đi du lịch, cuối cùng chỉ còn lại Liều Dung và Lương Tuyết, Liều Dung không dám nói với cha mẹ là cô đi làm gì, chỉ trưng ra dáng vẻ thờ ơ nói là cùng bạn bè đi Disneyland.

Trước khi đi, mẹ Liều Dung dặn:

- Nhớ đem thêm ít tiền.

Liều Dung nói:

- Không sao, con đem đủ rồi, và lại là anh của Lương Tuyết đi.

Mẹ Liều Dung vẫn không yên tâm:

- Đừng cứ để người ta bỏ tiền, đem thêm đi, ngừa lỡ như...

Liều Dung vừa nhận tiền cho thêm của mẹ nhét vào ví mình, vừa nghĩ, dù Lương Túc không mang đủ tiền cũng có bản lĩnh dẫn họ đi ăn chùa ___ anh đập phá địa bàn của người ta mà ông chủ còn không để anh đền tiền kìa?

Sau đó cô hào hứng ra ngoài thám hiểm

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: TUỔI THANH XUÂN - Sênh Ca

“Sênh Ca” đúng là một nơi bản thủ xấu xa, Liễu Dung thăm cho nó một định nghĩa, nghĩ vắt óc nửa ngày mới bỏ thêm một tính từ __thối nát.

Lương Túc hiển nhiên không chỉ gọi một nhóm người __ khi bọn Liễu Dung vào, trong phòng đang hô to gọi nhỏ, kêu gào vang dội, hai cô gái trang phục học sinh tiêu chuẩn là Lương Tuyết và Liễu Dung lại hấp dẫn tầm mắt mọi người. Lương Túc đứng dậy, khoác vai Lương Tuyết, tiện thể đoạt lấy micro khỏi tay một người không biết đang gào rú cái gì, lớn tiếng tuyên bố:

- Im lặng, im lặng hết.

Hình như anh là thủ lĩnh của đám, vừa đứng dậy là ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào anh. Liễu Dung quét mắt một vòng, phát hiện tên mập hóm đỏ thây Lương Túc trả tiền và cô gái khóc sụt sùi đều có mặt trong đám, cô gái vô cùng nhếch nhác lần trước bấy giờ vẫn trang điểm rất đậm, hai mắt tô đen thui như bị đánh, kẹp giữa đám nam sinh cực kỳ nổi bật.

Lương Túc cười hi hi nói:

- Hôm nay gọi mọi người ra đây không phải để quấy cho đã, mà để chúc mừng hai em gái tao vừa thi đậu trường trung học số 1...

Một cậu nam đeo kính ồm ồm nói:

- Anh Lương, mộ tổ nhà anh bốc khói xanh rồi hả? Em gái ruột à?

Cô gái trang điểm đậm ồm ồm nói theo:

- Anh Lương, rốt cuộc anh có mấy em gái tốt thế?

Cửa phòng ở ngay phía sau Liễu Dung, cô chợt có loại kích động muốn trở tay kéo cửa nói bye bye với đám sinh vật không biết là thứ gì thành tinh này, ngờ đâu Lương Túc lúc này mang theo ý cười quay đầu lại, liếc nhìn cô, tựa như nhìn thấu ý nghĩ lâm trận bỏ chạy của cô, anh kéo cánh tay Liễu Dung lại, đẩy cô và Lương Tuyết về phía trước, cười mắng:

- Đừng phunshit, người ta đều là trẻ ngoan, ai như đám ngu lâu dốt bèn khó đào tạo tui mày.

Anh chỉ vào Lương Tuyết, nói với chàng trai bốn mắt ồm ồm:

- Mỏ to mắt ròm đục thủy tinh thể của mày ra nhìn nhá, không quen à?

Chàng trai đeo kính đẩy đẩy mắt kính, nhìn kỹ Lương Tuyết rồi mới “ai da” một tiếng:

- Em chính là em gái liệt sĩ đập một gậy cho Lục Tử chảy máu mũi cả tuần lễ?

Lương Tuyết vui vẻ:

- Có một tuần lễ thôi hả, tôi còn tưởng ít nhất phải bằng huyết rồi chứ.

Cô ấy ung dung xắn ống tay áo sơ mi cũ, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, lúc ngồi ống quần dài cũng tự nhiên hơi vênh lên một chút, cực kỳ tự tại, Liễu Dung cảm thấy ở Lương Tuyết có một loại phong độ có thể hòa vào mọi hoàn cảnh bất kỳ lúc nào, không bao giờ rụt rè.

Cứ như nếu cô ấy thỉnh linh bị sét đánh, trực tiếp xuyên đến Hoa Thanh tri của Đường Minh Hoàng cũng có thể điềm tĩnh bò lên, quay về đôi cẩu nam nữ giai cấp địa chủ ấy chửi một câu:

- Xã hội cũ vạn ác chính là xây dựng sự xa xỉ của bản thân trên mồ hôi và máu của nhân dân thế này đây.

Đang suy nghĩ miên man, Lương Túc đẩy cô, dạn dò với cô gái trang điểm đậm:

- Mai Mai, em dịch sang bên chút, nhường chỗ cho em gái nào.

Mai Mai đáp một tiếng, đôi mắt gấu trúc tí mỉ đảo một vòng trên người Liễu Dung, cô ta trang điểm quá đậm, tới mức lông mi như dính cả vào mắt, lúc nhìn người khác cũng dính dính. Lại gần, mùi nước hoa thấp kém xen lẫn mùi mồ hôi và mùi thuốc lá phả vào mũi, Liễu Dung chợt cảm thấy mình không

phải tới thám hiểm mà thuận túy là tới tự ngược.

Một tay Mai Mai khoác lên vai Lương Túc, ông ọ cười nói:

- Anh Lương, em gái này của anh vui quá, ngồi xuống còn cúi đầu trước, ăn mặc thì như tiên hạc vậy, ở đâu ra thế?

Lương Túc không nhịn được cười, cười xong mới hơi áy náy, sợ Liễu Dung mắt mặt, bèn vội vàng ho nhẹ, nghiêm túc nói:

- So với chuột đồng tinh như em thì người ta chính là tiên hạc mà?

Mai Mai giờ nắm đầm lên cao, nhẹ nhàng đâm vào vai Lương Túc, nũng nịu nói:

- Ai da, anh Lương đáng ghét quá hà!

Liễu Dung vội ôm lấy cánh tay mình, đỡ khiến người khác nhìn ra cô nổi da gà.

Mai Mai xoay người đến trước mặt Liễu Dung, chớp đôi mắt dính dính không nhìn ra lớn nhỏ:

- Em gái, chị xem như bạn gái của anh trai em, em khỏi khách sáo với chị, gọi chị là chị Mai Mai là được.

Liễu Dung rõ ràng bị lời giới thiệu huych toẹt đó làm giật mình, suy nghĩ hồi lâu mới phản ứng được, câu “chị xem như bạn gái của anh trai em” có nghĩa gì, cô kinh hãi nhìn Lương Túc, lắp ba lắp bắp:

- Lương Túc, anh, anh yêu sớm?

Gương mặt cả lợ phát phơ như cười như không của Lương Túc cứng lại, biểu cảm quái đản. Xung quanh yên tĩnh chốc lát, Lương Túc nhip chân trên tay vịn ghế sofa, khom eo, đỡ trán, tạo dáng vẻ đôi bại thờ dãi:

- Anh nói này em gái Liễu Dung, em cần phải phát ngôn giật gân mới chịu hả?

Chàng trai đeo kính võ võ chỗ ngồi bên cạnh mình, ồ ào:

- Em gái, ngồi chỗ bên anh nè, yêu nghiệt Hoa Như Mai đừng day hù người ta, nghe chưa? Yêu sớm là không đúng!

Mặt Liễu Dung không không chế được nóng bừng, cô muốn bắt chước dáng vẻ tự tại của Lương Tuyết, nhưng khí thế của một người bày ra đó, cô ngồi nghiêm chỉnh, đanh mặt, tay chân luống cuống, như con mèo nhỏ xù lông sợ đến mức chân run cầm cập mà vẫn trừng to mắt ý đồ giả làm lão hổ đe dọa tất cả sinh vật xung quanh.

Lương Túc túm Mai Mai qua một bên, còn mình ngồi giữa các cô, trừng gãi bốn mắt:

- Mày nói nhiều quá __ Liễu Dung, thằng bốn mắt này tên Éch, bụng dạ gian xảo, lời nó nói em cứ xem như đánh rắm đi.

“Éch” hùng hổ chạy qua:

- Đừng nghe anh, anh tên Điền Huê (1), cực kỳ tốt bụng, đặc biệt là thích chăm sóc em gái.

(1) Điền Huê (田畦) phát âm gần giống với Điền Kê, Điền Kê (田鸡) nghĩa là ếch.

Liễu Dung bủi môi, thầm nghĩ Trái Đất này đúng là quá nguy hiểm, ET từ hành tinh nào tới, rù lòng thương rước cô đi với...

Sau đó đám tiêu lưu manh này chơi điên cuồng, một bộ bài poker chơi đủ kiểu, thua có đủ cách trừng phạt bi ối, ban đầu là bắt hát một bài chỉ định, sau đó tăng lên làm một ly rượu đế, cuối cùng là chỉ người này hôn người nọ... Liễu Dung sồn gai ốc nhìn Mai Mai, cảm thấy lớp trang điểm trên mặt cô ấy đã bị hết ngụm nước miếng này đến ngụm nước miếng khác liếm sạch.

Cô luôn cẩn thận từng li từng tí như đi giày trên băng mỏng để không thua không thắng __ người thắng nói ra biện pháp trừng phạt, cô không nói được, người thua phải chấp nhận trừng phạt, cô kinh hồn bạt vía __ thế là chỉ có thể luôn phụ trách xem và gây ồn ào, cô có chút nghi ngờ nhiều lúc là Mai Mai cố ý thua, vì mỗi lần cô ấy đứng lên chịu phạt đều cười hoa xuân xán lạn, vui vẻ tiếp nhận.

Cuối cùng cô cũng biết cái gì gọi là “không bột đồ gột nên hồ”, lượt bài này đúng là quá hổng, Liễu Dung cau mày suy nghĩ nửa ngày, cắn răng giậm chân, nghĩ thầm, nếu thua thì cạn một ly rượu là xong, dù sao cô cũng không muốn hôn ai.

Cô chơi bài lại thất thần theo thói quen, thầm nghĩ nếu để cha mẹ biết cô con gái bé bỏng ngoan ngoãn của họ ở cái nơi bẩn thỉu xấu xa này cùng một đám sinh vật bất minh chơi trò chơi như thế thì không biết sẽ có sắc mặt gì...

Chợt dưới đáy bàn có một cái tay đưa qua, nhẹ nhàng quẹt quẹt cô, Liễu Dung cúi đầu, phát hiện Lương Túc đối diện đang nháy mắt làm mặt quỷ ra hiệu, cầm trong tay hai lá bài, Liễu Dung lập tức hiểu ý, ánh mắt đảo đảo như tặc, nhân lúc không ai chú ý, nhận lấy lá bài đưa tới, nhanh tay nhanh mắt đổi hai lá bài vô dụng cho anh.

Sau đó cô đang hoảng cúi đầu xem bài, về mặt vô cùng nghiêm túc, giống như thứ đối diện cô không phải bài poker mà là bài thi cấp 3 vậy.

Ván này không phụ sự mong đợi của mọi người, Mai Mai lại thua, Điền Huệ bốn mất thắng, đang bị ối xoa xoa cảm suy xét xem phải đổi chiêu thế nào để hành hạ cô ấy, còn chưa mở miệng thì Mai Mai chợt kêu lên:

- Không chơi không chơi nữa, bà đây không chơi nữa, anh Lương và em gái nhỏ tráo bài, tôi thấy nè, không gian lận chính người ta như mấy người!

Liều Dung cảm thấy cô ấy lúc thì “bà đây” lúc thì “người ta” rất dễ tạo nên nhận thức hỗn loạn cho bản thân ____ lúc là thực nữ giả, lúc là bà tám thật.

Cả đám âm ỉ lên, đập bàn nói:

- Giỏi lắm đại ca, nhân lúc người ta không chú ý... hả?

Liều Dung le lưỡi, Lương Túc chỉ cười. Điền Huệ chợt nói:

- Chơi bản à? Vậy anh Lương hôn em gái nhỏ đi, ván này chúng ta cho qua.

Liều Dung cứng đờ, Lương Túc ra về bóp cổ Điền Huệ, Lương Tuyết rất trượng nghĩa, lập tức đứng ra giải vây:

- Thôi chúng ta giải tán, trời cũng tối rồi, đừng để tôi về quá muộn, những cái khác không sợ, chỉ sợ bà nội tôi lắm chuyện lại cảm rằm.

Lương Túc lập tức nói:

- Đúng đúng đúng, bà nội tao không phải người bình thường, Hắc Sơn lão yêu ở trước mặt bà ấy cũng phải ngoan ngoãn làm cháu trai, chúng ta không chọc nổi đâu, giải tán giải tán thôi.

Mai Mai cười híp mắt nói:

- Hôn một cái thì tốn mấy tiếng chứ? Anh Lương, anh hôn đi, tụi em liền giải tán.

Liều Dung nóng nảy nhìn cô ấy, thầm nhủ chị gái này không phải nói mình là bạn gái Lương Túc ư, sao lại hào phóng thế chứ.

Điền Huệ lập tức tiếp lời:

- Anh Lương, anh có được hay không, gọi mọi người ra hết rồi, đã chơi thì đừng chơi xấu chứ.

Lương Túc cười mắng:

- Tao chơi xấu cái gì, như vậy là con gái người ta chịu thiệt đấy, được không?

Tên mập cầm bài trong tay chợt chợt Liều Dung, nghiêm túc nói:

- Chỉ một cái thôi, hôn xong chúng ta lập tức giải tán. Em nhìn anh Lương của chúng ta đi, là một nhân tài, đẹp trai kinh thiên động địa, nghĩ sao cũng thấy đầu có lỗ, đúng không?

Mặt Liều Dung nhăn nhó, Điền Huệ gõ đầu tên mập, Lương Túc ban đầu chỉ cười giả chết, họ quây đủ 5 phút, rất có xu hướng không chịu để yên, anh hết cách, đành đứng dậy:

- Được, chỉ một cái thôi, được chứ?

Anh đỡ vai Liều Dung, cảm thấy vai cô bé này cực kỳ nhỏ, xương mảnh cứ như hơi bóp nhẹ liền vỡ vậy, người cứng ngắt như tảng đá, về mặt túi thân thấy chết không sờn, lại gần còn có mùi sữa ngọt ngào khiến anh nhớ tới thú cưng hồi nhỏ nuôi.

Anh khom người, nhanh chóng chấm trên trán Liều Dung một cái, sau đó kéo cô dậy, mờ đường máu, giữa tiếng ồn ào của Điền Huệ và Mai Mai “Sao lại hôn trán? Anh Lương gạt ai đó hả?” chạy ra ngoài.

Lương Tuyết cũng đứng dậy, không khách sáo gõ lên ót Điền Huệ:

- Chơi gì chứ, tôi thấy rõ ràng là bắt nạt người ta.

Sau đó không đợi Điền Huệ phản ứng, cô cũng nổi gót rời đi.

Trong “Sênh Ca”, đầu đầu cũng có người cười. Lương Tuyết bước nhanh băng qua trong đó, nụ cười trên mặt nhạt đi từng chút từng chút một, lộ ra nét ưu thương không hợp với lứa tuổi.

Tiền Liều Dung đi rồi, hai anh em Lương Túc và Lương Tuyết chậm rãi cùng về nhà, Lương Tuyết chợt nói:

- Anh, hôm qua trường số 8 gọi điện thoại cho em?

Lương Túc vui vẻ:

- Làm gì, thi cấp 3 mà cũng đào góc tường hả?

Lương Tuyết gật đầu, lại trầm mặc một lát:

- Giáo viên chiêu sinh của họ nói, nếu em đến trường số 8, họ sẽ miễn học phí và phí ký túc cho em, ba năm.

Nụ cười trên mặt Lương Túc chợt cứng đờ, quay đầu nhìn cô gái cao gầy:

- Không phải... đợi đã, em không đồng ý chứ?

Lương Tuyết cúi đầu nhìn mũi giày mình, lát sau, cuối cùng cô lặng lẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Lựa chọn đầu tiên

Bước chân Lương Túc dừng lại, khuôn mặt thiếu niên vẫn ngây ngô như cũ, nhưng đường nét nơi gò má đã dần lộ vẻ cứng rắn trưởng thành, anh cau mày, nắm lấy ống tay áo sờn cũ của Lương Tuyết, giọng nghiêm túc khác thường:

- Lương Tuyết, em nói rõ cho anh, em thật đồng ý rồi?

Lương Tuyết vẫn không ngẩng đầu, nỗ lực duy trì dáng vẻ thờ ơ vô cảm, cố nói hời hợt:

- Hôm nay em đã ký thỏa thuận rồi.

Lương Tuyết trầm mặc hồi lâu, cứng nhắc hỏi:

- Vì tiền?

Lương Tuyết gật đầu, nhưng nhớ ra gì đó, lại lắc đầu.

Lương Túc mặc kệ cô gật hay lắc đầu, đánh một cái lên lưng cô như đang dạy dỗ trẻ con, nghiêng răng nghiêng lợi, lại sợ đánh đau cô nên chỉ giờ cao đánh khẽ:

- Một năm chỉ hơn 3000 tệ thôi mà, có đáng không? Em có tiền đồ một chút được không, làm chuột à? Mất chỉ thấy cái mông to...

Trong lòng Lương Tuyết chợt dâng lên nỗi tủi thân không thể nói thành lời... nhiều năm nay, cô luôn như một cây cỏ không người để tâm chăm bón, mặc gió thổi, mặc nắng mưa, vẫn phải cắn răng kiên trì bảo vệ chính mình, liều mạng lớn lên, nỗ lực thích ứng với hoàn cảnh, nhưng cô cũng là một đứa trẻ, cũng hi vọng có một người lớn có thể để cô dựa vào bất cứ lúc nào.

Cô chưa bao giờ không sao cả, chưa bao giờ mạnh mẽ như người khác mong chờ, cô cũng sẽ thầm đổ kị, khi ở một mình, cảm xúc u ám trong lòng cô cũng sẽ trào dâng... cô đổ kị Liễu Dung, đổ kị Thường Lộ Vện, đổ kị những cô gái hồn nhiên vô tư cả ngày khóc cười vì những chuyện vặt vãnh không đâu.

Không cam tâm, vì thế giới này bất công đến thế.

Lương Túc thờ dãi:

- Em... em đúng là... tức chết anh mà... mẹ em thì sao? Lần trước bà ấy gọi em ra mà, không đưa em phí chăm sóc à?

Lương Tuyết gần từng chữ:

- Em không cần bà ta.

Cô ngẩng đầu, mắt đỏ hoe, quật cường hất cằm, nhìn chằm chằm người thiếu niên cao hơn cô một đoạn, cắn chặt răng, đầu óc trống rỗng, chỉ nhớ rằng không được khóc, không được khóc.

- Em không cần bà, em thà đi ăn xin cũng không cần tiền của bà! Em không có mẹ!

Lương Túc chột không nói nên lời.

Lương Tuyết nhìn chằm chằm anh một lát, chột cảm thấy hơi buồn cười ____ anh chỉ là anh họ của cô, cô gào với anh thì có tác dụng gì?

Kỳ thực cô gào với ai cũng vô dụng, chuyện đi học cấp 3, nên thế nào thì thế nấy, vốn dĩ cô không ngờ mình đậu trường số 1, vốn dĩ đó là một tham vọng xa vời. Lương Tuyết nỗ lực thôi miên chính mình, rằng như vậy rất tốt, ít nhất điểm cao còn có thể được miễn học phí, đây đã là thu hoạch ngoài ý muốn rồi, đã là...

Cô lặng lẽ tiếp tục đi về phía trước, gờ ống tay áo lên lau nước mắt.

- Anh đóng cho em

Người thiếu niên phía sau chột nói một câu như vậy, Lương Tuyết quay đầu nhìn anh, hình như nước mắt cô lau không sạch, mặt Lương Túc trở nên mờ hồ, chỉ có thể phân biệt được hai tay anh đút túi quần, mái tóc dài vương trên sống mũi cao tuấn tú.

Thiếu niên khẽ nói:

- Em đến trường số 1 học, anh đóng tiền cho em, không phải tiền cha mẹ anh mà là tiền anh kiếm được, anh vốn định lấy nó mở cái quán nhỏ, có điều em đi học quan trọng hơn, dùng trước đi, mấy thứ đó của anh không cần thiết, qua vài năm rồi tính cũng được.

Lương Tuyết há miệng:

- Anh...

Lương Túc gờ tay ngắt lời cô, thành thạo móc hộp thuốc trong túi ra, ngậm một điếu, lúc anh không cười đùa cợt nhả thì hệt như người lớn, phát âm chậm rãi rõ ràng mang vẻ dần đo suy nghĩ, giọng đã vỡ hoàn toàn có chút trầm thấp nhưng cơ thể vẫn gầy gò đặc trưng của thiếu niên dù khung xương đã nảy nở.

Trong nháy mắt Lương Tuyết như có ảo giác, cảm giác người anh trai này tuy còn non nớt nhưng đôi vai lại rộng như giang cánh.

Anh nói:

- Bỏ lỡ cơ hội này, về sau muốn bù đắp cũng không bù đắp được, anh có ít tiền, đủ cho em đóng học phí năm đầu, đừng nghĩ nhiều, cứ học hành cho tốt, có anh đây, tương lai em có tiền đồ nhớ trả anh là được.

Lương Túc nhả ra làn khói trắng, mỉm cười, vươn ngón tay lau nước mắt trên mặt cô:

- Được rồi, đừng khóc nữa nhóc, có bản lĩnh đánh nhau mà không có bản lĩnh đi học trường số 1 sao? Nhà họ Lương chờ em làm rạng rỡ tổ tông đấy.

Lương Tuyết cuối cùng không nhịn được nữa, trên đường lớn người qua kẻ lại, cô òa khóc.

Cô nhớ khi mình vừa vào tiểu học, vóc dáng chưa phát triển, còn nhỏ con hơn cả Liễu Dung, ăn mặc vừa bẩn vừa rách, bạn bè đều bắt nạt cô, có lần có một nữ sinh trong lớp chỉ vào cô giới thiệu với một đứa trẻ lớp khác ngay trước mặt mọi người rằng:

- Đứa bẩn nhất lớp mình là Lương Tuyết, nó là vua bẩn.

Năm lớp ba, nữ sinh cùng bàn xem cô là nô lệ, sai cô làm này làm nọ, hề không hài lòng là trút giận lên cô. Nữ sinh đó và nam sinh phía trước cãi nhau, Lương Tuyết chỉ ở bên cạnh mỉm cười liên bị cô ta thẹn quá hóa giận chửi mắng một trận từ đầu tới chân. Cô ta nói cô “có cha sinh không có mẹ dưỡng, là đồ con hoang quái thai, ngay cả mẹ cũng không thèm”.

Gió rét căm căm lời nói lạnh lùng, câu nói ấy đâm trúng chỗ đau của Lương Tuyết, cô không dần được đáp trả vài câu, cô ta đưa tay tát cô một cái, còn lấy đinh ghim dùng tiết thủ công để đâm mạnh vào người cô.

Khi đó “Hoàn Châu cách cách” còn chưa chiếu nhưng bọn trẻ không cần ai hướng dẫn đã tự học được thủ đoạn của Dung ma ma, ngay thơ đến vậy nhưng cũng tàn nhẫn đến vậy.

Sau đó bà nội Lương Tuyết đến tìm nhà trường, khóc lóc om sòm mắng chửi một trận, mắng nữ sinh kia và cả phụ huynh của cô ta không ngóc đầu lên được, giáo viên không thể không đứng ra hòa giải.

Những chuyện này, Lương Tuyết đều nhớ cả.

Không ai có thể quên được vết thương, dù nhạt đến mấy, dù đã trôi qua từ lâu. Theo thời gian, lớp da sẽ dần dần khép lại, sau đó vết thương sẽ lan đến dưới da, đến nơi người khác không nhìn thấy, từ từ, biến cô thành một người hoàn toàn khác.

Một con thú nhỏ dường như mang địch ý với tất cả mọi người, mọi thái độ của cô đều chỉ để tự bảo vệ mình.

Chưa từng có ai nói với cô ba chữ “có tôi đây”.

Lương Túc hơi hoảng, không biết mình nói sai ở đâu mà khiến nước mắt con nhóc này như vỡ đập Tam Hiệp, muốn dừng cũng không dừng được:

- Lương Tuyết? Tiểu Tuyết? Ôi chào, nhóc, anh nói sai gì à? Em đừng khóc được không, người khác đều đang nhìn đấy, tưởng anh bắt nạt em mất... Tổ tông! Anh gọi em là tổ tông luôn nè, đừng khóc nha...

Lương Tuyết nghĩ, Lương Túc đúng là anh ruột của cô.

Không biết qua bao lâu, cô mới miễn cưỡng dè xuống tiếng nghẹn ngào, gắng sức cong môi, lắc đầu, kéo Lương Túc đi dưới ánh mắt kinh ngạc của người khác, nhỏ giọng nói:

- Anh, em nghĩ kỹ rồi, em vẫn đi trường số 8.

Một gã choai choai còn đi học cấp 3 như Lương Túc thì có thủ đoạn kiếm tiền gì? Chẳng qua là giúp người ta chơi game luyện cấp, mua đi bán lại card điện thoại, thỉnh thoảng làm nhân viên phục vụ cho ông chủ quán bar quen biết mà thôi. Anh nhiều bạn bè xấu, trước nay lại luôn mạnh tay hào phóng với bạn, hơi có chút “chủ nghĩa đàn ông” buồn cười, cảm thấy mình đã lớn, không có tiền cũng không muốn nói với cha mẹ, chỉ có thể tự keo kiệt với bản thân.

Anh nhớ tới uy vọng của mình trong đám tiểu huynh đệ, nhớ họ khẽ mở miệng là gọi “anh Lương” “anh Lương”, thỉnh thoảng anh cảm thấy mình không gì không làm được.

Nhưng đó đều là giả_____chẳng qua là một kiểu chơi gia đình (1) ở một cấp độ khác mà thôi, anh chưa bao giờ không gì không làm được, em gái thi đậu trường tốt, ngay cả chuyện đương nhiên như đóng tiền cho em gái đi học mà anh cũng không làm được.

(1) Chơi gia đình: trò chơi của trẻ con, trong đó đứa trẻ đóng vai người lớn, thực hiện các hành động của người lớn như đi làm, chăm em bé, nấu ăn, mua bán,...

Mặt trời mọc mặt trăng lặn, cả thế giới như một bánh xe không nhìn thấy đường biên, đẩy anh dờ dẫm bước đi, dờ dẫm chịu đựng, nhẫn nại.

Lương Túc chưa bao giờ cảm hận sự trẻ tuổi và bất lực của mình đến thế.

Liễu Dung trải qua một kỳ nghỉ vô cùng ung dung vui vẻ, mãi đến khi tới trường số 1 báo danh, cô kiểm tra danh sách chỗ chia lớp, rà tới rà lui nhiều lần, tìm được tên mình và tất cả người quen nhưng không nhìn thấy hai chữ “Lương Tuyết” mới ý thức được, mình bị cô ấy gạt.

Cô ngơ ngác đứng đó hồi lâu, như bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, mãi đến khi Thường Lộ Vận gọi cô cùng đi tìm lớp, cô mới phản ứng được, Lương Tuyết sẽ không đến.

Liễu Dung dù sao cũng thông minh, gần như lập tức loáng thoáng hiểu được nguyên nhân Lương Tuyết không đến.

Thường Lộ Vận đang kích động vì vẫn có thể học chung lớp với cô, thuận miệng hỏi:

- Cậu thấy Lương Tuyết ở lớp nào không?

Thế mà cô vẫn có thể điềm nhiên trả lời như không có gì:

- Mình không biết, lúc này không thấy, có điều trong kỳ nghỉ cô ấy có nói với mình là có thể sẽ đi trường số 8, anh cô ấy ở đó, cậu biết mà, mình không biết cô ấy có tới trường này không nữa.

Thường Lộ Vận ngớ người, không hiểu sao lại có người vì cái lý do cùi “anh cô ấy ở đó” mà từ bỏ trường tốt nhất thành phố đi trường khác.

Liễu Dung cảm thấy mình có lẽ là thiên tài, muốn nói dối chỉ cần há mồm là được, mắt cũng không hề chớp:

- Trường số 1 chúng ta trọng tự nhiên khinh xã hội, nghe nói lên lớp 11 phân ban xong thì ban xã hội rất bị khinh bỉ, năm nào thành tích thi đại học của ban xã hội cũng không xuất sắc như ban tự nhiên, cô ấy nói cô ấy định học văn, có lẽ trường số 1 không thích hợp, hơn nữa trường số 8 lại gần nhà cô ấy, tiện... thêm vào đó là anh trai cô ấy giao thiệp rộng, có thể chiếu cố cô ấy.

Lúc này Thường Lộ Vận mới hơi sáng tỏ:

- Sớm như vậy mà cô ấy đã nghĩ xong học tự nhiên hay học xã hội rồi à?

Liễu Dung cười như không có gì:

- Lương Tuyết nghĩ xa lắm, hoạch định gần như xong hết 20 năm cuộc đời rồi, không theo số đông, xác định rõ mục tiêu.

Thường Lộ Vận gật gù, luôn cảm thấy Lương Tuyết có tư tưởng, không ngờ lại có tư tưởng đến mức này, bèn nhanh chóng dòi dề tài qua hướng khác.

Liễu Dung không chú tâm nghe, thỉnh thoảng gật đầu, thỉnh thoảng đáp lời.

Kỳ thực Lương Tuyết không nói gì với cô cả, Liễu Dung chỉ nghĩ theo tiềm thức, nếu là cô, cô nhất định không mong người khác biết lý do cô bất lực

không thể đến trường số 1, không mong người khác thương hại cô sau lưng, cho nên suy bụng ta ra bụng người...

Mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Trường trung học số 1 trong truyền thuyết

Truyền thuyết kể rằng, bước vào trường trung học số 1 chính là bước nửa chân vào trường đại học trọng điểm. Truyền thuyết kể rằng, trường trung học số 1 là trường đầu tiên có sân tập cao su lớn nhất, có thảm cỏ rộng nhất, có phòng thể dục cỡ to nhất, và có thư viện khổng lồ nhất. Truyền thuyết kể rằng, mỗi phòng học mỗi phòng ngủ của học sinh trường trung học số 1 luôn là mùa hè có điều hòa, mùa đông có máy sưởi. Truyền thuyết kể rằng, trường trung học số 1 xem học sinh là lớn nhất, học sinh có bất kỳ điều gì không hài lòng với quy định đều có thể liên danh nộp đơn lên trên, có bất kỳ điều gì không hài lòng với giáo viên đều có thể liên danh bãi miễn giáo viên đó.

Còn nữa... ở thời đại mà sức mua của đồng nhân dân tệ cao hơn bây giờ nhiều, truyền thuyết kể rằng, hiệu trưởng trường trung học số 1 lương 50 vạn 1 năm, vô cùng trâu bò.

Ngày đầu tiên Liễu Dung đến lớp học cũng cảm giác được nơi này rất khác, phòng học yên ắng tĩnh lặng, đã có hơn nửa học sinh ngồi vào chỗ, không ai ồn ào, đa số đều đang làm chuyện riêng của mình, từ trên bục giảng đưa mắt nhìn xuống, thấy rất nhiều sách bài tập lớp 10 phiên bản khác nhau, dù có người muốn tám chuyện thì dưới ảnh hưởng của bối cảnh yên lặng vẫn mình này cũng sẽ cố gắng nhỏ giọng hoặc viết ra giấy.

Hai bên bục giảng mỗi bên ngồi một giáo viên, một người là cô giáo trông rất có thâm niên, còn một người là thầy giáo trông hơi giống học sinh. Nghe nói đây là một truyền thống của trường trung học số 1 ____ năm lớp 10 và 11, mỗi lớp ngoại trừ giáo viên chủ nhiệm còn có phó giáo viên chủ nhiệm, phó giáo viên chủ nhiệm thông thường đều là giáo viên trẻ vừa tốt nghiệp đi làm, nghe nói một là để giáo viên trẻ mau chóng hòa nhập vào cuộc sống trường lớp, hai là vì tuổi tác gần với học sinh nên dễ dàng kết nối với nhau hiệu quả.

Liễu Dung và Thường Lộ Vận ký tên xong, tìm đến một cái bàn trống sát vách ngồi xuống.

Lúc ngồi, khỏe mắt Liễu Dung thoáng nhìn sách bài tập trên bàn nam sinh phía sau, phát hiện cậu ấy đã làm sách bài tập thêm môn hóa lớp 10 được hơn nửa quyển, đầu không ngẩng lên, vẫn đang múa bút như bay, trên người như toát ra sát khí. Liễu Dung lập tức cảm thấy tam quan của mình như bị lật đổ ____ nhiệm vụ ngày đầu tiên khai giảng không phải là mọi người làm quen, tán gẫu, biết trường biết lớp sao?

Hai cô khề khàng ngồi xuống, chỉ sợ quấy rầy vị siêu nhân khí thế nghiêm trang đằng sau, khề khàng dùng mặt sau bức tranh trắng đen mà Liễu Dung vẽ hồng đề “chat” qua lại bằng bút.

Khoảng nửa giờ sau, về cơ bản mọi người đã đến đông đủ, cô giáo lớn tuổi mới tăng hắng một tiếng:

- Mọi người dừng hết việc trong tay lại.

Giọng cô giáo hơi mang khẩu âm vùng khác, không nặng, giọng không lớn nhưng tốc độ nói chuyện rất nhanh, người phản ứng hơi chậm đều nghe không rõ cô giáo nói gì, mặt cô giáo cực kỳ nghiêm khắc, thực khiến người ta nhìn đã thấy sợ:

- Hoan nghênh các em đến với lớp 10/7, cô họ Bạch, tên Bạch Ngọc, dạy vật lý, nếu sau này các em học ban tự nhiên thì trong trường hợp không có gì bất ngờ, cô có thể sẽ là giáo viên chủ nhiệm ba năm của các em.

Cô giáo cảm mắt kính chỉ vào thầy giáo bên cạnh trông như học sinh lớn:

- Đây là thầy Tiểu Trương, phó giáo viên chủ nhiệm lớp chúng ta, dạy lớp chúng ta và lớp 10/8 môn tiếng Anh, hi vọng sau này mọi người phối hợp làm việc với thầy nhiều.

Thầy Tiểu Trương cười ngại ngùng với mọi người, ở hàng đầu có vài nữ sinh dẫn đầu vỗ tay, Liễu Dung tinh mắt nhìn thấy thầy Tiểu Trương đỏ mặt.

Thường Lộ Vận viết trên giấy: “Mình sống đến từng này, lần đầu tiên thấy một anh đẹp trai làm thầy giáo đấy.”

Liễu Dung trả lời cô ấy bằng sáu dấu chấm.

Sau câu nói hoan nghênh ban đầu, Bạch Ngọc hầu như chưa từng nói một câu nào hay ho, toàn bộ đều là sau những câu có vẻ khen ngợi như “cô biết các em đều rất ưu tú” là một câu “nhưng”, diễn dịch từ “ra oai phủ đầu” một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

Liễu Dung viết trên giấy: “Cô ấy thật sự hoan nghênh tụi mình à, sao mình cứ thấy không giống lắm.”

Thường Lộ Vận vẽ một gương mặt đáng thương.

Giáo viên chủ nhiệm sau phần mở màn chính là những quá trình quen thuộc, bạn bè làm quen, tự giới thiệu bản thân, lần lượt đứng lên bục giảng, tự báo họ tên, số thứ tự, đến từ trường cấp 2 nào, cùng với những thứ như ước mơ và quan niệm sống gì gì đó.

Có gần nửa lớp nói rằng mình trước đây là lớp trưởng, rất nhiều người đứng dậy kiêu ngạo phun ra một chuỗi dài những giải thưởng đạt được, giống như giải thưởng mà thiếu niên nhi đồng có thể đạt được của cả thành phố về cơ bản đều bị lớp này lấy hết vậy.

Có một nữ sinh tóc dài bồng bênh, đứng dậy mở miệng là bô lô ba la một đồng tiếng Nhật, về cơ bản mọi người chỉ nghe hiểu được một thông tin__ cô ấy tên Vương Bích Dao, sau đó vị Vương cô nương này sợ mọi người nghe không hiểu nên hạ mình dùng tiếng Anh phiên dịch lại một lần rồi hất tóc ngồi xuống, không coi ai ra gì.

Không biết có phải tiếng Trung quá khó với cô ấy hay không, tới nổi hơn 10 năm mà không tự tin dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn để diễn đạt.

Liễu Dung và Thường Lộ Vận nhìn nhau, trong lòng đều không tự chủ dâng lên một cảm giác quái dị. Khi đó Liễu Dung còn chưa biết đến từ “sinh ngoai” là để đo ni đóng giày cho những người như cô gái Vương Bích Dao đây. Cô trầm mặc hồi lâu, chỉ cho ra kết luận, viết ra giấy chia sẻ với Thường Lộ Vận: “Đúng là rừng lớn, chim gì cũng có.”

Lên cấp 3, đầu tiên là tuần huấn luyện quân sự, xét thấy họ đều còn nhỏ, tổ chức cơ thể đa phần đều dưới mức trung bình, mùa hè năm nay lại quá nóng nên nhìn chung đều làm qua loa, quá trình huấn luyện vô cùng nhân đạo__ thứ không nhân đạo chính là, còn đang trong giai đoạn huấn luyện quân sự mà nhà trường đã tổ chức kiểm tra, lấy danh đẹp là để nắm rõ tình hình, chỉ thông báo trước hai ngày khiến tất cả mọi người đều như lâm đại địch.

Nhà Thường Lộ Vận hơi xa trường, để tiện, cô ấy quyết định ở nội trú, thế là hôm đó khi Liễu Dung đến phòng cô ấy mượn sách thì ngạc nhiên phát hiện cả phòng trừ Thường Lộ Vận ra, một người trên giường, một người ngồi trước bàn học và một người cầm sách đi tới đi lui trong phòng đều đang rì rì rì rầm đọc, ai cũng đang chăm chỉ cày bừa.

Khi Liễu Dung gõ cửa bước vào, tất cả mọi người đồng loạt ngừng đầu nhìn cô, sau đó chào đơn giản rồi lại vùi đầu trong biển sách. Cô thảm rơi lệ, thấp thòm nói hai câu với Thường Lộ Vận rồi cầm sách chạy trốn chết.

Thế giới yêu quái gì thế này...

Kết quả kiểm tra nắm rõ tình hình được công bố vào ngày cuối cùng huấn luyện quân sự, tổng cộng kiểm tra ba môn, toán, tiếng Anh và lý hóa tổng hợp, Liễu Dung được điểm tối đa môn toán, môn tiếng Anh bị trừ năm điểm, môn lý hóa bị trừ bốn điểm, tự cảm thấy thế này là rất tốt, ai ngờ sau đó nghe nói có đến bốn năm người trong lớp đạt điểm tối đa cả ba môn.

Huấn luyện quân sự kết thúc, bọn trẻ vội vã cời bỏ bộ quân trang cứng nhắc, thay đồ của mình vào, thông thường vào lúc này, học sinh trường khác vừa thân quen bạn mới sẽ cùng nhau chơi đùa, còn học sinh trường số 1 cũng vừa thân quen bạn mới nên cùng nhau sửa bài tập.

Liễu Dung lập tức cảm thấy ngôi trường này giống như mạng đầy mùi đặc thù khiến cô bắt đầu hơi khó chịu, thu dọn xong đồ đạc, cô chào Thường Lộ Vận rồi không về nhà ngay mà ma xui quỷ khiến lên một chiếc xe buýt, đi tới trạm bên ngoài trường số 8.

Cô mặc chiếc váy của mình, đứng ở cổng trường số 8 một lát, trường này cũng vừa huấn luyện quân sự xong, lớp 11 lớp 12 tự động đến lớp mình báo danh, đóng học phí, cả trường đều là học sinh mới lú ra lú rú khắp nơi, Liễu Dung đứng tần ngần ở cổng, chợt cảm thấy, so với nơi này, dù trường số 1 có phần mềm và phần cứng mạnh nhất cũng trở nên quanh quẩn, không hiểu sao, cô hơi bắt đầu hăm mộ Lương Tuyết.

Cô muốn đến thăm Lương Tuyết, nhưng đến đây mới nhớ, cô không biết Lương Tuyết ở lớp nào, đành đi khắp nơi không mục đích trong sân trường đông đúc__ từ khi lên cấp 3, Lương Tuyết không còn liên lạc với cô nữa, cô phải làm sao liên lạc với cô ấy đây?

Lương Tuyết không có khả năng có điện thoại di động đi học, điện thoại bàn nhà cô ấy mới lắp năm nay, Liễu Dung từng gọi một lần, bà nội Lương bắt máy, cô chưa nói xong câu “dạ cho con hỏi Lương Tuyết có đó không ạ” thì bên kia đã đáp cứng nhắc “không có” rồi cúp máy.

Còn về Lương Tuyết... đại khái là cô ấy vẫn chưa nghĩ xong phải ăn nói thế nào với những người bạn cũ nên cũng im lặng như đã điều.

Chợt, phía sau có người gọi cô:

- Nhóc con!

Thoạt đầu Liễu Dung không chú ý, người kia lại kêu thêm một tiếng, cô mới nhận ra giọng nói đó quen quen, vừa quay đầu thì thấy Lương Túc đối diện vẫy tay với cô. Liễu Dung nheo mắt nhìn sang, phát hiện hình như anh hơi khang khác, mái tóc không dài không ngắn đen hoàn toàn, rõ ràng đã được cắt sửa, trông gọn gàng hoạt bát hơn không ít, tai cũng không đeo mấy cái đinh lung tung nữa, điều kinh hãi nhất chính là, anh lại đang hoàng mặc đồng phục trường số 8!

Lương Túc băng qua đám đông bước tới, quan sát cô từ trên xuống dưới một phen:

- Sao em đi huấn luyện quân sự mà cũng không bị cháy nắng thế? Nhớ hồi đó tụi anh đi, rất nhiều người đều bị cháy khét một lớp da, như tụi em mà là quân sự cái gì, điều dưỡng à?

Liễu Dung cười hì hì vui vẻ:

- Thời gian huấn luyện của tụi em đều là trước 8 giờ sáng và sau 4 giờ rưỡi chiều.

- Quá hủ bại, quá hủ bại rồi!

Lương Túc vừa lắc đầu cảm thán vừa đưa tay muốn xoa đầu cô, nhưng chợt phát hiện, cô nhóc này hình như không còn nhỏ như trong kí ức, dường như qua một kỳ nghỉ hè, cô lại cao hơn một chút, tuy vẫn gầy nhưng không còn tí hon nữa, có chút cảm giác của con gái trưởng thành, chiếc váy của cô thất nơ bướm phía sau, tóc cột đuôi ngựa gọn gàng ra sau đầu, ôm cặp sách, mặt mũi vẫn bình thường nhưng lộ vẻ cực kỳ tinh khôi.

Lương Túc khựng lại, thu tay về, nói lòng cổ áo đồng phục một cách rất không tự nhiên:

- Sao em chạy tới đây?

Liều Dung nói:

- Em tìm Lương Tuyết.

Lương Túc sững sờ:

- Lương Tuyết... ờ, Lương Tuyết hôm nay không ở trường, nó xin nghỉ, chú hai anh ____ chính là cha nó, hôm nay phát bệnh, phải có người bên cạnh, mà hôm nay bà nội anh lại đi làm công cho người ta, không có nhà, cho nên...

Liều Dung “à” một tiếng, ngớ ngàng.

Lương Túc biết rõ tính cách em gái mình, biết chắc chắn em ấy không chào hỏi với ai chuyện mình không đến trường số 1, anh cũng thăm thò dài, nói:

- Hay là vậy đi, anh cũng báo danh rồi, nhân lúc bà nội không có nhà, anh dẫn em đến nhà họ một chuyến?

Liều Dung ý thức được rằng, nếu cô không chủ động tìm Lương Tuyết, đồng thời vờ như không có gì cả, thì chờ Lương Tuyết chủ động liên hệ với cô không biết là chuyện của ngày tháng năm nào, bèn gật đầu.

Có điều cô thật không ngờ được, con đường này lại rất không yên ổn.

Rất lâu sau đó, Liều Dung đặt biệt danh cho Lương Túc là “ôn thần”, bởi vì cô phát hiện, chỉ cần cô theo vị đồng chí trước mắt “không rõ đã cải tà quy chính hay chưa” thì sẽ không gặp phải chuyện gì tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Tình bạn giai cấp

Đầu óc lan man của Liều Dung trong nháy mắt nhanh chóng xẹt qua các ý nghĩ “chó không đòi tánh ăn cứt” “cây muốn lặng mà gió chẳng dừng” “hèn gì nghi phạm đầu tiên mà cảnh sát nghi ngờ luôn là người có tiền án”.

Dù Lương Túc đã gỡ đinh tai xuống, nhuộm tóc đen, thậm chí mặc đồng phục học sinh vào, toàn thân đều y hệt “thiếu niên nhà lành”, cũng không ngăn được kẻ thù hoặc bằng hữu trong quá khứ đến tìm để “liên lạc tình cảm” ____ họ đang đi thi có một đám tiểu lưu manh không biết từ đâu chui ra chặn đường hai người, Liều Dung phát hiện thế giới này nguy hiểm hơn cô tưởng tượng nhiều, đám nhân huynh này trông đẳng cấp cao hơn nhóm choai choai chặn đường Lương Tuyết vào buổi chiều cuối thu năm ấy.

Mặt Lương Túc ban nãy còn híp mắt nói cười chợt lạnh tanh như biến thành người khác, kéo cô ra sau:

- Nhóc, em về nhà trước đi, về anh sẽ bảo Lương Tuyết gọi điện thoại cho em.

Liều Dung lùi về sau một bước nhỏ, do dự ngẩng đầu nhìn Lương Túc, sau đó ánh mắt đảo một vòng quanh đám tiểu lưu manh.

Từ nhỏ tới lớn cô luôn là con ngoan trò giỏi, thỉnh thoảng mới nghe trong đôi câu vài lời người khác nói những chuyện như cầm dao đánh nhau ẩu đả, trù lẫn đó không cẩn thận đụng phải Lương Tuyết thì quả thực cảm thấy nó xa xôi như từ hành tinh khác.

Có gì không thể nói chuyện từ tế mà phải giải quyết bằng bạo lực chứ?

Liều Dung cảm thấy, dù không tính là quá thân nhưng cũng không nên bỏ lại một mình Lương Túc ở đây, cô từng trải qua cảm giác tội lỗi một lần rồi. Nhưng cô chưa từng rơi vào tình huống trực diện này, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, đại não lỏng lẻo của cô hiển nhiên vào lúc này đã hoạt động rất mất dây xích, càng nghĩ càng loạn tung phèo, thậm chí khó dẫn được một hình ảnh hiện lên trước mắt ____ Lương Túc bị người ta đánh dẹp lép dính tường, cô ở bên cạnh gấp gáp muốn thổi phồng anh trở lại...

Cô lắc mạnh đầu, chính cô cũng thấy chả ra làm sao.

Có điều hiện tại không ai chú ý tới cô __ thể tích của cô thực dễ khiến người ta bỏ qua.

Tên cầm đầu mặc áo lót không tay, hai cánh tay đầy cơ bắp cuộn cuộn lộ ra, bên trên còn có hình xăm rất nghệ thuật, chỉ vào Lương Túc, nói:

- Tao biết mày là ai, mày đừng hỏi tao là ai, bây giờ tao hỏi mày một chuyện, hôm nay chúng ta phải nói cho rõ ràng, một anh em của tao tên Dao Cạo tuần trước có phải bị mày đánh không?

Lương Túc ngoài cười trong không cười nhìn hắn:

- Là tao đánh thì sao?

Liễu Dung lập tức dời ánh mắt qua nhìn anh, thầm nhủ cái anh này ngu quá, dù thật cũng không thể thừa nhận ngay lúc này chứ, muốn bị đánh à, tránh voi chẳng xấu mặt nào mà.

Anh chàng áo lót gật đầu, âm trầm nhìn Lương Túc:

- Được, mày gan lắm, dám nhận là được, mày nói xem làm thế nào?

Ánh mắt Lương Túc không dời khỏi người hắn, nói với Liễu Dung vẫn đang đứng ì ra đó:

- Nhóc con, em tránh đi.

Anh chàng áo lót hơi quay đầu, thấy Liễu Dung, đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, đại khái nhận định rằng đây là một con nhóc thò lò mũi xanh nên cũng lười chấp nhặt với cô, khinh thường:

- Gái, tránh sang một bên.

Ánh mắt đó, giọng điệu đó __ bệnh ảo tưởng và bệnh cao quý ẩn sâu trong cơ thể Liễu Dung bỗng bùng phát __ đời này chưa từng có ai dùng cái giọng khinh thường đó gọi cô là “gái”, đã thế lại còn bảo cô tránh sang một bên!

Áo lót đáng thương đại khái còn chưa biết năng lượng của một lolita.

Liễu Dung im lặng nhìn chằm chằm anh chàng áo lót, sau đó ôm cặp sách “tránh sang một bên”, xoay người rời đi, không quay đầu lại, chớp mắt đã biến khỏi con hẻm nhỏ.

Lương Túc lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, cởi áo khoác đồng phục ra, ném sang bên, hoạt động cổ và tay chân, khớp kêu “rắc rắc”:

- Thăng chó Dao Cạo là cái thá gì, mày hỏi tao làm thế nào à? Ông đây nói đơn giản, sau này gặp lần nào quánh lần nấy!

Lương Túc quả thực không sợ, anh còn đồ quen rồi, Liễu Dung vừa đi là anh thoải mái tay chân đánh đập.

Lương Tuyết từ chối sự giúp đỡ của anh, thế nên lúc nghỉ hè, anh dùng chút tiền tích góp được từ các việc vặt mở một quán nhỏ bán trà sữa ở cổng trường số 5, có lẽ là hình tượng của anh sau khi cải tà quy chính thực quá thư sinh, cũng có lẽ anh tốt nghiệp cấp 2 đã lâu nên bây giờ đám tiểu lưu manh thế hệ mới trường số 5 không còn quen biết vị “tiền bối lão làng” này nữa, thế nên có người tới cửa gây sự, cầm đầu chính là thằng “Dao Cạo” kia.

Kết cục của việc không biết đi gây sự cũng phải chọn đối tượng chính là bị chinh đốn một trận, rồi em út tìm đại ca của em út, đại ca của em út cảm thấy lâu la của mình bị người ta đánh là rất mất mặt, thù này không báo không phải quân tử, thế là tới kiếm chuyện, thế là ẩu đả lại bắt đầu.

Bí quyết đánh nhau trong truyền thuyết, một là thể lực tráng kiện, hai là đầu óc nhạy bén, ba là kinh nghiệm phong phú, bốn là biết thể hiện, có câu thăng hưng dữ sợ thăng lỗ mãng, thăng lỗ mãng sợ thăng liều mạng. Lương Túc có đủ mọi thứ, đồng thời còn rất biết thể hiện __ bằng không năm đó ở Sênh Ca cũng không thể một mình đánh năm thằng, huống hồ lần này đối phương chỉ có bốn thằng.

Anh chàng áo lót thấy sức chiến đấu không được, mấy tiểu lâu la đều ngã gục thì không kiềm được sắc mặt nữa, cuống lên, nắc nẻ về âm u, từ từ đưa tay vào trong ngực, móc ra một con dao, khỏe mắt Lương Túc quét qua, lập tức lùi về sau một bước lớn, tránh thoát một dao, hơi mờ mịt, thầm nhủ sao tới mức xài dao rồi?

Mẹ kiếp, trong áo lót của thằng này lại giấu dao, không sợ cạo mất một lớp thịt à?!

Vốn chỉ là chút chuyện con con, mấy tiểu thanh niên nhàm chán không nuốt trôi con giận, Lương Túc cảm thấy mình có lý nhưng hơi sĩ diện, lười giải thích với người qua đường, giờ mới biết lớn chuyện, thầm nhủ hôm nay chẳng lẽ dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra? Lương Túc giả liều mạng quyết định lui lại, thể hiện là thể hiện nhưng chuyện dùng tay không cướp dao sắc thì ngoại trừ võ lâm cao thủ, bằng không chính là thằng ngu.

Vì chút chuyện này mà chảy máu hi sinh, không đáng.

Anh chàng áo lót thấy anh muốn chạy thì bắt chấp, mạnh mẽ đuổi theo, định khai triển chiến đấu đường phố trong con hẻm nhỏ này. Nhưng đúng lúc đó,

chợt có một cục đá to từ trên trời giáng xuống, không biết sao lại trùng hợp vậy, đập thẳng vào giữa trán anh chàng áo lót, cục đá đó hình như là dùng để dè vại dưa muối trong một căn nhà mái bằng trong hẻm, bình thường đặt ở cửa, có rãnh rồi cũng không ai thèm xô dịch nó, nặng khoảng 4 5 kg, may mà đập vào trán, bằng không thì hông đồ ăn rồi.

Dù vậy, anh chàng áo lót vẫn suýt máu chảy đầu rơi tại chỗ, lập tức lùi về sau hai bước, đặt mông ngồi phịch xuống đất, mắt mở to.

Mọi người đều ngẩn tò te nhìn Liễu Dung không biết làm sao mà từ bên kia hẻm leo tới trên đầu tường, phản ứng đầu tiên của Lương Túc là, cô nhóc này sức không nhỏ nhỉ, sau đó hiểu được tình hình trước mắt thì quát to một tiếng:

- Nhóc, mau xuống đây!

Ý định ban đầu của Liễu Dung là canh hướng anh chàng áo lót tiến tới rồi ném đá làm vấp chân hắn, ai ngờ lại trúng số độc đắc, trong nháy mắt tiểu vũ trụ bùng phát, cô ịu xiù ngồi ngáy ngốc trên đầu tường.

Nghe Lương Túc gọi, cô mới run rẩy nói một câu:

- Em... làm sao xuống?

Lương Túc tròn tròn mắt:

- Ngốc nghếch, em lên thế nào?

Liễu Dung nhìn anh với vẻ mặt vô tội.

Anh chàng áo lót thử đứng dậy, đại khái là hơi chán động não nên lão đảo ngồi trở xuống, một lâu la đi theo phản ứng lại, lập tức nhảy dựng lên:

- Con nhỏ thôi tha!

Lương Túc chợt từ một bên chạy tới, xoay tròn áo khoác đồng phục học sinh, đánh chính xác vào mắt thằng nhóc nhảy lên lao về phía Liễu Dung, sau đó đá một cú vào mắt cá chân hắn, “giảm” đi qua người nó, nói với Liễu Dung:

- Nhảy xuống, anh đỡ em!

Liễu Dung:

- Hà?

Lại có một thằng lao tới, Lương Túc thụp đầu, túm lấy cánh tay hắn, tiện tay vớ lấy một cục gạch nện lên trán hắn, gấp gáp:

- Hà cái đầu em chứ hà, nhảy mau!

Chính Liễu Dung cũng không biết tại sao lúc đó cô đặc biệt dũng cảm, cắn răng, nhắm mắt, nhảy thật xuống, Lương Túc đón được cô một cách chuẩn xác, phát hiện cô nhóc không nặng như dự đoán, hai tay anh đặt bên hông cô, xoay nửa vòng sang bên cạnh, để cô nhẹ nhàng tiếp đất rồi nói:

- Chạy!

Sau đó hai người vắt chân lên cổ, chạy không quay đầu lại.

Loại người luôn nhòe lòng thông cảm để vượt qua kỳ kiểm tra chạy như Liễu Dung chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày mình chạy nhanh như thế, quả nhiên truyền thuyết là đúng, con đường tốt nhất để luyện thành khinh công chính là bị một đám chó điên rượt chạy, ngay cả loại óc sên như cô cũng chắc chắn có thể băng tường vượt nóc.

Hai người họ không biết chạy bao xa mới thoát khỏi truy binh, một trước một sau dừng lại, đứng ở ven đường, Liễu Dung khom người, thở hổn hển, đầu óc gần như trống rỗng, lão đảo muốn ngồi xuống đất, Lương Túc vội kéo cô lại, nói:

- Dừng ngồi, vận động mạnh xong mà ngồi thì mông sẽ to đấy.

Liễu Dung nghe câu này, lập tức toát ra nghị lực kinh người, túm tay áo Lương Túc đứng dậy.

Hồi lâu, hơi thở dốc trở nên điều hòa lại, hai người nhìn nhau, chợt bật cười ha ha.

Trước đây Lương Túc cảm thấy cô nhóc này rất làm điệu làm bộ, bây giờ mới phát hiện cô ấy còn có chút trượng nghĩa ngốc nghếch. Trước đây Liễu Dung cảm thấy anh là một tiểu lưu manh không đáng tin, bây giờ mới phát hiện kỳ thực anh vẫn rất đáng tin, nhớ lại lúc đó cô nhắm mắt nhảy thẳng trên tường xuống, trong lòng ít nhiều gì cũng thấy sợ sợ, Lương Túc thật sự đỡ được cô.

Lương Túc giơ ngón cái với cô:

- Em gái Liễu Dung, quá ngầu, đúng là như vậy!

Liễu Dung nghiêm túc nói:

- Em thật sự không cố ý, thề với chủ tịch Mao.

Mặt cô vẫn còn ửng đỏ do vận động mạnh lại trưng ra biểu cảm nghiêm túc ngốc ngốc, Lương Túc thấy buồn cười, xoa đầu cô thật mạnh:

- Đi, hôm nay dài em uống trà sữa, muốn uống bao nhiêu cứ uống, no thì thôi.

Xét từ một góc độ nào đó mà nói thì Liễu Dung cũng là một người vô tâm vô tư, lập tức quăng chuyện chạy điên cuồng kinh hồn bạt vía ban nãy qua một bên, hí ha hí hửng đi theo anh, ánh tà dương chiếu rọi, bóng thiếu niên và thiếu nữ bị kéo ra thật dài trên đất.

Rất lâu sau hôm đó, Liễu Dung mới nhớ, ủa hôm đó là đi thăm Lương Tuyết mà, sao lại biến thành đi uống trà sữa?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Chiến tranh không khói súng

Cuối cùng có lẽ là Lương Túc vẫn về nói với Lương Tuyết, qua vài ngày, Liễu Dung nhận được thư của Lương Tuyết, do vậy quang vinh trở thành người nguyên thủy duy nhất trong lớp còn dùng loại phương pháp ban sơ này để liên lạc với bạn cũ.

Bảo Lương Tuyết gọi điện thoại là điều khó khăn, vì điện thoại phải tốn tiền điện thoại, nếu bị bà nội cô ấy thấy thì tuyệt đối là tai nạn, ngày tháng đi học bỗng chốc sẽ trở nên căng thẳng, lời nói dối của thầy lớp 9 năm xưa “thi đậu cấp 3 là tại em sẽ nhẹ nhàng” không ngừng tự và mặt, hai người đều bắt đầu bận rộn, chỉ có thể thỉnh thoảng dùng thời gian tiết tự học viết một phong thư liên lạc ____ dù từ trường số 8 qua trường số 1 chỉ cần ngồi xe buýt qua hai trạm.

Trường số 1 có thời gian tự học sớm, bình thường Liễu Dung đều lợi dụng thời gian này để đọc thư hồi âm.

Tuy gọi là “đọc sớm” nhưng các bạn đều cực kỳ nội liễm, dù thật sự “đọc” cũng chỉ làm khẩu hình đọc thầm trong yên lặng, cả phòng chỉ còn tiếng đọc rì rầm nhỏ nhỏ, người duy nhất tương đối hào phóng chính là Thường Lộ Vận.

Liễu Dung nhìn cô ấy, cảm thấy chỉ còn thiếu lác lư đầu mà thôi (1), nam sinh ngồi phía trước quay đầu lại, sắc mặt khó coi liếc cô ấy hai lần, Thường Lộ Vận vẫn lớn giọng như cũ vô cùng tập trung học bài.

(1) Cách học của sĩ tử từ thời xưa là đọc sách phải lác lư đầu và đọc cho thật to.

Liễu Dung thu tầm mắt, xem thư Lương Tuyết viết ____

“...Vừa xong kiểm tra tháng, cậu chắc chắn lại đứng nhất nhĩ? Ha ha, mình biết cậu đi đâu cũng không thành vấn đề, mình đã thấy được chỗ tốt của trường số 8 rồi, không có đám người như cậu đề lên, đời mình cũng kiểm tra được nhất lớp một lần, đúng là cá mắt trở mình, có thể lĩnh hội được cái sung sướng năm xưa của cậu...”

Liễu Dung lặng lẽ nhếch môi, quyết định không trả lời vấn đề này. Cô ngẩng đầu nhìn lớp tự học, đồng thời cũng tự lẩm bầm đọc mấy từ tiếng Anh gì đó, lòng hơi không thoải mái ____ kỳ kiểm tra tháng này Liễu Dung không còn nhất lớp nữa, tuy chỉ kém người nhất lớp 6 điểm nhưng lại đứng hạng 6, mấy hạng phía trước bám nhau san sát, kém 1 điểm đã phải tuột xuống một hai thứ hạng.

Thường Lộ Vận thờ phào, lật sang trang kế tiếp, nam sinh đằng trước dùng gáy sách đập mạnh xuống bàn, nhỏ giọng nói “không chịu nổi”.

Liễu Dung cau mày, cảm giác như mình quả thực thấy Vu Hiểu Lệ phiên bản nam, Thường Lộ Vận vẫn vô tri vô giác như cũ.

Hiện tại mỗi ngày Thường Lộ Vận đến lớp sớm một tiếng so với người khác, buổi trưa không nghỉ trưa mà vào lớp tự học, lần kiểm tra tháng này cô ấy hạng 30, Liễu Dung cho rằng cô ấy sẽ khóc ____ rất nhiều người đều lên khóc, khi mỗi người họ tới đây đều tự xưng là thiên tài, nhưng dù là một đám thiên tài thật đi chăng nữa, vẫn sẽ có người đứng nhất và người đứng cuối.

Giống như chỉ trong nháy mắt, đại đa số họ liền từ học sinh xuất sắc được thầy và các bạn nâng niu trong lòng bàn tay rơi xuống thành học sinh trung bình thậm chí là học sinh kém vô cùng đáng thương, chênh lệch này đúng là có hơi lớn, bởi vậy, trường trung học số 1 đặc biệt mở lớp phụ đạo tâm lý cho học sinh lớp 10, tiếc rằng khi đó mọi người không phải đang ngủ bù thi chính là làm bài tập ôn tập khác, không tiếp thu chuyện này.

Phụ đạo tâm lý không có nửa xu tác dụng, giáo viên tâm lý còn hề căng thẳng là lắp bắp... Liễu Dung bĩu môi, cách duy nhất có thể khiến tâm lý họ thăng bằng trở lại chính là quay về thời cấp 2, đứng thứ hạng cao ngạo thị quần hùng ____ hiển nhiên, đó là chuyện không có khả năng.

Nhưng Thường Lộ Vận không khóc, dường như cô ấy đã quen với nỗi đau mà người thường thoát nhìn không thể chịu nổi, bọn Cao Tinh đã mài giũa cô

ấy thành không gì xuyên nổi, Thường Lộ Vận dùng thời gian một buổi chiều sửa lại toàn bộ những bài sai, lấy một quyển vở lớn chép lại từng bài từng bài một, phía sau ghi rõ cách giải đúng cũng như mình đã sai ở bước nào, đã học chỗ nào chưa tốt dẫn tới sai lầm này.

Liều Dung mở một trang giấy viết thư, liếc lên chỗ thầy tiếng Anh một cái rồi bắt đầu hồi âm.

Lúc này, Thường Lộ Vận lật qua trang kế tiếp đọc to rõ, nam sinh phía trước rót cuộc chịu không nổi ____ Liều Dung nhớ nam sinh ngấm đen ấy tên Hoàng Lỗi, hề nói chuyện là tay bấm lan hoa chỉ, mắt cong lên u oán __ Hoàng Lỗi quay đầu xuống trừng Thường Lộ Vận sắc lèm, giọng điệu quái gở:

- Bạn loud speaker, phiên bạn ngâm miệng lại có được không?

Giọng Thường Lộ Vận chợt dừng lại, sững sờ.

Hoàng Lỗi cười gằn, quay đầu lên, uốn éo, vén tóc trên ghế:

- Làm như chỉ mình cậu biết tiếng Anh í.

Bạn cùng bàn của cậu ấy, Trần Gia, cũng khề cười nhạo, thấy thú vị bèn quay đầu xuống nhìn Thường Lộ Vận, nam sinh mắt chuột ấy nói giọng bất thiện:

- Sức thờ của người ta lớn, cậu chưa từng thấy người hát bel canto (2) à, họ đều có vóc dáng này đây.

(2) *Bel canto*: một nghệ thuật hát opera của Ý.

Vóc dáng người ta thế nào mắc mớ gì tới cậu, đâu có biểu cậu cười cô ấy __ Liều Dung liếc mắt, viết mạnh xuống giấy: “Mình tưởng sinh vật đáng ghét nhất trên thế giới này chính là kiểu đức hạnh như Cao Tĩnh và Vu Hiểu Lệ, bây giờ cuối cùng mình cũng hiểu, như vậy thực ra chẳng là gì, trên thế giới còn có một loại sinh vật đáng sợ hơn, chính là nam sinh như Cao Tĩnh và Vu Hiểu Lệ. Cậu tưởng tượng được chứ, thể tổng hợp giữa Quách Soái và Vu Hiểu Lệ, vô địch lắm lắm, nếu nhiều thêm mấy người thì nước Mỹ tính là gì? Nhật Bản tính là gì?”

Thường Lộ Vận lẳng lặng cúi đầu lật sách của mình, trầm mặc một lúc, sau đó ngó lơ hai thằng nam bà tám Hoàng Lỗi và Trần Gia, lớn tiếng không coi ai ra gì đọc sách của cô ấy, quả nhiên cô ấy đã trở nên không gì xuyên nổi rồi.

Qua một lát, Hoàng Lỗi lại cười nhạo, quay đầu xuống kiểm chuyện:

- Là government, không phải ga-ver-ment được không? Cảm ơn nha Thường Lộ Vận, cậu muốn làm phát thanh viên cũng phải vượt lười cho thắng trước đã nhé, tốt xấu gì cũng đọc cho đúng, đừng để mất mặt.

Cười nhạo người khác là có thể thể hiện mình giỏi sao? Đồ ẻo là __ngồi bút Liều Dung dừng lại.

Hoàng Lỗi quay qua chỗ khác, miệng vẫn lải nhải không thôi với người bên cạnh:

- Ga-ver, cậu nghe cô ấy đọc không? Ga-ver, buồn cười quá, Chin-glish cũng không nói vậy đâu, mình đoán cô ấy là Changish, quá sáng tạo.

Liều Dung nghĩ, Vu Hiểu Lệ là bà tám thì Hoàng Lỗi là bà chín.

Cô cố ý đẩy mạnh bàn về trước, chồng sách cao cao trên bàn liền rơi hết xuống, đồ ập vào người Hoàng Lỗi khiến cậu ta rụt cổ, sau đó chưa đợi cậu ta lên tiếng, Liều Dung nở nụ cười áy náy vội về mặt vô tội, bóp giọng ra vẻ nhu mì yếu đuối:

- Ôi chao, thực ngại quá, mình không cẩn thận làm rơi, cậu có thể nhặt giúp mình không? Thực xin lỗi xin lỗi nha.

__ Sao không đập chết tên khốn cậu chứ?

Liều Dung đưa tiết mục ngắn này vào trong thư viết cho Lương Tuyết, cuối cùng cảm khái rất văn nghệ: “Mình muốn giống như cậu, cho cậu ta một đấm thật mạnh, tốt nhất là có thể đâm lõm cái mặt rỗ kia, nhưng cuối cùng mình vẫn không làm vậy, hình như mình bẩm sinh đã thiếu năng lực thẳng thắn, ân thù sáng khoái.”

Một tuần sau, Liều Dung nhận được thư hồi âm của Lương Tuyết, dòng cuối cùng: “Lá thư lần trước của cậu, mình có cho anh mình xem, cậu không ngại chứ? Dù sao cũng không có gì riêng tư, mình biết cậu chắc chắn không để ý. Anh ấy bình luận, nói cậu là con nhóc này càng lớn càng chẳng ra sao, có tiềm năng.”

Không biết tại sao, mặt Liều Dung chợt đỏ bừng.

Sau kỳ kiểm tra tháng, Liều Dung lặng lẽ thu liễm lại không ít, cô đã cảm nhận được bầu không khí cạnh tranh kịch liệt ở trường số 1, đồng thời cũng đã hòa vào trong đó, Thường Lộ Vận nói phòng học vào giờ nghỉ trưa có ít nhất 20 người tự học, ngay cả Liều Dung cũng cảm thấy áp lực, hồi học trường số 5, cô có thể ngồi làm chuyện riêng, cô cảm thấy nếu không có gì bắt buộc thì việc mình đứng nhất là lẽ đương nhiên.

Nhưng ở đây thì khác, cô chợt sinh ra cảm giác không xác định __ giống như rất lâu rất lâu về trước, lần cô làm mất vị trí số 1 đã từng chất vấn bản thân rồi sau đó lại ném ý nghĩ đó ra sau tai __ cô thật sự thông minh hơn người khác ư? Cô thật sự ưu tú như mình nghĩ ư? Cô thật sự có thể dùng thời gian ít hơn người khác để học tốt như người khác ư?

Dựa vào cái gì? Cô không nghĩ ra, thế nên cô không tự tin.

Người đứng nhất kỳ kiểm tra tháng là nữ sinh tên Triệu Bản Bản, da trắng mắt to, có nam sinh lên nói sau lưng rằng cô ấy là hoa khôi, là hoa khôi tuyệt đối không cùng đẳng cấp với Hồ Diệp. Triệu Bản Bản có lẽ không đẹp tính tể như Hồ Diệp nhưng lại có khí chất hơn Hồ Diệp rất nhiều, học hành chăm chỉ, người sau giờ học tìm giáo viên để hỏi nhiều nhất là cô ấy, nhưng cô ấy lại không phải một sách, ăn nói rất ngọt, đúng là hoàn mỹ.

Kỳ kiểm tra tháng này cô ấy đứng nhất, sau đó các môn có kiểm tra đột xuất thì cô ấy đều đạt được thành tích cao chói vót một cách khó tin khiến người ta ngưỡng mộ.

Đôi lúc Liễu Dung ngăn người với bóng lưng Triệu Bản Bản, mỗi lần như vậy, sự tự tin của cô lại nhanh chóng bay đi, cô nghĩ, tại sao mình không thể làm được?

Tương mạo không bằng cô ấy, học tập cũng không bằng cô ấy...

Muốn nhận ra một người có đang ghen ghét người khác dưới thái độ thân thiện bề ngoài hay không vô cùng dễ.

Chẳng hạn như khi những nữ sinh khác xúm xít bàn tán sau lưng rằng Triệu Bản Bản hoàn mỹ thế nào, Liễu Dung sẽ không nói một lời; nhưng khi có những kẻ chường mắt lại không biết nội liễm nói những lời ngu ngốc như “Triệu Bản Bản ngày nào cũng học tới 2 3 giờ tối” “nỗ lực tới mức đó à, chắc chắn không có tác dụng tới lớp 12 đâu” hoặc “Triệu Bản Bản trông cũng bình thường thôi, chủ yếu là biết cách ăn mặc, sửa soạn” thì Liễu Dung mới vô cùng công chính nói một câu:

- Đừng nói vậy, người ta học giỏi, vả lại mình thấy cô ấy xinh thật mà.

Lúc được cha mẹ hỏi ai đứng nhất lớp, cô sẽ hồ hững nói ra tên Triệu Bản Bản, sau đó trong lúc cha mẹ răn dạy “phải học hỏi cô ấy”, cô vội vàng dời đề tài qua hướng khác.

Không thể nào phụ họa người khác khen ngợi cô ấy, vì trong lòng không thoải mái, nhưng lại dựa vào những lời bình ác ý của người khác dành cho cô ấy để thể hiện sự khiêm tốn và không quan tâm của mình...

Chính Liễu Dung cũng cảm thấy Lương Túc đánh giá rất đúng, cô càng lớn càng chẳng ra sao.

Cô gái từng phản ứng chậm chạp, quen thả hồn tận đầu tận đuôi, luôn chậm hơn người khác, thoát nhìn hơi ngốc ngốc, thế mà về mặt cay nghiệt lại tăng thêm một thứ là tâm tư thâm trầm.

Tuổi thanh xuân mưa dầm mờ mịt, cô bắt đầu càng chạy càng xa trên con đường không lối về “tự cho là tầm tới”.

Kỳ thi giữa kỳ đến đúng hạn, kết quả học tập hơn một tháng bình tâm lại của Liễu Dung chính là thắng hiểm Triệu Bản Bản 2 điểm.

Thế là cuối cùng cô có thể hồ hững nhắc tới kỳ thi giữa kỳ trong thư hồi âm cho Lương Tuyết, đồng thời “vô tình” nói: “trường số 1 đúng là cạnh tranh kinh khủng, mình chỉ hơn người đứng nhì 2 điểm” tiết lộ sự thực mình đứng nhất qua sự lo lắng giả vờ.

Thế là cuối cùng cô có thể chủ động mà chân thành nói một câu khi đám con gái thảo luận quần áo nào đẹp:

- Mình cảm thấy cái áo khoác Triệu Bản Bản mặc rất đẹp, có điều cũng chỉ có thể để cô ấy mặc thôi, da cô ấy đẹp.

Đúng, cô hoàn mỹ vậy đấy, nhưng tôi vẫn đánh bại cô ____ ôi, chút tâm tư nho nhỏ của thiếu nữ.

Sau kỳ thi giữa kỳ là ngày chủ nhật tươi đẹp không có bài tập, Liễu Dung cuối cùng tìm được thời gian hẹn Thường Lộ Vận và Lương Tuyết tụ tập trong quán trà sữa mà Lương Túc mở. Khi Liễu Dung đội mũ nỉ len, ăn mặc kiểu nữ sinh ngoan ngoan bước vào quán trà sữa của Lương Túc liền nghe một giọng nói vô cùng quen thuộc:

- Hoan nghênh quý khách.

Cô ngẩng đầu, sau đó hai người đều sửng sờ ____ tên côn đồ lưu manh hôm đó mặc áo lót xách dao rượt họ lại đang đứng trông tiệm của Lương Túc!

Liễu Dung sồn tóc gáy, mở to mắt, vô cùng phòng bị trừng phần tử nguy hiểm này.

“Áo lót” đã ăn mặc rất bình thường, nhìn thấy Liễu Dung thì lòng vẫn còn sợ hãi lùi về sau một bước dài, chỉ về phía cô, nói:

- Cô... cô là...

Lương Túc cười hi hi đi tới, thân thiết bá vai áo lót, giới thiệu huynh đệ tốt:

- Vị nữ hiệp này chính là người hôm đó đập bể đầu cậu. Liễu Dung, đây là Tiểu Thái, Thái Bảo Quang, em gọi anh Thái hoặc Tiểu Thái đều được, bình thường lúc anh đi học không có đây đều nhờ các anh em trông tiệm giúp.

Thái Bảo Quang vô cùng gian nan cười với Liễu Dung, mặt trông hơi đơ cứng:

- Lần trước đều là hiểu lầm, hiểu lầm, không đánh không quen biết mà, ha ha...

Liễu Dung ngáy người trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21: Thiên tài vs địa tài

Cái gọi là “Trương phùng cười mỉm oán thù tan” (1) đại khái chính là như vậy.

(1) Trích “Đề Tam Nghĩa tháp” của Lỗ Tấn.

Liễu Dung cảm thấy thế giới này thực kỳ lạ, ví dụ như Lương Túc và Thái Bảo Quang, rõ ràng thù hận xách dao truy sát vài con phổ, thế mà trong nháy mắt, hiểu lầm tan hết, xưng huynh gọi đệ. Thái Bảo Quang tuy là kẻ xấu đầu ác đầu dữ nhưng vẫn biết lý lẽ, vừa biết tiểu huynh đệ Dao Cạo của mình là một thằng xúi quẩy chuyên ăn no rừng mỡ đi kiếm chuyện liên địch thân đập cậu ta một trận rồi xách tới chỗ Lương Túc.

Ví dụ như Hoàng Lỗi và Thường Lộ Vận, rõ ràng không thù không oán, vì chút chuyện con con mà thời thời khắc khắc nồng nặc mùi thuốc súng. Hoàng Lỗi khả năng cao là giỏi về chính trị lịch sử, vô cùng có nghiên cứu trong lĩnh vực “trường kỳ kháng chiến”, quanh năm rình mò theo dõi xung quanh, đợi Thường Lộ Vận lộ ra chút sơ hở liền lao tới đập mạnh tới tấp.

Liễu Dung luôn không hiểu, rốt cuộc cậu ta nghĩ không thông chỗ nào, có cần phải vậy không?

Thái Bảo Quang mang thanh “Kim Tì Đại Hoàn Dao” xưa nay luôn vô địch, không ngờ hôm đó hơi không tập trung liền bị một con nhóc đập, bây giờ vừa thấy Liễu Dung, tâm lý có chút phức tạp, một mặt là nghĩ thế nào cũng không hiểu, sao mình lại thua dưới tay một cô bé trông nhỏ nhắn ngoan ngoãn thế này, một mặt là hể Liễu Dung thành linh đứng dậy hoặc có động tác gì lớn chút là cậu lại hoảng kinh hồn vía, ánh mắt bất giác lăm lét nhìn bên đó.

Trán cậu phải may sáu mũi đấy!

Đang là chủ nhật, khách ghé tiệm Lương Túc mua đem về nhiều, không có mấy người ngồi lại trong tiệm uống.

Căn tiệm nhỏ này của anh vô cùng độc đáo, cái bàn làm giống như cọc gỗ lớn, mang chút màu cổ xưa, quanh mỗi bàn là bốn chỗ ngồi, gồm hai ghế nhỏ làm cọc gỗ lùn hơn, hai cái khác thì như ghế đu, dùng dây thừng thô treo lên trần nhà, rất nhiều cô bé đều thích ngồi lên cái này.

Lương Tuyết chọc anh trai rằng như vậy là đạo rừng Goblin, nhưng Liễu Dung vừa nhìn liền thích kiểu ghế đu này ngay, ngồi lên mãi không chịu xuống.

Thường Lộ Vận và Liễu Dung đã lâu chưa gặp Lương Tuyết, ba cô gái tụ lại với nhau riu rít trò chuyện, không biết ở đâu ra lắm chuyện để nói thể, tám về trường bạn, trường mình, phê phán cái vị Vu Hiều Lệ phiên bản nam kia, Liễu Dung thả lỏng, chân nhón xuống sàn, lắc lư giữa không trung, vừa cắn ống hút trà sữa, vừa bắt chước cách nói của Hoàng Lỗi.

- “Trần Gia, mình nói với cậu rồi, mai mốt đừng lấy bút của mình dùng nữa, đồ đặc mà dùng lung tung hết là sao? Mất vệ sinh lắm! Hơn nữa, mình phải lấy cây bút này để đi thi đấy, hôm qua mẹ mình đi núi Vũ Di bái Phật, khó khăn lắm mới bái cho mình được ít tiền khí, bị cậu lấy hết rồi... Ui chao, cậu nhìn đi, chỗ này rõ ràng cậu viết ‘e’ nhưng thầy lại nhìn thành ‘a’ nên chấm cậu đúng, lẽ ra cậu thấp hơn mình 1 điểm, mình phải đi mếc thầy mới được.”

Giọng cô làm điệu làm bộ, biểu diễn vô cùng chính xác, chỗ cần cao giọng tuyệt đối sẽ không xuống giọng, chỗ cần the thé tuyệt đối sẽ không êm dịu, Lương Tuyết cười đến không nhìn thấy mắt.

Liễu Dung trở lại bình thường, bĩu môi:

- Mình nói các cậu này, người khác còn đỡ, nhưng mình tội nghiệp mẹ cậu ta lắm, do tác dụng của hoóc môn mà phải thương cậu ta, thân bất do kỷ, nỗi bi thảm của thế giới.

Lương Túc vừa làm xong trà sữa cho khách quen vừa nghe, cũng không kiềm được buồn cười, thậm chí cô nhóc này đúng là xấu tính.

Thường Lộ Vận trêu cô:

- Bạn Liễu Dung, bạn giỏi ăn nói như vậy, sao lại suýt rớt bài kiểm tra ngữ văn giữa kỳ thế? Phát phiếu điểm còn để cô Bạch có ý khoanh tròn kết quả ngữ văn của cậu kia.

Liễu Dung lập tức xù lông:

- Ai nói mình suýt rớt? Ai nói? Mình cao hơn điểm trung bình 5 điểm đấy! Thầy cứ nói mình viết văn lạc đề, mình có cách gì sao? Những người phạm tục bọn họ không hiểu được suy nghĩ của vĩ nhân, mình tha thứ cho họ.

____ Sự thực là, sau ba năm viết văn lạc đề, thành tích ngữ văn của vị vĩ nhân này luôn quanh quẩn ở mức trung bình khiến giáo viên ngữ văn có thân thể phàm tục vô cùng tuyệt vọng.

Lương Túc dựa vào quây vui kè, vừa quay đầu liền thấy Thái Bảo Quang nhìn chăm chăm Liễu Dung không chớp mắt, tưởng cậu còn ám ảnh sợ hãi, bèn nhỏ giọng an ủi:

- Không sao, cô nhóc đó miệng mồm tuy hơi kém, có chút xấu tính, nhưng không ai cầm dao rượt cô ấy thì bình thường cô ấy cũng sẽ không cảm đá đập người ta đâu.

Thái Bảo Quang ngơ ngác gật đầu, chột nhỏ giọng hỏi:

- Lương đại ca, cô ấy... là bạn gái anh hả?

Lương Túc sững sờ:

- Cậu nói gì?

Thái Bảo Quang nhấp nhấp môi, lặp lại lần nữa:

- Cô gái đó, là bạn gái anh sao?

Lương Túc cau mày:

- Bậy bạ, là bạn học của em gái anh.

Mắt Thái Bảo Quang sáng lên, cười khà khà:

- Vậy à... hề hề, em nhìn cô ấy lâu rồi, cô ấy rất tốt, nếu không phải... a ơ, em...

Lương Túc nhìn theo ánh mắt cậu, không biết mấy cô nhóc nói đến cái gì mà cùng cười ha hả, ánh mặt trời ảm áp lọt qua khung cửa, rơi trên cái bàn hình cộc gỗ cổ xưa, rơi vào người Liễu Dung trên ghế đu, nửa ly trà sữa lắc lư trong tay cô, đôi mắt hàng mi cô cong cong, cười lên sinh động, ngũ quan không khiến người khác chú ý nhưng lại toát lên một vẻ đẹp êm đềm kỳ lạ.

Tựa như toàn thân cô trong suốt, lại tựa như một tinh linh trong rừng rậm ăn gió uống sương mà lớn, sạch sẽ và tinh khôi.

Trái tim Lương Túc như có thứ gì đó khẽ cựa quậy, bỗng dưng có chút không vui vì những lời của Thái Bảo Quang, anh lờm cậu:

- Nằm mơ cái gì đấy, người ta là gái ngoan, không phải loại như Lư Hiểu Mai, tương lai kiểu gì cũng là nòng cốt của trường đại học trọng điểm, cậu đừng làm lỡ dở tiền đồ người ta.

Anh ép giọng rất thấp, thu tầm mắt, lấy máy tính ra gõ gõ tính sổ sách, ngẩng đầu thấy Thái Bảo Quang còn lưu luyến nhìn sang bên kia bèn gơ tay gõ đầu cậu:

- Nhìn cái gì mà nhìn, còn không mau làm việc đi, chỉ muốn tiếp đãi người đập bẻ đầu mình, bị M à?

Thái Bảo Quang quẹt quẹt tay lên đầu, sờ đến vết may trên trán vẫn cảm thấy hơi đau, thế là nhe răng nhếch miệng quay đi, lòng thầm nghĩ có lẽ mình có chút khuyh hướng tự ngược thật.

Kỳ thi giữa kỳ, Thường Lộ Vận đứng hạng 26 cả lớp, lần kiểm tra tháng kế tiếp hạng 22, sau đó đến thi cuối kỳ thì lên hạng 19 ____ cô ấy dùng thời gian một học kỳ, vững vàng lọt vào top 20.

Họp phụ huynh sau kỳ thi cuối kỳ, Thường Lộ Vận được đặc biệt gọi tên, cô Bạch nói, đây là học sinh duy nhất trong lớp càng kiểm tra càng tiến bộ, cô vô cùng ngưỡng mộ sự kiên trì và bền bỉ của học sinh này.

Học sinh Thường Lộ Vận cũng trở thành học sinh duy nhất trong lớp 10/7 được cô Bạch nghiêm khắc nói ra hai từ “thường thức”, những người khác đều bị vài câu phê bình, không có ngoại lệ.

Bao gồm bạn lớp trưởng có năng lực hàng top Cố Thanh Dương, cô Bạch nói em ấy làm rất tốt công tác học sinh nhưng kết quả học tập chưa ổn định, hi vọng đừng lẩn lộn chính phụ; bao gồm tiểu thư hoàn mỹ Triệu Bản Bản của lớp, cô Bạch Ngọc nói em ấy có thể ổn định hơn, thành tích học tập không tốt như khi mới nhập học, hi vọng em ấy có thể nhận thức rõ con đường tương lai phải đi; bao gồm Liễu Dung đứng nhất kỳ thi cuối kỳ, cô Bạch sắc bén chỉ ra, học sinh này học quá lệch, dù bây giờ thứ hạng học tập nghe rất hay nhưng sau này chắc chắn sẽ hối hận, cô không nói nhiều, tự xem mà làm.

Liễu Dung từng xem kế hoạch học tập mà Thường Lộ Vận tự hoạch định cho bản thân, Thường Lộ Vận chưa bao giờ như những học sinh ưu tú khác mèo khen mèo dài đuôi hay không cho người khác xem đồ của mình, cô ấy luôn xem lời người khác nói để làm gương, lần nào cũng rất hào phóng lấy ra, còn sẵn lòng giải thích những ký hiệu này có ý nghĩa gì, cái nào là nhất định phải hoàn thành, cái nào là kém hơn một bậc, tại sao lại đặt ra như thế.

Thường Lộ Vận cũng chưa bao giờ quan tâm người khác “tán thưởng” mình với ngữ điệu không tốt “cậu học chăm thật đấy”, cô ấy cảm thấy học hành

thì phải chăm, chẳng lẽ có ai không chăm mà học giỏi sao?

Ai cũng biết đó là chuyện không thể nào, ai cũng biết mình không phải thiên tài, nhưng lại cứ muốn người ta xem mình là thiên tài, chẳng phải buồn cười sao? Và lại... dù thực là thiên tài thì sao chứ? Từ số liệu mà nói, Liễu Dung cũng được tính là thiên tài, nhưng vẫn bị giáo viên chủ nhiệm nghiêm khắc nói một câu “tự xem mà làm” đó thôi.

Họ không hiểu đạo lý này, là chính họ ngu xuẩn.

Trên đời có rất nhiều loại thiên phú, có loại “thiên tài” hơi nói sơ qua là tự suy luận và hiểu, cũng có loại “địa tài” không ngừng kiên trì, đã quyết chí thì là không thay đổi. Không phải ai cũng có năng khiếu làm “địa tài”, bảng kế hoạch của Thường Lộ Vận có hơn nửa lớp lấy làm gương nhưng không một ai có thể kiên trì như cô ấy, đây chính là chênh lệch.

Bọn trẻ không hiểu, nhưng cô Bạch hiểu, “thiên tài” là từ nguy hiểm, gánh chịu sự khen ngợi và suy đoán của quá nhiều người, dễ khiến người ta đắc chí, mất đi phương hướng, từ Phương Trọng Vinh (2) trở đi nó đã hủy hoại không biết bao nhiêu người không biết mệt mỏi. Mà “địa tài” thực ra là một loại năng khiếu càng hiếm hoi hơn cả thiên tài, mới là thứ chân chính khiến người ta thành công.

(2) Phương Trọng Vinh: nhân vật chính trong tác phẩm “Thương Trọng Vinh” của Vương An Thạch thời Tống, lúc nhỏ là thần đồng thiên phú hơn người, sau khi lớn lên trở thành người bình thường.

Ngày cuối cùng trước kỳ nghỉ đông lớp 10 có thể không cần mặc đồng phục học sinh đến trường, mọi người linh kết quả học tập, bài tập nghỉ đông và những điều cần chú ý trong kỳ nghỉ là có thể tự do hoạt động.

Hoàng Lỗi bắt đầu khua môi múa mép với Trần Gia về kế hoạch nghỉ đông đi Hải Nam của mình, nước miếng văng tung tóe, hươ tay múa chân cứ như đảo Hải Nam là nhà mình ấy, cảm hát lên thật cao, vừa nói về nhiệt độ và khí hậu Hải Nam vừa gập tờ thành tích thi cử không để cho người khác thấy.

Vương Bích Dao mang đôi giày cao gót, mặt không cảm xúc đi ngang qua bên cạnh, gót giày gõ xuống nền “cộc cộc”, Liễu Dung tình cờ ngẩng đầu, phát hiện cô ấy trang điểm. Miss Wang nghe lời Hoàng Lỗi nói thì cười khế, nói một đồng lời bằng tiếng Trung Anh hỗn hợp, đại ý là: “Hải Nam có gì vui, mình định đi Australia lang thang cả kỳ nghỉ đây, muốn quà gì có thể đặt trước.”

Liễu Dung cảm thấy bạn học Vương đã tiến hóa, ít nhất biết nói mấy chữ tiếng Trung rồi.

Lúc này điện thoại di động của cô vang lên, Liễu Dung thấy là Hồ Diệp thì vội kéo Thường Lộ Vận qua, bắt máy.

Hồ Diệp ở bên kia hô to gọi nhỏ:

- Nghỉ chưa? Các cậu nghỉ chưa? Mau qua mình chơi! Mọi nó cái trường rôm này nghỉ mà cũng dạy thêm, thành thử nghỉ được có mấy ngày, chán chết đi được, bà đây sắp chết vì chán rồi! Mau qua an ủi trái tim bé bỏng của mình nào!

Thần đồng bất hạnh (sưu tầm trên internet)

Cậu bé tên Phương Trọng Vinh được sinh ra trong một gia đình nông dân. Gia đình cậu nhiều đời là nông dân, không có ai là trí thức. Khi cậu lên 5, vẫn chưa hề thấy qua những thứ như giấy mực bút nghiên gì cả.

Nhưng một hôm cậu bé phương Trọng Vinh đòi người nhà giấy mực bút nghiên, nói muốn viết thơ. Cha cậu vô cùng kinh ngạc, lập tức sang nhà hàng xóm mượn giấy mực bút nghiên, Trọng Vinh lấy bút viết 4 câu thơ, còn viết cả tiêu đề bài thơ. Mấy người có học trong thôn biết được chuyện này đều chạy đến nhà Trọng Vinh xem, mọi người đều nói cậu viết không sai. Vì thế chuyện này nhanh chóng truyền ra ngoài, ai biết được cũng kinh ngạc.

Từ đó nhà Phương Trọng Vinh lúc nào cũng nhộn nhịp, thường xuyên có người đến nhà chơi, có người ra đề cho cậu bé làm thơ. Bất luận là đề gì cậu bé Trọng Vinh cũng nhanh chóng làm thành thơ, hơn nữa nội dung rất sâu sắc tao nhã, tài văn chương đa dạng, được mọi người tán thưởng.

Không lâu sau, kỳ tài bẩm sinh của Phương Trọng Vinh truyền khắp cả huyện, gây chấn động lớn, mọi người đều cho rằng cậu bé là thần đồng. Những người giàu có, nổi tiếng trong huyện đều thích Phương Trọng Vinh, ngay cả địa vị của cha cậu bé cũng được nâng lên đáng kể. Mấy người đó nhìn cha cậu bé với ánh mắt khác, thường mang tiền đến giúp đỡ ông ấy. Vì thế cha cậu bé cho rằng đây là việc tốt có thể lợi dụng được, cho nên bỏ ý nghĩ cho cậu bé đi học mà hàng ngày dắt cậu bé đến những gia đình giàu có, nổi tiếng trong huyện nhằm tìm dịp để cậu bé thể hiện thiên tài làm thơ hòng nhận được những lời ca ngợi và sự khen thưởng từ những người kia.

Thế là tài năng của cậu bé ngày một kém đi, dần dà do chỉ dựa vào chút “thiên tài” mà sau đó không chịu học hành, dần tài năng mai một đi. Đến năm 12, 13 tuổi, thơ cậu làm kém xa trước kia, những người thường đối thơ với cậu trước kia cảm thấy thất vọng, đến năm 20 tuổi, tài năng của cậu mai một hoàn toàn, chẳng khác gì người bình thường, mọi người đều cảm thấy ngao ngán luyến tiếc, tiếc cho một thiếu niên thông minh đỉnh ngọ cuối cùng trở thành người tầm thường.

Rõ ràng, một người thông minh bẩm sinh mà không chú tâm học hành là không được, không chú ý tiếp thu kiến thức mới, cuối cùng cũng sẽ lạc hậu hơn so với người khác.

Quyển 2 - Chương 22: Cứu mạng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Liễu Dung, Thường Lộ Vận và Lương Tuyết vừa thi học kỳ xong, theo lời mời của Hồ Diệp đến trường nghệ thuật Hi Xuyên trong truyền thuyết.

Trải nghiệm một ngày du lịch trường nghệ thuật Hi Xuyên mãi rất nhiều năm sau cũng khiến Liễu Dung không thể nào quên. Sự thực chứng minh, Hồ Diệp chính là một cô gái không có gió cũng có thể khơi lên ba thước sóng, dù cô ấy thực sự chỉ mời bạn bè đến chơi cũng có thể khơi ra những tai nạn không thể nào tưởng tượng nổi.

Về mặt này, cô ấy đúng là có chút duyên phận y chang hiệu quả như Lương Túc.

Trường nghệ thuật Hi Xuyên là nơi nào?

Nghe nói những cô gái xinh đẹp nhất cả thành phố chủ yếu đều từ đây mà ra, tuổi tác từ 11 12 đến 17 18, có một phần học ở trường 2 3 năm rồi ra ngoài làm học sinh năng khiếu, tuổi nhỏ thì học cấp 3, đầu óc thông minh chút thì nói không chừng cũng có thể làm sinh viên đại học, ngoài ra nếu trong nhà có điều kiện quen biết thì hoặc vào trường nghệ thuật hoặc vào đoàn văn nghệ kiếm sống, những người kém mà gia đình có tiền thì bỏ ra mười mấy vạn làm lính văn nghệ, tương lai xuất ngũ trở về cũng sẽ có công ăn việc làm.

Cha mẹ Hồ Diệp cuối cùng đã hoàn toàn ly hôn, nói theo lời Hồ Diệp chính là nên ly hôn lâu rồi, đôi câu nam nữ từ sáng đến tối không lúc nào yên tĩnh đó ban đầu không nên kết hôn. Lúc nói lời này, miệng cô ấy ngậm muỗng nhỏ ăn kem, đứng đưng như không, hình như không hề ý thức được mình chính là do đôi “câu nam nữ” đó sinh ra.

Dù vậy, cô ấy cũng không cần lo cho tương lai của mình, bất luận là người mẹ dững mảnh hay người cha khiếm nhược của cô ấy đều có tiền có quan hệ xã hội, điều kiện bẩm sinh của cô ấy vốn đã tốt, lại thêm học múa, tương lai có thể chết đói sao?

__ Tuy rằng cô ấy luôn quang quác oán giận không thôi:

- Mình nói mấy cậu nghe, học khiếu vũ thâm lắm, mình muốn về trường học sách rồi nè, cuộc sống này không phải dành cho người mà, giáo viên của mình ngày nào cũng không cho mình ăn tối, lúc người khác ăn cơm thì cô ấy nhìn mình chạy bộ trên sân, mình vừa chạy vừa khóc, lòng thầm hát bài “Cái thìa”. (1)

(1) *Một ca khúc dân ca Hà Bắc.*

Liễu Dung nhìn cô ấy, cảm thấy “cái thìa” này có tinh thần hơn hồi học cấp 2 nhiều.

Cô gái bên cạnh đi cùng Hồ Diệp lập tức nói một câu chua lét:

- Đó là cô giáo xem trọng cậu, bà lão đẩy bọ đờ muốn chết, người bà chướng mắt thì ngay cả quản bà cũng không thèm.

Cô gái nói xong, túm tóc lại, hất cằm, gật đầu với Liễu Dung:

- Mình tên Mễ Hiểu Lộ, ở chung phòng với bạn ấy, mình biết các cậu, cô ngốc này nói mãi từ sáng đến tối, mình nghe tới mức tai sắp đóng kén rồi.

Mễ Hiểu Lộ có khuôn mặt đúng chuẩn to cỡ bàn tay, cằm nhọn, mắt hoa đào, trên mí mắt đánh ít bóng mắt xinh đẹp, Liễu Dung cảm thấy ánh sáng trong đôi mắt ấy quả thực như có điện, làm giật mù mắt chó của cô. So với các cô gái trường nghệ thuật này thì Triệu Bán Bân tính là cái thá gì, quá giản dị tự nhiên rồi.

Lúc này ngoài cổng chợt có một chiếc Audi chạy tới, bấm còi, Mễ Hiểu Lộ quay sang nhìn rồi gật đầu với các cô:

- Chú mình tới đón, mọi người thông thả chơi nhé, mình đi trước đây, bye bye.

Cô ấy xoay người, mái tóc đen gọn sóng tung ra phía sau theo động tác của cô ấy, khuyên tai trên vành tai lúc ẩn lúc hiện theo từng bước chân yêu kiều.

Trong lòng ba nhân sĩ khác trường có mặt chợt hiện lên cảm xúc tự ti khó nhận dạng. Mễ Hiểu Lộ lớn hơn các cô cùng lắm chỉ một hai tuổi, nhưng Liễu Dung cảm thấy, trước mặt cô ấy, mình hết như một cô bé dậy thì hồng.

Chênh lệch giữa lolita và ngư ty đôi lúc không ở tuổi tác mà là bẩm sinh.

Người đàn ông trung niên ló cái đầu hỏi ra khỏi xe Audi, mặc đồ tây, giày da bóng lờng, tươi cười vẫy Mễ Hiểu Lộ lên xe, bàn tay phi nhiều khoác lên

vai cô ấy rất mờ ám. Lương Tuyết tinh mắt nhìn thấy, cau mày hỏi:

- Chú của cô ấy? Chú gì bí ối vậy?

Hồ Diệp cười, nụ cười bây giờ của cô gái vô tâm lại có chút ý sâu xa, hàng mi dày rũ xuống, ánh mắt không xuyên qua được, khóe môi cong như cánh hoa, dường như cô ấy cười nhưng lời nói ra lại có vẻ gay gắt khó tả, cô ấy nói:

- Ai biết được.

Lương Tuyết hình như hiểu ra gì đó, nhìn chiếc xe đã đi xa rồi lại nhìn Hồ Diệp, thờ dãi, không nói gì.

Hồ Diệp quay mặt sang lại trở nên vui vẻ:

- Đợi mình vô lớp dọn đồ rồi mời các cậu ra ngoài ăn.

Các cô ấy ở đây cũng học văn hóa, chỉ là thời gian học không nhiều, mỗi ngày chỉ học một hai tiết, tác dụng chủ yếu là cho các cô gái dậy sớm huấn luyện giấc ngủ bù dưỡng nhan, giáo viên cũng mặc kệ, dù sao tương lai các cô ấy cũng không dựa vào nó để sống. Ở đây cũng có thi học kỳ môn văn hóa, kết quả học tập của Hồ Diệp cũng xem như tốt, thế là càng thuận lợi suôn sẻ ____ cô ấy quả thực đã biến thành học sinh ưu tú.

Phòng học trường nghệ thuật Hi Xuyên là một giảng đường lớn, có bảng đen, có điều chỉnh bảng đen là một chiếc piano. Bình thường các cô ấy học môn văn hóa cũng như học kiến thức nhạc lý ở đây, kỳ thi cuối kỳ môn văn hóa vừa kết thúc, phòng học trống rỗng, chỉ có một nữ sinh ngồi ở dãy đầu tiên.

Khi nhóm Liễu Dung theo Hồ Diệp vào, ánh mắt mỗi người đều không kiềm được dừng lại ở cô gái kia một lát.

Lượn một vòng quanh trường nghệ thuật Hi Xuyên, dù ngoại hình xuất sắc như Hồ Diệp cũng phai mờ trong đám đông, đủ loại sinh vật xinh đẹp sáng ngời lấp lánh tầng tầng lớp lớp, ngay cả Mễ Hiểu Lộ kia có ngoại hình người người oán hận cũng không dám nói ở đây là “hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh”.

Nhưng cô gái này thì khác, cô ấy không hề đẹp chút nào, Thường Lộ Vận cúi đầu nhìn chân mình, cảm thấy vị này đại khái là cùng cân nặng với mình, lòng vô cùng nghi hoặc, đáng như vậy mà cũng học múa?

Cô gái đó mặc áo len màu vàng nhạt, cửa tay áo đã mòn. Da cô ấy rất trắng, kiểu trắng nhợt bệnh tật, có thể thấy cả mạch máu, mái tóc dài ảm đạm xoa phía sau, trên bàn có một ly thủy tinh đã uống đến đáy, cô ấy ngồi đó, trên bàn có một quyển sách giáo khoa ngữ văn nhưng cô ấy không nhìn, vô cùng chăm chú gọt giữa móng tay mình.

Hồ Diệp thấy cô ấy thì sững sốt, nhẹ nhàng bước tới chào:

- Hân Hân.

Cô gái giữa móng tay quá nhập tâm, không ngẩng đầu, ngoảnh lưng các cô.

Hồ Diệp cũng không để bụng, đi thẳng tới phía sau lấy đồ của mình rồi xoay người dẫn ba người bạn Liễu Dung ra ngoài, lần thứ hai đi ngang cô gái kỳ lạ kia chợt nghe cô ấy khẽ hỏi:

- Có phải các cậu thấy mình vô cùng mất mặt không?

Bước chân Hồ Diệp dừng lại, suy nghĩ rồi vô tư nói:

- Có gì đâu, tội mình đâu có mong chờ thi điểm cao để sống, copy mấy bài thôi mà, bà già giám thị mắt kính, đừng để ý tới bà, lần sau thi ngon hơn là được. Không chỉ chỗ tội mình mà trường trung học trọng điểm thi còn có gian lận nữa kia, đúng không Liễu Dung?

Liễu Dung mở to mắt “à” một tiếng nhìn Hồ Diệp, sau đó cúi đầu nhìn cô gái kia, gạt đầu trái lương tâm:

- Đúng đấy, kỳ này người ngồi phía trước mình bị bắt, chạy theo giáo viên tới văn phòng, khóc lóc như Mạnh Khương Nữ vậy á. (2)

(2) *Mạnh Khương Nữ: nhân vật trong truyền thuyết Trung Quốc, khóc tang chồng 3 ngày 3 đêm làm sụp cả trường thành.* ★

Vất vả cho bạn học Hoàng Lỗi nhé ____ Thường Lộ Vận lẳng lặng tự tưởng tượng cảnh cậu ta cos Mạnh Khương Nữ, tự vui vẻ, cô nhìn Liễu Dung, thầm nghĩ quả nhiên chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó nuôi, một cô gái ngoan ngoãn cũng có thể ác độc như vậy.

Cô gái kia hình như không nghe thấy, lực mài giữa tay càng lúc càng lớn, nhưng trên mặt không có biểu cảm gì, hồi lâu mới khẽ khàng nói một câu:

- Mình... mình không muốn sống nữa.

Hồ Diệp sững sờ, trở nên nghiêm túc, giật phăng quyển sách ngữ văn vứt qua một bên, vỗ vỗ bàn cô ấy:

- Cậu nói bậy bạ gì đấy, sống tốt biết mấy.

Cô gái nhếch môi, cười miễn cưỡng, không nói gì, định đứng dậy, cả người liền lung lay chao đảo, cô ấy yếu ớt ngồi trở lại, sau đó từ từ ngã xuống, nói như mê sảng:

- Đầu mình choáng...

Mấy cô gái xung quanh giật mình, Thường Lộ Vận nói:

- Trường cậu có phòng y tế không, cô ấy bị bệnh à?

Hồ Diệp lại gần hỏi:

- Hân Hân, cậu sao thế?

Hân Hân nằm sấp trên bàn, vùi mặt vào khuỷu tay, Liễu Dung chú ý thấy sắc mặt cô ấy hình như trắng hơn lúc nãy, sau đó Hân Hân nhỏ giọng nói:

- Mình uống nửa chai...

- Nửa chai gì?

- Nửa chai thuốc ngủ, đầu mình choáng...

Yên lặng, mấy cô gái bị dọa sợ, qua một lát, Hồ Diệp chợt hét âm lên:

- Tào Ngu Hân, cậu tự sát?!

Hân Hân đã không còn lên tiếng nữa, nằm dờ sống dờ chết trên bàn, Lương Tuyết không biết lấy từ đâu ra sức mạnh như vậy, nắm chặt vai Hân Hân xách cô ấy dậy khỏi bàn, nhưng thân thể Hân Hân hoàn toàn không có sức, như một đồng bùn nhão ra sức trượt xuống, Lương Tuyết cao hơn cô ấy nửa cái đầu, không kéo nổi cô ấy, Thường Lộ Vận vội vàng qua bên kia giúp đỡ.

Lương Tuyết quay đầu nói với Hồ Diệp:

- Cậu đừng kêu nữa, mau gọi 120, còn kêu nữa là chết người bây giờ!

Hồ Diệp luống cuống mở điện thoại, run rẩy ấn số bảy thành 128, Liễu Dung cảm thấy hi vọng vào cô gái này thì không biết tới chừng nào, bèn ấn cô ấy xuống, tự mình gọi điện thoại cấp cứu, nói rõ chuyện xảy ra. Sau đó Lương Tuyết và Thường Lộ Vận luống cuống tay chân đưa Hân Hân ra ngoài.

Cái trường nghệ thuật quỷ quái âm thịnh dương suy này, Lương Tuyết vừa gian nan bước đi vừa nghiêng rãng trong bụng, khắp trường đều là con gái mảnh mai yếu đuối, quá thiếu giống đực, đi thật xa cũng không thấy một người có thể giúp được. Đầu Hân Hân chốc chốc lại quệt vào vai, Lương Tuyết lớn tiếng nói bên tai cô ấy:

- Đừng ngủ! Ngủ rồi là không còn gì cả đâu, muốn chết thật à? Nghĩ xem cha mẹ nuôi cậu lớn chừng này, dễ lắm sao?

Hân Hân mơ màng phun ra một câu:

- Đầu mình choáng...

Lương Tuyết cau chặt mày:

- Cậu không thể ngắt __ mình nói này, mẹ ruột mình chạy theo người khác, trong nhà chỉ có một người cha bị câm, nhà nghèo rớt mòng tơi mà mình không nói gì này, chuyện của cậu lớn chứ, tới mức đó à? Mịa, khó khăn lắm mới được nghỉ ra ngoài dạo một vòng mà gặp phải loại chuyện dở hơi ngàn năm hiếm thấy này, thật là mờ mang tầm mắt, Hồ Diệp cậu là sao chửi chuyện kiếp đây à?

Hồ Diệp ôm một đồng hồ của mình và Hân Hân, vừa đi vừa rót vừa nhặt, vất vả theo bên cạnh, nghe được cũng uất ức:

- Mình đâu có biết, Hân Hân sao cậu nghĩ không thông vậy hả...

Liễu Dung vội giúp cô ấy cầm bát một nửa đồ đặc, thăm nghĩ nửa chai thuốc ngủ là khái niệm gì? Truyền thuyết kể rằng người uống thuốc ngủ tự sát, lúc chết căn bản không hề hạnh phúc như bề ngoài, ý thức vẫn rõ ràng, vẫn biết rõ người qua lại xung quanh, chỉ là không mở mắt được không tỉnh lại được, sau đó vô cùng khó chịu, cứ thế mang theo từng chút từng chút hối hận mà từ từ chết đi... Cô rùng mình, nhìn đầu Hân Hân càng lúc càng buông thõng, chợt cảm thấy cái chết sao gần đến thế.

Lương Tuyết thấy không ổn, nói với Thường Lộ Vận:

- Cậu đỡ cô ấy chút.

Sau đó để Hân Hân dựa vào Thường Lộ Vận, Lương Tuyết dành ra một tay tát mạnh lên mặt Hân Hân, khiến Hân Hân đang mơ mơ màng màng tỉnh táo lại một chút, Lương Tuyết túm chặt cổ tay cô ấy, hình như sợ không đối xứng, bèn tát thêm cái nữa bên má kia, không biết Lương Tuyết ra tay ác cỡ nào

mà gương mặt như người chết của Hân Hân vừa đỏ vừa sưng:

- Ngủ là chết đấy, đồ ngu! Cậu cam tâm sao?!

Hân Hân ngơ ngác nhìn Lương Tuyết, chột nước mắt tuôn trào:

- Mình không muốn chết, mình không muốn chết... chóng mặt, khó chịu... ư... mình không muốn chết...

Xe cấp cứu cuối cùng cũng đến, trong bốn người trừ Hồ Diệp ra thì ba người còn lại đều xa lạ, họ và Hân Hân chỉ là duyên bèo nước gặp nhau, các cô theo cô ấy đến bệnh viện, canh giữ bên ngoài phòng cấp cứu, cảm thấy mùi thuốc sát trùng khắp bệnh viện như đều xông lên.

Hồ Diệp nói:

- Cô ấy ban đầu là hạt giống tốt nhất trong túi mình, điều kiện cơ thể bẩm sinh tốt, cảm giác âm nhạc cũng tốt, sau đó bị bệnh nặng, uống rất nhiều thuốc kích thích, trở về liền biến thành như vậy, có giám béo thể nào cũng không giảm được, xem như tiêu rồi, giáo viên cũng bỏ mặc. Cô ấy đã tới cái tuổi này, từ nhỏ đã luôn ở trường nghệ thuật, chưa học hành đàng hoàng được mấy ngày, dù qua trường bình thường học cũng theo không kịp người khác. Hôm qua thi, cô ấy gian lận bị bắt... kỳ thực có rất nhiều người gian lận, giám thị luôn mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ riêng cô ấy... có lẽ nhất thời nghĩ không thông...

Mỗi buổi tối các cô học thêm dưới sự giám sát nghiêm khắc của giáo viên, vừa huấn luyện vừa khóc lóc, kỳ thực Tào Ngưu Hân luôn lặng lẽ ở trong góc khuất nhìn sang, trong lòng Hồ Diệp hiểu rõ, đó vốn dĩ là vị trí ban đầu của cô ấy.

Các cô oán hận, oán giáo viên nghiêm khắc, nhưng đâu sao các cô còn có thể oán.

Liễu Dung quay đầu nhìn quanh cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt, chột cảm thấy nơi đây giống như một cái lồng kính thủy tinh lớn, bên trong là một con sâu nhỏ tên Hân Hân đang liều mạng giãy giụa, va đập lung tung, làm thế nào cũng không tìm ra lối thoát.

Lúc Lương Tuyết đưa Hân Hân ra, tay không cẩn thận bị quẹt ra vết thương, vừa nãy bác sĩ đã băng bó lại cho cô, tay quần miết vải trắng bây giờ mới cảm thấy đau, kêu “ui da” một tiếng, khẽ nhăn mặt:

- Cái thế giới chết tiệt này.

★ Theo Listverse, vào đời nhà Tần có một đôi vợ chồng họ Mạnh sống ngay cạnh đôi vợ chồng họ Khương. Họ đều là những người sống vui vẻ, tốt bụng nhưng không ai trong số đó có con. Nhiều năm trôi qua, nhà Mạnh quyết định trồng một cây bầu nhưng khi đậu trái, quả lại nằm ở phần đất của nhà họ Khương.

Khi cắt đôi trái bầu, hai vợ chồng vô cùng ngạc nhiên khi thấy có một bé gái xinh đẹp ở trong đó. Hai nhà liền cùng nhau nuôi dạy cô bé và đặt tên là Mạnh Khương Nữ.

Mạnh Khương Nữ lớn lên và lấy chồng họ Phạm. Hai người kết hôn chưa lâu thì chồng nàng bị bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Mạnh Khương ở nhà chăm cha mẹ chồng già yếu, coi sóc việc nhà và ngày đêm ngóng chồng trở về.

Tuy nhiên, do chồng đi bao năm vẫn biệt nên Mạnh Khương bèn đi tìm không quản đêm ngày. Khi đến nơi, nàng dò hỏi mọi người mới hay tin chồng đã chết từ lâu, thấy vui dưới chân Vạn Lý. Đau buồn trước cái chết của chồng, nàng đã khóc 3 ngày đêm và nước mắt làm sụp đổ một đoạn tường thành, làm lộ ra những đồng xương trắng. Mạnh Khương liền cắn tay cho bật máu, rồi nhỏ vào những đám xương khô. Khi máu nhỏ vào, đám xương khô bỗng sáng bừng lên. Mạnh Khương liền ôm lấy hài cốt của chồng, an táng chu đáo rồi gieo mình xuống biển Bột Hải tự vẫn.

Ngày nay, câu chuyện về nàng Mạnh Khương phần lớn người dân Trung Quốc đều biết và có nhiều dị bản khác nhau.

Sau khi nàng Mạnh Khương mất, thái tử Phù Tô hạ lệnh mai táng nàng chu đáo và truy tặng phẩm hàng Tà tướng quân cho chồng nàng, truy phong tước hiệu Trinh Phu Nhân cho Mạnh Khương. Thấy sự việc lạ lùng, người dân nơi đây đã lập một miếu đã gọi là Khương Nữ Tử. Hiện nay tại Sơn Hải quan, tỉnh Hà Bắc vẫn còn đền thờ nàng.

Bạn đang đọc truyện Mười Lăm Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 23: Bệnh truyền nhiễm

Hân Hân cuối cùng đã được cấp cứu, bác sĩ nói may các cô đưa tới sớm, muộn tí nữa e là không kịp.

Các cô gái không ai còn tâm trạng chơi nữa, hẹn thời gian khác rồi mỗi người lặng lẽ rời đi. Lương Tuyết quay về tiếp tục hầu hạ cha, nghe bà nội ở bên cạnh hẳn học cần nhàn cũng không thấy phiền như mọi ngày. Hồ Diệp tối hôm đó không ra ngoài vui chơi lêu lổng mà về thẳng nhà, rửa rau cải xong xuôi trước khi mẹ về, mẹ cô ấy nhìn thấy, tuy không nói câu gì nhưng cả buổi tối đều không gây sự với cô ấy nữa.

Sau khi Thường Lộ Vận quay về, muốn viết một đoạn văn “tại sao con người tự sát”, nhưng giấy đã bày sẵn mà cả buổi tối cô đều ngồi ngơ ngác, không viết được chữ nào, nghĩ mãi không ra. Cô nghĩ đến lời trong sách, rằng xu lợi tránh hại là bản năng của sinh vật, vậy tại sao có người có dũng khí lớn đến mức tự kết liễu mạng sống của mình đây?

Desktop nhà Liễu Dung có cài một game offline tên “Cuộc đời giả lập”, trong đó có một phân đoạn là thi đại học, thi rớt thì nhân hiệu sẽ thành “thất nghiệp”, phải đợi sau “một năm”, cũng chính là hiệp sau thi mới được. Liễu Dung nhớ lần đầu tiên chơi nó, cô còn rất nhỏ, tương đối thiếu thường thức, vừa lỡ tay “thi rớt” là cô liền tự sát để chơi lại. Hôm đó sau khi về nhà, ma xui quỷ khiến cô lại mở ra cái game đã lâu không chơi ấy, chợt cảm thấy có lẽ tâm trạng Hân Hân cũng giống tâm trạng cô hồi đó chơi game thua muốn bỏ đi chơi lại.

Nhưng “cuộc đời giả lập” suy cho cùng cũng là giả lập.

Tiệm trà sữa của Lương Túc đã thành cứ điểm mới của các cô vào kỳ nghỉ đông, Hồ Diệp quả thực vui hơn hờ ____ có thể ngày ngày tiếp xúc khoảng cách gần với đại soái ca Lương Túc trong truyền thuyết!

Ngày đầu tiên đi, cô ấy còn đặc biệt xách theo camera, đòi chụp Lương Túc cho bằng được, bảo là muốn đem về cho các bạn ở trường nghệ thuật xem, để họ chiêm ngưỡng người từng là đại soái ca đệ nhất trường trung học số 5 trông thế nào.

Lương Túc đã hiểu cảm xúc của mình tinh khi gặp paparazzi, anh bị mấy cô gái điên theo Hồ Diệp ồn ào truy đuổi chặn đường trong tiệm của mình cộng thêm ra tay tàn độc hành hạ cả một ngày, mức độ thâm quã thực không thể nói bằng lời, Liễu Dung ở bên cạnh vui vẻ nhìn, cắn ống hút trà sữa cười hi hi, lúc sắp đi, cô cuối cùng cũng có chút lương tâm bước tới vỗ vỗ vai Lương Túc như an ủi nhưng lời nói ra khỏi miệng lại không như vậy:

- Đại ca, anh vẫn còn trong trắng, mọi người đều biết mà.

Đám quần chúng vây xem cười nghiêng ngả.

Ông chủ Lương then quá hóa giận, đuổi hết các cô ra ngoài.

Anh nghe đám cô gái ấy líu ríu cười đùa đi xa mới mình đóng cửa tiệm, bật đèn kiểm tra sổ sách. Lương Túc đã lên lớp 12, cuối năm phải thi đại học, anh chợt mờ mịt, thành tích của anh mà thi đại học là thuộc dạng cao không được thấp không xong, vô trường trọng điểm là mơ tưởng hảo huyền, trừ phi một tổ nhà anh bốc khói, nhưng có lẽ cũng sẽ không quá thấp, ước tính theo tình hình hiện tại thì miễn cưỡng có thể đậu một trường loại hai không tốt không xấu.

Nhưng lên đại học, muốn học cái gì đây? Học ra rồi lại muốn làm gì đây?

Lương Túc chợt khép lại sổ sách, khoác áo khoác ra ngoài, gió đêm đông lạnh giá như muốn đóng băng cả máu người, anh hà hơi vào lòng bàn tay, trèo lên xe đạp, chạy ngược hướng về nhà.

Qua hai ngã tư, quẹo vào một con hẻm vô cùng chật hẹp, xe đạp không thể chạy tiếp được, anh chỉ có thể xuống, khóa xe một bên rồi lách người vào.

Qua một thùng rác lớn, vòng qua một con đường cực hẹp, anh đến trước một cánh cửa chống trộm cũ sét tồ tàn, gõ gõ cửa, lát sau, bên trong vọng ra một tiếng khàn khàn:

- Ai?

Lương Túc háng to giọng:

- Di, là con, Lương Túc.

- Ồ, đợi một lát.

Hồi lâu, bên trong có một người phụ nữ dáng dấp trung niên bước ra, mặt mày xanh xao, tóc búi sau gáy, mặc một chiếc áo bông vải hoa vá vô cùng cũ kĩ nhưng được giặt rất sạch. Giữa trán bà có một nếp nhăn sâu, tựa như quanh năm mặt ủ mày chau, dần dà nó dính chặt nơi đó, không về được nữa. Thấy Lương Túc, bà vừa bảo anh vào vừa nở nụ cười, nụ cười trông khổ sở và miễn cưỡng.

Lương Túc cười:

- Dạ khỏi đi oi.

Anh thò bàn tay đông lạnh đến hơi cứng vào lòng, lấy ít tiền nhét cho bà, tay bà run lên, ngẩng đầu nhìn anh:

- Con, như vậy là ý gì?

Lương Túc cào cào tóc, nói:

- Di dùng khám bệnh cho Tiểu Tề đi... Di dùng lo, con bảo đảm lai lịch tiền này vô cùng chính đáng, con mở tiệm nhỏ kiếm được, chắc di chưa biết, con mở một căn tiệm ở cổng trường trung học số 5, ban đầu con định để dành cho em gái đi học, ai dè nó giỏi, tự được miễn học phí, nên... tiết kiệm được.

- Cái này... di không thể...

- Thưa di.

Lương Túc đẩy tay bà trở lại, nghiêm mặt:

- Trước đây nếu con chịu học hành đàng hoàng, không làm hư Tiểu Tề thì cậu ấy cũng không tới mức như bây giờ... Di cứ cảm đi, đây là việc con nên làm... Tiểu Tề là huynh đệ của con, di xem như một nửa mẹ của con, đồ con trai hiếu thuận sao mẹ có thể không nhận chứ?

Anh nói nhanh xong, chưa đợi bà phản ứng liền ý chân dài chạy đi, đến chỗ rẽ còn ra sức vẫy tay:

- Di mau vào nhà đi, lạnh lắm, mau nhé, con về đây.

Thuở trẻ tuổi ngông cuồng, luôn làm ra nhiều chuyện quá đà, năm xưa Trương Tề là một trong những anh em thân thiết nhất của anh, họ hoành hành ngang ngược, tự cho rằng tuổi trẻ là có thể trả giá mọi thứ.

Hồi cấp 2 có một bọn thích chống đối bọn anh, có lần khi Trương Tề đi lẻ đám thì bị bọn đó chặn lại, dăm ba câu bất hòa, không biết sao liền đánh nhau, kết quả Trương Tề bị đâm mù một mắt, lúc hoảng sợ chạy trốn thì bị một chiếc xe đụng phải, đến bây giờ vẫn đang sống thực vật.

Sau đó những kẻ đánh cậu đều bị bắt, tuy đều là trẻ vị thành niên nên không bị xử nặng nhưng cũng gánh vết nhơ cả đời.

Nhà Trương Tề có mỗi người mẹ và một đứa em trai cỡ tuổi Lương Tuyết vẫn đang đi học, gia cảnh vốn đã nghèo rớt mồng tơi giặt gấu vá vai, giờ lại càng thêm khốn khổ.

Sau đó kỳ thực Lương Túc vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc là vì cái gì? Là chuyện gì ghê gớm tới mức nhất quyết phải tranh cao thấp hơn thua?

Cái gọi là sĩ diện, là nghĩa khí, thật quan trọng đến vậy ư? Anh nhận ra rằng cảm dao bầu gây gộc tìm đối phương báo thù còn không bằng cúi đầu khúm núm trong tiệm trà sữa đón đưa khách để kiếm chút tiền giúp đỡ họ lúc khó khăn, nhưng lúc anh hiểu được đạo lý này, hình như đã quá muộn rồi.

Kỳ nghỉ đông vui vẻ luôn trôi qua cực kỳ nhanh chóng, khi học kỳ 2 lớp 10 trôi qua được một nửa thì lại có một vấn đề mới phát sinh___phải đưa ra quyết định phân ban.

Lớp 10/7 đã xác nhận là theo ban tự nhiên, học sinh nào theo ban xã hội sẽ bị tách ra, rất nhiều người vì vấn đề này mà đi xin ý kiến của cô Bạch Ngọc, cô Bạch Ngọc chỉ trả lời đơn giản___các em tự xem mà làm, học ban xã hội ở trường trung học số 1 chúng ta chỉ có hai loại tình huống: hoặc cực giỏi môn xã hội, sau khi vào ban xã hội, tương lai sẽ vào trường trọng điểm, hoặc không thể học tiếp môn tự nhiên được nữa.

Thường Lộ Vận tâm sự nặng nề quay về hỏi Liễu Dung:

- Cậu học tự nhiên hay xã hội?

Đầu Liễu Dung đang đầy ấp đáp án bài thi vật lý, không ngừng đầu, nói một câu:

- Cậu hỏi mình? Mình học xã hội? Buồn cười không?

Thường Lộ Vận nghĩ, cũng đúng, với thành tích môn xã hội của Liễu Dung thì vào ban xã hội chắc chắn bị khinh bỉ___đến cấp 3, môn xã hội chỉ dựa vào khả năng học thuộc lòng kinh dị của Liễu Dung là không đủ, chẳng hạn như bài luận môn chính trị với Liễu Dung chính là lật tung đồng sách học thuộc lòng trong đầu rồi chép và lung tung cộng thêm chém gió linh tinh, viết ra nhiều nhiều là xong, mỗi lần hạ bút là lạc đề ngàn dặm, cuối cùng lúc có kết quả luôn là làm nhiều điểm ít.

Thường Lộ Vận trầm mặc, cặp mắt nhìn chăm chăm vào bài tập toán trên bàn, chợt cảm thấy áp lực, là áp lực từ lựa chọn hay từ bỏ. Từ nhỏ đến lớn, từ tiểu học đến cấp 2, sau đó là nỗ lực hết mình thi đậu cấp 3, họ đều luôn thuận lợi xuôi chèo mát mái, bất thành linh, lựa chọn đầu tiên trong đời đến___tuy rằng ở những ngày tháng tương lai, lựa chọn này sẽ trông vô cùng nhỏ bé, không quan trọng, nhưng giờ phút này, trong lòng Thường Lộ Vận, nó nghiêm túc như thể cô sắp từ bỏ nửa cuộc đời.

Hoàng Lỗi chợt quay đầu xuống bỏ một câu:

- Bạn loud speaker, bạn cứ ở lại ban tự nhiên đi, ban xã hội người ta toàn người đẹp, bạn mà qua đó sẽ thành “Người đẹp và quái vật” mất.

Mặt Thường Lộ Vận đỏ bừng, bầu không khí căng thẳng, Hoàng Lỗi hình như cũng nhận ra mình quá đáng bèn cười khan một tiếng, vờ xoay qua trò chuyện với Trần Gia, Liễu Dung chợt đặt bài thi vật lý trong tay xuống bàn cái “rầm”, cười lạnh:

- Mình nói này Hoàng đại soái ca, cậu không nhớ xa Thường Lộ Vận đến vậy, người ta nói gì cũng phải dăm chọc cho bằng được là có ý gì? Thời đại nào rồi còn bày đặt yêu thâm, tới mức đó à? Nói thẳng ra cũng đâu ai cười cậu đâu.

Mặt Hoàng Lỗi chợt đỏ hơn cả Thường Lộ Vận, bình thường cậu vốn nhanh mồm nhanh miệng mà giờ không nói được câu nào.

Liều Dung không biết mình vô tình nói trúng cái gì, trong khoảnh khắc, cô nhìn nhìn người này, lại nhìn nhìn người kia, mơ hồ cảm thấy, hình như mình gây họa rồi...

Theo thời tiết dần dần nóng lên, nhà trường không còn ép mọi người mặc đồng phục học sinh nữa, thanh xuân rực rỡ rực rỡ, Vương Bích Dao dẫn đầu, khi thời tiết còn vương hơi lạnh, cô ấy là người đầu tiên trong lớp mặc đầm, sau đó thì không thể nào ngăn cản nữa.

Liều Dung mơ hồ cảm thấy không thích hợp, cô và Thường Lộ Vận vốn đều là người hay ăn, trong học bàn của hai người luôn để một bịch đồ ăn vặt ăn chung, đây cũng là một trong những cách giao lưu tình cảm của nữ sinh, nhưng không biết từ khi nào, Thường Lộ Vận đã lâu không ăn đồ ăn vặt nữa.

Mỗi lần trước tiết tự học, tuy Thường Lộ Vận vẫn cùng cô đi ăn tối như thường lệ, nhưng ăn xong, cô ấy sẽ một mình đến nhà vệ sinh hồi lâu, lúc trở lại, sắc mặt luôn vô cùng khó coi. Cuối cùng có một ngày Liều Dung không nhìn nổi nữa, lén theo cô ấy đến nhà vệ sinh, sau đó nghe trong ngăn vệ sinh truyền đến tiếng nôn mửa đáng sợ.

Cô nhớ đến Hồ Diệp gây trở xương trên giường bệnh vào mùa hè năm ấy, trong khoảnh khắc, sắc mặt Liều Dung chợt thay đổi ____ Thường Lộ Vận... phải chăng cũng bị bệnh giống Hồ Diệp?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Mùa hè xoắn xuýt ấy

Thường Lộ Vận mở cửa vách ngăn phòng vệ sinh thì thấy Liều Dung đưa lưng về phía bồn rửa tay, thần sắc phức tạp đang chờ cô.

Bước chân cô khựng lại, im lặng đi tới bồn rửa tay súc miệng rửa mặt, vùi đầu thật thấp, sau đó cô nghe Liều Dung ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi:

- Có phải cậu... ăn đau bụng không? Đau dạ dày à? Hay mình theo cậu đến phòng y tế xin thuốc đau dạ dày nhé?

Nước máy chảy ào ào, Thường Lộ Vận không lên tiếng, Liều Dung cũng trở nên trầm mặc.

Hồi lâu sau, Thường Lộ Vận mới lạnh lùng cười:

- Không phải cậu cho rằng chỉ có mình mình làm vậy chứ? Kỷ lục cao nhất của Vương Bích Dao là bốn ngày rưỡi chỉ uống nước không ăn hột cơm nào, khi cực đói sẽ đi tàn thuốc vào người cho bông, Triệu Bản Bản ăn cơm tối uống nước ngọt, mua bánh kem, ăn đồ chiên, nói với người khác là cô ấy có thể chất ăn cỡ nào cũng không mập, kỳ thực bí quyết “ăn cỡ nào cũng không mập” của cô ấy chính là ăn bao nhiêu ới bấy nhiêu, họ đều như vậy, tại sao mình không thể? Mình từng thấy Hồ Diệp biến thành như vậy, mình hiểu cô ấy, nếu có thể khiến mình trở nên gầy, trở nên xinh đẹp, thì chết cũng đáng...

Liều Dung vẫn lẳng lặng nhìn cô, không nói gì, giọng Thường Lộ Vận từ từ hạ xuống, giọt nước chảy xuôi theo khuôn mặt, không biết là nước máy hay nước mắt, sau đó cô nghẹn ngào hỏi Liều Dung:

- Có phải cậu cảm thấy mình rất tồi không? Mình cũng cảm thấy mình tồi lắm, nhưng mình chỉ mập thôi mà... Lẽ nào mình mập thì phải kém hơn người khác một bậc sao? Mình học tốt cũng không được sao...

Liều Dung nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Thường Lộ Vận, tóc Thường Lộ Vận rất đẹp, đen nhánh óng ả, không chẻ ngọn, sờ hơi mát lạnh, chỉ ẩm ở chỗ gần da đầu, cảm giác rất tốt, không như tóc của cô, vừa vàng vừa khô, Lương Túc luôn gọi cô là cô nhóc.

Rất lâu rất lâu về trước, con người cũng như động vật, sống trong chuỗi sinh vật giữa rừng cây khắc nghiệt, sáng mở mắt là phải chạy, để kiếm ăn, để không trở thành thức ăn của động vật khác. Ăn để duy trì sinh mạng luôn là một quá trình có thể mang đến cho người ta niềm vui cực lớn, là hạt nhân quan trọng trong hoạt động sống.

Nhưng giờ đây, những cô gái này lại muốn ới ra hết những gì đã ăn ____

Đây là lỗi của nhân loại? Lỗi của những cô gái này? Hay bệnh trạng của toàn xã hội?

May mắn là, sau ngày bị Liều Dung vạch trần, Thường Lộ Vận không còn làm loại chuyện ngu ngốc đó nữa, nhưng chiến tranh lạnh giữa cô ấy và Hoàng Lỗi chính thức bắt đầu, Hoàng Lỗi hình như nỗ lực tốt với cô ấy hơn, nhưng bắt luận cậu mở miệng khiêu khích hay bắt chuyện dằng dằng, Thường Lộ Vận đều không hề phản ứng cậu nữa.

Lớp 10/7 lúc này lại xảy ra một việc lớn ____ Triệu Bản Bản tham gia cuộc thi người dẫn chương trình của thanh thiếu niên toàn quốc, ban đầu cô ấy lặng lẽ tham gia, sau đó cô ấy vào chung kết, chuyện này bỗng trở thành tin tức lớn ở trường, được hiệu trưởng gọi tên tuyên dương trong nghi thức chào cờ sáng thứ hai.

Đầu tiên là không thấy cô ấy trong tiết tự học, cô ấy phải đi tiếp nhận đủ loại huấn luyện ____ kể đó tin tức tốt không ngừng truyền tới, Triệu Bản Bản vào

top 20, Triệu Bản Bản vào top 10...

Liều Dung bắt đầu cảm thấy nhàm chán vô vị, tựa như đối thủ cạnh tranh theo sát mình từ trước đến nay chợt bỏ lại một câu “đẳng cấp này quá thấp, mình không chơi với cậu nữa” rồi vô mộng bỏ đi _____ phải, người ta đã vào chung kết, cuối cùng bất kể đứng hạng mấy cũng có thể lộ mặt đứng trên sân khấu, một cái nhát lóp tòi tàn có gì hay mà tranh?

Đẳng cấp thú vị quá thấp.

Đôi lúc sáng dậy cô cũng sẽ soi gương trong nhà vệ sinh, cô nhóc mắt híp mờ không lên trong gương vừa nhìn chính là dậy thì không thành công, nếu nói Thường Lộ Vận là chỗ cần cảm giác xương thì có thịt, vậy cô là chỗ cần có thịt lại có cảm giác xương _____ Lúc mới bắt đầu học kỳ, sáng cô không dậy nổi, chèn tóc phiền phức bèn cắt ngắn, kết quả là ngày đó khi cô mặc đồng phục học sinh, đeo túi nghiêng nghiêng, lơ lơ cổ nắm lấy vòng treo trên xe buýt thì có một cụ ông ở sau lưng gọi:

- Cháu trai, bên kia có chỗ ngồi kia, mau ngồi đi.

Gọi hồi lâu, Liều Dung mới phản ứng được có lẽ là đang gọi mình, bèn quay đầu lại, cô và cụ ông nhìn nhau, đại khái là khí đen bốc lên sau lưng cô quá rõ, ông cụ bình tĩnh xoay đầu, bình tĩnh rời sân khấu.

Ông mới là cháu trai, cả nhà ông đều là cháu trai _____ thế là Liều Dung kiên định đưa ra quyết định, phải để tóc dài lần nữa, chết cũng phải để tóc dài!

Nhìn cô nhóc trong gương mày nhỏ mắt nhỏ, còn mang dáng dấp trẻ con, cô thực cảm thấy mình trông hệt Lô Sài Bồng (1), mặc đồng phục học sinh bên ngoài vậy là dễ giải thích cho quảng đại quần chúng nhân dân hiểu thế nào là “cô gái cùi khô”.

(1) Lô Sài Bồng: một hình tượng nhân vật trong tác phẩm “Enslaved Worker” của Hà Diễm, hình dung một cô gái công nhân nô lệ (nô lệ trong lối công nhân) khoảng 15 16 tuổi, vì tay chân gầy đét như lau sậy nên được mọi người gọi là Lô Sài Bồng (lô nghĩa là lau sậy).

So với Triệu Bản Bản mặt như quả táo, nụ cười tinh khôi tiêu chuẩn, khí chất tự nhiên hào phóng thì sao? Liều Dung vừa nghĩ tới Triệu Bản Bản liền cảm thấy như xì hơi, tức giận nghĩ, tướng mạo giống tám vạn người mà còn soi gương, không sợ gương chiếu cho méo xẹo à, bèn cầm phấn xoay người rời đi.

Liều Dung và Lương Tuyết bình thường tuy đều rất bận học nhưng họ đều rất thích tiệm của Lương Túc nên luôn dành ra ít thời gian chạy đến giúp việc trong tiệm. Trường của Hồ Diệp theo kiểu khép kín toàn bộ, chỉ có kỳ nghỉ được ra ngoài mới tới, Thường Lộ Vận cũng không tới, dù bắt đắ dĩ tìm Lương Tuyết chơi cũng sẽ tự mang theo nước uống _____ đồ ngọt với cô ấy bây giờ chẳng khác nào ma túy.

Lương Túc một mình kiêm mấy chức vụ “ông chủ tiệm” “thí sinh chuẩn bị thi đại học” và “Lương đại ca còn đồ” bận tới mức không biết làm sao mới tốt, trên quầy một bên là sổ sách một bên là “bài thi đại học toàn quốc”, rất nhiều năm sau Liều Dung vẫn khắc sâu ấn tượng với những bộ bài thi kia _____ quá biến thái, độ dài quả thực cứ như thánh chỉ.

Cô vốn dĩ đến đây để hưởng thụ hơi thở rừng cây như truyện cổ tích trong tiệm, ban đầu nếu Lương Túc bận quá mà Lương Tuyết không có trong tiệm thì cô sẽ giúp bưng bê một ít, Lương Túc thấy ngại nên mời cô uống trà sữa miễn phí, sau đó thời gian dài thì không còn ngại ngần gì ráo, thường xuyên há mồm ra là “Liều Dung, gói hàng!” “Liều Dung, khách bên kia muốn uống ngọt nhiều” “Liều Dung...” “Ôi nhóc hậu đậu, còn không đi thu tiền, không tính mất gì hết, mất mợc ra để chửi à?”

Lợi ích là bánh ngọt trà sữa trong tiệm có thể ăn uống thoải mái _____ đương nhiên về sau điều này cũng không tính là lợi ích, thức ăn ngon đến mấy ăn hoài cũng ngấy, thế là biến thành làm việc không công thuần túy.

Liều Dung kháng nghị:

- Thật bất công, nhà tư bản xã hội cũ cũng không bóc lột giai cấp vô sản như anh!

Lương Túc cười hi hi nhết cho cô một tờ giấy, bên trên là đủ loại kem rực rỡ, ông chủ Lương nói:

- Sắp hè, anh định nhập vài loại kem, cho em chọn, cung cấp cho em không giới hạn tới khi anh thi đại học xong mới thôi, chịu không?

Liều Dung muốn dùng lời lẽ đường hoàng từ chối nhà tư bản bụng dạ xấu xa, nhưng ánh mắt không không chế được bị những cây kem màu sắc rực rỡ kia hấp dẫn, chặc chặc thực đòi mạng, có cô gái nào từ chối nổi? Lưỡng lự ba giây, cô liền bị hạ gục, tiếp tục cuộc sống bị nô dịch không bờ bến.

Tin Triệu Bản Bản tiến vào vòng chung kết toàn quốc truyền ra, cả trường đều dán băng rôn cho cô ấy, bên trên có hình Triệu Bản Bản trang điểm nền nã hướng mặt vào ống kính với thần sắc ung dung, Vương Bích Dao nhìn tám hình kia, cuối cùng bị kích thích đến mức nói tiếng người:

- Cứ như phu nhân tổng thống vậy, giả tạo không, sống như cô ấy, cái gì cũng phải diễn, thú vị lắm à?

Sau đó Vương Bích Dao bỗng bệnh đi xa như thế ngoại cao nhân, để lại cả đám phàm nhân nhìn nhau, không biết trong lòng có cảm xúc gì.

Trước khi vòng chung kết bắt đầu, mỗi thí sinh lên biểu diễn đều được phát một đoạn video, Triệu Bản Bản trong video cười lúm đồng tiền như hoa, nói:

- Cảm ơn thầy cô và bạn bè yêu quý của mình, họ chính là những người luôn đứng sau như một ủng hộ sau lưng mình...

Liều Dung trầm nghĩ, gái ơi đừng như vậy, ủng hộ gái á... chuyện này thực rất vi diệu, rất vi diệu...

Hôm sau Liễu Dung giúp đỡ trong tiệm Lương Túc thì Lương Tuyết vội vã chạy tới, rót một ly trà sữa rồi vội vã chạy đi, chuẩn bị đưa cha đến bệnh viện tái khám, trước khi đi, cô ấy lẩm bẩm một câu:

- Triệu Bản Bản đó có phải của trường cậu không, người nổi tiếng đấy.

Chưa đợi Liễu Dung trả lời, cô ấy đã không còn bóng dáng.

Liễu Dung cảm thấy tâm trạng vô cùng sa sút, làm gì cũng không có tinh thần, ôm một đồng kem ly bắt đầu ăn điên cuồng, cố ý cắn vụn nước đá “côm cốp” như phát tiết.

Lương Túc đang sửa bài thi thử thứ ba, nghe động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện cô nhóc này đang phồng mang trợn má như con sóc nhỏ, đốc toàn lực phân cao thấp với thử trong miệng thì thấy buồn cười:

- Em ăn từ từ thôi, đồ miễn phí sau này vẫn còn mà, anh thi đại học xong cũng cho em ăn chùa tiếp, được chưa? Nhìn chút tiền đồ của em kia, ăn nữa lát đau bụng bây giờ.

Liễu Dung lườm anh, bây giờ cô đã vô cùng thân thiết với ông chủ tư bản Lương bụng dạ xấu xa này rồi, thân tới mức thấy đám tiểu đệ thuộc hạ của anh cũng không còn cảm giác sợ hãi như ban đầu, cúi đầu tiếp tục ra sức cắn cắn cắn.

Lương Túc ném bút, vươn vai ngáp, bước qua đưa tay xoa mạnh lên đầu cô, không ngại trời nóng mà tự rót cho mình một ly sô cô la nóng, vừa dựa vào quầy chậm rãi uống vừa hỏi:

- Em xem kem đó là kẻ thù giai cấp mà gặm à?

Liễu Dung khựng lại, nuốt ngoạm lớn kem xuống, cảm thấy quai hàm đều lạnh lẽo, gương mặt bị lạnh cứng đờ, cô chợt nói:

- Ai cũng thích kiểu nữ sinh như công chúa, người ta có phong phạm như phu nhân tổng thống, là...

Là gì đây? Dù là cô cũng không thể không thừa nhận Triệu Bản Bản ưu tú, thế là mất hứng không lên tiếng nữa.

Lương Túc hoàn toàn nghe không hiểu cô ám chỉ gì, sững sờ, nói theo mặt chữ:

- Ai nói, cao như phu nhân tổng thống, bình dân chúng ta ai hầu hạ nổi? Anh cứ thích...

Nói đến đây, anh chợt dừng lại, ánh mắt như dính vào ly sô cô la nóng bốc khói trên tay.

Liễu Dung hỏi:

- Anh thích gì?

Lương Túc trầm mặc một lát, cười nói:

- Anh thích lolita.

Liễu Dung giật mình nhìn anh, thầm nghĩ hồng rồi! Đẹp trai như vậy, lẽ ra phải bắt chước kiểu mỹ thiếu niên u buồn Châu Du Dân chứ? Sao cứ thích làm đại thúc bị ôi thế?

Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy Lương Túc nói cũng có lý__trời sinh sao cứ để vậy theo ý trời, có lẽ Triệu Bản Bản người ta có số đầu thai làm mỹ nữ dẫn chương trình trong gió tanh mưa máu thì sao? Còn mình? Nói không chừng sau này đeo mắt kính dày cộp vui đầu trong sở nghiên cứu, biến thành một bà đi quái đản chuyên thích shouta... ai chà, được rồi, chịu thôi, biết đâu bà đi quái đản đó có ngày có thể biến thành Albert Einstein thứ hai thì sao.

Liễu Dung bình tĩnh lại.

Ngày tháng thấm thoát trôi qua, hôm thi đại học, tất cả các trường cấp ba làm địa điểm thi đều được nghỉ, Lương Tuyết và Liễu Dung vì để báo ân năm xưa Lương Túc đưa đi thi cấp 3 nên leo đèo theo Lương Túc đến ngoài phòng thi, bị anh đuổi về không chút lưu tình, lý do là quá mất mặt. Hai người còn thích nữa là, lấy danh nghĩa đẹp là giúp ông chủ Lương coi tiệm một ngày, rồi như chuột sa chĩnh gạo, ôm đồng kem ăn thỏa thích.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Cảnh xuân tươi đẹp

Lương Túc được giải phóng, nhưng sau khi giải phóng chưa được mấy ngày lại bắt đầu ngày ngày vui mình trong tiệm không về nhà, hề hời tới là mặt nhẵn mày nhỏ, phát phát tay:

- Đừng nhắc nữa, mẹ anh cả ngày từ sáng đến tối đi theo anh cứ như anh mắc bệnh nan y ấy, muốn hỏi anh thi thế nào nhưng nom nớp lo sợ, không dám hỏi, anh thực chịu không nổi ánh mắt đó của mẹ anh nữa.

Lương Tuyết thuận miệng hỏi:

- Vậy anh thi thế nào?

- Thi vậy thôi.

Lương Túc khép sổ sách trong tay, đuổi người:

- Phát huy bình thường.

Anh hơi dừng lại, nhìn sang Lương Tuyết đang nằm nhoài trên bàn hí hoáy làm bài tập:

- Cô nhóc Liễu Dung mấy ngày nay sao không tới?

- Sắp thi học kỳ rồi, họ hề sắp tới cuối kỳ là học sinh nào ra vào mắt cũng đỏ lên, không nhận người thân.

Lương Tuyết vừa cho một muỗng lớn đá bào vào miệng vừa hàm hồ nói, sau đó cô chợt ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Lương Túc:

- Anh hỏi thăm cô ấy mãi làm gì, hôm nay lần thứ ba rồi đấy!

Lương Túc có tật giật mình, nghẹn, may mà đúng lúc có cô bé qua đường muốn mua kem, ông chủ Lương liền cực kỳ nhiệt tình nghênh tiếp:

- Chào mừng quý khách chào mừng quý khách, xin hỏi em muốn vị gì? Muốn thêm nước gì?

Lương Tuyết luôn thần kinh thô, bừa bãi, không để ý, tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

Triệu Bản Bản cuối cùng vẫn vô duyên với ba vị trí đầu, hôm cô xuống sân khấu, trên mặt là nụ cười hoàn mỹ, dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang dội như vui vẻ tiễn đưa một anh hùng tuy bại mà vinh, cô gái này bất kể là lên hay xuống sân khấu, dường như đều thành thạo điều luyện, phong độ ngời ngời.

Nhưng không ai biết, sau khi về nhà, Triệu Bản Bản đã ôm chăn khóc ròng rã một đêm, tới nỗi hôm sau sinh bệnh, sốt đến 39 độ ___ dù là công chúa, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mười mấy tuổi, ở cái tuổi còn hồ đồ ngác lại bị quá nhiều người đẩy lên sân khấu, họ hăm dọa sự tự nhiên thoải mái của cô, họ ước ao về đẹp ưu tú của cô, nhưng không ai nghĩ, tại sao cô lại thành như vậy?

Cô thích ăn đồ ngọt, muốn duy trì vóc dáng chỉ có thể lên vào nhà vệ sinh móc cho ối; cô muốn thành tích tốt, dụng công đọc sách nhưng không mong bị xem như một sách, chỉ có thể nửa đêm lên lút về nhà nỗ lực, người khác học bài mệt, có thể nằm nhoài trên bàn đánh một giấc mặc kệ hình tượng, nhưng cô vẫn phải thẳng sống lưng, trò chuyện những đề tài vô vị với người xung quanh để duy trì hình tượng đầy sức sống; cô muốn hào quang, nên cô chỉ có thể vờ như không thèm để ý, ở sau lưng học cả đồng bài giảng dày cùi, buồn ngủ chống mắt xem không biết bao nhiêu video rỗng tuếch.

Cô mệt, nhưng cô không thể nói với bất kỳ ai, họ chỉ sẽ cảm thấy thế này: Triệu Bản Bản, cậu trâu bò như vậy còn bày đặt oán giận người bình thường tại này gì chứ?

Cô hăm dọa cuộc sống của bạn bè bình thường, nhưng cô lại luyện tiếu vàng sáng huy hoàng ___ không ai có thể không luyện tiếu. Thế là vào chiều hôm sau, Triệu Bản Bản chỉ có thể gắng gượng hạ sốt, lên dây cốt tinh thần đến lớp, vui đầu vào ôn tập cuối kỳ.

Khoảnh khắc cô bước qua cánh cửa phòng học, liền nghe có nam sinh hô lớn:

- Đại minh tinh về rồi!

Sau đó, cả lớp yên tĩnh tự học ngẩng đầu dồn ánh mắt nhìn về phía cô, trong nháy mắt ấy, giống như cô lại quay về dưới ánh đèn flash và trước ống kính, bên tai như vang lên vô số tiếng vỗ tay và xì xào bàn tán nổ vang trong đầu, Triệu Bản Bản theo bản năng thẳng người, nở nụ cười tiêu chuẩn hoàn mỹ đi tới chỗ ngồi của mình.

Kỳ thực câu nói của Vương Bích Dao có lẽ đã vô tình nói trúng chân tướng ___ sống như cô, cái gì cũng phải diễn, thú vị lắm sao?

Thú vị sao? Như cá uống nước, ắm lạnh tự biết.

Đại khái là quá mệt, rất nhanh, Triệu Bản Bản hoảng sợ phát hiện, cô không thể nhớ hết mọi thứ trong sách vào đầu như trước đây nữa, lúc ngồi đó, cô luôn nhớ lại thời khắc ban giám khảo tuyên bố cô vô duyên với ba vị trí đầu ___ khoảnh khắc ấy, ánh đèn chiếu vào người cô như tập trung sự lạnh lùng của toàn thể giới, khiến cô không thể lãnh mình, khiến cô cứ thế bóc trần trong không khí, sợ hãi bất an, không biết làm thế nào.

Cô nhớ sau khi cô xuống sân khấu, cha vỗ vai cô nói:

- Đừng nản chí, còn cơ hội mà.

Nhưng về mặt cha không hề không sao như lời cha nói, Triệu Bản Bản biết cha rất thất vọng, chỉ là không nói thẳng ra như mẹ mà thôi.

Phải chăng hề là đứa trẻ từ nhỏ được xem thành tấm gương cho hết thảy bạn bè đồng trang lứa, lớn lên trong sự hâm mộ và tôn bô, đều phải trải qua quá trình thống khổ này___ khi nó nhận ra kỳ thực nó không hề ưu tú như người khác tưởng?

Phải chăng leo càng cao, té càng đau? Ngày tháng tương lai dài đằng đẵng, tại sao phải bức ép cô như vậy?

Triệu Bản Bản đặt sách tiếng Anh trong tay xuống, mở quyển “Cuốn sách về tiếng cười và sự lãng quên” của Milan Kundera trong học bàn ra xem, vô thức lật những con chữ của thiên tài u ám mà khắc nghiệt này, xem những từ ngữ khó hiểu và cách nhìn bình tĩnh dị dạng của ông về thế giới, về nhân loại, ông nhạy cảm như Duras, lạnh lùng như Freud___ với tuổi tác và sự từng trải của Triệu Bản Bản, kỳ thực cô không thể nào cộng hưởng được với những con chữ ấy, cô chỉ cảm thấy càng xem quyển sách này càng khiến tâm trạng cô không tốt.

Trong lòng cô rất muốn xem mấy quyển manga mà các nữ sinh xung quanh hay truyền tay nhau như “Vườn sao băng” “Hana Kimi” “Giỏ trái cây”, nhưng cô không thể mở lời, chỉ có thể nhân lúc họ mở ra xem mà liếc trộm xa xa. Vì trong danh sách đọc của cô chỉ có Kafka, Hegel, Kant và Milan Kundera... Khi mỗi người đi qua đều sẽ nhìn mấy bìa sách đó mà cảm khái, nhưng chưa từng có ai mở chúng ra.

Lúc này, cô giáo Bạch Ngọc ho khẽ sau lưng cô, rút kiệt tác bậc thầy khỏi tay cô, cau mày lật qua lật lại rồi trả về cho cô, hời hợt nói:

- Loại sách này, lúc nghỉ về nhà hãy xem, thi đại học không thi nó___ đạo trước em mất nhiều bài tập như vậy, trước khi thi học kỳ có bổ sung được không? Thu bớt lại, đừng phù phiếm nữa.

Liễu Dung ngồi sau lưng không xa, nghe được một chữ không lọt, cô chột nhìn qua khe hở sách tiếng Anh, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Triệu Bản Bản, lòng bỗng cảm thấy, Triệu Bản Bản hẳn là hâm mộ cô và những người khác lắm___ giống như hồi cấp 2, cô hâm mộ những cô gái khác trong lớp có thể hòa mình vào tập thể vậy.

Hòa mình vào tập thể không thể khiến người ta vui vẻ bao nhiêu, nhưng nó khiến cuộc sống an tâm thoải mái.

Giữa hè, sau khi mọi người nộp nguyện vọng phân ban thì kỳ thi học kỳ ập tới. Cô Bạch Ngọc bày tỏ là lần thi này vô cùng quan trọng với những bạn sắp chuyển đến ban xã hội, là ấn tượng đầu tiên họ để lại cho thầy cô bạn bè lớp mới.

Cuối cùng Thường Lộ Vận vẫn không chọn ban xã hội, sau mấy lần một mình ghé văn phòng cô Bạch Ngọc, Thường Lộ Vận đã đưa ra quyết định này. Thành tích môn xã hội của cô tốt hơn nhưng tổng thể vẫn là phát triển đồng đều, chọn ban tự nhiên thì sau này thi đại học, đường tương lai để lựa chọn tương đối rộng rãi hơn một chút.

Đối với Thường Lộ Vận, dù là ban xã hội hay ban tự nhiên đều không có vấn đề thích hợp hay không thích hợp, cô không giống Liễu Dung có thể dễ dàng kiếm điểm tối đa môn toán lý hóa nhưng khi bàn luận và phân tích tới chính trị thì đầu như hồ dán___ cô không có năng khiếu đặc biệt ở một phương diện nào cả, bất kể đi đến đâu, cô chỉ có thể dựa vào nỗ lực.

Ban xã hội có quá nhiều học sinh nhay bén, có lẽ đối với cô, chọn ban tự nhiên thiết thực sẽ có tiền đồ hơn.

Hoàng Lỗi tự cho là không bị ai phát hiện, lén lút liếc phiếu ghi của Thường Lộ Vận, thấy hai chữ “tự nhiên” là lập tức thở phào nhẹ nhõm, nâng âm lượng khi nói chuyện với Trần Gia lên quãng tám. Liễu Dung nhìn rất rõ ràng nhưng không vạch trần, chỉ lặng lẽ nhủ thầm trong bụng bốn chữ___ ngược lý tình thâm.

Môn thi cuối cùng là môn hóa, lại cho ra cái đề biến thái “giải thích thuật ngữ”, Liễu Dung nhờ trí nhớ kinh người cứu mạng, sau khi viết xong thì kiểm tra sơ qua một lần, lúc còn 40 phút nữa hết giờ làm bài, cô vô cùng trâu bò nộp bài rồi đi, chạy tới nhà vệ sinh giải quyết vấn đề quốc kế dân sinh.

Ai ngờ khi cô đẩy mở cửa phòng vệ sinh liền cùng người bên trong đồng thời sững sốt___ thời gian thi vẫn chưa kết thúc, cả tầng lầu đều yên tĩnh, chỉ có cô, và Triệu Bản Bản đã ở trong phòng vệ sinh ít nhất năm phút.

Trong tay Triệu Bản Bản cầm một quyển sách hóa, đang vội vã lật tìm.

Thần đàn âm âm sụp đổ, khoảnh khắc ấy, Liễu Dung như phát hiện phù thủy xứ Oz vĩ đại kỳ thực chỉ là cô bé Dorothy biến hình mà thôi, đại não chết máy ngay tại chỗ, trống rỗng như bị đánh vào đầu, cô chỉ có thể ngây ngốc nhìn về kinh hoàng rõ rệt trên mặt Triệu Bản Bản, nhìn gương mặt tái nhợt của cô ấy từ từ đỏ bừng lên, sau đó cô ấy vút mạnh sách giáo khoa hóa qua một bên, trốn về phòng học.

Liễu Dung nảy ra một ý nghĩ không đầu không đuôi___ cô ấy tìm định nghĩa đó ở đâu sao?

Về sau cô chưa từng nói chuyện này với bất kỳ ai, chỉ lặng lẽ nuốt lấy chân tướng, tựa như vô tình mở ra một cánh cửa sổ, nhìn thấy trên mặt tường xi măng lạnh lẽo là một chân tướng xấu xí.

Từ đó về sau, Liễu Dung không còn hâm mộ bất kỳ ai trong cuộc đời cô nữa, cô chợt hiểu sâu sắc lời mẹ thường dạy cô lúc nhỏ___ đời không có bữa cơm trưa nào miễn phí. Trên thế giới này không có gì muốn là có được mà không phải trả giá tương ứng.

Người khiến người ta hâm mộ nhất, thường là người sống đau khổ nhất.

Gần cuối tháng bảy, bọn Liễu Dung đều được nghỉ hè, gần đến ngày có điểm thi đại học, Lương Túc lại càng khổ sở, anh cảm thấy mình không sao hết nhưng mẹ anh thì như sắp bệnh thần kinh, từ sáng đến tối không làm gì, chỉ cầm cái thẻ nhỏ dành để tra điểm thi đại học lật tới lật lui xem, thỉnh thoảng sẽ lấy hết dũng khí, nhanh chóng cầm điện thoại lên bấm số, sau đó nghe bên kia nói “đường dây này vẫn chưa khởi động, xin quý khách chờ đợi thêm” rồi thờ dài một hơi.

Anh chỉ có thể cả ngày theo đám nhóc và đám huynh đệ ngâm mình trong tiệm, may mà mùa hè tiệm làm ăn khá khẩm, có thể khiến anh bận bịu. Lương Túc tính toán, cái tiệm nhỏ của mình trong vòng chưa đầy một năm gần ngủi, do biết kinh doanh và nhân viên đều miễn phí nên lợi nhuận khá dồi dào, không có gì phải lo, thi đậu thì đi học, thi rớt thì nghỉ___ anh đã có được một khoản tiền, định dùng nó đến gần trường mở một tiệm internet.

Lúc Liễu Dung nằm nhòai trên quầy buồn ngủ, Lương Túc liền không kiểm được trên cô:

- Anh nói nè, lớp 11 rồi, tương lai em muốn làm gì?

Liễu Dung nói:

- Thi đại học.

- Sau đại học thì sao?

- Tìm công việc.

- Tìm kiểu công việc gì?

Liễu Dung chớp chớp đôi mắt sắp dính vào nhau, suy nghĩ hồi lâu, đưa ra kết luận:

- Làm sao em biết được, công việc gì muốn em làm thì em làm thôi.

Nói xong, chính cô cũng thấy mình không có mục tiêu, liền buồn bực.

Lương Túc vỗ vỗ đầu cô:

- Lỡ anh thi rớt đại học sẽ đi kinh doanh, đoán là từ bây giờ đến khi em tốt nghiệp thì anh cũng có thể xem như người thành công trong xã hội...

Liễu Dung cười giễu, tỏ ý anh nằm mơ à. Lương Túc không đếm xỉa, tiếp tục ước mơ:

- Lúc đó em có thể đến công ty của anh làm việc, làm thư ký cấp cao cho anh hoặc gì đó, anh sẽ cho em mức lương cao nhất.

Liễu Dung lúc này đã hơi tỉnh táo, kêu ré lên:

- Em học nhiều như vậy chỉ để làm việc cho anh á?

Lương Túc nói:

- Dù sao em không làm cho anh cũng làm cho người khác, nể mặt quen biết, anh cho em đãi ngộ tốt.

Liễu Dung há mồm muốn phản bác nhưng lại không nghĩ ra được lời phản bác, càng buồn bực___phải, học cho có để làm gì? Để làm việc cho thanh niên vô học như Lương Túc hay sao?

Cô mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng không đúng chỗ nào cô lại không nói được, rất nhiều năm về sau, Liễu Dung mới hiểu, trên thế giới này, người mơ mộng luôn thua người thực dụng, người thực dụng lại thua người thực dụng có ước mơ.

Nhưng thua thảm nhất luôn là những người mê man mờ mịt___tức người không có ước mơ, cũng không biết thực dụng thế nào.

Điều này không hề liên quan với học lực, với thông minh, với mọi tài hoa và nhãn bác bẩm sinh hay rèn luyện tạo thành.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 26: Cố Thanh Dương

Điểm chuẩn thi đại học được công bố, trường tuyển 1 là 570 điểm, Lương Túc thi được 571 điểm, người nhà họ Lương có lẽ bẩm sinh đã có loại gen có thể phát huy vượt bậc vào lúc mấu chốt, Lương Túc học hành cũng xem như chăm chỉ, có điều bình thường trình độ chỉ cỡ trường tuyển 2, không ngờ lại thi đậu được trường tuyển 1, mẹ Lương Túc thực muốn mở một bữa tiệc lớn.

Vẫn là cha anh nói một câu:

- Thôi đi, đủ điểm chuẩn thì có ích gì? Tôi đi nghe ngóng rồi, chúng ta phải giao điểm ra rồi báo nguyện vọng, rất nhiều người tụ lại, cao hơn mấy chục điểm cũng có thể rớt, huống hồ nó chỉ cao hơn có 1 điểm, báo xong cũng chỉ là một trường tuyển 2 bình thường, đàn bà ngu ngốc, có gì hay mà mừng?

Mẹ Lương Túc lại ngủ không yên giấc.

Thời gian cho thí sinh cân nhắc nguyện vọng chỉ có 2-3 ngày, ngày thứ ba, các học sinh phải tới trường điền phiếu nguyện vọng. Mẹ Lương Túc ba ngày không ngủ yên, từ sáng đến tối nhìn chăm chăm bảng giới thiệu các trường đại học, thực còn liều mạng hơn Trung Quốc năm xưa nghiên cứu bom nguyên tử, nhìn hai người đàn ông trong nhà với bộ dạng không tìm không phổi, nên ha ha thì ha ha, nên ngủ thì ngủ, bà tức mà không chỗ phát tiết, áp lực lớn, đành kiếm chuyện để dời đi áp lực.

Bà hành hạ Lương Túc và cha anh tới mức họ chỉ muốn ra ngoài thuê nhà trọ, khổ không thể tả.

Người xưa nói, có công mài sắt có ngày nên kim, hóa ra không phải một câu vô nghĩa, đầu tháng tám, khi trường đại học tuyển 1 cho ra điểm chuẩn, điểm chuẩn của trường mà mẹ Lương Túc báo danh cho anh không cao không thấp, vừa vặn 571 điểm, một tuần sau, trường trung học số 8 gửi thông báo trúng tuyển tới.

Trên đầu Lương Túc liền lấp lánh một danh hiệu _____ sinh viên đại học đầu tiên của nhà họ Lương nhiều đời mù chữ, trên mộ tổ vắng lặng nhiều năm đã bốc lên luồng khói xanh thứ nhất!

Mẹ Lương Túc cuối cùng cũng có thể mở tiệc lớn như ý nguyện, gọi hết cô dì chú bác tới, ngay cả bà nội Lương chiến tranh hơn nửa đời cũng dẫn theo chú hai tới dự. Bà nội Lương đã già, tóc bạc trắng, nếp nhăn trên mặt như dao khắc, vẫn với khuôn mặt như đi ghê nhưng khi xem giấy báo trúng tuyển của Lương Túc, bà đã nở nụ cười, chỉ vào trán Lương Tuyết nói:

- Học hỏi anh con một chút.

Mẹ Lương Túc uống say sẽ không phân định ta, mời rượu đến bàn bà nội Lương, hai mẹ chồng nàng dâu rút cuộc đình chiến, nhìn nhau uống không nói một lời, rất có tác phong hào hiệp giang hồ tương phùng cười nín oán thù tan, cha Lương Túc bị kẹt ở giữa nhiều năm như vậy, sắp tới mức sinh ra hội chứng Stockholm, thấy cảnh này thì thực như đợt vàng mây rẽ thấy trăng thanh, kích động đến mức suýt nghẹn, không nói nên lời.

Mộ tổ nhà họ Lương đúng là bốc khói xanh, còn là bốc hai luồng khói xanh!

Kế hoạch mở tiệm internet của Lương Túc gieo vạ cho thanh thiếu niên cứ thế gặp trở ngại, sau khi khảo sát địa hình lân cận đại học tương lai của mình, anh dùng số tiền đó mở chi nhánh bên kia, giao tiệm cũ cho bọn thanh niên không nghề nghiệp Thái Bảo Quang quản lý, ông chủ Lương phụ trách căn tiệm khác, bắt đầu phát lương, chấm công định kỳ, thiết lập hàng loạt nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang như mục tiêu chiến lược và kế hoạch marketing, rất ra dáng.

Sau đó Liễu Dung có hỏi anh, anh là người sống thực dụng mà, sao vừa có điểm là chạy đi học đại học?

Lương Túc dẫn đo suy nghĩ hồi lâu mới trả lời:

- Nếu anh thi không đậu, chứng tỏ anh không có năng lực đó, không có số mệnh đó, chuyện gì nên làm thì làm cho sớm, đừng cố chấp, nhưng kết quả là anh thi đậu nên anh nhất định phải đi học _____ thứ nhất, học đại học có thể mở mang kiến thức, cũng mở rộng mối quan hệ giao tiếp; thứ hai... xã hội này không phải chỉ nhận cái đó sao? Học đại học đồng nghĩa em có một khởi điểm tốt, đồng nghĩa tương lai mọi người đều nhìn em như nhìn người có văn hóa chứ không phải một kẻ nhà giàu rơm, người đẩy hơi tiền, con đường tương lai rộng mở hơn, thế sao lại không làm?

Tuy chỉ là một trường miễn cưỡng xem như loại B của tuyển 1, không có gì nổi tiếng, nhưng đó là nhãn mác được xã hội thừa nhận, đi theo đường đặc biệt hiển nhiên can đảm, cá tính, nhưng phải nỗ lực trả giá nhiều hơn người khác, lực cần gấp phải cũng lớn hơn người khác. Nếu có thể đi xuôi dòng thì tại sao cứ phải ngược dòng nhảy vọt?

Liễu Dung cảm thấy ông chủ Lương không nên đi học “địa vật lý” gì đó mà nên học triết học, với năng lực cảm thán văn nghệ bất thường lúc này của anh, nói không chừng tương lai cũng có thể làm thầy bói lưu danh thiên cổ.

Kỳ nghỉ hè hỗn loạn qua đi, bọn Liễu Dung chính thức vào ban tự nhiên, trường trung học số 1 là trường được miễn thi tốt nghiệp toàn quốc, điều này có nghĩa các cô có thể trắng trợn làm việc riêng như làm bài tập bù ngủ bù trong tiết chính trị lịch sử địa lý, cũng có nghĩa là gần phân nửa môn học sẽ không có bài tập, nghĩa là những học sinh học lệch, không thích môn xã hội _____ như Liễu Dung, hoàn toàn giải phóng.

Lớp 11/7 có 6-7 học sinh chuyển sang ban xã hội, lúc Liễu Dung nộp bài tập tình cờ nghe cô Bạch Ngọc phàn nàn với thầy Tiểu Trương rằng xếp lớp lại có mấy học sinh mới vào đều không ai có thành tích đỉnh. Thành tích đỉnh hay không Liễu Dung không biết, nhưng có một người ngoại hình vô cùng đỉnh.

Nữ sinh đó tên Thẩm Bạch Hề, cô ấy vừa vào, Liễu Dung liền cảm thấy cô ấy trông hơi quen mắt, nhìn kỹ mới phát hiện dung mạo cô ấy khá giống Hồ Điệp, đều là nữ sinh có mặt trái xoan, mắt to tròn, nhưng so với cô ngọc Hồ Điệp thì cô ấy có thêm chút khí chất không nói rõ được, nói chung là khi so sánh với cô ấy, cả Vương Bích Dao và Triệu Bản Bản đều kém sắc hơn không ít.

Thường Lộ Vận nhỏ giọng nói với cô:

- Cô ấy vốn là hoa khôi lớp 10/4, chân thật nhỏ...

Liều Dung biết tật xấu của Thường Lộ Vận nhìn người trước hết nhìn chân lại tái phát, bèn không để ý nữa, lén lút nhắn tin cho Hồ Diệp dưới gầm bàn: “Lớp tụi mình hôm nay có một nữ sinh họ Thẩm mới tới, trông rất giống cậu, đúng là duyên phận.”

Một tiết sau Hồ Diệp mới hỏi âm: “Có phải tên Thẩm Bạch Hề không? Danh tiếng cô ấy không tốt đâu, cậu cách xa cô ấy một chút.”

Liều Dung giật mình, không ngờ trường trung học số 1 lại có một người nổi tiếng cả ở ngoài trường, ngay cả Hồ Diệp cũng biết, bèn không kiềm được hỏi: “Cô ấy sao thế?”

Hồ Diệp nói không rõ: “Dù sao cậu cứ cách xa cô ấy một chút là được, mấy nam sinh mình quen ngoài trường hồi cấp 2 đều biết cô ấy.”

Liều Dung len lén đưa mắt nhìn, thấy Thẩm Bạch Hề rất nhanh đã hòa đồng cùng mọi người chung quanh, cô ấy cười lên trông vui vẻ không chút tâm cơ, càng giống với Hồ Diệp, giọng nói cực kỳ êm tai, Liều Dung thấy ngay cả Triệu Bản Bản cũng không kiềm được quay đầu nhìn cô ấy, còn Vương Bích Dao thì mắt nhìn thẳng, lưng ưỡn càng thẳng, hết như cột cờ trên sân trường.

Đôi khi những bạn học mới này bắt đầu dần thích ứng lẫn nhau với các thổ dân trong lớp, kỳ thi giữa kỳ tới còn chuẩn hơn kinh nguyệt, thứ càng không được hoan nghênh lại càng tới đúng hạn, thành phần chương trình học có thay đổi lớn, môn xã hội của ban tự nhiên không còn được đưa vào tổng thành tích xếp hạng nữa, thế là bảng xếp hạng cạnh tranh kịch liệt trong lớp bắt đầu có dao động rất lớn.

Thường Lộ Vận vẫn ổn định, vẫn thực hiện kỳ tích mỗi lần kiểm tra mỗi lần thăng lên của cô ấy, nâng thứ hạng lên một hạng so với bài cuối kỳ trước, đứng thứ 14 cả lớp.

Sau khi Liều Dung bỏ rơi mấy môn xã hội đáng ghét, cuối cùng toại nguyện tiến vào top 10 của lớp__có điều vui quá hóa buồn, cô cũng thành người duy nhất trong top 10 rớt môn văn.

Tiết tự học hôm nọ, thầy ngữ văn rút cuộc quyết định hoặc là bùng nổ trong cảm lạnh hoặc là biến thái trong cảm lạnh, hùng hổ xông vào lớp, tóm Liều Dung đến văn phòng, tiến hành giáo dục sâu.

Cô cúi đầu như tù nhân chính trị đi vào văn phòng ngữ văn, bất ngờ phát hiện lớp trưởng Cố Thanh Dương cũng ở đấy, cậu còn ngai ngùng làm mặt quỷ với cô, tay cũng cầm một bài thi ngữ văn, Liều Dung hiểu ngay đây chính là huynh đệ cùng khổ, lập tức nảy sinh tình bạn giai cấp đồng bệnh tương liên với vị lớp trưởng bình thường không mấy thân thiết này.

Cố Thanh Dương không phải người học giỏi nhất lớp 11/7, nhưng tuyệt đối là một trong những nhân vật nổi bật nhất lớp 11/7. Liều Dung từng nghe Thẩm Bạch Hề tán thưởng cậu không chút tiếc rẻ__Cố Thanh Dương là nam sinh mẫu mực nhất cô ấy từng gặp, ngoại hình không quá đẹp trai nhưng trông rất sáng sủa gọn ghẽ hợp mắt, quan hệ với mọi người từ trên xuống dưới đều tốt, học kỳ nào cũng bầu lại ban cán bộ lớp, học kỳ nào cậu cũng được toàn bộ phiếu ủng hộ, ngoại trừ phiếu trắng, không thể không nói đó là một kỳ tích không lớn không nhỏ.

Tổng điểm ngữ văn là 150 điểm, 90 điểm là đạt, Liều Dung 84 điểm, Cố Thanh Dương 89 điểm, vinh quang trở thành hai người duy nhất trong top 10 của lớp bị rớt môn văn.

Thầy ngữ văn vô cùng đau đớn nói lời sâu sắc:

- Tụi em bảo thầy nên nói gì đây? Thầy biết tụi em ở ban tự nhiên, nhưng ngữ văn không phải môn xã hội mà là môn chính, môn chính đấy, hiểu không? Nghĩa là bất kể đi đâu em cũng phải học, đây là ngôn ngữ của người Trung Quốc chúng ta, em học tiếng Anh tốt đến mấy mà tiếng nước mình còn nói không xong thì coi được không?

Liều Dung thầm nhủ em nói tiếng Trung Quốc tốt lắm, viết chữ Trung Quốc cũng ngay ngắn chỉnh tề lắm, đi đâu cũng ủng hộ quốc sản, ngay cả manga em cũng bỏ lâu rồi, còn thể phải đứng ngoài giới manga Nhật Bản, công hiến cho sản nghiệp truyện tranh tổ quốc, cảm động biết mấy, hoàn toàn là một thiếu nữ yêu nước, sao lại là ngay cả nói cũng nói không xong chứ?

Ngay cả nói cũng nói không xong rõ ràng là Châu Kiệt Luân và Vương Bích Dao mà.

Cô không lên tiếng, hơi liếc mắt quan sát phản ứng của lớp trưởng, sau đó Liều Dung lại kinh sợ lần nữa__cô thấy Cố Thanh Dương cúi đầu, mắt nhìn chăm chăm bài thi ngữ văn, trên mũi là chiếc kính không viền, lông mày sụp xuống, ánh mắt mê man nhìn xuyên qua thấu kính, môi khẽ mím, ngón tay vô thức cuộn chặt, Liều Dung thầm nghĩ, không phải cậu sắp khóc chứ?

Thầy ngữ văn cũng thấy, giọng nói hơi khựng lại, mềm hơn:

- Môn ngữ văn thực ra không khó như mấy môn toán lý hóa của các em đâu, thành tích học tập của hai đứa em đều rất tốt, tại sao những môn khác học được mà môn ngữ văn lại không được? Là do không cố gắng...

Cố Thanh Dương ngược mắt nhìn thầy ngữ văn, lí nhí nói:

- Thầy ơi, thực ra em luôn không biết phải học môn này thế nào, có lúc thấy đề lại không biết trả lời làm sao, không biết xuống tay chỗ nào, chứ không phải không cố gắng, em có mua mấy quyển sách luyện tập, làm xong rồi đối chiếu đáp án cứ luôn chệch... em thực rất muốn học tốt môn này, nhưng...

Cậu nuốt những lời còn lại, cup mắt, nhìn chăm chăm bài thi của mình giống như đang nhìn thư hồi hận, biểu cảm của cậu không thể hiện dữ dội nhưng

khiến người ta cảm thấy, cậu bé này thực vô cùng đau đớn, tan nát cõi lòng...

Thầy ngữ văn cũng ngại nói gì tiếp, đành an ủi:

- Cái này... có lẽ em không tìm được đúng phương pháp chăng? Đừng vội, cứ từ từ, thực không được thì thầy có thể giúp em cùng nghĩ cách.

Cố Thanh Dương ngẩng đầu nhìn thầy, gương mặt thanh tú nở nụ cười vừa miễn cưỡng vừa cảm kích, nhìn thật khiến người ta đau lòng. Liễu Dung bắt đầu tự khinh bỉ, cảm thấy cảnh giới tư tưởng dốc lòng cầu học của bạn Cố Thanh Dương thực không cùng một độ cao với mình. Thầy ngữ văn lại dặn dò hai người vài câu đơn giản rồi thả hai người về.

Liễu Dung cầm bài thi của mình đi trong hành lang, vẫn chưa hoàn hồn khỏi con ấn nắn hồi lỗi thì thấy Cố Thanh Dương gấp bài thi lại, gấp rồi gấp, gấp thành một chiếc máy bay, quay đầu cười hi hi hỏi Liễu Dung:

- Cậu nói xem đầu tròn bay cao hay đầu nhọn bay cao?

Liễu Dung há hốc mồm nhìn nam sinh vừa rồi còn vẻ mặt thương tâm bày tỏ “tôi yêu ngữ văn nhưng ngữ văn không yêu tôi” __Cố Thanh Dương nhún nhún vai, phóng bài thi ngữ văn của mình bay ra ngoài, sau đó máy bay đập vào tường, cậu nghĩ nghĩ, cân nhắc lợi hại rồi vẫn lượm nó về, thờ dài:

- Haiz, chưa thể vút, tiết sau không chừng lão đòi kiểm tra.

Cậu xoay người lại:

- Cậu nói xem chúng ta học cái này làm gì chứ? Gì mà câu mở đầu của tác giả này có dụng ý gì, tác giả kia nghĩ thế nào, ai mà biết được? Toàn bộ đều là một môn võ vẫn đoán bậy đoán bạ tâm lý con người, lãng phí thời gian.

Liễu Dung tiếp tục cảm nín, cô cảm thấy lớp trưởng Cố đúng là ảnh đế Oscar tương lai. Nhìn nụ cười trong trẻo tinh khôi của thiếu niên đó, cô lặng lẽ cứng bái.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Lễ Giáng sinh hường phấn

Tất cả mọi người lớp 11/7 đều có chung nhận thức: Cố Thanh Dương là thần nhân. Rất lâu sau khi Liễu Dung tốt nghiệp cấp 3, lúc nhớ về cậu, cô mới phát hiện Cố Thanh Dương còn lập ra một kỷ tích khác __chỉ cần thứ cậu muốn, không gì là cậu không có được.

Trường trung học số 1 có vài truyền thống, chẳng hạn như mỗi khối sẽ chọn ra một “lớp tiêu biểu”. Từ khi cờ nhà trường được trao đợt đầu cho lớp tiêu biểu khối 11, ngoại trừ được nở mày nở mặt mỗi khi có hoạt động ra thì có vài lợi ích tương đối thực tế, chẳng hạn như ở một số hạng mục sẽ được có thêm người ngoài danh sách.

Khi đến lớp tiêu biểu đợt mới, cô Bạch Ngọc đặc biệt tìm Cố Thanh Dương trò chuyện một lần, bảo cậu nghĩ cách động viên các bạn trong lớp, xem làm thế nào để giành được cờ tiêu biểu của trường. Ai ngờ cô Bạch Ngọc vừa tìm Cố Thanh Dương trò chuyện thì trong lớp lại xảy ra chuyện __có hai bạn đi học muộn bị thầy giám thị bắt được, trừ điểm ngay tại chỗ, việc này nếu là bình thường thì không tính là gì, nhưng vừa khéo lại đang thời điểm mấu chốt, Cố Thanh Dương lập tức thay đổi hình tượng lịch thiệp nho nhã không lớn tiếng với bất kỳ ai, ngày hôm đó cậu cường chế chiếm dụng tiết tự học của lớp, lặng lẽ đứng lên bục giảng.

- Xin lỗi vì quấy rầy các bạn, xin các bạn dừng hết việc trên tay lại.

Câu nói này ở lớp 11/7 chỉ có cô Bạch Ngọc nói là có tác dụng, thầy Tiểu Trương nói còn chưa chắc được nể mặt. Lời cậu vừa dứt, trừ mấy học sinh khá hiền lành ngẩng đầu lên, về cơ bản ai cũng nhe răng cười với lớp trưởng Cố một cái rồi làm tiếp chuyện của mình.

Mặt Cố Thanh Dương không chút cảm xúc, giọng từ thấp đến cao lặp lại câu đó ba lần, cuối cùng gần như là gằn từng chữ.

Giọng cậu như loáng thoáng mang theo một áp lực không nói rõ, sau khi nói xong ba lần, hết như thi triển một phép thuật, tất cả mọi người đều ngừng đầu nhìn cậu.

Cố Thanh Dương hắng giọng, nhẹ nhàng nói:

- Hôm nay đã xảy ra một chuyện... khiến cô Bạch rất thất vọng, các bạn đều biết hiện đang là lúc nào, vào lúc này vậy mà có hai bạn khiến lớp mình bị trừ điểm.

Giọng cậu dừng lại, mím môi, thờ dài, tiếng thờ dài của cậu không cố làm ra vẻ giống người khác mà như thực phát ra từ tận đáy lòng, khiến người nghe run cả tâm can.

Cố Thanh Dương nói tiếp:

- Các bạn biết không? Cô Bạch vì để tranh vinh dự này cho lớp mình đã bỏ ra nhiều công sức thế nào, ôm nhiều hi vọng thế nào? Hôm nay... mình đến văn phòng cô, các bạn biết mình thấy gì trên tay cô không?

Cả lớp yên lặng như tờ.

Cố Thanh Dương cắn răng, hít sâu một hơi, rồi từ từ thở ra, hơi thở run khe khẽ, hồi lâu sau mới nói:

-...Là đốm đồi mồi, cô Bạch mới khoảng 40 tuổi mà tay đã có đốm đồi mồi... Các bạn, tội mình đã cùng học tập cùng sinh hoạt với nhau hơn một năm, lẽ nào các bạn không có tình cảm gì với lớp này, với tập thể này sao?

Cậu lại dừng lại, Liễu Dung vốn đang cúi đầu chột nghe có người nhỏ giọng bàn tán, cô ngẩng đầu nhìn Cố Thanh Dương, lập tức bị chấn động... Cố Thanh Dương lại đỏ mặt, cậu cụp mắt, nói một câu “xin lỗi”, hình như muốn miễn cưỡng cười, nhưng mắt chớp chớp, nước mắt tràn mi.

Đấy bàn đầu có nữ sinh thực không đành lòng, đưa tới một gói khăn giấy, Cố Thanh Dương dường như muốn cười với cô ấy, nhưng khiến người ta cảm thấy khóe môi cậu ngang ra, làm thế nào cũng không cong nổi, thực vô cùng đau khổ.

Cậu nói:

- Mình chỉ muốn, mười năm sau, mọi người từ ngôi trường này tốt nghiệp ra ngoài, vào đại học, vào xã hội, khi nhớ về lớp, chúng ta có thể tự hào nói một cách lưu luyến rằng lớp cấp ba chúng ta thế nọ thế kia, rằng đó là ba năm đẹp nhất đời, được ở trong một đại gia đình tốt nhất. Mình chỉ muốn...

Cậu lại ghen ngào, Liễu Dung nhìn mà ruột gan se thắt.

Cố Thanh Dương cứ thế kích động tình cảm suốt một tiết, hơn một nửa nữ sinh trong lớp khóc theo cậu, hai bạn bị trừ điểm quả thực cảm thấy có lỗi với Đảng có lỗi với nhân dân có lỗi với xã hội đã giáo dục nhiều năm. Kết thúc tiết tự học, rất nhiều nam sinh đều qua vỗ vai Cố Thanh Dương, bầu không khí cả lớp thực là bi tráng.

Đến tiết tự học thứ hai, cô Bạch Ngọc qua phát vở bài tập, bị ánh mắt nóng bỏng sùng kính của bọn trẻ dọa suýt rớt chân về ngay cửa.

Liễu Dung lặng lẽ nhìn chằm chằm Cố Thanh Dương, cậu ngẩng đầu đúng lúc đối mắt với cô, Liễu Dung giật mình phát hiện, thần sắc bi phẫn trên mặt Cố Thanh Dương đã hoàn toàn biến mất, cậu cảm quyền sách che mặt, nháy mắt với cô, làm mặt quỷ, vô cùng ung dung vui vẻ.

Liễu Dung vừa xem “Liêu trai” xong, kinh hồn bạt vía quay đầu lại, thầm nghĩ... lớp trưởng Cố phải chăng là... hồ ly tinh?

Kết quả sự kiện kia chính là lớp 11/7 trở nên đoàn kết chưa từng có, cuối cùng giành được lá cờ xinh đẹp, Cố Thanh Dương đại diện lớp lên phát biểu trước toàn trường ở nghi thức nhận cờ, phong độ ngời ngời, nói năng lưu loát.

Nhưng... Liễu Dung vẫn cảm thấy cậu là con hồ ly tinh được.

Sau kỳ thi giữa kỳ, hơi thở mùa đông dần dần áp sát, không biết bắt đầu từ bao giờ, trong lòng bọn trẻ thế hệ này, dường như các ngày lễ dương lịch như “lễ giáng sinh” “lễ tình nhân” càng đáng chúc mừng hơn các ngày lễ truyền thống của Trung Quốc, cũng không biết bọn trẻ “a di đà Phật” và “vô lượng thọ Phật” hiểu thế nào về ý nghĩa sinh nhật chúa Jesus.

Bắt đầu khoảng hai ba ngày trước giáng sinh, nữ sinh lớp 11/7 với Thẩm Bạch Hề dẫn đầu khởi xướng một trận tranh đấu ngầm... giải lao buổi sáng, Thẩm Bạch Hề rút rờ ôm một bó hoa vào lớp học, thực là hoa đào má phấn chiều hây hây. Rồi buổi chiều trước khi tan học, có học sinh lớp khác tặng Vương Bích Dao một hộp chocolate. Triệu Bản Bản lại càng trâu bò, trước đêm giáng sinh, cô ấy nhận được một hộp thủy tinh lớn đầy những ngôi sao lấp lánh, nghe nói trong mỗi tờ giấy của từng ngôi sao viết mỗi câu khác nhau.

Không biết khởi nguồn từ nơi nào mà có lời đồn rằng tỏ tình với người mình thích vào mùa đông thì khả năng thành công sẽ cao hơn, thế là trong mùa đông giá lạnh, dưới áp lực nặng nề không được yêu sớm, khắp nơi ở trường trung học số 1 toát lên những bong bóng màu hồng có ép cũng không thể nào ép được.

Còn có một lời đồn giang hồ càng thất đức hơn, nói là gom đủ một xu tiền của 24 người không cùng họ để mua một quả táo giáng sinh là có thể đạt thành tâm nguyện trong lòng, các thương nhân lập tức nắm lấy cơ hội, bày sạp nhỏ trước cổng trường, chuyên bán “táo ước nguyện”, các bạn họ Trương Vương Lý Triệu xem như may mắn nhưng cả lớp 11/7 chỉ có mình Liễu Dung họ Liễu, thế là chỉ trong một ngày ngắn ngủi, cô bị các học sinh khác lớp vây đuổi, phải chạy tới siêu thị trường đôi tiền xu tới ba lần.

Đồng thời cô còn đụng phải “hồ ly tinh” Cố Thanh Dương trong siêu thị, cô vừa run rẩy lá gan vừa nặn ra nụ cười chào hỏi:

- Lớp trưởng cũng tới đôi tiền ư?

Cố Thanh Dương nhìn cô, cười sâu xa, chột hỏi:

- Cậu thích ăn kẹo không?

Người giỏi tự suy diễn như Liễu Dung lập tức lóe qua một phương trình trong đầu: “Thích ăn kẹo = nồng độ đường trong máu cao = chất thịt ngon”, cô lập tức lắc đầu nguầy nguậy.

Cố Thanh Dương cười tít mắt nói:

- Vậy à, sao mình thấy bên bàn học của cậu treo một bịch kẹo to, chắc vào học cũng lén ăn không ít nhỉ?

Nói xong, cậu còn cười rất yêu nghiệt với Liễu Dung, ôm tiền xu mới đổi rồi đi, Liễu Dung nghĩ, quả nhiên là hồ ly tinh...

Tiếc rằng chuyện râm rộ này Thường Lộ Vận không theo kịp, cô ấy bị một con virus cúm hạ gục, phải nghỉ học về nhà nghỉ ngơi suốt hai ngày, Liễu Dung thất đức hứng thú nhìn Hoàng Lỗi cứ thỉnh thoảng quay đầu liếc mắt nhìn chỗ ngồi trống của Thường Lộ Vận, vò đầu bứt tai.

Tối hôm giáng sinh, lúc Triệu Bản Bản tới đã hỏi Liễu Dung một câu:

- Tối nay cậu đi đâu, về thẳng nhà à?

Liễu Dung cố ý lớn tiếng nói:

- Mình định đến nhà Thường Lộ Vận xem sao.

Thế là Hoàng Lỗi nhanh chóng quay đầu lại, nhân lúc không ai chú ý, lén lút như gián điệp rút trong cặp ra một quyển vở ghi chép__ bình thường các cô hay nói nam sinh này ẻo lả, kỳ thực Hoàng Lỗi chỉ là quá gọn gàng ngăn nắp so với những nam sinh khác mà thôi, bởi vậy vở ghi chép của cậu là quyển vở đầy đủ nhất, chữ viết xinh đẹp nhất lớp.

Hoàng Lỗi nhỏ giọng hỏi:

- Cậu đến nhà loud speaker hả?

Liễu Dung lườm cậu, khinh thường:

- Cậu biết nói tiếng người không?

Hoàng Lỗi không để ý, lén lút như trộm nhét quyển vở ghi chép cho Liễu Dung:

- Đưa cái này cho cô ấy.

Sau đó không đợi Liễu Dung lên tiếng, cậu đã nhanh chóng xoay người đi, lát sau lại nhanh chóng xoay xuống, hệt như cái bông vụ to:

- Đừng nói là mình đưa, tuyệt đối đừng nói là mình đưa.

Liễu Dung chớp chớp mắt ngây ngốc, hỏi ngược lại:

- Vậy cũng đâu thể nói là mình đưa, trước giờ người địa cầu đều biết mình không viết vở ghi chép, thứ mình viết chính mình còn xem không hiểu nữa là.

Không nhìn ra được gì từ mặt Hoàng Lỗi, nhưng tai nhọn của cậu đỏ lên, ấp a ấp ứng:

- Dù... dù sao cậu muốn nói thế nào thì nói, đừng nói mình đưa là được.

Cậu cố ý ngênh ngang khoát tay:

- Bằng không người khác sẽ tưởng là mình cố tình nịnh nọt cô ấy, mình... mình nịnh cô ấy làm gì...

Giọng cậu càng lúc càng nhỏ dưới cái nhìn chăm chú của Liễu Dung, cuối cùng không nói nổi nữa, cầm cặp chạy đi.

Liễu Dung thờ dài, cắt vở ghi chép vào, càng lúc càng cảm thấy lễ giáng sinh này thực hường phần đến kỳ lạ, lúc này, Cố Thanh Dương đeo cặp sách đi ngang bên cạnh, duỗi ngón tay gõ gõ bàn cô, Liễu Dung ngẩng đầu, thấy cậu cười như hồ ly, sau đó lấy trong túi ra một bịch kẹo nhập khẩu được bao gói lại, đặt lên bàn cô, không nói gì cả, rồi đi.

Liễu Dung ngây người như tượng, hồi lâu mới phản ứng được, nhanh chóng cắt bịch kẹo kia vào cặp, đảo dác nhìn quanh, thấy không ai chú ý mới rồi đi như bán thân bất toại.

Cô không biết, ở bên ngoài nửa thành phố, Lương Túc đang ngẫm nghĩ về “lễ giáng sinh”.

Đúng lúc anh không có tiết, đang trông tiệm chi nhánh, hôm nay buôn bán vô cùng đắt đỏ, người lui tới đều là những đôi tình nhân, thậm chí có không ít người là bạn học của anh. Ông chủ Lương tay cầm cây viết, vừa cười tít mắt chỉ huy nhân viên lắng xăng bên này bên nọ vừa nghĩ: từ bao giờ... lại có cái truyền thống này cơ chứ?

Lễ giáng sinh?

Anh lấy điện thoại di động ra, mở danh bạ, ánh mắt dừng lại trên chữ “Liều Dung”, sau đó trực tiếp gọi cho Lương Tuyết, nói thẳng:

- Hỏi em cái này, con gái cỡ tuổi tui em thường thích quà gì?

Lương Tuyết trầm mặc chốc lát, nói:

- Anh hỏi em? Tặng em con dao bấm đi.

Lương Túc trực tiếp cúp điện thoại, nói với nhân viên một tiếng rồi chạy sang tiệm quà lưu niệm đối diện, chọn tới chọn lui, mấy thứ đồ yêu thích của con gái thực muốn chói mắt anh, cuối cùng anh chọn được một cái nón và khăn quàng cổ có tai thỏ, vừa định mua thì điện thoại vang lên.

Lương Túc nhìn, là em trai của huynh đệ Trương Tề đến nay chưa tỉnh lại, Trương Tần, thế là anh vội vàng bắt máy.

Trương Tần bên kia nức nở:

- A lô... Anh Lương, anh có thể ra ngoài một chút không? Em thật không biết tìm ai...

Lương Túc không còn quan tâm đến chuyện mua mũ và khăn quàng cổ gì nữa, vội vội vàng vàng bước ra:

- Sao thế? Không có chuyện gì, đừng hoảng, em từ từ nói.

Trương Tần:

- Mẹ em sáng sớm nay ra ngoài bày hàng, đến giờ vẫn chưa về, mẹ không có điện thoại, em, em... tìm không được mẹ, lúc này hỏi mấy đi bán hàng, họ nói hôm nay quản lý đô thị kiểm tra đột xuất, mẹ em bị họ đưa đi rồi, làm sao bây giờ, anh Lương... làm sao bây giờ anh Lương?

Đầu Lương Túc nổ ầm, dặn Trương Tần hai câu rồi chạy về tiệm mình dặn dò một tiếng, xong lấy áo khoác chạy đi, chạy được hai bước thì như nhớ ra gì đó, quay lại tiệm gom hết tiền mặt bán được hôm nay nhét vào người.

Cùng với màn đêm buông xuống nơi thành phố, tuyết bắt đầu rơi.

Những đứa trẻ mặc áo bông dày, xách mấy món quà nhỏ xinh có lẽ không biết, kỳ thực đêm giáng sinh cũng rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Thiếu niên đã trưởng thành thế nào

Chợ lớn ở trung tâm thành phố đã chuẩn bị xong đại chiến cho giáng sinh và năm mới sớm một hai tuần, đường xá rộng rãi đầy ánh đèn neon và âm nhạc, đám người nói nói cười cười bước qua, có những đôi tình nhân ăn mặc thời thượng, có dân công sở thành phố mặc âu phục cà vạt vội vã tan làm, sau đó nữa là tuyết bắt đầu rơi.

“Tiếng chuông vang ding ding” cao thấp và hương thơm đủ loại đồ ăn quyến rũ tỏa ra, rất lạnh, cũng rất náo nhiệt.

Lương Túc nhớ rất lâu rất lâu về trước, khi anh nói chuyện phiếm với thầy giáo, thầy giáo nói:

- Nhiều người ăn no mặc ấm đều thích mùa đông, nhưng thầy lại thà ngóng trông ngày hè... em nghĩ xem, mùa hè nhiều người vô gia cư đều có thể tùy tiện tìm gầm cầu tìm chút đồ ăn tạm bợ qua ngày, nhưng đến mùa đông thì những ngày ấy không dễ chịu nữa.

Lương Túc lao nhanh dọc đường, áo khoác chưa kịp gài nút tung bay vạt áo như đôi cánh rộng, anh chặn một chiếc taxi, báo chỗ mà Trương Tần nói với anh, tốc độ nói rất nhanh:

- Bác tài, giang hồ cấp cứu, phiền bác nhanh nhanh chút.

Tài xế taxi cười, chậm rãi nhìn anh qua gương chiếu hậu:

- Gấp gì chứ chàng trai, cậu gọi điện thoại cho con gái người ta là được, nhìn tuyết rơi kia, lái nhanh nguy hiểm lắm.

Lương Túc không lên tiếng, cau mày nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, một luồng hơi bạc phủ lên cửa sổ xe, chắn tầm mắt anh, chỉ có những đốm sáng chói mắt tình cờ xuyên thấu qua, để lại một lớp sáng mờ.

Anh mờ mịt nghĩ, ở đâu ra con gái người ta chứ...

Khi Lương Túc mở mìn xúống xe đã là sắp tan rồi, anh vội vàng trả tiền xe, đẩy cửa ra ngoài, thấy Trương Tần nắm chặt chiếc di động kiểu cũ trong tay, vừa run cầm cập vừa ngồi xồm bên đường. Gò má Trương Tần bị gió tây bắc thổi đỏ bừng, môi khô nứt.

Trước mặt anh là một sạp hàng cũ bị đập nát, búp bê nhỏ thủ công vụng về rơi vãi trên nền đất, một con gấu bông nhỏ bị lệch mắt lẫn tời dưới chân Lương Túc, anh dừng lại, cúi xuống nhặt lên, con thú nhỏ tròn xoe ngây thơ đáng yêu đầy bùn đất vô tội nhìn anh.

Người đi đường vội vã tới lui, không ai nhìn về phía bên này, Lương Túc không biết xuất phát từ tâm lý gì, ôm con gấu bông ấy vào lòng, anh nghĩ đi Trương chắc chán bán buôn không tốt, nơi vắng vẻ thế này, đồ bán lại xấu, đã thế còn bị quản lý đô thị bắt.

Sắp cuối năm, ngành nào cũng bắt đầu đợt càn quét cuối cùng, đôi khi người đã nghèo còn bị ông trời đổ vận xui bất nạt.

Anh nâng tấm bảng “ba tệ một cái” bị nghiêng lên, cời găng tay nhét vào ngực Trương Tần, kéo cậu dậy, hít hít mũi, giả vờ trấn định nói:

- Không sao, chắc chắn có cách mà, em đừng gấp.

Trương Tần vừa thấy anh là khóc, cậu vẫn chỉ là một thiếu niên học cấp ba, cậu nghĩ nếu cậu có cha, phải chăng lúc này cậu có thể gọi điện thoại cho cha, giao cho người lớn nghĩ cách?

Trước đây dù không có cha thì vẫn có anh trai, nhưng bây giờ anh trai nằm đó không nhúc nhích, như một người chết, cậu còn có thể hi vọng vào ai?

Lương Túc lại có cách gì đây? Nhưng bên cạnh là Trương Tần nước mắt lưng tròng, nước mũi lòng thông, hoang mang lo sợ, dù anh hết cách cũng phải trở nên có cách, anh ra về như không có gì xảy ra, đưa Trương Tần về nhà. Nhà họ Trương vẫn ở trong loại nhà đất kiểu xưa, nhìn từ xa, nó tồi tàn như lung lay sắp đổ.

Đẩy cửa bước vào, trong nhà lạnh như kẽ băng nứt, không có hơi ấm, chỉ có một bếp lò đen sì và một đồng than đá chất lượng kém.

Lương Túc xắn ống tay áo, bảo Trương Tần ngồi một bên, anh thì vụng về bỏ than đá vào bếp, anh chưa từng làm chuyện này, loay hoay nửa ngày trời mới nhóm được lửa, người ra đầy mồ hôi, anh muốn tự rót nước cho mình uống, nhưng vừa cầm cốc thủy tinh bên cạnh lên thì phát hiện nửa cốc nước bên trong đã kết thành vụn băng, lòng chợt cực kỳ ê ẩm.

Trương Tần ánh mắt vô hồn ngồi bên mép giường, ngược đầu chăm chú nhìn anh.

Lương Túc thở dài, cầm điện thoại của mình ra ngoài, vắt óc nghĩ đến đám người mà anh liên hệ lúc lo giấy tờ khi mới mở tiệm trà sữa. Anh co vai rứt cổ đi qua đi lại trong sân nhỏ chật chội, thở ra hơi lạnh, gọi điện thoại cho từng người từng người một mà anh có thể nhớ, hạ mình nói hết những lời hay, cầu xin nhờ vả.

Thời đại này, lúc nhỏ ai mà không được nuông chiều? Nhưng ai có thể không trưởng thành đây?

Người thiếu niên trước kia há mồm ngậm mồm là “ông đây, thằng oắt”, cầm một cục gạch là dám đánh nhau ăn thua đủ với từng đám lưu manh, cứ thế, trong khung cảnh mịt mờ tuyết trắng, đã trở thành mặt tái nhợt, vai co lại, miệng không ngừng nói những lời “ạ phiền anh... cảm ơn anh quá... dạ dạ, em biết...”.

Bị thói đòi dè xúống, cúi đầu.

Suốt nửa đêm, đến khi đèn hoa trong thành phố sắp tắt, Lương Túc mới gom góp chấp vá đủ tiền phạt. Lại tìm người nói lời hay, mãi đến sáng hôm sau mới cùng Trương Tần đón đi Trương ra, người phụ nữ tóc hoa râm rồi bởi, đôi mắt khóc sưng lên, ánh mắt mờ mịt thần thờ tuyệt vọng.

Lương Túc cắn răng, móc trên người ra một tấm thẻ ngân hàng __ trong đó cơ bản là toàn bộ số tiền tích góp được của ông chủ Lương hiện tại, bao gồm cả phí sinh hoạt nửa cuối năm. Anh tiện tay xé một trang giấy vở bài tập của Trương Tần xúống, viết mặt nĩa, lén nhét vào tay Trương Tần, dĩ Trương sẽ không chịu lấy.

Trương Tần cầm tấm thẻ ngân hàng kia, thực bị dọa, ngơ ngác:

- Anh... anh Lương..

Lương Túc “suyt” một tiếng, liếc cậu, nhỏ giọng nói:

- Im miệng, đừng để mẹ em biết, cầm đi, anh biết viện phí anh trai em sắp phải nộp rồi... còn phải mua máy sưởi điện cho nhà nữa, chỗ này có thể cho người ở sao?

Trương Tần lặng lẽ cúi đầu, nước mắt tí tách rơi, nức nở nói:

- Anh Lương, đời này đánh chết em cũng không quên được cái tốt của anh, sau này lên núi đao xúống biển lửa, chỉ cần anh nói một tiếng, em...

Lương Túc gỡ lên đầu cậu một cái:

- Em nghĩ anh buồn lậu ma túy à? Lại còn lên núi đao xúống biển lửa...

Anh nghĩ nghĩ rồi kéo áo Trương Tần không hề khách sáo lau khô vết bùn trên người con gấu bông bị lệch mắt, giro về phía cậu:

- Cái này cho anh.

Rồi xoay người rời đi.

Hôm sau, khi Liễu Dung còn ngái ngủ, ngậm bánh bao mua dưới lầu chạy cho kịp xe buýt thì thấy một người cúi đầu đứng ngay trạm, cô ra sức dụi mắt, cảm giác mình hoa mắt, hăm hồ nói:

- Ông chủ Lương, sáng sớm anh đứng đây làm gì? Hành vi nghệ thuật?

Lương Túc giẫm lên nền tuyết, hoạt động đôi chân đã sắp cứng tê rần, đôi tay đang khoanh lại giương ra, anh cười với cô, sau đó lấy từ trong lòng ra một con gấu bông lệch mắt ngu ngốc, đưa cho cô:

- Nè, quà.

Liễu Dung giật mình, được đối đãi tốt quá mà sợ, nhận lấy:

- Đây... là thưởng cuối năm cho cả năm làm việc không công sao?

Cô cau mày, nghiêng đầu vươn ngón tay khều khều mắt mũi xiêu vẹo của con gấu bông, thăm nghĩ tay nghề này thực quá kém, không phải tự anh may đó chứ?

Lương Túc chột hời hện, anh cảm thấy mình đúng là nảo tảo, một cô gái sao lại thích món đồ xấu đau xấu đớn như vậy chứ? Anh mất tự nhiên, đưa tay muốn giật con gấu bông đó về:

- Bỏ đi, đưa anh, hai ngày nữa bù cho em thứ khác...

Liễu Dung nhảy về sau một bước to, ôm chặt con gấu bông như thần giữ cửa, cảnh giác nhìn anh, rất có ý cho rồi đừng hòng đòi lại:

- Không được, khó khăn lắm mới có vật thật, muốn đòi lại à, không có cửa đâu!

Xe buýt kêu inh ỏi đến, Liễu Dung nhảy như thỏ lên xe, đứng ở cửa quay đầu làm mặt quỷ với anh rồi chui vào.

Lương Túc nhìn xe buýt rời đi mới đứng ở trạm xe không bóng người nở nụ cười, đút hai tay vào túi, về dọc theo con đường khi đến, lòng bỗng dưng ảm áp lạ kỳ, anh nghĩ, giáng sinh này, cũng có chuyện tốt xảy ra...

Sau sự kiện kéo giáng sinh, Liễu Dung thấp thỏm quan sát Cố Thanh Dương mấy ngày, mãi đến khi nghỉ Nguyên Đán cô cũng không nhìn ra vị lớp trưởng đại nhân thần kỳ này có chỗ nào không ổn, thế là cũng dần bình tĩnh lại, hoàn toàn xem như ngày đó Cố Thanh Dương bị động kinh.

Thường Lộ Vận xin nghỉ một mạch đến nghỉ Nguyên Đán, khổ cho Liễu Dung, sắp thi học kỳ, các thầy cô đương nhiên không chịu tha họ, bài thi bài tập phát tới tấp như tuyết rơi, Liễu Dung ba chân bốn cẳng chép hết ra hai bản, lại còn phải kiểm tra một lượt, sợ mình chép sai rồi mới kẹp lại, thu dọn đồ đạc.

Chờ cô chậm chạp như ốc sên thu dọn xong, trong lớp đã không còn nhiều người. Liễu Dung nghe vua ngoại ngữ Vương Bích Dao bên cạnh chột nhìn chăm chăm ra cửa, nói một câu rõ ràng:

- Tiện nhân!

Liễu Dung ngẩng đầu, thấy Thẩm Bạch Hề nơi cửa lớp đang lôi kéo một nam sinh lớp khác chuyện trò vui vẻ, Liễu Dung đang cảm thấy nam sinh kia trông khá quen liền kinh ngạc thấy mười đầu ngón tay nhọn của Vương Bích Dao lại bẻ gãy một cây bút bi nhựa, sau đó cô ấy nắm mạnh túi của mình, không thèm nhìn hai người ở cửa, xông ra.

Liễu Dung ưu tư nhìn hai nửa cây bút dưới sàn, phát hiện Vương Bích Dao tiểu thư bình thường ngay cả nắp chai nước cũng phải nhờ người khác vặn giúp kỳ thực là một cao thủ nội công thâm tàng bất lộ. Đúng lúc Triệu Bản Bản trực nhật, cô ấy vừa cầm chổi quét thì thể bút bi vừa nhỏ giọng cung cấp thông tin:

- Đó là bạn trai của Vương Bích Dao.

Nói xong, Triệu Bản Bản nhún nhún vai, giống như bày tỏ tiếc nuối cho mối quan hệ lộn xộn giữa họ, sau đó mảy nhẹ nhàng nhướng lên, lộ vẻ mặt như cười như không, cổ ý thờ dài:

- Rồi.

Liễu Dung cảm giác mình hoàn toàn như người trên trời rơi xuống, cô không biết, khi nghỉ Nguyên Đán trở về, chiến tranh giữa ba đại mỹ nữ trong lớp cuối cùng bùng nổ.

Quyển 2 - Chương 29: Dân chủ và chiến tranh

Trường trung học số 1 không lớn, cả tầng trệt chỉ có hai nhà vệ sinh, một cho học sinh và một cho giáo viên, bình thường có nhân viên vệ sinh lau dọn nhưng có một quy luật bất thành văn là nhân viên vệ sinh chỉ phụ trách vệ sinh mặt đất chứ không vệ sinh mặt tường___thế là từ vách tường bồn rửa tay đến cửa gỗ các ngăn vệ sinh đã tạo thành một nền tảng giao lưu văn hóa đặc thù.

Thường xuyên có những tờ giấy nhỏ xuất hiện, chẳng hạn như: “Thứ ba trước mình làm mất một cây bút máy trong hành lang, nó màu xanh lam nạm kim cương giả, có ý nghĩa kỷ niệm, xin người hảo tâm nhặt được trả về, ắt có hậu tạ.”

Hoặc “Bán lẻ quyền đề thi thử của 16 tỉnh trong nước, giảm giá 30%, ai muốn mua thì liên hệ XXXX, hạn chót chủ nhật tuần này, quá hạn không nhận.”

Thái quá, có lần còn thấy “XX lớp XX nhờ mình thông báo với đồng đảng nữ đồng bào là muốn tìm bạn trăm năm, yêu cầu vóc dáng cân đối ngũ quan đoan chính, tính cách phóng khoáng, biết chơi biết quậy, ai muốn thì liên hệ số điện thoại XXXX.” Cái tin “tìm bạn trăm năm” này còn rất thất đức dán trong ngăn nhỏ, bên dưới bài thơ của một nữ thi nhân đa sầu đa cảm ca ngợi nỗi cô đơn, vô cùng bổ sung nhau.

Cửa ngăn nhỏ đóng lại, người tới lui ra vào, không ai biết những lời bên trong do ai viết, dần dà, khu dư luận rề rề vô trách nhiệm này phát triển lớn mạnh___núi cao có tiền, nước sâu có rồng, nơi rộng lớn ắt có tin thị phi.

Ngày hôm đó, cuối cùng một tin thị phi đột nhiên xuất hiện, mở ra một trang gió tanh mưa máu trong chốn giang hồ.

Hết giờ thể dục, Liễu Dung và Thường Lộ Vận bệnh nặng mới khỏi bực kín mít xếp hàng dài vào nhà vệ sinh như thường lệ thì cảm thấy bầu không khí có gì đó sai sai, cả đám người vây quanh một ngăn nhỏ mở cửa chỉ chỗ xì xào bàn tán.

Liễu Dung và Thường Lộ Vận ngẩng đầu nhìn, phát hiện phía sau cửa gỗ ngăn riêng có chữ viết bằng viết ký tên: “Tết Tây đã qua, Tết ta sắp tới, đề cử nữ sinh đề tiện nhất năm nay: Thẩm Bạch Hề lớp 11/7! Lý do đề cử: một, chuyên thích đánh nam sinh, quanh năm lạnh nhạt với bạn học nữ, trừ phi có việc muốn nhờ, đôi mắt trắng trợn tới vậy chỉ duy nhất một mình á ở trường trung học số 1 này thôi. Hai, chuyên thích đánh nam sinh có bạn gái, thích đào góc tường người ta, đề tiện vô địch! Ba, ghi rõ giá cả, ai tới cũng được, người viết còn có thể nói gì? Thịt của nhị sư huynh (1) còn đáng tiền hơn á...”

(1) Nhị sư huynh: tức Trư Bát Giới, ám chỉ heo.

Bên dưới còn có lời bình là một chuỗi dấu chấm than, Thường Lộ Vận cầm nín hồi lâu, chợt hỏi:

- Đây là “cảm động Trung Quốc” phiên bản nhái sao?

Xét thấy nữ sinh cả lớp khi giải quyết vấn đề quốc kế dân sinh đều phải đến một nơi tập trung như thế, nên chuyện này nhanh chóng lan truyền, các tin thị phi bắt đầu nối tiếp vô hạn.

Danh sách bị đề cử càng lúc càng dài, nội dung tiết lộ càng lúc càng thu hút ánh nhìn người khác, lời đồn đại nổi lên bốn phía, vùng nước bị khuấy đục ngầu, tất cả chân tướng đều là mây bay, nào là “luận giá thị trường chân thực của Thẩm Bạch Hề lớp 11/7” “chuyện không thể không kể giữa đại mỹ nữ Vương Bích Dao lớp 11/7 và học sinh năng khiếu thể dục”.

Sau đó ngọn lửa chiến tranh lan tràn ra cả lớp, các loại tin tức lần lượt được tung ra như “hoa khôi lớp 11/1 ban xã hội đi thuê phòng bị thầy chủ nhiệm bắt được, cầm tiền đề xuống” “hai đại mỹ nữ lớp 11/6 vì ai mà trở mặt, không chết không thôi”, dù sao chỉ quẹt vài nét bút, môi trên dựng môi dưới, không ảnh không chân tướng, không cần chịu trách nhiệm ngôn luận...

Sau đó dưới cùng không biết là chuyện tốt của ai, vẽ một thùng phiếu, mỗi người vào gian này đều có thể bỏ phiếu, thông qua phương thức bầu cử dân chủ, bình chọn ra giải đề tiện nhất năm rồi cuộc rơi vào nhà ai.

Thế là càng náo nhiệt, một mặt tường vẽ đầy phiếu, bên trên dán một lớp giấy, lại vẽ đầy, lại dán... người trên đầu sóng ngọn gió đều là mấy mỹ nữ khá kiều căng hồng hách, sau đó toàn dân đều ôm tâm thái tham dự hoặc vây xem.

Đây chính là dân chủ, đây chính là sức hấp dẫn của thời đại thông tin, Liễu Dung cảm thấy tài liệu đọc trong nhà vệ sinh trường trung học số 1 còn thú vị hơn nhiều các tạp chí như “Tri âm” “Hội chuyện kể”. Ngay cả một bộ phận nam sinh nhiều chuyện cũng muốn vây xem, ruột gan nhộn nhạo, không tiếc mạo hiểm bị xem là lưu manh, quỳ cầu xin nữ sinh có quan hệ tốt dùng điện thoại di động chụp lại phát sóng trực tiếp.

Cuối cùng có một ngày, di lao công thực nhìn không nổi nữa, xối nước xuống lau sạch sẽ. Sau đó cửa phòng vệ sinh dán thông báo chính thức___cầm dán giấy, viết vẽ linh tinh trên tường nơi công cộng.

Giải đấu bình phẩm bị ép buộc đình chỉ.

Sau đó kỳ thi học kỳ cũng tới, thi xong môn cuối cùng, bọn trẻ bị chia ra các phòng thi quay về lớp mình thu dọn đồ đạc, chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi hai ngày, đợi qua Tết lấy phiếu điểm, các giáo viên sớm đã ôm bài thi rồi đi, toàn trường rơi vào trạng thái thả lỏng, thả lỏng lại thả ra chuyện.

Cửa lớp 11/7 vang lên một tiếng thét chói tai:

- Mình ác độc? Cậu nói lại lần nữa xem!

Lớp vừa thi xong, thả lỏng ồn ào hỗn loạn, tiếng động gì cũng có, decibel (2) rất lớn, nhưng tiếng thét này của cô ấy át âm thanh của tất cả mọi người, lớp 11/7 yên tĩnh trong khoảnh khắc, mọi người đều ấn ý nhìn về phía cửa, thấy Vương Bích Dao quay lưng lại cửa, đang lớn tiếng rống một nam sinh.

(2) Decibel (dB): đơn vị đo cường độ âm.

Liễu Dung nhớ ra, nam sinh xui xẻo này chính là bạn trai trong truyền thuyết của Vương Bích Dao, cô bỗng dưng nhớ tới mẹ của Hồ Điệp, liền đưa ra một kết luận, thất thố là xấu xí, bất kể cô gái này hoa nhường nguyệt thẹn chìm sa cá lặn cỡ nào, trang điểm như Audrey Hepburn Marilyn Monroe ra sao, khi cô ấy găm thét nơi công cộng thì tuyệt đối không phải là phong cảnh.

Bạn trai Vương Bích Dao đưa tay kéo cô ấy, nhỏ giọng nói:

- Tội mình đừng nói ở đây, đổi nơi khác...

Vương Bích Dao hất tay cậu ta ra, mắt mở to rất có phong vận:

- Nói ở đây! Cậu nói rõ cho mình, có lời gì mà không thể cho người ta biết?

Nam sinh bị cả lớp nhìn như vậy, đầu tiên sắc mặt chuyển sang đỏ rồi lại chuyển sang trắng, sau đó chuyển sang đen, cuối cùng không chịu nổi nữa, nhìn Vương Bích Dao rồi tức giận dùng dùng vung tay áo bỏ đi. Vương Bích Dao đứng ở cửa một hồi, xoay người đá một cú mở tung cửa phòng học, cúi đầu, không nhìn ai cả, hùng hùng hổ hổ xông vào lớp, dùng sức xách cặp lên, không chú ý tới dây khóa cặp chưa kéo nên bài tập bài thi rơi ra đầy đất.

Cô ấy giận dữ ném cả cái cặp xuống đất, sau đó sai bước đi nhanh thẳng đến chỗ Thẩm Bạch Hề.

Thẩm Bạch Hề đang ngồi ở chỗ ngồi xem trò vui, nào ngờ Vương Bích Dao đột nhiên quay đầu đằng đằng sát khí bước qua, không nói hai lời, từ trên cao xuống cho cô ấy một bạt tai chát chúa, lại thành công khiến những tiếng xì xào bàn tán trong lớp im bật.

Như vậy đã chuyển thành mâu thuẫn nội bộ nhân dân, lớp trưởng Cố Thanh Dương cuối cùng không thể giả chết nữa, trước khi tình thế phát triển nghiêm trọng hơn, cậu vội bước tới, tách hai cô gái ra, về mặt bắt đắc dĩ kéo Vương Bích Dao ra, nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Làm gì thế, đều là bạn học cả mà...

Vương Bích Dao nhìn cậu, túm lấy vai cậu, chen một cái tay qua cậu, chỉ vào Thẩm Bạch Hề nói:

- Mày chờ đấy, đừng đắc ý, chờ rồi xem.

Thẩm Bạch Hề che mặt, bạn cùng bàn cô ấy vội lấy một chiếc khăn ướt đưa cho cô ấy lau mặt, Thẩm Bạch Hề tỉnh bơ nhận lấy, sau đó nở nụ cười sâu xa với Vương Bích Dao, rồi lại cảm lấy đồ đạc của mình như người không liên quan, xuống sân khấu dưới cái nhìn của cả lớp.

Vành mắt Vương Bích Dao đỏ ừng nhưng vẫn găng mở to mắt, quạt cường không cho nước mắt rơi, hung hăng cầm cặp sách của mình lên, mặc kệ đồ đạc rơi, đẩy cửa đi ra ngoài.

Triệu Bản Bản đã thờ ơ xong, biết tới lúc lớp phó là mình thể hiện, bèn thờ dài, ngồi xổm xuống cùng Cố Thanh Dương nhặt đồ của Vương Bích Dao làm rơi, cẩn thận thu dọn xong xuôi thì nhìn cả lớp với biểu cảm lo nước thương dân, nhẹ nhàng nói:

- Các bạn có ai ở gần nhà Vương Bích Dao không? Có thể đưa đồ đạc về nhà cho bạn ấy không?

Về mặt và ngữ điệu đều hoàn toàn đúng chỗ, đúng là “Thâm cung nội chiến” rành rành trước mắt ____ Liễu Dung vô thức sờ mặt mình, cùng Thường Lộ Vận nhìn nhau, lòng ưu tư đang hoảng về nhà nghỉ đông.

Tư liệu nội bộ trận chiến tranh giành quyền lực này cũng như đầu đuôi câu chuyện mãi đến khi họ tốt nghiệp trung học vẫn còn là bí mật. Thậm chí trong cú điểm nhỏ là tiệm trà sữa của ông chủ Lương, Liễu Dung kể với Lương Tuyết, ngay cả Lương đại mãnh nhân thấy nhiều hiệu rộng cũng nghe đến sững sờ, tâm tắc kỳ lạ.

Có điều thời gian các cô tám chuyện người khác cũng không nhiều, vì các cô nhanh chóng phát hiện, ông chủ Lương như mất dính tiền, sau khi mở tiệm là quay lại nghề cũ giúp người ta luyện cấp chơi game, không chỉ vậy, tiệm trà sữa thậm chí còn bắt đầu phục vụ điểm tâm, mỗi ngày kinh doanh từ lúc 5 giờ kém 10 phút, rất có ý muốn làm liên tục 24 giờ.

Mỗi lần thấy anh sau khi vác hai vành mắt đen lớn liều mạng kiếm tiền mà tay còn cầm quyển “Phương pháp đầu tư” cau mày nghiên cứu, Lương Tuyết đều không kiềm được nghi ngờ người anh trai này của mình bị tẩu hỏa nhập ma, muốn tiền muốn tới điên rồi.

Từ sau khi Lương Túc thi đậu đại học, ân oán tình thù giữa bà nội Lương và mẹ Lương Túc cũng theo đó mà xóa bỏ, quan hệ hai nhà thân thiết hơn nhiều, thoạt trông thật có chút giống thân thích, Lương Tuyết nắm lấy cơ hội, lén lút nói với bác gái cả của cô một tiếng, mẹ Lương Túc cũng thấy lạ, bèn bóng gió hỏi anh:

- Có phải con hết tiền không? Hết tiền sao không nói?

Nhưng đều bị ông chủ Lương cười ha ha, ra dáng nhà giàu thô thiển bỏ qua ____ anh cố chấp cho rằng, mình đã trưởng thành, là đàn ông đàn ang còn vò tiền cha mẹ thì ra cái giống gì?

Thế là trong mắt ông chủ Lương, đa phần sinh viên đại học đều không ra cái giống gì. Người khác ở trong trường cả ngày, xem việc học là chủ yếu, muốn có thành tích tốt, muốn tham gia công tác sinh viên, muốn tranh học bổng, tuy không kiếm được tiền nhưng nhiệm vụ cũng rất nặng nề.

Trong lòng Lương Túc biết, mình lên đại học có ba phần là ăn may, tiếp tục thi cao học thi chuyên sâu gì gì đó đều chẳng dính líu đến anh, anh biết rõ mình không có năng lực đó, cũng không cảm thấy hứng thú, đại học đối với anh mà nói chỉ là một cánh cửa thông tới con đường rộng rãi hơn thôi, hoặc là một loại tiền vốn, hết như tiền vốn của tiệm anh.

Anh muốn chính quy hóa tiệm của mình, hiện loại tiệm nhỏ ven đường này có thể kiếm chút tiền sống tạm, nhưng muốn có lợi nhuận thì phải có quy mô, làm nhỏ lẻ là không được. Nhưng anh mới có tí vốn thì nhà họ Trương xảy ra chuyện, anh bèn buông tay đưa số tiền ấy ra. Anh chỉ có thể phán đấu bất kể ngày đêm suốt kỳ nghỉ đông, ngày cả nằm mơ cũng đều là tiền, cuối cùng vào lúc khai giảng, tiền trong tài khoản của anh lại bắt đầu sung túc.

Ngay lúc ông chủ Lương vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhận được một cú điện thoại của cha khiến đầu anh như nổ tung:

- Mau mau tới... bệnh viện, bà nội con sắp không xong rồi...

Anh lại có tiền à? Tốt quá, chuyện lại tới nữa nè ____

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Người có bi hoan ly hợp

Một trong những chuyện bi ai nhất thế gian phải chăng là con người biết hối hận, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, con muốn nuôi mà người thân chẳng đợi, nhưng không ai có thể thoát khỏi sinh lão bệnh tử.

Lúc Lương Túc chạy tới bệnh viện, thấy cha anh - người mà cả đời nói năng ngọt xót, người đầy mùi chợ búa nhưng không sửa được bản tính gia trưởng - đang ngồi chồm hổm trên nền đất, sững sờ nhìn chằm chằm góc tường, mắt đỏ lên; mẹ anh ở bên cạnh nhìn ông, muốn khuyên lại không dám khuyên, thực muốn vò đầu bứt tóc, bất kể bác sĩ đi ngang qua là bác sĩ nam khoa, phụ khoa hay nhi khoa, chỉ cần mặc áo blouse trắng là sẽ bị bà chặn lại hỏi han một phen.

Người bệnh cuống lên, sẽ chạy chữa loạn xạ.

Lương Túc chưa kịp lên tiếng thì nghe phía sau có tiếng “a a” quen thuộc, anh quay đầu, thấy Lương Tuyết đang vát và diu người cha vừa cầm vừa tàn tật của mình đi về phía bệnh viện.

Lương Túc vội xoay người lại, đón lấy chú hai mình từ tay Lương Tuyết, tròng cô ấy, nhỏ giọng quở mắng:

- Em đưa cha em đến làm gì, lỡ chú bị va đập vào đầu...

Người chú này của anh ngay cả gậy cũng không kịp cầm đi, dùng sức đưa tay vói về phía cha Lương Túc, miệng kêu “a a”, cha Lương Túc không phản ứng, mẹ Lương Túc bước tới, chỉ chỉ đầu mình, nhỏ giọng nói:

- Chị nghe nói bà cụ bây giờ được đẩy vào phòng cấp cứu rồi...

Chú hai cầm lao về trước, không biết chú lấy đâu ra sức lớn đến thế, đẩy một chàng trai to xác như Lương Túc qua một bên, sau đó quỳ “phịch” xuống, đôi tay xoắn ôm lại, đầu tiên là chấp tay với mẹ Lương Túc, mẹ Lương Túc vừa luôn miệng nói “mau đứng lên, như vậy ra cái gì” vừa đưa tay kéo chú, nhưng bà chỉ là một người phụ nữ nhỏ gầy, sao mà kéo được?

Chú cầm vùng thoát khỏi tay bà, đập đầu côm cốp xuống nền, âm thanh vang vọng khiến người đi ngang qua đều nhìn sang.

Thế giới này quá bất công với chú, cướp đi tiếng nói của chú, còn cướp đi cơ thể chú, người yêu chú, gia đình chú, bây giờ ngay cả người mẹ tóc bạc phơ của chú cũng cướp mất, chú còn có thể hi vọng vào ai?

Chú không thể hi vọng vào ai, chỉ có thể theo thói quen, dùng tư thái thấp kém nhất, quỳ xuống cầu xin.

Mẹ Lương Túc cuống lên, cũng quỳ xuống:

- Chú em, chị nói này, chị dâu đây hồ đồ, cả đời không hợp với bà cụ, nhưng chị cũng là người, cũng có tính người, bà ấy là mẹ của chồng chị, nếu bà ấy thực xảy ra chuyện, chị có thể mặc kệ sao? Nếu chưa được thì chúng ta đập nồi bán sắt cũng phải chữa, có biện pháp nào là dùng cho bằng hết, nếu thật...

Ngũ quan bà hơi vặn vẹo, hình như muốn khóc, nhưng liều mạng nhịn được __ bà còn phải dành sức để kéo chú câm không ngừng đập đầu này.

Cha Lương Túc ngồi xồm ở góc tường chọt phát ra tiếng nức nở khàn khàn, dường như bị vợ và em trai làm xúc động dây thần kinh nào đó, chọt gào khóc toáng lên, vừa khóc vừa dùng tay đập mạnh vào đầu mình.

Mất ông đục ngầu, khóc như đất rung núi lở, người ta nói nam nhi không dễ rơi lệ, ông vừa khóc là tựa như khóc trôi cả cuộc đời mười năm của mình, tan nát tâm can, miệng hăm hồ nói:

- Mẹ đáng thương... mẹ đáng thương quá! Con đúng là mọe nó bất hiếu mà, trước đây con làm gì chứ, con...

Lương Tuyết cúi đầu rất thấp, cứ như không nhìn họ khóc thì bản thân sẽ không khổ sở vậy.

Gia đình từ trước tới nay luôn không dứt mùi thuốc súng ấy, cuối cùng vào lúc này lại đoàn kết chưa từng có, nhưng chỉ mấy người này đoàn kết thì có ích chi đây? Cổ nhân nói, huynh đệ đồng lòng không gì không thắng, nhưng sức mạnh của đồng lòng khi đối đầu với bánh xe vận mệnh to lớn vô hình cũng chỉ có thể là châu chấu đá xe.

Bà cụ Lương không thể tỉnh lại nữa __ mùa đông năm ấy, bà nhắm mắt lia trần, hết như ngủ thiếp đi.

Lúc còn sống, bà như một sợi dây đàn kéo căng, như đạn pháo chuẩn bị nổ tung bất cứ lúc nào, nhưng khi ngày cuối cùng ấy đến, bà lại đặc biệt bình lặng, không chút tiếng động, cứ thế biến thành pháo lép.

Đúng là một kết cục khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Tiếp theo là thu dọn đồ của bà cụ, mua áo liệm, giấy hình người, tổ chức tang lễ.

Mùa xuân năm đó đặc biệt lạnh, tựa như thành phố này cũng gặp đải ngộ giống Ngọc Môn Quan vậy, gió xuân quên đến, cơn gió lạnh khô khốc thổi lên mặt người, cuốn khúc nhạc tang âm u nặng trĩu vào bầu trời trắng xám.

Lương Tuyết lặng lẽ ngồi một bên, lau ánh của bà nội hết lần này tới lần khác như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, lòng mê man mờ mịt __ cái nhà này, không còn bà nội thì còn lại gì đây? Một cô bé vị thành niên vẫn còn đang đi học, một người cha căm tàn tật kêu trời trời chẳng biết, kêu đất đất chẳng hay.

Mẹ Lương Túc đi tới, nhìn cô, cắn răng, móc trong túi ra một xấp nhân dân tệ, không nói lời nào, nhét cho Lương Tuyết, Lương Tuyết ngẩng đầu, há miệng, mẹ Lương Túc như hạ quyết tâm rất lớn, cắn răng nói:

- Sau này không có tiền thì nói với bác gái, nhiều thì bác không có...

Hình như bà cảm thấy nửa câu sau của mình không ổn, bèn ngượng ngùng ngậm miệng, lúng túng đứng một bên, Lương Tuyết đưa tay ôm lấy eo bà, vùi mặt vào lòng bà, mẹ Lương Túc thực hơi được chiều mà sợ, hồi lâu mới đưa tay dè dặt đặt lên tóc cô.

Một bên khác, Lương Túc cảm sở tiết kiệm lên nhét cho người chú câm của anh, chú câm mở to mắt, liên tục xua tay không cần, dù khó khăn đến đâu đi nữa, trong mắt chú, Lương Túc vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Lương Túc đặt sở tiết kiệm lên bàn, ngồi trên ghế sofa cũ bên cạnh, khom người, hai tay nắm lấy nhau đặt ngang trên đầu gối, suy nghĩ hồi lâu mới nói:

- Chú hai, con có tiền...

Anh chưa nói hết câu, chú câm lại bắt đầu quơ tay lắc đầu, Lương Túc khẽ cười, nhỏ giọng nói:

- Chú hai, chú đừng bướng nữa, cô nhóc nhà chú là loại nào, chú còn không biết sao? Bà nội mất rồi, tiền trợ cấp một tháng của chú chỉ đủ mua một chai giấm thì đủ làm gì? Chú có tin là ngày mai nó dám lên trường xin thôi học, chạy ra ngoài làm việc không?

Chú câm không lên tiếng, mắt chớp chớp, môi xệ xuống, lòng suy nghĩ, ngay cả con gái mình cũng không chăm sóc được còn đáng mặt nam nhi sao? Xứng cho con bé gọi mình một tiếng cha sao?

Chú nhìn cơ thể mình, cảm thấy vừa đáng cười vừa đáng thương, hể có một chút cách nào, chú nghĩ, một chút xiu xiu thôi...

Lương Túc thở dài, nói tiếp:

- Con người mẹ con ì à ì ạch cả đời, bảo mẹ bỏ tiền ra chẳng khác nào bảo mẹ cắt thịt tim gan của mình, vả lại mẹ và cha năng lực có hạn, của cải rành rành ra đó, nhiều quá cũng không có...

Chú cảm “a a” ngắt lời anh, ra đầu đọc sách, Lương Túc nói:

- Được rồi, chú, con mới bao nhiêu tuổi chứ? Mọi người lúc nhỏ chịu nào là thiên tai, lên núi xuống ruộng, khổ gì cũng chịu hết, còn con làm gì đâu... trù đánh nhau thì không học được cái gì ra hồn cả.

Anh cười tự giễu, thò tay vào ngực, phát hiện thuốc lá đã hút hết từ lâu nhưng luôn không nở mua, cảm thấy hơi nghiện liền liếm liếm môi, nói tiếp:

- Nếu không để con làm chút gì đó thì tương lai chẳng phải sẽ nuôi thành một đại thiếu gia sao?

Chú cảm không lên tiếng_____ thời đại này, đa số bọn trẻ đều là công chúa thiếu gia, sao đến nhà chúng ta lại không được chứ?

Từ ánh mắt ưu thương của chú, Lương Túc nhìn ra được áp lực tâm lý rất lớn, bèn đứng dậy, nhỏ giọng nói:

- Chú đừng sốt ruột, còn có con mà... à, đúng rồi, nếu Lương Tuyết hỏi, chú cứ nói là tiền cha mẹ con cho, đừng nói là con cho, nó chê con cùng thể hệ với nó, chắc chắn sẽ không lấy.

Sau đó anh xoay người đi ra ngoài, tới cửa lại không yên tâm quay đầu dặn dò lần nữa:

- Tuyết đừng nói nha chú!

Anh vén rèm cửa bước ra, chú cảm lạnh lẽo rơi nước mắt.

Tương đối mà nói, cuộc sống của Liễu Dung bình lặng hơn nhà họ Lương nước sôi lửa bỏng nhiều lắm. Theo gió đông và sắc xuân khoan thai đến muộn, mùi thi đại học cũng bắt đầu dần nồng đậm, các học sinh lớp 12 trên lầu bắt đầu quen bước đi vội vã, sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị, trên mặt là vành mắt đen thiếu ngủ, đầu đầu cũng có thể nghe thấy mấy chữ như “thi thử” “xếp hạng”.

Trường trung học số 1 là trường được miễn thi tốt nghiệp toàn quốc, chương trình học ban xã hội chỉ có một kỳ thi mang ý nghĩa cuối khóa, sau đó các giáo viên ban xã hội liền không quan tâm nữa, về cơ bản là không muốn lãng phí thời gian của ban tự nhiên, kỳ thi giữa kỳ cuối kỳ bắt đầu mô phỏng theo mẫu đề thi đại học, các môn đều đã đến trình độ lớp 12_____ vì để dành ra một năm kế tiếp chuẩn bị thi đại học.

Thần thoại luôn tiến bộ của Thường Lộ Vận cuối cùng chững lại, kỳ thi cuối kỳ trước, xếp hạng của cô lần đầu tiên tụt hai hạng, bài kiểm tra tháng trước đó lên một hạng, bài thi giữa kỳ này lại tụt trở về, kẹt ở hạng mười mấy, không tiến nữa_____ thứ hạng này tương đối lúng túng, nếu cô cứ mãi ở đó đồng nghĩa sẽ vô duyên với trường đại học tốt, nhưng học trường đại học bình thường thì lại thấy thiệt thòi, cứ lằng nhằng như thế.

Mùa xuân năm nay mưa nhiều, ngày nào trời cũng âm u, gần giống mùa mưa phùn của Giang Nam, khiến tâm trạng người ta cũng càng lúc càng ngột ngạt. Liễu Dung cảm thấy hình như Thường Lộ Vận trở nên trầm mặc hơn_____ nhiều lần làm sai bài tập, điểm số cứ lên lên xuống xuống_____ nhưng mỗi lần cô cảm thấy tâm trạng Thường Lộ Vận không tốt, thử trò chuyện với cô ấy thì cô ấy đáp lại vô cùng bình thường.

Nghe nói giảm béo sẽ có thời kỳ bão hòa, học tập cũng vậy sao?

Tan tiết toán, bài tập hôm qua phát ra, Thường Lộ Vận sai 6/15 bài, cô ấy dùng cả tiết tự học để chép lại bài sửa, sau đó nghiêm túc làm bài tập hôm nay, ngày mai phát bài, cô ấy vẫn cứ sai 6 bài không nhiều không ít, thầy giáo dùng viết đỏ viết mấy chữ to: “Suy xét kỹ lưỡng, đừng nghĩ đương nhiên”.

Thường Lộ Vận nghiêm túc mượn vở bài tập của Liễu Dung, lặng lẽ sửa lại, trước khi nộp lại lần nữa, cô ấy dùng chữ nhỏ viết bên dưới: “Xin lỗi thầy, em sẽ chăm chỉ hơn ạ.”

Bóng cô ấy nằm trên bàn hơi to so với con gái thông thường, một nhúm tóc buông lơi, toàn thân như một tòa núi nhỏ sừng sững bất động, nỗ lực, thất bại, tiếp tục nỗ lực, vẫn thất bại, lại không từ bỏ nỗ lực, thất bại 99 lần, lần thứ 100 vẫn không từ bỏ...

“Thân em như cọng cỏ lau, Tuy mềm nhưng lại xiết bao vững bền, Chàng là đá tảng chàng ơi, Mặc đời xô đẩy không đời không suy.” (1)

(1) Trích “Khổng tước đông nam phi” (Chim công bay về đông nam), còn có tên là “Cổ thi vị Tiêu Trọng Khanh thê tác” (Thơ cổ sáng tác vì vợ Tiêu Trọng Khanh), tác giả khuyết danh, câu thơ phỏng dịch từ bản dịch nghĩa của baidu, nguyên văn: “Bồ vi nhĩ như ti, Bàn thạch vô chuyển di.”

Tháng sáu năm nay, sau khi tập thể lớp Liễu Dung – lớp tiên tiến – thu dọn xong phòng thi lớp mình thì bị giữ lại thu dọn phòng thi cho lớp 12 hiện tại, sau mấy ngày thi thử đại học, họ cũng sẽ dọn vào lớp này.

Cố Thanh Dương ở bên cạnh lớp, thông báo:

- Các bạn chú ý, các bạn lớp 11/7 chú ý, chú ý kiểm tra, phòng thi đại học không cho phép để lại bất kỳ chữ viết nào, xin lau sạch bảng đen trước sau và toàn bộ chữ trên tường, bàn dư thì gom ra hành lang, cũng dọn hết cây cối trong lớp ra, lát nữa thống nhất đưa đến phòng giáo vụ, các bạn chú ý...

Đây chính là chiến trường, Liễu Dung nhìn xuyên qua cửa sổ, thấy thỉnh thoảng có vài đàn anh đàn chị nhàn hạ thoải mái chụp ảnh với sân trường, cô chợt nhận ra, vào lúc này sang năm, sẽ thành họ đi tới chiến trường này.

Bạn đang đọc truyện Mười Lăm Năm được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 31: Đầu hạ

Lương Tuyết đến làm việc trong tiệm của anh trai, ý định ban đầu của cô là ra ngoài tìm việc nhưng bị cả nhà từ trên xuống dưới bác bỏ, bác cả cô nói:

- Con bé này, lớp 12 rồi còn lộn xộn cái gì? Sau này những ngày kiếm tiền còn nhiều lắm, muốn tìm công việc thì tới chỗ anh trai kia, nó đảm thiếu một xu tiền lương nào thì ông đây đánh bầm dập nó!

Lương Túc giao hẹn với cô, bữa trưa phải ăn trong tiệm, nếu không sẽ trừ lương, thời gian ở tiệm mỗi ngày không được quá một tiếng, ngày nghỉ lễ không được quá sáu tiếng, mà phải ngoài giờ học, nếu không sẽ trừ lương, ông chủ cho gì cũng phải lấy, nếu không sẽ trừ lương.

Thật có thể nói là điều khoản quan tâm bá đạo nhất thế giới, Lương Tuyết cứ thế trở thành nhân viên trong tiệm của Lương Túc.

Vào ngày nghỉ lễ 1/5, Liễu Dung mới tỉnh còn nghe chuyện nhà Lương Tuyết ____ Lương Tuyết đáng ghét nhất ở điểm này, chuyện gì cũng giấu giấu giếm giếm, cứ như trời sập xuống thì một mình cô ấy cũng có thể chống lên, như chuyện cô ấy không làm được thì nhờ người khác giúp cũng vô dụng vậy, cả ngày giả xấu xa.

Kỳ nghỉ thi đại học, trước tiên Liễu Dung để đồng bài thi cao như núi qua một bên, cô, Thường Lộ Vận và Hồ Diệp cúp buổi huấn luyện chạy tới tiệm tạp hóa hoạt hình (1) ở cổng trường nghệ thuật lấy đồng đồ cosplay đã đặt trước đó mấy ngày __ thứ này tốn tiền dã man, ba người các cô đã phải bỏ không ít tiền túi riêng cho nó, còn phải nhịn ăn hơn một tháng mới gom đủ tiền, xong vục chạy như một làn khói tới tiệm của Lương Túc vào sáng sớm.

(1) Tiệm tạp hóa hoạt hình (Animation peripheral shop): tiệm bán các món đồ về hoạt hình: mô hình thủ công, trang sức, trang phục, đồ vật trong phim hoạt hình, nơi chụp ảnh hoạt hình...

Lương Túc vừa ngẩng đầu thì thấy ba con yêu ma quỷ quái màu mè hoa hoét, làm anh sợ hết hồn ngay tại chỗ, tự cảm thấy mình bị tụt hậu thời đại, xem không hiểu hành vi nghệ thuật của bọn trẻ bây giờ.

Liễu Dung đeo tai mèo mà cô ngóng trông đã lâu, thế phải làm lolita cho bằng được. Ba người nhe nanh múa vuốt bỏ nhào về Lương Tuyết, Lương Tuyết lập tức sinh ra cảm giác nguy hiểm khó nói, bỏ mồn đồ trong tay định chạy, bị Thường Lộ Vận chặn ngay cửa, lại bị Liễu Dung và Hồ Diệp bắt về, áp giải vào phòng nhỏ phía sau, khoác cho cô ấy bộ đồ thủy thủ, trên đầu còn đội mũ bóng chày. Cô ấy vốn vừa ốm vừa cao, đường nét ngũ quan rõ ràng, ăn mặc như thế đúng là hơi giống các cô gái xinh đẹp trung tính trong manga.

Lương Túc ở bên cạnh nhìn mà vui lây, sau đó bất hạnh phát hiện, Liễu Dung lòi từ trong cái ba lô to của cô nàng ra một cái bọc nhỏ, ngược mặt nhe răng cười với anh, anh lập tức cảm thấy sau lưng toát lên luồng hơi lạnh, linh cảm không lành, tiếc rằng không còn kịp nữa ____ không biết mấy cô nhóc này bỏ bao nhiêu vốn mà làm ra full bộ quân phục hai hàng nút, có đủ cả quần hăm trên vai và ủng.

Bốn cô gái tám con mắt __ tính cả bốn mắt của Thường Lộ Vận thì là mười con mắt đều nhìn anh không chút ý tốt, ông chủ Lương nhút nhát đưa hai tay che ngực, kêu thảm thiết:

- Bớ người ta sàm sỡ!

Tiệm trà sữa “Rừng Goblin” của ông chủ Lương ngày hôm đó suýt bị chen nát ____ có ông chủ đẹp trai mặc quân phục với vẻ mặt bất đắc dĩ, có nữ thủy thủ trung tính, có lolita, có hầu gái, có tiểu y tá bụ bẫm cười mang vẻ mặt hiền hòa... quả đã tập trung mọi yếu tố cute đương thời.

Dù người lớn đi ngang đều lắc đầu, tỏ vẻ ông chủ và nhân viên tiệm này bạo phát bệnh thần kinh tập thể, nhưng các thanh thiếu niên lại thích, có một cô bé ngồi 4 chuyển xe buýt cộng thêm chạy bộ 800 mét về nhà lấy camera, mồ hôi mồ kê quay lại xin chụp ảnh chung.

Kết thúc một ngày, mọi người đều mệt phờ, đầu óc kinh doanh của ông chủ Lương lập tức rộng mở, xử lý lại các bức ảnh chụp vội, muốn phát triển chế độ hội viên, để khách hàng có hóa đơn của tiệm tổng cộng đủ 200 tệ đều có thể thăng cấp thành VIP, hưởng thụ các loại ưu đãi như được dùng thử sản phẩm mới và được sở hữu một tấm thẻ hội viên chụp ảnh chung của mình và ông chủ đẹp trai.

Triệt để thăng cấp nhan sắc thành thương phẩm.

Buổi tối, ông chủ Lương đãi mọi người đi ăn, Hồ Diệp vừa ăn uống no nê thì bị giáo viên bắt được, gọi điện thoại tới răn dạy một trận, bảo cô về, cô sắp tham gia một trận thi đấu lớn, nếu đạt giải sẽ rất quan trọng cho tương lai.

Hồ Diệp dẫu sao cũng lớn lên được mấy tuổi, không còn không biết nặng nhẹ như hồi cấp 2 nữa, cô le lưỡi rồi vội vã quay về. Lương Tuyết ăn một phần, đóng gói một phần rồi cũng vội vàng về nhà __cha cô đi đứng bất tiện, không có bà nội chăm sóc, cô luôn không thể yên tâm, Lương Túc đi trả tiền, gọi Lương Tuyết lại, móc trong ví ra một xấp tiền nhét cho cô:

- Năm sau thi đại học rồi, ăn nhiều một chút.

Lương Tuyết khựng lại, Lương Túc nhỏ giọng nói bên tai cô:

- Lần trước anh thấy thuốc của chú hai sắp hết rồi __đây là tiền tăng ca hôm nay, em cầm đi, bớt phí lời.

Lương Tuyết mím môi, cuối cùng vẫn không nói gì, tạm biệt bạn bè rồi rời đi.

Thường Lộ Vận không quá thân với Lương Túc, cũng chào một tiếng rồi về nhà làm bài tập __hiện tại đang là thời kỳ áp lực học tập đặc biệt lớn, nếu không phải vì chuyện gia đình Lương Tuyết thì đừng hòng lôi Thường Lộ Vận hoàn toàn biến thành một sách ra khỏi bàn học.

Liễu Dung gỡ tai mèo xuống, tóc hơi vênh lên, xong một ngày cười đùa âm ỉ, mặt cô đỏ bừng. Lương Túc biết tuy ngoài miệng cô không nói rõ nhưng cô đến là để giúp đỡ, bèn lẳng lặng ghi nhớ tâm ân tình này. Anh muốn nói dẫn cô ra ngoài chơi để cảm ơn, nhưng sau khi thanh toán tiền ăn cộng thêm tiền nhét cho Lương Tuyết thì trong túi anh chỉ còn lại 20 tệ làm tiền cơm ngày mai cho mình, đúng là túng thiếu.

Thế là anh hơi bứt rứt đề nghị đưa Liễu Dung đến xem trường anh.

Liễu Dung hai ngày nay đang bắt đầu cân nhắc chuyện thi đại học nên vui vẻ đi theo.

Trường của Lương Túc không phải trường nổi tiếng xa hoa phung phí, phần mềm và phần cứng đều không thuộc hàng đỉnh, nhưng dù sao cũng là trường đại học tuyến 1, vẫn khác với mảnh đất nhỏ trường phổ thông.

Trường rất lớn, bên trong có hồ nhân tạo, Liễu Dung vươn cổ ra nhìn một lát, ngạc nhiên phát hiện trong hồ thể mà có vịt trời, trường có bãi cỏ, thỉnh thoảng có sinh viên đạp xe đạp dưới những tàng cây xanh râm mát, còn thường xuyên thấy những đôi tình nhân đi bên nhau lộ liễu __Liễu Dung cảm khái, nơi này không cần hề yêu sớm là sống lưng cứng ngắc, lén lút lút lút như gián điệp, trường trung học số 1 các cô bây giờ làm rất căng, bạn bè trai gái muốn nói chuyện vài câu đều phải mở đầu bằng những đề tài bí hiểm như “hôm nay có mấy bài tập toán” để ngụy trang.

Từ cổng đông đạo đến cổng tây, Liễu Dung phát hiện đối diện cổng tây có một tiệm DQ (2) mới mở, vài đôi tình nhân đang xếp hàng ở đó.

(2) DQ: Dairy Queen, tên chuỗi nhà hàng phục vụ đồ ngọt và thức ăn nhanh.

Tuy cô chỉ nhìn lướt qua, nhưng Lương Túc lại nhạy cảm phát hiện __có lẽ bình thường anh không có khả năng quan sát nhạy bén như vậy, nhưng khi túi tiền eo hẹp, dường như con người càng mẫn cảm hơn với gió thổi cỏ lay xung quanh, anh chợt cảm thấy áy náy với Liễu Dung.

Lễ giáng sinh, các cô gái khác nhận được gì? Chocolate hàng hiệu? Hoa? Khăn lụa? Còn anh chỉ tặng cô một con gấu bông xấu xí chưa lau sạch bùn trong lúc vội vã. Bây giờ lại ngầy ngốc đưa cô đi lung tung trong cái trường tồi tàn không có gì đẹp này, ngay cả nước ngọt cũng không cho cô uống được một ngụm.

Hồi còn rất nhỏ, Lương Túc có một giấc mơ ngu ngốc là tương lai muốn ở bên cô gái có thể cùng anh hành hiệp trượng nghĩa lang bạt giang hồ, nhưng càng lớn anh càng phát hiện giấc mơ ngông cuồng thời trẻ ấy chỉ là suy nghĩ viển vông, giang hồ không hề lãng mạn, không hề ân thù sáng khoái như anh nghĩ, đó chỉ là một nơi nhảm chán chen đủ loại người tầm thường dung tục mà thôi.

Làm sai chuyện thì phải gánh chịu hậu quả, lúc khốn khó phải rầu rĩ vì cơm áo gạo tiền, còn băng tuyết vượt nóc gì gì đó đều là phim ảnh và tiểu thuyết bịa ra để gạt người.

Nhưng ai ngờ, mùa hạ năm ấy, anh thật sự đã gặp được một cô gái như thế, một cô gái cùng anh liều mạng chạy trốn như lưu lạc thiên nhai. Dường như ông trời nhớ tới giấc mơ hoang đường lúc nhỏ của anh nên đã đưa tới một người càng hoang đường hơn thì phải.

Nhưng vậy thì sao chứ? Lương Túc cụp mắt, khựng lại hơi mất tự nhiên, anh chỉ là một người bình thường ngày ngày một mồi vì đồng tiền, toàn thân từ trên xuống dưới thứ duy nhất có thể đem ra nói chính là ngoại hình trông khá ổn __nhưng đó có gì đáng tự hào đâu?

Trên mạng có câu, quân tướng thì ngon lắm à, vẫn bị quân tốt ăn như thường.

Liễu Dung... tương lai sẽ đi học trường danh giá, nói không chừng còn du học, đến lúc đó cô sẽ không còn là một lolita ngây ngô nữa, cô sẽ được khám viên vàng, sẽ biến thành nhân sĩ tinh anh xã hội mỗi bước đi đều tỏa ra khí chất hơn người, sẽ có người đẹp trai hơn anh tài giỏi hơn anh giàu có hơn anh theo đuổi, sẽ...

Vào một buổi chạng vạng đầu hạ, ông chủ Lương chợt bắt đầu tự ti bị thương, cảm thấy mình có gì ghê mà đòi ăn thịt thiên nga, thế mà thiên nga tiểu thư còn về mặt hồ đồ, không hiểu tại sao anh chợt dừng bước không đi nữa.

Lương Túc nắm 20 tệ còn sót lại trong túi, cười với cô:

- Em muốn ăn cái đó à, anh bao em.

Liễu Dung “a” một tiếng, nhăn mũi, do dự, giọng ngập ngừng:

- Không cần... đâu nhỉ? Đắt quá.

Lời này nghĩ một đằng nói một nẻo, có mấy cô gái không thích kem đâu chứ? Huống hồ Liễu Dung lại là người mê đồ ngọt, cô chần chừ, vì cô thật rất muốn ăn, nhưng cô nhìn ông chủ Lương, cảm thấy anh từ khi mở tiệm đến nay mất như dính tiền, sở thích lớn nhất trong đời là bóc lột nhân viên, thế mà

hôm nay anh vừa đãi ăn vừa phát lương cho Lương Tuyết, đã là đặc biệt hào phóng rồi, tối về nói không chừng anh lại đau thịt cho xem, nhìn vẻ mặt bí trảng không rõ nguyên nhân ấy, cô không nhẫn tâm lại xát muối vào vết thương của anh.

Lương Túc nghe ra sự hư tình giả ý trong lời từ chối khéo léo của cô, bèn không nói gì, nắm cánh tay cô chạy một hơi đến trước quầy, hùng hồn nói với nhân viên phục vụ:

- Cho ly bảo tuyết kia, ly cỡ chuẩn... em ăn vị gì?

Liễu Dung vội xua tay:

- Ly nhỏ là được __matcha đậu đỏ.

Ông chủ Lương lập tức cảm thấy Liễu Dung cực kỳ hiểu chuyện __như vậy anh còn có thể thừa lại chút tiền lẻ, có thể ngồi xe buýt về nhà.

Có kẻ gia đình giàu có tiền tỉ tiền triệu, hận không thể dát vàng từ đầu tới chân để thể hiện ta đây rất giàu, nhưng chỉ nói những lời ngon tiếng ngọt nơi chót lưỡi đầu môi chứ không chịu bỏ ra một xu một cắc cho người mình yêu quý.

Nhưng đầu hạ năm ấy, có một chàng thiếu niên, trong túi chỉ có 20 tệ lại khẳng khẳng mua kem cho một cô gái, đồng thời chỉ vì cô kêu ly nhỏ để chừa lại cho anh 3 tệ mà âm thầm cảm động dạt dào.

Năm ôn thi đại học bắt đầu, lớp 11 chính thức chuyển sang phòng lớp 12, bảng đếm ngược thời gian bắt đầu treo lên từ khi đó ____

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Mùa mưa

Khi bọn Liễu Dung chuyển tới phòng học mới, giấy niêm phong trên cửa vẫn chưa xé, bàn vẫn là kiểu bàn phòng thi, bảng đen trước sau cực kỳ sạch sẽ, trên tường trắng xóa không có dù chỉ một chữ, một bảng hoành phi hay một tấm giấy khen.

Bạch Ngọc bảo Liễu Dung trước tiên lấy bảng tin của bảng đen phía sau ra, trước đây trên đó viết gì thì bây giờ Liễu Dung có thể tùy ý phát huy, ngay cả truyện tranh chibi đăng nhiều kỳ trong góc, cô Bạch Ngọc cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, không can thiệp, lần này cô giáo với vẻ mặt nghiêm túc quanh năm lại đặc biệt dạn dò:

- Không cần những hoa văn dư thừa vô dụng, nếu em viết thì viết hai bên những lời động viên khích lệ là được, còn chính giữa thì vẽ khung đếm ngược, không cần gì khác đâu, lớp 12 rồi, đừng lãng phí thời gian.

Liễu Dung chỉ có thể tuân theo thánh chỉ, lòng mơ hồ nghĩ, còn chưa nghĩ hè mà, sao lại “lớp 12 rồi”?

Đúng là lớp 12 rồi, thi học kỳ lần này là toàn thành phố liên hợp thi, mô phỏng kiểu thi đại học năm nay, kết quả thi cuối cùng có điểm phân loại tổng điểm và điểm các môn, nhất sau ghi thứ hạng trong lớp về tổng điểm hoặc điểm môn, thứ hạng trong khối và thứ hạng trong toàn thành phố.

Đúng là một hoạt động lớn... hao tiền tốn của.

Trong mùa hạ nóng bức ấy, bầu không khí đột nhiên trở nên áp lực, Liễu Dung hơi không hiểu tại sao, nhưng rồi sau đó có lần cô đeo cặp sách tan học về nhà, tình cờ gặp bọn trẻ lớp dưới ở dưới lầu, phát hiện ánh mắt họ nhìn cô vừa thẩn thục vừa kính nể thì mình bạch.

Thi đại học như một pháp trường, mỗi năm chém một nhóm, Liễu Dung trước đây luôn vui vẻ nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, vì phía trước còn có người giờ đầu ra, không chém được tới cô, nhưng bây giờ lớp 12 đã thi xong, ai lên thiên đường ai xuống địa ngục tự bản thân đều rõ, Liễu Dung bất giác ý thức được rằng, tỏ ra đề thi đại học – thần long thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết – đang mài dao xoàn xoạt nhắm về phía mình rồi.

Đang giữa hạ mà cô cũng sờ toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Heo sắp xuất chuồng mới nghĩ việc giám béo, con người... đôi lúc khi đang đi vào một hoàn cảnh như vậy mới nghĩ đến việc hoảng hốt lo sợ.

Đợt xung kích tinh thần đầu tiên rất nhanh đã tới __thi học kỳ cho 3 môn lý hóa sinh cùng nhau, gọi là tổng hợp khoa học tự nhiên, đề bài nhiều đến mức khiến người ta hoa mắt, Liễu Dung ra khỏi phòng thi đầu ong ong, nói mình thế mà suýt trả lời không hết, làm nhận được ánh mắt kinh dị của tất cả mọi người, lúc này cô mới biết, hóa ra đề thi này được thiết kế không cho đa số người trả lời hết.

Không biết là ai phân nhân loại như vậy, phát minh ra loại hành hạ cường độ cao dài hai tiếng rưỡi này.

Thi bình thường thì bài cuối cùng không biết làm hoặc làm không kịp, 10 điểm... 10 điểm có thể bỏ, lấy môn khác bù vào là được, 20 điểm... 20 điểm nếu không phải là học sinh giỏi quen theo đuôi thứ hạng cao thì cũng có thể cắn răng giậm chân miễn cưỡng buông tay, trở về tự mình phiền não là được.

Đề tổng hợp khoa học tự nhiên lần này, hờ hớ là mấy chục điểm, dài đến mức giống như đề đọc hiểu, đa số mọi người đều làm được một nửa là phát hiện không đủ thời gian, thấy còn mấy chục điểm chưa làm là lập tức cuống lên, càng cuống càng đọc không hiểu, càng cuống càng không nghĩ được...

Thi xong ra ngoài, hành lang yên tĩnh, ngay cả người so đáp án cũng ít, Liễu Dung cảm thấy hình như phản ứng của mình chậm đi nhiều, người khác gọi cô một tiếng cũng phải qua một lúc cô mới phản ứng được.

Rất nhiều năm sau, thỉnh thoảng trong công việc, trong cuộc sống gặp phải vài cảnh khó khăn khiến người ta phải hô to biến thái, cô sẽ nhớ về lần thi cấp 3 đó, hóa ra khi mình còn nhỏ đã bị ép dừng mãi như vậy, dù thấy tiềm lực của con người là vô hạn.

Bảng thành tích xếp hạng thi mô phỏng của toàn thành phố liên hợp được công bố, Liễu Dung nằm trong top 30 toàn thành phố, xem như khá giỏi, nhưng kết quả ngữ văn của cô trên bảng thành tích vẫn bị cô Bạch Ngọc dùng bút đỏ khoanh lại, mỗi người đều tự nhận bảng thành tích của riêng mình, người vui kẻ buồn.

Đây là một khởi đầu tàn khốc, họ dùng thời gian một năm, thông qua đủ loại thủ đoạn để sửa chữa những con số thứ hạng trên tờ giấy lạnh lẽo kia___ đến một năm sau, những con số này sẽ quyết định vận mệnh của họ.

Luật rừng bóng thoáng tái hiện ở mấy đứa trẻ này___ dù chúng không dùng cách chém giết một mất một còn như võ sĩ La Mã cổ đại, chúng cũng chưa bao giờ là võ sĩ chịu khổ chịu mệt để luyện ra mình đồng da sắt, chúng chỉ là một đám nhóc chai nước tương ngã cũng không biết đứng dậy, ra ngoài đường phải có người lớn dẫn dò coi chừng xe cộ.

Chúng phải bắt đầu học làm thế nào để đối mặt với thứ hạng xuống dốc không phanh của mình mà không quan tâm hơn thua, phải bắt đầu học làm thế nào để quyết đoán từ bỏ đề bài mấy chục điểm khi thời gian làm bài sắp kết thúc, học đứng nhìn bảng đếm ngược phía sau, học thu lại những tâm tư nhỏ nhỏ, những xôn xao tuổi mới lớn, cần nấn cô đơn cúi đầu bên bàn học.

Đây chính là tố chất không liên quan tới thông minh hay năng lực học tập, là tố chất tâm lý cực kỳ quan trọng.

Có lần họp lớp, cô Bạch Ngọc trầm mặc hồi lâu rồi nói:

- Hiện tại cô cảm thấy khâm phục tất cả các em.

Mọi người hiện diện, không có ai thay đổi sắc mặt, ai cũng đã tê dại, nào ai không trải qua giai đoạn này?

Nào ai không trải qua giai đoạn này___ nhưng người đã trải qua, khi quay đầu nhìn lại chính mình vẫn cảm thấy mình khi ấy cực kỳ tài giỏi.

Hoàn cảnh thay đổi, đôi lúc chúng ta cũng sẽ trở nên yếu ớt, thoải mái lâu sẽ quên mình từng mạnh mẽ thế nào, nhưng điều này không liên quan___ vì thứ đã quên vẫn tồn tại, ẩn sâu trong máu thịt chúng ta, vào lúc cần thiết sẽ lần nữa bộc phát.

Đó là một buổi lễ trưởng thành sắp xảy ra vào tháng 6.

Nghỉ hè, Liễu Dung đáp ứng yêu cầu của Lương Tuyết, photo mọi tài liệu ôn tập của trường trung học số 1 đưa cô ấy, Lương Tuyết ôm chầm như Âu Dương Phong ôm Cửu âm chân kinh hay Đông Phương Bất Bại ôm Quỷ hoa bảo điển vậy, vừa thành kính vừa cuồng nhiệt, thực hơi không giống cô ấy.

Liễu Dung không thường xuyên đến tiệm của Lương Túc, tuy mẹ Liễu Dung không nói gì cô nhưng trong lòng chắc chắn không đồng ý, trong lòng Liễu Dung cũng có tính toán riêng___ lớp 12 quá nhiều biến số, không ai có thể bảo đảm mình luôn đứng nhất, mình cứ thành thật an phận một chút, lỡ thi một lần không tốt thì có thể ra về đáng thương, người lớn cảm thấy cô ngoan như vậy mà thi không tốt thì chắc chắn là vô cùng đau lòng, nên họ sẽ ngại nói gì cô nữa.

Cũng giống như cảnh sát nhân dân khi đối xử với phần tử phạm tội không biết hỏi cái và thanh niên làm đường lờ bước, thái độ chắc chắn sẽ khác nhau, khi thanh niên làm đường lờ bước gây chuyện thì áp lực tâm lý chắc chắn sẽ nhỏ hơn một chút, đây có thể xem là vấn đề xử lý mâu thuẫn của nội bộ nhân dân.

Lúc tổng động viên thi đại học, chủ nhiệm lớp từng nói một câu, rằng thi đại học là phải tổng hợp cả hiệu suất và trạng thái tâm lý, trạng thái tâm lý thì không thể chỉ dựa vào bản thân mà cần mọi hoàn cảnh chung quanh phối hợp, nhà trường và gia đình đều có thể có tác dụng hoặc phản tác dụng.

Lý luận của Liễu Dung là, đôi lúc trạng thái tâm lý của mình không tốt, nếu thể hiện ra, làm thời kỳ nổi loạn chống đối gì đó, sẽ khiến thầy cô và gia đình cùng căng thẳng, mọi người đều không phải là diễn viên Oscar hay điệp viên bí mật mà có thể che giấu tốt cảm xúc, chắc chắn đều sẽ thể hiện ra, đến lúc đó trạng thái tâm lý của mình khi đối mặt với sự chiếu cố như gặp đại địch của tất cả mọi người ngược lại sẽ càng trở nên tệ hại.

Thứ hạng của Thường Lộ Vận thực như nhảy bungee vậy, lần này lọt vào top 5 trong lớp, lần sau lại tuột khỏi top 20, nhưng cô ấy chưa từng có biểu hiện dao động gì quá lớn, thi tốt đương nhiên là vui vẻ hơn hờ, nhưng vui xong rồi nên làm gì thì làm đó, thi hỏng cô ấy cũng không oán trời trách đất, sửa bài thi, chỉnh lại kế hoạch, tìm thiếu sót trong học tập đâu ra đấy, đúng là như một tòa Thái Sơn nhỏ.

Liễu Dung cảm thấy, theo một ý nghĩa nào đó, tâm thái của mình tốt kỳ thực có liên quan với cô bạn cùng bàn thần thông quảng đại này.

Tháng 9 chính thức vào lớp 12, khởi đầu bằng một trận mưa thu, nhiệt độ giảm mạnh xuống 7 8 độ, trời âm u cả tuần. Liễu Dung ngáp ngắn ngáp dài vào phòng học, chuẩn bị tự học thì nhìn thấy ở cửa lớp ban xã hội cuối hành lang, giáo viên chủ nhiệm lớp 12/2 ban xã hội đang lớn tiếng răn dạy một nữ sinh:

- Em đang lừa chúng tôi hay đang lừa chính mình? Tương lai rốt cuộc em muốn thế nào? Đã lớp 12, thời điểm nào rồi, em hiểu chuyện chút có được không?

Nữ sinh cúi đầu được thất bím, mí mắt cũng không ngước lên, về mặt hồ hững hờ lắng nghe, giống như cô chỉ là một phông nền lạnh lùng nhìn giáo viên chủ nhiệm đang độc diễn.

Liều Dung nghe phía sau có một nam sinh nhẹ nhàng nói:

- Hình như là người lần trước thi gian lận bị bắt.

Liều Dung quay đầu, thấy Cố Thanh Dương đứng phía sau mỉm cười chào mình, trên mặt lớp trưởng cũng có quãng thâm mắt nhưng lúc cười lên vẫn mang dáng vẻ hồ ly đực.

Cố Thanh Dương nhìn cô, bỗng dừng cảm khái:

- Kỳ thực luôn đứng nhất thì áp lực không nhỏ đâu.

Sau đó cậu như Doraemon móc trong ba lô ra một bịch kẹo giấu nhét vào tay Liều Dung, chớp chớp mắt với cô rồi vào lớp trước.

Thời buổi này có ai ít áp lực hơn ai chứ? Liều Dung nhìn kẹo giấu đủ màu đáng yêu trên tay, nhớ tới lớp trưởng Cố lớp cô cả ngày ra vẻ đứng đắn chính nhân quân tử, thế mà trên người lúc nào cũng đem theo thứ này... cô rùng mình, cảm giác như lão ni cô mặc đồ lót hoa, đại hòa thượng mặc đồ chuột mickey vậy.

Liều Dung vừa vào phòng học, trước tiên thấy Vương Bích Dao với một tạo hình vô cùng kinh hãi___cả người ngồi trên bệ cửa sổ, hai chân lơ lửng bên ngoài. Bệ cửa sổ chỉ rộng cỡ hai bàn tay, không có biện pháp phòng hộ, mà lớp 12/7 ở tận lầu 5!

Chỗ ngồi của Liều Dung vừa hay ở bên cạnh cửa sổ, cô run rẩy hỏi Thường Lộ Vận:

- Sao không ai kéo cô ấy xuống, lờ...

Lời còn chưa dứt, Vương Bích Dao quay đầu nhìn cô với ánh mắt xa xăm, khuôn mặt không rõ bị lạnh hay bị sao mà cực kỳ tái nhợt, cô ấy hiếm khi hòa nhã nói:

- Không sao, các bạn đừng xem như chuyện gì to tát, mình chỉ ngồi đây hóng gió, ngắm lá rơi thôi.

Liều Dung nháy mắt đờ người trong gió, cảm thấy Vương Bích Dao bị thứ gì đó nhập, bèn cẩn thận hỏi:

- Cậu... nhìn ra gì vậy?

Vương Bích Dao dời mắt ra ngoài cửa sổ, trầm mặc hồi lâu mới âm u nói:

- Không có gì, chỉ là cảm thấy lá mọc ra là để rơi xuống đất thế này, hơi đáng thương.

Thường Lộ Vận kéo Liều Dung, dùng khẩu hình nói với cô rằng tâm trạng Vương Bích Dao không tốt. Liều Dung sợ Vương Bích Dao nghĩ không thông sẽ nhảy xuống, cô vắt óc hồi lâu mới nghẹn ra một câu:

- Cái đó ơ, kỳ thực... còn có thể hóa thành phân bón, tạo phúc cho sản xuất nông nghiệp mà.

Về mặt Thường Lộ Vận cứng đờ chốc lát rồi vui mặt vào sách sinh học, không muốn thừa nhận cô ngốc này là bạn cùng bàn với mình.

Vương Bích Dao cười xa xăm mông lung, gật gù:

- Phải, có lý, sinh vật hữu cơ sau khi chết có thể hóa thành phân bón, con người cũng vậy.

Thế này là từ phim điện ảnh đa sầu đa cảm biến thành phim kinh dị phân thối người mịa nó roài, Liều Dung triệt để hết biết nói gì, Vương Bích Dao không nhìn cô nữa, xoay người nhảy xuống cửa sổ, yêu kiều quay về chỗ ngồi của mình.

Thường Lộ Vận lúc này mới dùng sách che mặt nói với Liều Dung:

- Lần thi này, cô ấy tụt tới...

Thường Lộ Vận duỗi ra năm ngón tay, dùng khẩu hình nói với Liều Dung “5 hạng”, Liều Dung hiểu, Thường Lộ Vận nói tiếp:

- Nam sinh lần trước đấy, họ triệt để chia tay rồi, cậu nói xem cung phản xạ của thầy cô sao lại dài vậy chứ, lúc họ tình nồng ý đậm thì không phát hiện gì, bây giờ họ chia tay thì thầy cô bắt đầu nghi thần nghi quỷ, hôm qua cô ấy bị lão Ban giữ lại nói cho một trận không được yêu sớm gì gì đó...

Liều Dung gật đầu như bưng tỉnh rồi lại nghi hoặc hỏi:

- Sao cái gì cậu cũng biết thế?

Thường Lộ Vận cau mày, thờ dãi:

- Nếu mình ngay cả chút giải trí đó cũng không có thì không phải sẽ biến thành kẻ ngu sao?

Kể đó, cô ấy ra sức hăng hăng giọng, tiếp tục lớn tiếng đọc bài:

- Định nghĩa kỹ thuật di truyền là...

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 33: Đây là một buổi lễ

Tại sao con người phải rất nỗ lực rất nỗ lực mới có thể đạt được thứ mình muốn?

Nói theo Kinh tế học thì điều này là do tài nguyên khan hiếm__ vì dục vọng của con người là vô tận, chỉ cần trên thế giới còn tồn tại sinh vật thứ hai đồng loại thì đầu muốn làm gì làm đó, muốn có gì có đó thì con người vẫn sẽ không hài lòng__

Chỉ cần anh sống tốt hơn tôi là tôi sẽ không chịu được.

Nhưng nếu trên thế giới chỉ còn lại 1 người thì quá đáng sợ, quá cô đơn.

Sinh học định nghĩa sự khác nhau về bản chất giữa sinh mạng và phi sinh mạng là “sự trao đổi chất”, đây là khái niệm mà giáo viên giảng bài nước miếng văng tung tóe gỗ bâng đên nhần mạnh, nhưng sự trao đổi chất là gì? Là khái niệm lạnh lẽo trong sách ư? Không có ý nghĩa gì sâu sắc hơn sao?

Trên thế giới có vô số nghi vấn, cơ học lượng tử đã được sinh ra vậy đó__ đủ loại nghi vấn về kết cấu của cơ học kinh điển cuối cùng vui vẻ với thế giới mà Newton xây dựng chống đỡ nên, sau đó những logic thoát nhìn kiên cố vững chãi ấy vì chút lỗ thủng hạt nhân nguyên tử mà âm âm sụp đổ, tất cả đều biến thành xác suất lạnh lẽo.

Hạt nhân là xác suất, ngay cả ánh sáng cũng là xác suất, trên thế giới không có bất cứ sự vật gì có thể tiếp xúc với vật khác, những động tác nhìn như tiếp xúc kia chẳng qua là năng lượng tương tác lẫn nhau, tạo thành sự thân thiết giả tạo mà thôi__ chân tướng là gì?

Kỳ thực bạn hiểu, tôi hiểu, mọi người đều hiểu, từ thời xa xưa nó đã gieo vào gen của nhân loại, chỉ là chúng ta chưa đủ mạnh, chúng ta yếu đuối, không dám kế thừa.

Ông chủ Lương vẫn giãy giụa trên lằn ranh nghèo khó, không tiện keo kiệt với người khác, đành tự keo kiệt với bản thân. Lương Tuyết vẫn có thể đánh người ta rớt răng cửa, máu me be bét, manly tới mức có thể báo danh đi làm nữ siêu nhân. Thường Lộ Vận vẫn nỗ lực quyết không từ bỏ, dù hiệu dụng giảm dần nhưng vẫn có hiệu dụng. Hồ Diệp đã rất ít xuất hiện, hành hạ tham gia đủ loại thi đấu toàn quốc, được thưởng nhiều hơn, bắt đầu tranh thủ nắm bắt tiền cuộc sinh tồn cho tương lai, không biết nhiều năm sau, liệu cô ấy có còn giữ lý tưởng kinh thế hãi tục vào nghi hê năm cũ hay không.

Liễu Dung đang vật lộn với môn ngữ văn, cô làm vô số bài tập, càng mất hứng thú với cái môn vô vị nhàm chán này, bắt đầu chuyển qua đi đường tà đạo, nghiên cứu tâm lý người ra đề__ tiếc rằng cô không tìm ra được kết luận nào khác ngoài kết luận người ra đề đều biến thái.

Trời càng ngày càng lạnh, con số trên bảng đen phía sau cũng theo đó càng lúc càng nhỏ, Liễu Dung phát hiện lớp 12/7 này lại kỳ lạ là càng ngày càng vui vẻ__ chút chuyện vặt lông gà vờ tôi cũng có thể khiến mọi người cười ngặt nghẽo chảy nước mắt, hết như phản lông tiếng cho phim hài.

Cô không hiểu tại sao câu “một con hươu chạy thật nhanh, chạy hoài chạy hoài biến thành đường cao tốc” có thể khiến nhiều người buồn cười, nhưng điều này không trở ngại bản thân cô chẳng hiểu gì ráo cũng bị mọi người làm bật cười lây.

Một năm này, họ trở nên nhạy cảm, tri độn, yếu đuối, kiên cường. Một năm này, họ lên lớp 12.

Vương Bích Dao ngày càng quen ngồi trên cửa sổ, Liễu Dung sau ngày đầu tiên bị dọa hết hồn thì cũng bình tĩnh lại, quen với việc cô bạn này không còn miệng mồm lủ lo tiếng chim nữa mà chợt trở nên thần kinh. Một hôm cô ôm ly nước nóng làm ấm tay, nhìn gò má thần thờ của Vương Bích Dao, lòng chợt sinh dự cảm chẳng lành, lén cúi đầu nói với Thường Lộ Vận:

- Sao mình cứ có cảm giác là sẽ có một ngày cô ấy nhảy xuống từ đó nhỉ?

Thường Lộ Vận bận rộn cuối cùng cũng phát huy tình yêu thương bạn học, ngẩng đầu nhìn Vương Bích Dao rồi cho ra kết luận, lắc đầu nói:

- Yên tâm, không sao, cô ấy không nhảy xuống đâu, năm tầng đấy, đau lắm__ cho mình mượn xem đáp án bài vật lý hôm qua của cậu đi, giảng giúp mình sao câu thứ 2 lại chọn B thế?

Hai người họ nhanh chóng bắt đầu thảo luận về dòng điện, Hoàng Lỗi nghe thấy cũng quay đầu xuống, nói chen vào không biết xấu hổ, Liễu Dung thầm nghĩ, làm như cậu thật sự muốn thảo luận về vật lý ấy___ thiếu niên à, hà tất phải vậy chứ?

Vương Bích Dao ngồi một lát liền xuống, vì bên cạnh có một bạn học kháng nghị, lớn tiếng nói:

- Vương đại tiểu thư, hành vi nghệ thuật của cậu có thể tém tém lại không, đang mùa đông thế này, đóng cửa sổ lại được chứ?

Cô ấy không hoạt bát phóng khoáng như Triệu Bản Bản, không biết lung lạc lòng người như Thẩm Bạch Hề, trong mắt quảng đại quần chúng nhân dân, cô ấy chỉ là một nữ sinh tội nghiệp ý mình ngoại hình tốt, nhà có chút tiền dư bản liền đi đâu cũng thích thể hiện bản thân, tính cách không tốt, thành tích bình thường mà luôn muốn đặc biệt khác người.

Phải, tội nghiệp___ người thoát ly quần chúng đương nhiên sẽ bị quần chúng vứt bỏ, đây là bài học xương máu mà bọn Liễu Dung Thường Lộ Vạn dùng cả thời gian học cấp 2 để đổi lấy, Vương Bích Dao có lẽ cũng hiểu rõ, chỉ là chưa đủ thông minh, lại quá mức kiêu ngạo, không biết làm sao để “không thoát ly quần chúng”.

Thế là, như lẽ dĩ nhiên, khi bị người ta cố tình gây hấn, cô ấy sẽ bị quần chúng từ bỏ.

Cuộc chiến bắt đầu từ nhà vệ sinh chưa từng kết thúc, chỉ là nó chuyển sang ngầm mà thôi. Lớp 12 ngập chìm trong đồng bài thi như tuyết, các lời đồn đại vô căn cứ càng lúc càng chẳng kiêng dè, tựa như đã thành một loại phương pháp giải trí đơn giản nhất, không có trí giả nào khiến cho những lời đồn đại này ngưng hẳn, vì mọi người đều tự lo thân mình còn chưa xong.

Liễu Dung đôi lúc vừa nghe bọn con gái thảo luận tíu tít mất mặt qua mành lại, vừa chán ngán liếc mấy đứa con trai gặng tạo đề tài để tám nhưng ngại làm quá rõ rệt, cô chợt nghĩ, là ai hận thù lớn như vậy, muốn ép Vương Bích Dao đến đường cùng đây?

Thẩm Bạch Hề? Hồ Diệp bảo cô tránh xa Thẩm Bạch Hề một chút, nhưng Thẩm Bạch Hề có IQ cao đến vậy sao? Nếu cô ấy có IQ cao đến vậy thì sao thành tích học tập lại luôn nửa vời?

Vậy... chẳng lẽ là Triệu Bản Bản? Nhưng Triệu Bản Bản muốn gì? Cô ấy đâu có khúc mắc gì to tát với Vương Bích Dao. Cô nhìn những người xung quanh đồn đại nhau nước miếng văng tung tóe, thầm nghĩ, họ lại muốn gì đây?

Chuyện này Liễu Dung nghĩ rất lâu, cuối cùng mới hiểu___ kỳ thực họ không muốn gì cả, chỉ vì lý do là niềm vui khi mình nói ra những chuyện kia và vì người khác muốn nghe mà thôi, Thẩm Bạch Hề có lẽ có mưu tính sẵn, nhưng cô ấy không phải thần tiên, không thể khống chế được dư luận cả lớp, cô ấy chỉ lợi dụng nó.

Người nào cũng muốn nhìn Vương Bích Dao xui xẻo, vì cô ấy không hòa vào số đông, vì cô ấy xinh đẹp, vì trong từng cử chỉ của cô ấy đều có một loại khí chất không nói nên lời...

Suy cho cùng, người khác không thích cô ấy không phải vì cô ấy như tiên hạc mà vì cô ấy khiến người khác thành gà.

Mỗi người đều tự xem mình là tiên hạc giữa bầy gà, vừa khiêm tốn tự bảo vệ mình, vừa âm thầm coi rẻ chúng sinh, nhưng nếu thật có kẻ không thức thời, như “hạc trắng tung cánh” kiêu ngạo chạy đến trước mặt mình rêu rao thì nổi oán giận trong lòng sẽ từ đó nảy sinh___ người đặc ý cái gì? Lòng của ông đây trắng hơn người nhiều nhá.

Sau đó mọi người đều trầm mặc im lặng, chờ cô ấy xui xẻo, chờ “phần tử nham hiểm” ra tay đầu tiên rồi cùng nhau xông lên giẫm đạp.

Mặc dù... trừ nhân tố cá biệt không hòa hợp, lớp 12/7 vẫn là một tập thể lớp vô cùng yêu thương đoàn kết.

Hôm đó là giờ giải lao buổi chiều, không biết tại sao, bạn trai cũ của Vương Bích Dao lại đến cửa lớp 12/7 chặn Vương Bích Dao, nhỏ giọng nói chuyện với cô ấy, Vương Bích Dao nghiêng đầu, tay dút vào túi, mặt như cười như không, cứ như không duy trì biểu cảm đáng đánh đòn đó thì cô ấy sẽ khóc ngay tại chỗ vậy.

Trong phòng học, ngoại trừ cá biệt vài người thực sự không chịu nổi mà nằm nhào trên bàn ngủ bù, những người khác đều vừa nghiêm túc làm chuyện riêng của mình vừa đồng tai nghe ngóng đôi uyên ương rồi rầm rây. Ban đầu Vương Bích Dao không nói gì cả còn nam sinh thì nói khe khẽ, nhưng sau đó Vương Bích Dao từ tốn nói:

- Bây giờ cậu đến nói với mình điều này, có ý nghĩa sao?

Nói xong, cô ấy liền muốn quay vào lớp, bạn trai cũ của cô ấy sốt ruột, đưa tay kéo cô ấy lại, hàng mày cau chặt, lớn tiếng:

- Cậu có thể nghe mình nói một lần không?

Thẩm Bạch Hề đang từ hành lang đi qua bên này, bước chân khựng lại, khuôn mặt xinh đẹp chợt hiện nét cười lạnh không rõ nghĩa. Ánh mắt cô ấy chuyển sang lớp bên cạnh___ cô Bạch Ngọc vừa dạy xong lớp đó, đang phui bụi phấn trên tay, nếu không có gì đặc biệt thì cô giáo sẽ như thường lệ ở lại trong lớp để giải đáp thắc mắc, Thẩm Bạch Hề đứng ngay cửa lớp ho khan một tiếng, nói với cô Bạch Ngọc:

- Cô ơi, bây giờ cô có thời gian không, em có một thắc mắc muốn hỏi ạ.

Cô Bạch Ngọc gật đầu, Thẩm Bạch Hề tiện tay mượn một quyển sách bài tập vật lý của bạn ngồi hàng đầu, cố tình lật ra sau, chỉ vào một đề bài vô cùng phức tạp. Cô Bạch Ngọc cau mày, cảm thấy chỉ nói suông thì không rõ bèn cầm bút định vẽ vào sách, Thẩm Bạch Hề như chợt nhớ ra sách này là của người khác, lập tức chu đáo nói:

- Cô ơi, để em vào lớp lấy sách của em, cô đừng vẽ lên sách bạn ấy, bạn ấy vẫn chưa làm ạ.

Cô Bạch Ngọc nghĩ dù sao cũng chỉ mấy bước chân, lại đã tan tiết nên tự nhiên bước theo Thẩm Bạch Hề về lớp.

Sau đó... đôi tình nhân bất hòa chưa giải quyết xong vấn đề cả nhân kia bị giáo viên chủ nhiệm bắt ngay tại trận.

Cô Bạch Ngọc ghét nhất chính là loại chuyện này, đặc biệt là khi cô liếc thấy vài học sinh hóng hớt cúi đầu chột dạ... bản thân không ổn định, không học hành đăng hoàng, còn ảnh hưởng đến bạn học khác, chần ở cửa lớp, còn ra thể thống gì? Lớp 12 vốn đã dễ khiến lòng người xao động, sao không có đầu óc thể hả?

Vậy là tội tăng một bậc, cô Bạch Ngọc bùng nổ tại chỗ, không quan tâm đến Thẩm Bạch Hề quyết tâm học hành hồi bài tập nữa, cô đẩy vai Thẩm Bạch Hề ra hiệu cô ấy cứ vào lớp trước, để lại một câu “em cứ suy nghĩ đi, buổi tối lại đến tìm cô hỏi” rồi xách hai người kia vào văn phòng.

Sắc mặt Vương Bích Dao tái hơn cả bình thường, quả thực như người chết... nhưng vẫn cố ưỡn thẳng lưng, như một anh hùng quang vinh rời trận địa.

Cả lớp bắt đầu náo nhiệt, nghị luận sôi nổi.

Thẩm Bạch Hề muốn vờ vịt như không xảy ra gì cả, quay về chỗ ngồi, nhưng đầu sao cô ấy còn nhỏ tuổi, lòng dạ không đủ thâm sâu, luôn cảm thấy trên mặt mình sắp tràn ra nụ cười trước nỗi đau của người khác, nên đành gượng nghiêm mặt lại.

Lúc cô ấy đi ngang qua bàn Cố Thanh Dương, Cố Thanh Dương chợt ngẩng đầu nhìn cô ấy. Nụ cười hòa nhã thân thiện luôn trên mặt lớp trưởng Cố giờ chẳng còn, cậu nghiêm mặt nhìn Thẩm Bạch Hề, vào khoảnh khắc họ lướt qua nhau, cậu nói rất khẽ:

- Cậu có cần đuổi tận giết tuyệt như thế không?

Thẩm Bạch Hề dừng lại, cười cứng ngắc, hỏi ngược:

- Mình làm gì đâu chứ?

Cố Thanh Dương không nói nữa, giống như câu vừa rồi không phải do cậu nói vậy, cậu hờ hững cúi đầu, tiếp tục xem đề trắc nghiệm tiếng Anh. Thẩm Bạch Hề lúng túng đứng một lát rồi tiếp tục đi về trước như không có gì xảy ra, nhưng đi được hai bước lại không kim được mà quay đầu biện giải một câu:

- Đầu phải mình bắt đầu trước.

Cố Thanh Dương không ngẩng đầu lên, giống như một lão tăng nhập định, lại giống như bên tai đầy tiếng ồn ào làm cậu thật sự không nghe câu nói kia của Thẩm Bạch Hề.

Thẩm Bạch Hề vừa về chỗ ngồi chưa được 5 phút đồng hồ thì thấy Vương Bích Dao chợt sai bước nhanh tới, theo sau là cô Bạch Ngọc thở hổn hển:

- Em quay lại!

Nhưng Vương Bích Dao nở nụ cười kỳ quái, không thèm để ý đến cô chủ nhiệm rất có uy của lớp, đứng dừng về chỗ ngồi của mình, lẳng lặng ngồi một lát, sau đó chưa đợi cô Bạch Ngọc qua, cô túm lấy dao rọc giấy của bạn học cùng bàn đâm mạnh vào cổ tay mình.

Bạn học cùng bàn hét lên một tiếng, lao qua giữ tay cô ấy, mấy người xung quanh cũng phản ứng lại, lập tức giúp đỡ, cường chế đoạt lấy hung khí trên tay Vương Bích Dao, may mà con dao nhỏ đó thường dùng để cắt giấy, rất cùn nên chỉ làm rách tí xíu da.

Cô Bạch Ngọc ý thức được tình hình nghiêm trọng liền lập tức liên hệ với phụ huynh của Vương Bích Dao.

Chiều hôm đó, cả lớp 12/7 đều thấy mẹ Vương Bích Dao, đáng vẻ bà ấy thực đúng là Vương Bích Dao của hơn 20 năm sau, bà mặc áo bành tô trắng thóm đúng mực, đeo choàng cổ lông cáo, trang điểm tinh tế, mặt không biểu cảm kéo Vương Bích Dao dậy, chào xin lỗi lễ độ với cô Bạch Ngọc rồi đi.

Cái loa nhỏ Thường Lộ Vận lên nói với Liễu Dung:

- Nghe nói gia đình Vương Bích Dao cũng là gia đình đơn thân, có điều tốt hơn gia đình Hồ Diệp một chút, cha cô ấy không phải kiếm bồ nhí mà là chết vì tai nạn giao thông, mẹ cô ấy thừa hưởng một di sản lớn, bây giờ là một nữ phú hộ, hình như không có thời gian quan tâm cô ấy...

Liễu Dung cuối cùng không còn khen Thường Lộ Vận không bước chân ra khỏi cửa vẫn biết chuyện thiên hạ nữa, trong lòng cô chợt sinh ra cảm giác đồng cảm với Vương Bích Dao – dù cô gái ấy bình thường chẳng qua lại gì với cô.

Thường Lộ Vận cũng trầm mặc, cảm giác không hòa hợp với số đông, các cô đều hiểu.

Sau đó là những tin tức kế tiếp thi nhau truyền đến...

Nghe nói Vương Bích Dao được chẩn đoán chính xác là mắc bệnh trầm cảm.

- Hà, thật không? Bệnh trầm cảm là một loại bệnh tâm thần sao?
- Ngu ngốc, chỉ là bệnh tâm lý thôi.
- Chết người đó nha!
- Thật hay giả vậy, nghiêm trọng thế à?

Nghe nói Vương Bích Dao ở nhà thử tự sát, bị mẹ cô ấy đưa vào bệnh viện tâm thần.

- Không phải chứ, có người làm mẹ như vậy sao?
- Vậy cậu nói xem làm sao bây giờ, mẹ cô ấy biết cứu mạng hay biết chữa bệnh à, phải nghe lời bác sĩ chứ sao.
- Đâu nói vậy được, đưa vào bệnh viện tâm thần thì không bệnh cũng thành bệnh mất.
- Khụ, ai mà biết, dù sao là không dễ chữa.

Nghe nói... lần này không còn là nghe nói, sáng hôm đó, Liễu Dung ngáp lên ngáp xuống vào lớp học như mọi ngày, nửa mê nửa tỉnh để cặp xuống, lấy đồ ra, Thường Lộ Vận nghiêng đầu qua nói với cô:

- Vương Bích Dao chết rồi.

Động tác của Liễu Dung chợt dừng lại, mắt mở to.

Thường Lộ Vận:

- Nghe nói mấy ngày qua kỳ thực cô ấy đã tốt lên rất nhiều, bác sĩ vốn đã cảm thấy cô ấy không sao nữa, nhưng tối qua, nhân lúc bác sĩ không chú ý, cô ấy đã lén lút chạy ra ngoài, nhảy từ lầu 6 xuống.

Liễu Dung chợt mất khả năng ngôn ngữ, đầu óc cô âm ỉ lướt qua rất nhiều thứ nhưng cuối cùng không lưu lại gì cả.

Người khác không hiểu tại sao Vương Bích Dao không muốn sống, cũng như cô ấy không hiểu tại sao người khác không muốn chết.

Vấn đề sinh tử, nghĩ thông thì đã già, nghĩ không thông... hình như sẽ giống cô ấy, không biết lúc nào sẽ bệnh, kẻ đó không biết lúc nào sẽ nguy hiểm, không biết lúc nào... sẽ chết.

Liễu Dung nhớ, ngày hôm đó Thường Lộ Vận nói “Yên tâm, không sao, cô ấy không nhảy xuống đâu, năm tầng đấy, đau lắm” ____ thế mà cuối cùng cô ấy nhảy từ tầng sáu xuống, còn cao hơn một tầng.

Nhất định đau hơn nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 34: Người chết là hết

“Chúng ta chỉ ở đây, miêu tả hình dáng của thứ không nhìn thấy, ngâm bài ca dao không nghe được, dùng đôi tay này, nâng lên thứ mất đi.”

____ “Tiệm thú kiểng” - Bá tước D.

Liễu Dung cẩn thận nhét “Tiệm thú kiểng” trong tay vào học bàn, quyển truyện tranh này của cô không phải bản chính mà là bản lậu “bón trong một” rất phổ biến ở học sinh, ưu điểm là tiện lợi và dễ kiếm, khuyết điểm là quá to, không nhỏ và dễ giấu như bản chính, cần tỉ mỉ hơn, hễ không cẩn thận là dễ quẹt làm đen tay.

Liễu Dung thở dài, quay đầu lướt mắt qua chỗ ngồi trống rỗng của Vương Bích Dao rồi lại đưa mắt qua chỗ ngồi của Thẩm Bạch Hề cũng trống rỗng y hệt.

Thẩm Bạch Hề kiên trì không được mấy ngày, sắc mặt càng lúc càng kém, cuối cùng xin nghỉ bệnh về nhà, mấy ngày trước phụ huynh cô ấy đặc biệt đến trường một chuyến, làm thủ tục tạm nghỉ học một năm, nói là vì bệnh.

Vì bệnh gì? Vốn chỉ là mâu thuẫn tranh hơn thua nổi trội thông thường giữa những cô gái, Thẩm Bạch Hề nằm mơ cũng không ngờ, mâu thuẫn nho nhỏ ấy lại biến thành lá bùa đòi mạng.

Cô chỉ là một cô bé mà trình độ chinh người chỉ dừng ở mức “méc giáo viên”, nói là trang giấy trắng cũng không quá đáng, cô không phải kẻ xấu tội ác tày trời quyết bức tử người khác.

Nhưng nói gì cũng đã muộn, ai cũng không phải bá tước D, ai cũng không có một đôi tay có thể nâng lên thứ đã mất.

Bầu không khí vốn vô cùng vui vẻ của lớp 12/7 đã trầm lại nhiều ngày, nhà trường sợ ảnh hưởng đến tâm trạng học sinh nên phong tỏa tin tức, vẫn có kẻ tò mò hỏi thăm lớp 12/7 về chuyện Vương Bích Dao, nhưng toàn bộ đều bị Cố Thanh Dương đè xuống.

Tiết tự học buổi tối ngày tin tức truyền đến, lúc mọi người còn chưa tiến vào trạng thái học tập, Cố Thanh Dương đứng lên bục giảng, phát tay bảo mọi người yên lặng, quét mắt một vòng khắp lớp rồi trầm thấp nói:

- Người chết là lớn nhất, miệng đòi đáng sợ, bạn ấy là bạn học chúng ta, là một thành viên trong gia đình chúng ta, phiền các bạn giữ lại cho bạn ấy chút tôn nghiêm cuối cùng, cũng tích cho bản thân ít đức, đừng treo chuyện này lên miệng____xin các bạn, mình xin các bạn, hãy nhìn lương tâm mà làm.

Miệng đòi đáng sợ__câu di ngôn Nguyễn Linh Ngọc để lại năm xưa ấy, như một lời nguyên.

Khi nó bị Cố Thanh Dương đọc ra từng chữ, dường như một lần nữa biến thành những ký tự u ám đè lên mỗi người. Thế là chuyện khiến cô Bạch Ngọc lo lắng rất lâu ấy không hề gây ra náo động lớn, lớp 12/7 dùng tư thái trầm lặng khác thường đoàn kết nhất trí chưa từng có để ăn nói thận trọng với bên ngoài.

Khi xưa, rất nhiều đứa trẻ viết vào vở những câu hận đời, cứ như văn chương mà không theo xu hướng tối tăm u ám là không có trình độ không có nội hàm vậy, như những câu chuyện tốt đẹp bắt buộc phải có một kết cục bi thương. Giáo viên ngữ văn tuần nào cũng thu chu ký (1), trừ những bài tùy tiện chấp và không chút sáng tạo thì là loại văn nghệ thanh xuân tâm trạng chán chường khiến người ta đau trứng này, giáo viên ngữ văn cảm thấy vô cùng áp lực.

(1) Nhật ký: ghi chép hàng ngày, chu ký: ghi chép hàng tuần.

Không chỉ một đứa trẻ lên viết định nghĩa cho mình bằng những câu sắc mùi manga như “bản chất của tôi là tối tăm và lạnh lẽo” “tôi là sinh vật nằm trong vùng màu xám” “tôi luôn cảm thấy tuyệt vọng, con người không đáng để tôi yêu”...

Nhưng không phải vậy, khi cái chết và tuyệt vọng thật sự đến, những “sinh vật trong bóng tối” “gò chữ ép thơ giọng tả sầu” (2) đó không thể không im lặng.

(2) Nguyên văn: “vì phú tân từ cường thuyết sầu” là một câu thơ trong bài “Thái tang tử” của Tân Khí Tật, câu thơ dịch của Văn Trinh Lữ Nhạc.

Bạn nghĩ cha mẹ hoặc thầy cô không hiểu bạn nên bạn mới thốt ra câu “một người không thể nào hiểu được nỗi đau của một người khác” ư?

Kỳ thực họ không hiểu cũng không sao, đôi khi một người trải qua càng nhiều chuyện, đau khổ càng lớn, đồng thời chém hết những chông gai để vượt qua, thì bản thân họ cũng tự hiểu chính mình.

Chuyện này cứ đè ép mãi cũng không được, cô Bạch Ngọc và thầy Tiểu Trương mở cuộc họp nhỏ các thành viên ban cán bộ lớp, xem làm thế nào để đưa mọi người thoát khỏi bóng ma tâm lý. Các thầy cô không rõ lắm những ân oán riêng tư giữa bọn trẻ, họ không mong trong lớp lại xuất hiện một Vương Bích Dao thứ hai.

Triệu Bản Bản chợt nói:

- Thưa cô, hay là lớp mình góp tiền quỹ mua vài món đồ cúng giỗ rồi cử vài bạn đến nhà Vương Bích Dao thăm hỏi, xem như... là tâm ý a?

Lúc Triệu Bản Bản nói lời này, Cố Thanh Dương quay đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt cô, cô không còn dáng vẻ tự nhiên phóng khoáng ngày thường nữa mà hoảng hốt dời ánh mắt, cúi đầu, vành mắt dần hoe đỏ. Cô Bạch Ngọc không nghĩ ngợi gì, chỉ cho rằng cô bé này đa sầu đa cảm, bèn đồng ý.

Việc góp tiền hoàn toàn là tự nguyện, Triệu Bản Bản phụ trách nhận đăng ký, không thu theo đầu người. Cô viết thông báo lên góc bảng đen, sau đó bạn nào muốn góp tiền sẽ lặng lẽ đến chỗ cô đăng ký ghi tên, đỡ khiến người không muốn góp cảm thấy lúng túng khó xử.

Dù vậy, đa số mọi người ít nhiều đều bỏ tiền ra, thể hiện sự thương tiếc đối với Vương Bích Dao.

Triệu Bản Bản cẩn thận ghi chép lại số tiền quyên góp của mọi người, lấy một cái túi nhỏ sắp xếp gọn mớ tiền lẻ, rồi dành thời gian sau giờ học đến siêu thị để dùng học tập đồ dùng văn phòng, đi được nửa đường, nhân lúc mọi người không nhìn thấy, cô mở ví mình ra.

Sắp cuối tháng, bình thường cô ở ngoại trú, không có bao nhiêu tiền tiêu vặt, trong ví chỉ lẻ loi 1 tờ 100 và ít tiền lẻ vụn vặt, Triệu Bản Bản vét hết tiền trong ví không chút do dự, góp toàn bộ vào sổ tiền quyên góp.

Dù trong ghi chép viết rõ ràng rằng: Triệu Bản Bản, 20 tệ.

Vì trong lòng cô có một bí mật.

Quay ngược thời gian về mùa đông năm lớp 11 __ thời tiết lúc đó rất lạnh, nhà trường không bắt buộc mọi người mặc đồng phục, Thẩm Bạch Hề nhân cơ hội đùa đòi thời trang phang thời tiết, ngày ngày mặc váy nhưng vớ dài, chân mang boots, từ sáng đến tối lác lư yếu điệu như đi thi hoa hậu, nhất là lúc tan học, đi trong hành lang cứ như mèo, Triệu Bản Bản nhìn từ sau lưng, ngoài mặt vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ nhưng trong lòng khinh bỉ nghĩ __ eo uốn uốn éo éo, bộ kiếp trước đi tiếp khách trong phố đèn đỏ à?

Nhưng ánh mắt cô luôn bị nữ sinh mà cô khinh thường ấy thu hút, nhìn Thẩm Bạch Hề, cô luôn có ý thức nguy hiểm __ rất nhanh, cô phát hiện được nguy hiểm, Thẩm Bạch Hề hình như đã nhắm Cố Thanh Dương, lúc tan học có việc hay không có việc đều sắp lại chỗ Cố Thanh Dương, lớp trưởng ơi lớp trưởng à, Cố Thanh Dương... Cố Thanh Dương không hề cự tuyệt bất kỳ ai, đối với việc có mỹ nữ xun xoe thì vừa già bộ hồ đồ vừa tuyệt đối là vui về chịu đựng.

Tính theo mức trung bình của trường trung học số 1 thì Cố Thanh Dương quả thực nổi bật và ưu tú trong các nam sinh, Triệu Bản Bản cảm thấy con người cậu đôi lúc không chân thực, quá giống những nam chính hoàn mỹ bịa ra trong tiểu thuyết, cô vừa khinh thường loại phim mà trong mắt cô là tình cảm thanh xuân nào tàn, nhưng vừa không kim được bị cậu hấp dẫn, bị những mơ mộng rực rỡ kia thu hút.

Chỉ là kiêu ngạo như Triệu Bản Bản, tuyệt đối không thể nói ra những lời kiêu đó. Thấy Thẩm Bạch Hề, cô mới phát hiện, hóa ra kiêu ngạo và rụt rè của mình kém xa những lời nịnh nọt lằng lờ ỏn ẻn.

Sau đó nữa, cô thấy Vương Bích Dao vì bị Thẩm Bạch Hề câu mất bạn trai mà nổi giận dùng dụng cụ của bỏ đi, liền biết cơ hội tới rồi, cô vừa cười tít mắt giải thích cho Liễu Dung bên cạnh ngốc nghếch không rõ chân tướng vừa âm thầm định ra một kế hoạch đơn giản mà hữu hiệu.

Hôm đó cô nghĩ sẵn trong đầu rồi mô phỏng theo giọng điệu ngang ngược không khiến người ta thích của Vương Bích Dao để viết xuống những lời ấy trong nhà vệ sinh. Là cô, mỗi lần Thẩm Bạch Hề lại gần trò chuyện với nam sinh, sẽ vô tình hay cố ý dùng những động tác nhỏ hoặc lời nói để ám chỉ nhắc nhở Vương Bích Dao chú ý, âm thầm khiến Vương Bích Dao thành thật bị phản nộ xông lên đầu, rồi sử dụng cô ấy như mũi thương.

Triệu Bản Bản cô vĩnh viễn là người hiểu đạo lý, là học sinh ưu tú đứng ra điều hòa khuyên giải khi các bạn ồn ào tranh cãi, vừa xinh đẹp vừa thông minh, học hành chăm chỉ, quan hệ tốt với mọi người.

Trong tất cả nữ sinh lớp 12/7, luận ngoại hình đẹp nhất có lẽ là Thẩm Bạch Hề, nhưng cô ta chỉ là một ả đề tiện nham hiểm, tâm cơ thâm trầm, không được lòng các bạn nữ; luận thành tích học tập tốt nhất có lẽ là Liễu Dung quanh năm hạng nhất, nhưng cô ấy chỉ là một cô nhóc chưa lớn, cả ngày như chưa tỉnh ngủ, bất cứ lúc nào cũng có thể mộng du, luôn ù ù cạc cạc không hiểu tình hình.

Triệu Bản Bản cô mới là người thắng cuối cùng.

Cô luôn cảm thấy như vậy, mãi đến khi sự việc dần phát triển đến mức chẳng thể nào thu dọn, cô tưởng rằng mình sẽ tiếp tục cười trên nỗi đau người khác, ngồi yên xem hồ đầu, tiếp tục xem tuồng vui này ngày càng náo nhiệt dưới rắp tâm cô ý và dẫn dắt tí mỉ của cô.

Nhưng cô sai rồi, cô hoảng hốt lo sợ, cảm thấy bí mật của mình sắp bị phơi bày.

Triệu Bản Bản và Cố Thanh Dương đại diện lớp 12/7 tới nhà Vương Bích Dao. Cả đường đi và về, Triệu Bản Bản không thể lấy dũng khí để nhìn Cố Thanh Dương lấy một lần. Những đèn bù bé nhỏ ấy chẳng thể thuyết phục ngay cả bản thân cô, chẳng thể khiến cô lừa mình dối người và lại mảnh lương tâm bị thủng.

Đợt ôn tập đầu tiên trôi qua như chải tóc, đợt thứ hai bắt đầu, đề ôn ùn ùn kéo đến đè ép xuống, thời gian thi thử lần ba đã được lên lịch, phí đăng ký thi đại học đã nộp, thầy cô căn dặn đủ những mục cần chú ý, trò vật tay vào giờ giải lao bị cô Bạch Ngọc lấy lý do “thương gân động cốt một trăm ngày (3), không thể để tay bị thương” mà cấm toàn bộ.

(3) Ý nói bị thương về gân cốt cần ít nhất một trăm ngày mới khỏi.

Số hàng trăm trên bảng đếm ngược thi đại học đã không còn, thay vào đó là con số không lạnh lẽo.

Sau một vòng ôn tập, bảng xếp hạng cả lớp lần nữa có biến hóa long trời lở đất, Triệu Bản Bản trượt dốc không phanh, rơi khỏi top 20, nỗ lực của Thường Lộ Vận thời gian trước dưới sự kiên trì phi thường đã hiện ra thành quả, lần thi thử đầu tiên đã lọt vào top 5 trong lớp.

Cô mừng rỡ, tối hôm đó cho phép Liễu Dung xuống tay tàn nhẫn làm thịt một bữa, đáng về móc tiền sáng khoái thực khiến nhân viên cảm thấy Liễu Dung đứng phía sau là chủ nợ cho vay nặng lãi.

Sau đó, vào tiết tự học tối một ngày nọ, cô Bạch Ngọc đi tới đưa mắt khắp lớp một vòng, đặc biệt dừng lại ở Triệu Bản Bản hồi lâu rồi cuối cùng vẫn đòi đi, gọi Liễu Dung và Cố Thanh Dương vào văn phòng mình.

Lần đầu tiên Liễu Dung được đãi ngộ mời vào phòng giáo viên uống trà, lòng tự tưởng tượng ra đủ loại lý do lung tung, nhớ tới kết quả thi ngữ văn của mình vừa nhìn qua mức đạt yêu cầu __ chuyện này sắp thành tâm bệnh của cô, thế là cô thấp thỏm hỏi Cố Thanh Dương:

- Ô... lớp trưởng, lần này môn ngữ văn của cậu cũng bị kịch hả?

Cố Thanh Dương chưa kịp đáp, cô Bạch Ngọc đã nghe được, dờ khóc dờ cười quay đầu nhìn cô, hiếm khi không nghiêm túc:

- Là chuyện tốt__ môn ngữ văn của em cũng phải ráng học từ tẻ vào, trao đổi nhiều thêm với giáo viên.

Đến văn phòng, cô Bạch Ngọc mới nói ____ lớp 12/7 hiện tại có 1 suất học bổng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Lựa chọn và từ bỏ

Cô Bạch Ngọc nhìn hai người họ, nói:

- Học bổng này do hiệu trưởng đề cử, lớp chúng ta có 1 suất, cụ thể là học ngành gì trường gì, bây giờ cô cũng không rõ lắm, nhưng nhà trường đảm bảo đó là trường top 5 cả nước, chuyên ngành thì xem lúc đó người ta sắp xếp thế nào.

Khi nói đến đây, cô hơi dừng lại, giống như muốn cho hai người thời gian phản ứng.

Liễu Dung gần như nghiêng đầu nhìn Cố Thanh Dương bên cạnh theo bản năng, phát hiện Cố Thanh Dương cũng đang nhìn mình __ học bổng học trường top 5 cả nước. Còn chưa tới 100 ngày nữa là thi đại học, có suất học bổng này đồng nghĩa có thể giải phóng từ đây, có thể vững tâm rồi.

Liễu Dung nhắm tính thành tích học tập của mình, dù không được học bổng, không được cộng điểm, hoàn toàn tự cày thì thi cũng không phải cô thi không đậu... hướng hồ chuyên ngành của học bổng còn chưa xác định.

Nhưng chuyện thi đại học, ai có thể nói chính xác đây?

Đôi lúc “có thể làm được” và “cuối cùng cũng làm được” là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, chẳng hạn như thi vật lý đạt điểm tối đa là chuyện nằm trong phạm vi năng lực của cô, nhưng thời gian thi dài như vậy, ai có thể bảo đảm cô không ngáp một cái, phân tâm một cái, sau đó nhìn nhầm một số?

Ai có thể bảo đảm cô sẽ không đau bụng trước khi thi đại học một ngày? Ai có thể bảo đảm đến lúc đó thể dục thi sẽ không bỏ trốn như cục tẩy? Ai có thể bảo đảm lúc thi cô sẽ không tô A thành B? Ai có thể bảo đảm rằng giải ba câu thi mỗi câu có xác suất đúng $\frac{1}{4}$, mà cô vì xui xẻo sẽ có xác suất trượt hết 27/64... hướng hồ 3 câu khó có khả năng logic với nhau, giải sai sẽ sai chum, xác suất trượt hết lại càng cao hơn chút nữa...

Đầu óc Liễu Dung bắt đầu xuất hiện một đồng số lung ta lung tung, cô vội lắc lắc đầu, ngăn lại những ý nghĩ càng lúc càng lan man xa vời.

Cô Bạch Ngọc tăng hắng, uống một hớp nước, nói tiếp:

- Trong mắt cô, học sinh nào trong lớp cũng như nhau, tương lai các em càng tốt, cô càng vui. Chỉ có một suất học bổng, cô cũng rất khó xử, về chuyện này cô sẽ không thiên vị, hôm nay cô gọi 2 em tới, không có ý gì khác, 2 em đều là học sinh giỏi, cô mong sẽ có một cách công bằng để giải quyết chuyện này, tương lai của ai tốt đẹp, cô cũng thấy vui.

Liễu Dung khó khăn lắm mới thoát khỏi thế giới ảo tưởng đời sông lấp biển của mình, nhưng câu này của cô Bạch Ngọc lại đưa cô quay trở lại, trong đầu cô bắt đầu có một kẻ tiểu nhân nhảy ra so đo tính toán ____ “công bằng = toàn diện = thành tích học tập + tố chất tổng hợp”, tố chất tổng hợp nhất định là càng tổng hợp càng tốt, nhưng làm sao đánh giá nó?

Ghi chép học tập? Lý lịch kinh nghiệm? Tuyển chọn dân chủ? Ý kiến quần chúng?

Dần dần, những âm thanh linh tinh trong đầu cô không còn nữa, Liễu Dung giống như đứng ở góc độ người ngoài cuộc, ở phía sau quan sát nam sinh và nữ sinh cùng đứng trước mặt giáo viên, bình tĩnh suy xét.

Về thành tích học tập, Cố Thanh Dương tuy cũng là học sinh giỏi nhưng không thể so với cô – người mà dù quanh năm lẫn quần ở mức đạt yêu cầu môn ngữ văn vẫn có thể dùng ưu thế áp đảo trong môn khoa học tự nhiên để duy trì tổng thành tích hạng nhất lớp. Nhưng nếu chiến trường này là địa bàn của cô thì chiến trường kia lại là địa bàn của Cố Thanh Dương – thần thoại bất bại nhiệm kỳ mới được toàn bộ phiếu bầu thông qua, nói theo một mức độ nào đó, cậu cũng là thần nhân.

Sau đó Liễu Dung dời mắt qua nhìn cô Bạch Ngọc, nghĩ nếu mình là cô chủ nhiệm, mình nên chọn thế nào đây?

Cô Bạch Ngọc nói học sinh nào trong mắt cô cũng như nhau, tương lai mọi người càng tốt đẹp cô càng vui, câu này và câu kế tiếp của cô “về chuyện này cô sẽ không thiên vị” mâu thuẫn về mặt logic, nếu cô thật muốn tối ưu hóa lợi ích của cả lớp thì việc phát suất học bổng kia không thiên vị là không thể nào __ cả lớp chỉ có một suất, nhìn từ góc độ giáo viên, cho Cố Thanh Dương là lựa chọn tốt hơn.

Thứ nhất, Cố Thanh Dương là nhân tài, nên có cơ hội đi học trường danh tiếng. Thứ hai, thi đại học là thi thành tích, không phải thi tố chất, giữa cô và Cố Thanh Dương thi đại học, ai có độ nguy hiểm nhỏ hơn, khả năng thi được điểm cao hơn, xét theo tình hình trước mắt thì không cần nói cũng biết.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, không ai biết trong đầu cô gái thoát trông luôn mơ mơ màng màng này lại như siêu máy tính phân tích tình hình chiến trận địch ta và lập tức cho ra kết luận đáng tin nhất.

Cố Thanh Dương cau mày, nhìn Liễu Dung lần nữa, trù trừ hồi lâu _____ cô Bạch Ngọc cũng không giục họ, chỉ ở bên cạnh đợi con trăn mặc này qua đi, cuối cùng Cố Thanh Dương ngẩng đầu lần nữa, nói với cô Bạch Ngọc:

- Thưa cô, em..

Liễu Dung chợt ngắt lời cậu, từ trước tới nay, cảm giác mà Liễu Dung mang đến cho người khác đều giống như người gỗ la cuối cùng trong tam cú bán (1), cô nói chuyện và làm việc luôn chậm hơn người khác nửa nhịp, lúc họp ban cán bộ lớp, cô cũng đợi người khác nói rồi mới chậm rì rì bổ sung mấy câu, chưa từng tranh nổi bật, cũng chưa từng ngắt lời người khác.

(1) Tam cú bán: một loại nghệ thuật dân gian truyền thống TQ, mỗi đoạn gồm 3 câu rưỡi, do 4 người biểu diễn, 3 người nói 3 câu dài và người cuối cùng nói một câu ngắn (nửa câu).

Lúc này, tốc độ nói của cô vừa phải, vẻ mặt ung dung:

- Thưa cô, suất học bổng này em từ bỏ, cô để lại cho lớp trưởng đi ạ.

Cố Thanh Dương nhìn cô, biểu cảm lúc ấy bỗng dung trống rỗng.

Cô Bạch Ngọc cau mày:

- Liễu Dung, em suy nghĩ kỹ đi, đây không phải chuyện đùa, liên quan đến tương lai em đấy. Tự tin là rất tốt, nhưng...

Liễu Dung cười:

- Đâu phải em thi không đậu, cần học bổng làm gì, cho em cũng lãng phí.

Giọng cô không lớn, ngữ điệu cũng thành khẩn, nhưng trong đó lại có nét kiêu căng khí phách.

Cô Bạch Ngọc nói với Cố Thanh Dương:

- Em về trước đi, Liễu Dung ở lại một lát.

Cố Thanh Dương ngập ngừng nhìn Liễu Dung rồi ra ngoài.

Trong văn phòng chỉ còn lại 2 người, cô Bạch Ngọc nói:

- Đã tới lúc này, cô không nên nói câu này _____ tại em còn nhỏ, đôi lúc nghĩ chuyện quá qua loa, em có từng nghĩ lỡ em thi đại học không được lý tưởng thì sao không? Hôm nay ai có thể nói chính xác ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì? Ngay cả dự báo thời tiết còn không chuẩn nữa là, em như vậy không phải là đùa giỡn với tiền đồ của mình hay sao?

Cô Bạch cũng rất đau đầu, có người tự nguyện từ bỏ kỳ thực càng dễ cho cô xử lý hơn, nhưng nhìn dáng vẻ chẳng phải chuyện gì to tát của cô nhóc này, cô lại không kim lòng được mà giữ cô nhóc lại để nói lời thăm thía dạy dỗ cho nghe, thao thao bất tuyệt một hồi, tới bản thân cô cũng thấy sai sai _____ cô thế này chẳng phải là đang cô động hai người họ tranh nhau vờ đầu chảy máu hay sao?

Liễu Dung nói:

- Thưa cô, dù thành tích của em không lý tưởng thì đó cũng là tự em thi, em không hối hận. Tương lai có thể đi đến đâu là do em chọn, đi nổi đến đâu thì đi đến đó. Em có thể thi bao nhiêu điểm, có thể học trường gì, ngành nào, là tương lai của em, em không muốn người khác quyết định thay em.

Cô hơi cau mày, không biết nói vậy cô Bạch Ngọc có hiểu hay không, dẫu sao thời tuổi trẻ mà cô ấy từng trải qua cũng là chuyện của rất nhiều năm về trước, cô ấy có thể nhớ lại nhưng thời đại đã khác, rất khó đặt bản thân vào vị trí người khác để thấu hiểu, hồi lâu, Liễu Dung mới nói tiếp:

- Thưa cô, em mới mười mấy tuổi, nếu bây giờ mà nghĩ làm thế nào để ổn định, để có một sự bảo đảm, thì sau này cả đời cũng không có tiền đồ gì cả.

Cô Bạch Ngọc sững sờ giây lát, cô cười, nhìn Liễu Dung nói:

- Em cho rằng cô già lớn tuổi nên không hiểu được người trẻ tuổi à?

Liễu Dung nghiêm túc tiếp lời:

- Ai nói chứ, cô chắc chắn hiểu mà, em cũng hiểu cô nghĩ thế nào, đợi em đến tuổi của cô, chắc chắn gặp chuyện gì em cũng sẽ thận trọng cân nhắc... nhưng không phải em vẫn còn mấy chục năm sao?

Nếu bây giờ không mạo hiểm, không phạm sai lầm, không cố chấp, thì đời này còn cơ hội gì đây? Chẳng lẽ phải chờ rất nhiều năm sau mới làm một bà lão điên điên khùng khùng?

Cô Bạch Ngọc thở dài:

- Cô nhóc này, sao lại có chủ kiến đến thế hả? Được rồi, em đi đi.

Liều Dung ra khỏi văn phòng cô Bạch Ngọc, cuối cùng còn quay đầu làm mặt quỷ, nhún nhủ một câu:

- Cô ơi, cô tuyệt đối đừng nói với cha mẹ em nhen cô.

Sau đó cô xoay người, không còn vẻ ung dung giả tạo trên mặt, tâm trạng trở nên nặng nề ____ đây là lần đầu tiên đứng trước lựa chọn quan trọng như vậy mà cô lại lựa chọn từ bỏ, lý trí biết rõ là mình đúng, nếu phần thắng của mình trên chiến trường này không lớn thì ngay từ đầu dứt khoát không đầu tư bất kỳ vốn liếng nào, tránh đấu tranh trực diện, thay đổi chiến lược, đang hoàng đi trên con đường khác.

Nhưng về tình cảm... vẫn cảm thấy không cam tâm.

Đến cuối hành lang, cô ngẩng đầu, thấy Cố Thanh Dương khoanh hai tay trước ngực, tựa vào cầu thang chờ cô. Sắc mặt Cố Thanh Dương không tốt, anh chàng hồ ly được luôn như hồ mặt cười này hình như chưa từng có sắc mặt kém đến thế.

Liều Dung tươi cười nói một câu thừa thải:

- Sao lớp trưởng còn ở đây?

Cố Thanh Dương nhìn cô, trầm mặc một lát mới hỏi một đấng trả lời một nẻo:

- Mình không cần cậu nhường.

Liều Dung chớp chớp mắt vờ vô tội, Cố Thanh Dương cười khẩy, gắng kiềm chế giọng nhưng vẫn toát ra vẻ phẫn nộ trong lời nói:

- Có phải cậu cảm thấy trong mắt cậu, mình căn bản không tính là đối thủ, không có năng lực thi đậu đại học tốt, chỉ có thể dựa vào cậu nhường một suất học bổng như vậy, một...

Hồ ly Cố hình như đã tức tới mức hồ đồ, cậu linh cảm mình sắp nói năng thiếu suy nghĩ nên chỉ có thể vận dụng chút lý trí cuối cùng, quay đầu đi, những lời còn lại kẹt trong cổ họng, Liều Dung thấy mắt cậu hơi hoe đỏ.

Thiếu niên phát hiện mình mất khống chế tâm trạng cuối cùng theo quán tính sức mạnh ý chí to lớn đã không nhìn cô nữa, cũng không để ý cô nữa, sải bước xuống lầu, nghênh ngang rời đi.

Trước buổi thi thử thứ hai, danh sách học bổng đưa xuống, Cố Thanh Dương có tên trong đó, đi học đại học F, từ đây cậu bắt đầu cuộc sống ngày ngày không cần học hành mà chỉ tới trường phục vụ bạn bè miễn phí, rất vui vẻ.

Lần thi thử thứ hai, Liều Dung thi hơi kém, đợt ôn tập thứ hai đã kết thúc, đợt ôn tập thứ ba sắp bắt đầu kiểm tra lấp lỗ hổng kiến thức. Truyền thống của trường trung học số 1 là: kể từ bây giờ, toàn bộ bài tập đều do tự nguyện, không còn cưỡng chế ép buộc học sinh làm nữa, cơm đã đưa tới tận mồm, phần còn lại phải tự nhai.

Chương trình căng thẳng bỗng chốc thả lỏng, Liều Dung lại bắt đầu kéo Thường Lộ Vận đến thăm tiệm trà sữa của ông chủ Lương. Đồng thời họ gặp được Lương Tuyết, ông chủ Lương hiện tại đã hoàn toàn không cho Lương Tuyết làm việc, tiệm trà sữa tương đương với phòng tự học của nhân viên Lương Tuyết.

Lần thi thử thứ hai không xếp hạng toàn thành phố, nội bộ trường ai nấy lo, Lương Tuyết túm lấy Liều Dung, câu đầu tiên là:

- Thi thử thứ hai bao nhiêu điểm? Xếp hạng thế nào?

Liều Dung cũng hào phóng với cô ấy, thi hỏng thì nói thẳng là thi hỏng, cô ngồi lên chỗ cạnh quầy hàng, chậm rì rì nói:

- Miễn cưỡng chắc được 640, lần này ngữ văn không phát huy vượt bậc, môn tự nhiên cũng hỏng, lúc thi đầu óc hơi văng vát, kém 2 điểm nữa là 270.

Lương Tuyết hít sâu một hơi, ngồi xuống cạnh Liều Dung, tâm sự nặng nề ____ đây chính là sự khác biệt giữa trường trung học số 8 và trường trung học số 1, lần thi này điểm cao nhất ban tự nhiên trường số 8 chưa tới 620, mà còn là dưới tình huống được chấm nói tay trong truyền thuyết.

Cùng là học sinh giỏi nhưng áp lực giữa trường trọng điểm thành phố và trường trọng điểm địa phương là khác nhau.

Ở trường trung học số 1, cạnh tranh kịch liệt hơn, nhưng hạng nhất chính là hạng nhất, hạng hai là hạng hai, bình thường như thế nào không tính, ít nhất kết quả có sự bảo đảm. Nhưng trường trung học số 8 thì khác, thi ở trường được hạng nhất, chưa kịp vui mừng liền bắt đầu thấp thỏm bất an hỏi thăm nghe ngóng kết quả của trường tốt hơn.

Nghe ngóng được thành tích của mình quả nhiên chỉ tốt ở trường trung học số 8, chứ so với trường khác chả là cái thá gì thì sẽ rơi vào cảm giác tuyệt vọng sâu sắc ____ thà làm vua xứ mù còn hơn làm thằng chột chỗ sáng, điều này cũng cần tổ chất tâm lý; nghe ngóng được thành tích của mình chỉ miễn cưỡng có thể lên bảng xếp hạng trường trung học số 1 thì sẽ hoài nghi, trường trung học số 8 lần này phải chăng vì thể diện nên mới chấm nói tay?

Chênh lệch của ban tự nhiên đã rành rành ra đó, Lương Tuyết cuối cùng vẫn không kìm được hỏi:

- Vậy... lần này thành tích ban xã hội bên các cậu thế nào?

Liều Dung suy nghĩ hồi lâu mới do dự nói:

- Mình nghe nói điểm cao nhất ban xã hội là... 630 mấy?

Thấy vẻ mặt Lương Tuyết bỗng chốc âm trầm, cô vội chữa lời:

- Không, cũng có thể mình nghe lầm, hình như là 620 mấy? Hoặc 610 mấy... ừm, chắc cỡ 610 mấy. Khụ, mình không quan tâm nó lắm, để về mình nghe ngóng cho cậu nhé?

Lương Tuyết nghe ra sự an ủi trong lời cô thì gượng cười, Thường Lộ Vận bên cạnh vội lãng sang chuyện khác:

- Ê, Liều Dung, mình nghe tin tức nội bộ là lần này suất học bổng đi đại học F của lớp mình là do cậu tặng cho Cố Thanh Dương hả?

Lần này ngay cả ông chủ Lương cũng sắp lại, bung một khay lớn đầy bánh ngọt qua cho các thí sinh, Liều Dung và Lương Tuyết lập tức nhào tới, Thường Lộ Vận còn bắn khoản vấn đề cân nặng hơi rụt rè một chút rồi cũng thỏa hiệp.

Ông chủ Lương cời tạp dề và gắng tay ra _____ hiện tại trong tiệm của anh tăng thêm phục vụ bánh mì, anh thuê một thợ làm bánh, càng lúc càng chính quy chuyên nghiệp, anh thu dọn 3 ly trà sữa của các cô, còn tiện tay vỗ đầu Liều Dung:

- Học bổng cũng không lấy, trâu thế à?

Miệng Liều Dung ngồm ngoàm nói một câu:

- Không thích.

Thường Lộ Vận liền thuận miệng trêu chọc:

- Ô? Sao mình nghe nói là lớp trưởng Cố dùng mỹ nam kế nhỉ?

“Rầm” một tiếng, ông chủ Lương bị cái khay che khuất tầm mắt, đi đụng vào quầy.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 36: Thiếu niên jump!

Tiếng vang to ầm ầm ngang tinh thần hóng hót sục sôi của các cô gái, Lương Tuyết nhìn anh mình, nói rất không phúc hậu:

- Úi chu choa, đau quá!

Lương Túc xoa chỗ bị đau, cười gượng:

- Không sao không sao.

Lương Tuyết trưng vẻ mặt đau lòng sờ sờ tú quầy, sau đó ánh mắt sắc lẹm lườm anh mình:

- Ai nói anh đau.

Lương Túc ảm ức, giờ tay định đánh vào gáy cô em mất nét nhà mình nhưng lại không nỡ, sợ lực tay mình lớn sẽ đánh cho thí sinh sắp thi đại học, toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào không quý giá này thành kẻ ngu.

Anh nghiêng đầu, thấy Liều Dung cắn ống hút vui vẻ không tìm không phổi, lời muốn nói đến bên miệng lại không thốt ra được, kẹt cứng trong cổ họng, vừa trướng ra vừa khó chịu, nhưng đầu óc lại giống như bị nước lạnh dội lên, nguội đi chóng vánh.

Ánh mắt anh như tự có ý thức, vờ tự nhiên đảo một vòng trên Liều Dung, lướt qua cả căn tiệm đầy ánh hoàng hôn dịu dịu rồi dừng lại trên tú quầy. Anh tiện tay lật sổ sách, miệng dừng dung nói:

- Được, nhóc trâu bò quá, không xem chuyện gì là to tát cả.

Câu nói này như một con dao nhỏ chặt đứt thần kinh thị giác của anh, chứ không thì sao những con số và chữ viết trên sổ sách trong tầm mắt đều chẳng thể lọt vào đầu anh đây?

Ôi, gió xuân đành hận đa tình, nổi lòng người ấy si tình ai hay?

Anh trở nên trầm mặc, nhưng mấy cô gái không hề phát giác, vẫn ngồi vây quanh cái bàn nhỏ trong góc, tíu ta tíu tít trò chuyện, đề tài từ “thi đại học xong muốn làm gì” mà khai triển, giống như một nhóm người qua đường nhỏ bé kiên cường, đang ở trong một không gian nhỏ nhỏ dùng ngôn ngữ chống đỡ nên, lúc rảnh rỗi khi đi đường, họ dùng dăm câu vài lời tạo ra một sân khấu của ước mơ mà người khác không chen được.

Thường Lộ Vận nói:

- Mình muốn trước hết là ngủ một giấc đã đời, đứng rồi, nghỉ hè còn phải giảm béo nữa. Sau đó là đi học một thứ gì đấy, bây giờ mình rất hối hận hồi nhỏ không học nghệ thuật nhiều, lớn lên muốn học lại không có thời gian, mình chưa quyết định là muốn học piano hay học cổ cầm nữa, mình còn muốn học thêm một ngôn ngữ, thi đại học chắc chắn phải thi trường xa xa chút, trước đây mình không có thời gian đi du lịch, rất hâm mộ những người “đọc vạn quyển sách, đi vạn nẻo đường”, mình muốn xem xem những nơi khác người ta sống thế nào, muốn đi... Giang Nam hoặc Tây An, học chuyên ngành mông khoa học xã hội, sau đó rảnh rỗi là có thể ngắm đường cổ Trường An hoặc cầu nhỏ nước trôi lững lờ, ai da, để mình nhảy qua bước thi đại học xuyên thẳng đến lúc đó đi.

Liễu Dung âm ờ nói:

- Mình không muốn đi xa nhà quá vậy đâu, cứ học đại học chỗ tại mình là được, bằng không lo vé xe vé máy bay Tết mỗi năm cũng đủ làm rụng tóc, xem tí vì thấy nhiều sinh viên xa nhà mỗi lần lễ Tết không mua được vé, không thể về nhà, mặt mày ủ rũ sầu lo nhìn gió bắc thổi, nhìn hoa tuyết rơi, thế lương lắm.

Thường Lộ Vận khinh bỉ nhìn cô:

- Cậu quá không có ước mơ rồi.

Liễu Dung uể oải cầm ống hút đâm vào cục nước đá chưa tan, tang thương nói:

- Bạn Thường Lộ Vận à, bạn tuyệt đối đừng bị thơ cổ lừa, theo kinh nghiệm của mình thì nơi nào trên cả nước chẳng như nhau, hồi đó mình theo mẹ mình đi Thượng Hải, vừa ra khỏi trạm xe lửa thì, ôi thôi, mình còn tưởng xe lửa đưa mình đi một vòng rồi quay về chỗ tại mình đấy chứ. Không nhà lâu thì là xe, không xe thì là người, không có gì mới mẻ hết.

Thường Lộ Vận nói:

- Bậy, Thập Lý Dương Trường (1) và xứ bắc băng tuyết chắc chắn khác nhau chứ.

(1) Biệt hiệu chỉ tô giới Thượng Hải xưa.

Liễu Dung chớp chớp mắt, chân thành bày tỏ:

- Ủ, có lẽ mình nhìn không ra.

Thường Lộ Vận nghịch hai bím tóc của cô chơi, phán đoán:

- Bạn Liễu Dung à, chờ khi bạn nhìn ra thì môn ngữ văn của bạn sẽ không thất bại nữa đâu.

Câu này đâm trúng tử huyệt của Liễu Dung, cô kêu lên bị thảm nằm bò ra bàn, cào cào bàn như mèo:

- Bánh xe này bị thọc gậy rồi, chúng ta đổi đề tài!

Lương Tuyết chợt nói:

- Mình cũng thích Giang Nam, lần trước một bạn học của mình đi du lịch, có chụp rất nhiều ảnh trường nổi tiếng ở đó về làm động lực, có mấy căn nhà nhỏ kiểu Tây hồi thập niên 20 30, trên tường có rêu xanh loang lổ, rất tang thương, rất có cảm giác.

Cô cup mắt, cô ra về nhẹ nhàng ung dung:

- Tiếc là mình thi không đậu, và lại mình cũng không thể đi xa thế, cha mình ai lo đây?

Lương Túc lần này cuối cùng cũng hoàn hồn, nói chen vào:

- Em thi đâu thì thi đi, yên tâm, cha em để anh lo cho.

Lương Tuyết nhìn anh với ánh mắt phức tạp, đùa:

- Anh lo chính anh, lo cha mẹ anh, còn phải thường xuyên lo gia đình các huynh đệ của anh, giờ lại lo thêm cha em nữa, anh muốn mệt chết à?

Lương Túc đáp không keo kiệt:

- Anh giỏi nên phải ôm nhiều chứ sao.

Lương Tuyết cong môi, nhưng không nói gì.

Đa số người trên đời này có thể lo thân mình đã là tốt lắm rồi, nhưng anh lại hời hợt mà gánh vác nhiều người như vậy, thiếu niên ba năm trước mạnh mẽ bên đường “anh đóng tiền cho em”, ba năm sau tại nơi này, vẫn với giọng điệu ấy nói câu “cha em để anh lo”. Chênh lệch giữa người và người là bẩm sinh đã lớn như vậy hay vì người khác không thể nhẫn tâm đè ép bản thân mình như anh?

Cô nghĩ, Lương Túc chỉ lớn hơn cô hai tuổi, chuyện năm đó anh có thể làm được, bây giờ cô cũng có thể làm được.

Tháng 6, bảng đếm ngược thi đại học được gỡ xuống, nó không còn ý nghĩa nữa, phàm là người có mười ngón tay thì đều có thể đếm còn mấy ngày nữa là thi đại học.

Sau đó là động viên trước khi thi và nghỉ ngơi chỉnh đốn.

Đại hội động viên trước khi thi trưng ra một tấm băng rôn gọi là “nghỉ thức trưởng thành”, giáo viên chủ nhiệm phát biểu những lời kích động học sinh chăm chỉ nỗ lực xong thì tới phần ca hát, từ bài “Những bông hoa ấy” tới bài “Dành dành nở hoa”, ánh mắt Thường Lộ Vận cuối cùng ngược lên khỏi sách từ vòm tiếng Anh, cảm phần nói với Liễu Dung bên cạnh:

- Cậu ta đại gái à?

Liễu Dung và mấy cô gái bên cạnh đều cười rộ như hoa.

Hoàng Lỗi ngồi hàng trên quay đầu lại, nhìn mấy cô gái nhỏ giọng nói cười mở một hội nhỏ, sau đó cậu như muốn nói gì đó, xây dựng tâm lý cho bản thân một hồi, đại khái là thời gian cậu quay đầu xuống quá lâu nên bị các cô gái nhận ra, Liễu Dung không thân thiện cách ghé đưa chân đá cậu:

- Nhìn gì mà nhìn, con gái nói chuyện, con trai đừng lăm lăm.

Hoàng Lỗi hoảng hốt há miệng, chưa kịp nói gì thì một cô gái khác đã bắt đầu đùa giỡn:

- Gì, cậu còn định nói chen vào hả? Con gái nói chuyện, con trai bớt chỗ mồm vào đi, cậu không hiểu chuyện như vậy, còn không mau về nhà nấu com đồ trẻ đi chứ.

Các cô gái bị kéo theo cũng bắt đầu ồn ào, ý đồ bắt nạt người khác.

Mặt Hoàng Lỗi vụt đỏ, cuối cùng lương tâm Liễu Dung trỗi dậy, hỏi:

- Có gì thì nói, cậu có chuyện gì?

Hoàng Lỗi bị các cô gái hùa nhau trêu chọc từ từ dời mắt qua Thường Lộ Vận, nhưng khi nhìn cô, cậu lại không biết nên nói gì, Liễu Dung nói:

- Ô? Hoàng Lỗi, cậu nhìn ai, sao mặt cậu đỏ thế, bị người ta nấu chín à?

- Ôm___

Biểu diễn “Dành dành nở hoa” trên sân khấu đã tới cao trào, dưới sân khấu có người hát theo, có người cảm giác như biệt ly sắp tới nên thấy cảnh thương tình, cũng có người hoàn toàn không bị tác động, tự thoát ly quần chúng mà tụ tập nhóm nhỏ, ồn ào như cái chợ, nên các cô có thể chọc ghẹo Hoàng Lỗi mà chẳng cần kiêng nể.

Mặt Hoàng Lỗi đỏ đến mức sắp thành màu tím, cậu nhìn hồi lâu mới hít sâu vào, thở ra, ngay cả Liễu Dung cũng căng thẳng theo cậu, cuối cùng cậu mở to mắt nhìn Thường Lộ Vận nói:

- Ôm... quyền tổng kết ôn tập môn lý của cậu, có thể cho mình mượn photo không?

“Phụt___”

Đây là tiếng thất vọng của toàn thể quần chúng vây xem.

Liễu Dung nhìn về mặt Thường Lộ Vận không rõ bình tĩnh thật hay giả vờ bình tĩnh, cô ấy lấy quyền ôn tập trong cặp ra đưa qua, Liễu Dung ngó người:

- Mình cảm thấy tình cảm của quảng đại quần chúng nhân dân bị phí phạm.

Tay Thường Lộ Vận từ bên dưới duỗi ra véo eo Liễu Dung, xoắn lại.

Sau đó... không có sau đó, kỳ thi đại học đến rồi.

Cô Bạch Ngọc liệt kê ra một tờ “những việc cần chú ý khi thi đại học”, từ thời gian tập trung, thứ tự giải đề thi tới chú ý ăn uống, chuyện lớn chuyện nhỏ gì đều viết ra hết, bảo Cố Thanh Dương in ra mấy chục bản phát cho cả lớp, ánh mắt Liễu Dung nhìn tờ giấy kia rất kỳ lạ, cảm thấy cô chủ nhiệm ít nói ít cười đã hóa thân thành một con gà mẹ hay cảm rằm lái nhái.

Cờ thi đua, giấy khen và tranh chữ dán lên tường lớp 12/7 một lần nữa được gỡ xuống, tường phòng học sạch sẽ, trước khi đi, Liễu Dung nhìn phòng học trống trải, chợt có cảm giác tiêu điều người đi nhà trống.

Ngày cuối cùng thời học sinh, phải rời khỏi nơi này rồi___ cô lặng lẽ nghĩ. Cô vừa thoải mái vừa không hiểu sao lại mơ hồ thương cảm, giống như bất luận từng xảy ra chuyện gì, bất luận trước đây mình không tình nguyện cỡ nào, khi đến thời khắc cuối cùng sẽ luôn khiến người ta có cảm giác buồn mang mác.

Cố Thanh Dương đang trò chuyện với cô Bạch Ngọc, thấy Liễu Dung đi tới thì cố ý dừng lại chào cô, dường như cậu muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ nheo lại đôi mắt như hồ ly, cười nói:

- Thi tốt nhé.

Xem như hòa giải.

Thi tốt nhé___ tuy chúng ta không phải người đi cùng một con đường nhưng mình muốn xem cậu rốt cuộc có thể đi được bao xa.

Ngày đầu tiên thi đại học, phụ huynh đưa con em đi thi và nhà trường tiễn học sinh đến xe buýt của trường trung học số 1 đưa đến trường thi kéo dài cả mười dặm đường, thời tiết tốt, ngoài cổng có rất nhiều phụ huynh và học sinh đến sớm nửa tiếng tìm giáo viên chủ nhiệm để tập họp, phóng tầm mắt nhìn ra, cả sân trường đều là từng nhóm nhỏ của những người không cùng lớp, đủ loại khẩu hiệu “tất thắng” không ngừng vang lên, giống Pizza Hut chỗ ra cửa quẹo phải 300 mét làm quảng cáo.

Lúc mới lên cấp 3, trí tưởng tượng cực kỳ phong phú của Liễu Dung đôi lúc sẽ tưởng tượng bay cao bay xa một vài chuyện, chẳng hạn như kỳ thi đại học một lần trong đời có căng thẳng lắm không, có như người khác nói là vừa đặt mông ngồi xuống là đầu óc trống rỗng hay không.

Sự thực chứng minh, cô thực sự nghĩ nhiều rồi.

Trải qua vô số lần thi thử, hai tiếng đồng hồ thi toán và hai tiếng đồng hồ thi lý đã biến thành chuyện đương nhiên, thành bản năng như ăn cơm uống nước, nếu có một ngày thực xuất hiện một bài thi toán nửa tiếng đồng hồ, biết đâu chừng cô sẽ khinh thường mà nghĩ, thế này cũng là thi sao?

Tóm lại, khi cô ngồi trong phòng thi, nghe thầy giám thị bắt đầu đọc kỹ luật phòng thi, cô lại hơi kinh ngạc nghĩ... đây là thi đại học ư?

Hình như cũng đâu có gì đặc biệt.

Làm mấy bài thi thôi mà, vậy mà mấy thầy cô với người lớn cứ nói như gặp đại địch, là trận quyết chiến của cuộc chiến 20 năm quyết định vận mệnh, vậy là thành đặc biệt...

Vận mệnh, kỳ thực thứ gọi là vận mệnh rất hư vô mờ mịt gặp chẳng hay chớ, nhưng cũng rất ngoan cố, có thứ gì quyết định vận mệnh của một người đây? Có người nói là tính cách, có người nói là có trái tim mạnh mẽ hay không, có người nói là cơ duyên run rủi, ba đời định sẵn.

Dù sao... cũng không phải là một bài thi văn hóa cơ bản được làm lúc thanh xuân, nếu không thì quá buồn cười, quá trẻ con rồi.

Thi đại học đúng là một chuyện không có gì đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 37: ĐẠI HỌC CỦA TÔI - Giữa hè năm ấy

Môn thi tiếng Anh cuối cùng kết thúc, Liễu Dung cảm thấy như cả người mình đều biếng nhác, thứ gì đó trên người chợt không còn, toàn thân nhẹ nhõm, nhẹ đến mức khiến cô hơi mờ mịt, đeo cặp mơ mơ màng màng ra trạm xe, chiếc xe đầu tiên tới, do cô thả hồn theo mây gió nên xe đi rồi thì tự dưng thoát ly khỏi địa cầu bay quanh thái dương hệ một vòng của cô mới phản ứng được là mình phải lên xe.

Chỉ có thể chờ chuyến tiếp theo.

Thi đại học xong, thân phận của cô đã thay đổi, không còn là trẻ con bị thầy cô và người lớn giám sát, không còn ai quy định cô không được uốn tóc, không được yêu đương, không được vào quán net nữa, họ bắt đầu cùng sở hữu một cái tên khác vừa tốt đẹp vừa nặng nề___ người trưởng thành.

Xe buýt vẫn đông nghẹt như cũ, Liễu Dung đeo nghiêng cặp sách, móc hai tay trên vòng xe, tai đeo tai nghe mở nhạc rất to, gắng át đi tiếng ồn của xe buýt, cơ thể lắc lư trông thành theo xe, sau đó cô nghĩ miên man xa vời __a, giờ thì có thể quang minh chính đại xem sách và phim ảnh đồi trụy nhỉ?

Đúng rồi, cha cô đã tuyên bố thi đại học xong sẽ cho cô tự do, sẽ không bao giờ hỏi xem cô đeo tai nghe là đang nghe tiếng Anh hay nghe một đồng bài hát lung ta lung tung nữa.

Mãi rất lâu sau này, cô mới phát hiện, hóa ra “trưởng thành” và “thi đại học xong” không đồng nghĩa với “tự do”. “Tự do” là một khái niệm mơ hồ hư vô, mỗi lần tự cho rằng đã đi đến nơi rộng lớn hơn, lòng người cũng sẽ trở nên to hơn, không gian rộng lớn mà ta từng ngưỡng vọng nhanh chóng chật hẹp khiến người ta ngạt thở.

Đây giống như quá trình vĩnh viễn không có điểm dừng của sinh mệnh.

Những ngày kế tiếp của Liễu Dung trôi qua rất chán chường, cô triệt để chết dí trong nhà, ban đầu là trưa trời trưa trệt cô mới dậy, buổi sáng cha mẹ đi làm không gọi cô, kết quả trưa tan làm về nấu cơm thấy cô vẫn còn ngủ, rất có khuynh hướng bám dính vô giường luôn. Nhưng như vậy chưa được mấy ngày, cô muốn ngủ cũng không ngủ được, thế là bắt đầu sống cuộc sống ngày đêm đảo lộn __giống như không như vậy thì không thể thể hiện được giá trị và ý nghĩa của việc cuối cùng cô đã được tự do vậy.

Những lời tưởng tượng trước đây của cô với các bạn như “học cái này” “học cái kia” “muốn thế nọ” đều thành những lời suông, nội dung mỗi ngày của cô chính là sống dở chết dở bò dậy, chán ngán vùi vào internet.

Khi ở trường bị một núi bài tập đề thi cô thích rút thời gian ra tranh thủ xem sách tiêu khiển, thuê truyện tranh, khẩu hiệu “cai nghiện manga” cô đã hô rất nhiều năm nhưng dường như nó khó hết cai thuốc cai ma túy vậy, cứ qua một quãng thời gian là muốn tái phát.

Nhưng khi thật đến lúc cô muốn làm gì thì làm thì Liễu Dung lại phát hiện điều kỳ lạ là trong một đêm cô bỗng mất đi hứng thú với manga.

Bộ manga mà cô năn nỉ cha mua cho hồi trước thi đại học đã được xếp lên giá chính tề, sách cha cô mua luôn là bản chính sạch đẹp, nếu là trước đây, cô sớm đã hớn ha hớn hờ lao tới rồi, nhưng thi đại học đã trôi qua cả tuần mà Liễu Dung lại chưa có hứng thú mở nó ra.

Thần kinh tê dại, sáng tối mờ mịt, không phân ngày đêm, đồng hồ sinh học và thói quen sinh hoạt toàn bộ đều hỗn loạn trong sự tự do vô công rồi nghề, mãi đến một ngày, mẹ Liễu Dung nhìn kỹ đứa con xúi quẩy ngáp lên ngáp xuống này, thấy cô giống như cần thuốc, nói chuyện cũng chậm nửa nhịp mới phản ứng, bà liền cảm thấy không ổn, nhét ví tiền và điện thoại cho cô rồi tịch thu chìa khóa, đuổi cô ra khỏi nhà, bảo cô đợi người lớn tan làm về thì mới được vào nhà.

Liễu Dung suốt hơn hai tuần không ra ngoài, cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài dường như trở nên chói mắt. Cô ngơ ngác đứng tại chỗ hồi lâu, ngồi xồm xuống cầm cây gỗ nhỏ chọc kiến chơi, nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy mình lớn chừng này mà chưa từng tới quán net, quá thiệt thòi, bèn quyết định đi xem cho biết.

Đến quán net gần nhà nhất, Liễu Dung đầy phấn khởi chui vào, hai phút sau liền bị mùi thuốc lá và tiếng thì thầm của đủ loại hảo hán mặt đen chơi game gọi nhau ép ra ngoài, cô cảm thấy quán net không có xiu xiu sức hấp dẫn nào cả, máy vừa cũ vừa không nhanh bằng máy nhà cô, cô lại đi dạo một vòng trong chợ, trời nắng muốn chết không có gì hay để dạo, cũng không có gì muốn mua, lại còn đi tới mức đau chân.

Liễu Dung triệt để buồn bực, chợt cảm thấy... cuộc sống kiểu này hoàn toàn không tốt đẹp như trong tưởng tượng. Cô nghĩ bây giờ về ngồi xồm ở cửa nhà thực quá thô tục, bèn vô thức đi đến tiệm trà sữa của Lương Túc.

Giờ này rảnh rồi, ông chủ Lương đang gọi điện thoại, nói chuyện rất khiêm tốn, hình như là nhờ vả người khác chuyện gì đó, không ngừng “Phải phải, đúng là vậy” “Ôi cảm ơn anh quá, hôm khác em nhất định sẽ đến nhà cảm tạ”. Liễu Dung không quấy rầy anh, cô rón rén bước vào, nhẹ nhàng như mộng du, quen thuộc lui vào cái đu dây trong góc, hứng gió điều hòa.

Lương Túc gọi điện xong quay đầu lại, phát hiện không biết từ khi nào trong tiệm có thêm một vật sống đang uể oải co người, nhe răng cười với anh.

Tim Lương Túc đập hẫng một nhịp, trong nháy mắt anh đột nhiên hơi hoảng hốt, gắng gượng bản thân trưng ra biểu cảm tự nhiên:

- Ngọn gió nào thổi em tới đây vậy?

Liễu Dung thờ dãi:

- Bị mẹ đuổi ra khỏi nhà ____ Lương Tuyết đâu?

- Đi làm thêm rồi.

Lương Túc tay chân nhanh nhẹn làm cho cô một ly dưa hấu đá bào, nhìn cô vui vẻ đón lấy uống một ngụm lớn mới giống như tỉnh táo lại chút chút, anh hỏi:

- Thi sao rồi? Có đoán được điểm không?

Liễu Dung cắn ống hút, đáp:

- Không, tâm lý em nắm chắc, vậy thôi.

Lương Túc vui vẻ ngồi trên ghế bên cạnh, trong tiệm chỉ có hai người họ, cực kỳ yên tĩnh:

- Năm chắc gì? Suất học bổng đại học F em cũng nhường người ta, lỡ em thi không đậu đại học F thì có mất mặt không?

Liều Dung khoát khoát tay, nói rất lưu manh:

- Môn ngữ văn của em đạt chuẩn là đậu___không cần thi 90 điểm mà 70 80 điểm là vào đại học F không thành vấn đề, ai lại đi tranh với họ cái suất học bổng còn chưa rõ chuyên ngành chứ? Hạ thấp bản thân quá.

Mặt cô không có biểu cảm gì, không hiểu sao một cô gái trắng trẻo yếu ớt như vậy mà khi nói chuyện, vẻ mặt hơi lạnh, hơi kiêu ngạo khó diễn tả, Lương Túc ngỡ ngàng, trong ấn tượng của anh, cô bé này thỉnh thoảng xấu tính, thỉnh thoảng nói lời châm chọc, nhưng hình như chưa từng thấy thần biểu đạt điều gì như vậy.

Liều Dung không chú ý tới vẻ mặt anh, tuy cô hơi tinh táo lại nhưng vì ở lì trong nhà thời gian quá dài nên đã quên mất phải đối mặt với nhân loại ngoài “bản thân” và “người nhà” như thế nào, thuận miệng nói tiếp:

- Em không cần ai phát học bổng, cũng không cần ai quy định em phải đi con đường nào, thứ em muốn, tự em sẽ đưa tay lấy, lấy không được cũng không hối hận, đó là do em tài nghệ không đủ.

Lương Túc nhìn cô, chợt khẽ bật cười, nghĩ___cô bé khoác lớp da cừu này chính là nữ hiệp từng cầm một cục gạch đập cho Thái Bảo Quang xước dao bầu phải vào bệnh viện may lại đây.

Những ngày sống như heo nhanh chóng trôi qua hơn nửa tháng, thời khắc kích động lòng người sắp tới.

Truyền thuyết nói rằng ngày 23 tháng 6 công bố kết quả thi, từ ngày 21 tháng 6, các phụ huynh thí sinh đã đứng ngồi không yên, mẹ Liều Dung nhắc mấy lần:

- Con đoán điểm, trong lòng đã nắm chắc rồi, đúng không?

Liều Dung khoát tay:

- Khỏi đoán, nó nằm giữa 660 với 680 đấy, không cao hơn không thấp hơn đâu, mẹ yên tâm

Cô đứng nói chuyện không đau eo, ai làm mẹ cũng không thể yên tâm được, tối ngày 23 tháng 6, nhà Liều Dung nhận được ba bốn cuộc gọi giả là từ bạn của Liều Dung với tin vịt “hình như có điểm rồi”, xúi cô đi tra xem trước.

Dần vật họ tới sau nửa đêm.

Khó khăn lắm mới xác định điểm vẫn chưa có, hơn 7 giờ sáng hôm sau, chuông điện thoại lại bắt đầu hò hét, bên kia Lương Tuyết kêu gào:

- Cái gì? Cậu còn ngủ? Có điểm rồi có điểm rồi! Còn không mau đi tra đi, lạy cậu còn ngủ được luôn.

Cha Liều Dung đứng lúc đi nơi khác công tác, Liều Dung ừ một tiếng, cúp điện thoại rồi mới mơ mơ màng màng nhớ ra quên hỏi Lương Tuyết thi thế nào, cô lác lác đi đánh răng rửa mặt, thấy mẹ cô từ phòng ngủ vọt ra, mắt chưa dụi xong đã hỏi:

- Ai gọi thế? Có phải có điểm rồi không?

Liều Dung vừa gật đầu là mẹ cô liền mở máy vi tính, định lên web xem điểm, sai cô:

- Mau lấy thẻ dự thi của con ra, mau lên!

Liều Dung ngáp:

- Con đánh răng trước đã...

- Đánh răng cái rắm, con tra điểm thi tốn mấy phút hả, mau lên!

Liều Dung đành lục tung đồ lên tìm thẻ dự thi, đặt trước máy vi tính, mở web, nhập mã thẻ dự thi và số chứng minh nhân dân vào, đến lúc này, cô mới thực sự tỉnh táo, nhịp tim bất giác tăng nhanh, vô thức đối chiếu lại thẻ dự thi và dãy số mà mình nhập một lần rồi mới dùng hai ngón tay bấm phím Enter.

Trang web nhảy ra, nhảy mắt ấy, tìm Liều Dung chợt khủng hoảng, cô cúi đầu, cố tình giả vờ như chưa mở mắt nổi, không biết xuất phát từ tâm thái gì mà không muốn nhìn màn hình đầu tiên.

Cô phát hiện, hóa ra mình không hề chắc chắn như trong tưởng tượng, đầu óc trong nháy mắt lóe lên rất nhiều khả năng, dự tính xấu nhất, xấu hơn nữa...

Mãi đến khi mẹ Liều Dung sắp lại, cô mới nhận ra một cách vô vọng___tránh không khỏi, chắc chắn phải tiếp nhận điểm số này rồi, bất luận tốt xấu, cô ngẩng đầu lên.

670 điểm chuẩn, vừa vặn ở ngay chính giữa khoảng điểm mà cô nói, đúng ngay giá trị trung bình, không nhiều không ít. Liễu Dung lúc này mới thở ra hơi thở mà cô nín hồi lâu, lòng trống rỗng, chỉ còn lại một suy nghĩ __ vẫn tốt.

Vốn dĩ mong đợi thi đại học sẽ phát huy vượt bậc, kết quả lại phát hiện chỉ cần phát huy ở mức bình thường đã đủ thở phào nhẹ nhõm rồi.

Mẹ Liễu Dung vỗ vỗ đầu cô, không biểu hiện gì, chỉ thở ra, nói:

- Vây đi.

Rồi tự đi đánh răng rửa mặt.

Liễu Dung vẫn ngồi trên ghế, vô thức nhắm phân chia điểm của mình ra cộng cộng trừ trừ nhiều lần, sau khi tính xong thì chớp chớp mắt, thầm nghĩ có thể sai sao? Thế là cô lắc đầu, định gọi điện thoại cho bạn bè.

Mãi đến khi đứng dậy, cô mới phát hiện chân mình hơi nhũn ra.

Khi nhận điểm vinh viễn luôn căng thẳng hơn khi thi nhiều lần. Còn chưa đợi cô điều chỉnh tốt tâm lý để bỏ dậy thì di động vang lên, Thường Lộ Vận hỏi thẳng, không nửa câu phí lời:

- Cậu... tra điểm rồi hả?

Liễu Dung à một tiếng, ngón tay vô thức nghịch trang web mới:

- Vừa tra.

Thường Lộ Vận trầm mặc hồi lâu, hô hấp hình như hơi run rẩy, thật lâu sau mới hỏi:

- Cậu có thể cho mình biết cậu thi thế nào không? Không cần nói cụ thể, nói khoảng khoảng là được, trên 640 hay...

Liễu Dung nói:

- Ồ, nói cậu biết cũng không sao, mình thi được 670 chuẩn.

Hô hấp của Thường Lộ Vận hình như thoáng dừng lại, cô ấy như muốn cười nhưng cố gắng thật lâu vẫn không thành công, đành lúng túng nói một câu vô thức:

- Rất tốt.

Liễu Dung gãi gãi tóc:

- Phát huy bình thường thôi, còn cậu thế nào?

Thường Lộ Vận trầm mặc một lát:

- Không tốt lắm.

- Ồ?

- Có lẽ không vào được tuyển trọng điểm... cậu đoán xem tuyển trọng điểm có thể lấy điểm cao bao nhiêu?

Kỳ thực Liễu Dung nắm chắc trong bụng nhưng nghe ra vấn đề thì không nói rõ, chỉ cười ha ha:

- Sao mình biết được, hay là cậu đi hỏi cô Bạch Ngọc thử xem, có lẽ cô ấy đoán được đấy.

Thường Lộ Vận đáp qua loa hai tiếng, Liễu Dung không đành lòng nghe cô ấy tiếp tục miễn cưỡng cười vui nữa, nói "bye bye" rồi cúp máy, sau đó cô dựa vào ghế, ngẩng đầu, đầu óc trống rỗng nhìn trần nhà trắng toát như một kẻ chậm phát triển trí tuệ, bất giác cảm khái __ vậy là có điểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Bài học đầu tiên

Sau khi có điểm thi là tới báo nguyện vọng. Bất kể điểm cao hay thấp, báo nguyện vọng đều không phải chuyện dễ dàng. Thấy người ta điểm cao, đôi lúc mình sẽ nghĩ, nếu mình có thành tích đó thì có thể tùy ý chọn trường, còn xoắn xuyết cái gì?

Kỳ thực bất kể thi bao nhiêu điểm thì số trường để chọn trước sau cũng chỉ có mấy trường, lúc đó còn chưa có “nguyện vọng song hành” (1) nên chỉ cần không có tình huống đặc thù với trường đại học nào thì ai cũng hi vọng cố hết sức hạ thấp độ nguy hiểm của mình, lợi dụng điểm số ở mức lớn nhất.

(1) *Nguyện vọng song hành*: trong đợt tuyển sinh, thí sinh sẽ liệt kê nhiều nguyện vọng, trường đại học sẽ xét thí sinh trúng tuyển theo độ ưu tiên. Ví dụ thí sinh liệt kê 3 nguyện vọng (độ ưu tiên: $1 > 2 > 3$), nếu điểm thi đủ chuẩn vào trường nguyện vọng 1 sẽ trúng tuyển, nếu không đủ sẽ được xét tiếp xem điểm thi đủ chuẩn trúng tuyển đại học nguyện vọng 2 hay không, cứ thế lần lượt loại suy.

Ngày 23 có điểm, chiều ngày 23, các trường đại học lớn phái ra các thầy cô chiêu sinh, dựng sạp ở trường trung học số 1, bây giờ đang nghỉ hè, trường học thực không giống như trường học, người ra ra vào vào đều là phụ huynh vội vội vàng vàng, có của trường này, cũng có của trường khác.

Lương Túc cố ý nghỉ một ngày, đưa Lương Tuyệt tới.

Mãi đến lúc này, Liễu Dung mới biết lý tưởng gì gì đó trước đây của mình đều là mơ tưởng xa vời không thiết thực, cô mò mẫm theo mẹ vô trường dạo một vòng, mẹ Liễu Dung mang giày cao gót lộc cộc còn chưa sao, thế mà Liễu Dung làm tổ ở nhà hơn nửa tháng lại ủ rũ trước, tay cô ôm một xấp giấy tuyển truyền và kế hoạch tuyển sinh của các trường đại học lớn không rõ là ai nhét cho ai, cô đi tới đi lui còn làm rơi mất vài tờ.

Cô mê mẩn nhìn chằm chằm mấy con chữ trên giấy, “hạng mục trọng điểm quốc gia” “điện tử động hóa” “máy móc XX” “lớp thí điểm liên thông thạc sĩ” “học viện thương mại xếp hạng XX” “liên kết với đại học XX ở Mỹ” vân vân và mây mây, cảm thấy mình đúng là không hiểu gì cả.

Mẹ Liễu Dung ôm đồm mọi thứ, hoàn toàn xem Liễu Dung thành tùy tùng, tự mình ra trận trò chuyện với thầy cô chiêu sinh của các trường đại học mà bà vừa ý, Liễu Dung phụ trách xách túi, nhận tờ rơi, và khi được mẹ nhắc đến thì bước lên trước phò diễn một vòng.

Thầy trường đại học A xem phiếu điểm của cô, cười híp mắt về mặt hiền từ nhìn cô, hỏi:

- Cô bé, muốn học gì nào? Thầy xem xem, thành tích này của em đến trường thầy là có thể tự chọn chuyên ngành đấy.

- A?

Liễu Dung không phản ứng, bị mẹ véo vào eo, đành chớp chớp mắt:

- Thưa thầy, em còn chưa nghĩ xong...

- A ha ha, trẻ con chọn hoa mắt í mà.

Đây là mẹ cô nói.

- À, trước đây chú trọng phát triển toàn diện, bỗng dưng bảo định ra phương hướng phát triển thì chắc chắn khó rồi, hiểu mà hiểu mà.

Đây là thầy tuyển sinh đại học A nói.

Liễu Dung:

- ...

Cuối cùng nguyện vọng của Liễu Dung về cơ bản là do mẹ cô báo, cô cũng muốn tự làm chủ một lần, nhưng nhìn tới nhìn lui thì phát hiện tên chuyên ngành nào đối với cô cũng như nhau__ hoàn toàn không biết gì cả.

Cô lấy bút ra gạch vài chuyên ngành kiên quyết không học, nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một cái:

- Mẹ, đừng học lớp liên thông. Ai biết tương lai sẽ ra sao, thời gian học liên thông dài quá, con không ở một nơi nhiều năm như vậy được.

Cô vung tay từ chối, vô cùng đại gia.

Cuối cùng cô chọn một trường đại học xa nhà ở phương nam, là trường top 4 cả nước, hơi lười một chút nhưng nhiều cơ hội lựa chọn chuyên ngành, mẹ Liễu Dung như vừa hoàn thành một nhiệm vụ lớn, thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ đầu cô, cảm khái:

- Chim non theo mẹ được mấy năm sắp bay rồi.

Liễu Dung vô cùng chán ngán, cảm thấy chuyện trên thế giới này chẳng thể nói rõ được, người khác muốn đi xa lại không thể đi, còn cô muốn quanh quẩn gần nhà ăn no chờ chết, thế mà ma xui quỷ khiến lại phải đi xa như vậy.

Báo xong nguyện vọng đại học, mẹ Liễu Dung mới nghĩ đến việc quan tâm bạn học của con, bèn hỏi:

- Bạn cùng bàn con thi sao rồi? Muốn báo danh trường nào?

Thường Lộ Vận?

Thường Lộ Vận miễn cưỡng thi cao hơn tuyển trọng điểm 5 điểm, thành tích giống Lương Túc năm xưa, không cao không thấp. Lúc gặp ở trường, Liễu Dung phát hiện Thường Lộ Vận hình như gầy đi rất nhiều, cô còn đùa hỏi cô ấy có phải lên giảm béo hay không, cô ấy chỉ cười không nói.

Trên phiếu báo danh của cô ấy chỉ điền một trường đại học, với thành tích của cô ấy thì bất luận thể nào cũng không đủ điểm, gần như là đặt cược. Lúc cô Bạch Ngọc thấy đã đề nghị cô ấy cần ổn định hơn, nhưng Thường Lộ Vận nhỏ giọng đáp:

- Thưa cô, đây là trường đại học tối thiểu mà em muốn vào từ trước khi thi, nếu ngay cả trường này em cũng không vào được thì có đi học trường khác cũng không có ý nghĩa gì.

Cô Bạch Ngọc dường như muốn tiếp tục khuyên:

- Lỡ không đậu thì em làm sao đây?

Thường Lộ Vận cắn môi, nói ra hai chữ:

- Học lại.

Cô Bạch Ngọc thờ dãi:

- Học lại mạo hiểm đấy, cô từng gặp rất nhiều người học lại một năm vẫn không thi tốt bằng năm đầu, em nghĩ cho kỹ__ và lại tương lai còn có thể thi cao học mà? Lên đại học rồi em cố gắng học hành, kỳ thực cũng như nhau..

Thường Lộ Vận cười:

- Cảm ơn cô, em nghĩ kỹ rồi ạ. Bốn năm đại học đấy, lãng phí bốn năm thanh xuân ở một nơi mà em không thích, em cảm thấy không đáng, nếu một năm có thể đổi được bốn năm, em cảm thấy em vẫn lời.

Cô Bạch Ngọc không lên tiếng nữa__ cô chỉ là cô giáo, có trách nhiệm gắng hết sức dạy dỗ các em, còn con đường sau này phải do chính các em tự lựa chọn tự bước đi. Sau khi Thường Lộ Vận nộp phiếu báo danh, cô Bạch Ngọc nói:

- Nếu em... về trường mình học lại, cứ nói với cô một tiếng, cô tìm người nhét em vào một lớp khóa này do cô chủ nhiệm, không cần đóng học phí.

Thường Lộ Vận cười, ngoài câu “dạ cảm ơn cô” thì không nói gì khác.

Cô không nói với cô Bạch Ngọc, không nói với Liễu Dung, tự cô đã tính toán xong xuôi, nếu học lại, cô tuyệt đối sẽ không về trường trung học số 1, cô đã ở trường trung học số 1 ba năm, để cô về, cô cảm thấy mình sẽ không bỏ được con người này, kể từ ngày cô bước chân vào trường thi đại học, từ lúc cô nhận bằng tốt nghiệp trường trung học số 1__ cô đã không còn thuộc về ngôi trường này nữa, không cách nào hòa nhập và học tập với lớp khóa dưới như không có gì xảy ra được nữa.

Cô kiên cường, chứ không phải không tìm không phải.

Thường Lộ Vận lên nhờ cha mẹ liên hệ với lớp học lại ở một trường trung học của huyện phụ cận thành phố, nghe nói cả trường đều ở nội trú, quản rất nghiêm, nghe nói học sinh nơi đó một năm bốn mùa chỉ được phép mặc đồng phục, lúc nghỉ giữa giờ mọi người đều phải cầm quyền từ vựng học thuộc lòng, ngay cả tán gẫu cũng không được.

Nghe nói nơi đó bất luận nam sinh hay nữ sinh đều có quy định tóc không được quá lỗ tai__ trước sau đều vậy, trước đây mọi người thăm đùa với nhau rằng người do kiểu trường đó đào tạo ra là những kẻ ngu chỉ biết học vẹt, thi đại học rồi sau này cũng không có tổ chất gì.

Nhưng Thường Lộ Vận đã quyết định đi đến nơi “địa ngục trần gian” đó, mang theo một tâm thái không biết là giận dữ cùng ai, nếu cô thi không tốt, là lỗi của cô, thì chính cô phải gánh lấy hậu quả__ “kẻ ngu học vẹt” còn thi được điểm cao hơn mình.

Lương Tuyết báo một ngôi trường ổn thỏa, đoán sẽ không có vấn đề gì lớn, bèn khua chiêng gõ trống đi làm thêm kiếm tiền, Liễu Dung ban đầu rảnh rỗi ở nhà, sau đó tự cảm thấy mình vô tích sự, thế là dứt khoát báo cha mẹ rồi nhờ Lương Tuyết nói giúp một tiếng, cũng theo Lương Tuyết đi làm chơi cho biết.

Lương Tuyết vì tiền, một kỳ nghỉ hè ôm tới 3 công việc, Liễu Dung hoàn toàn là đi trải nghiệm cuộc sống nên chỉ theo cô ấy làm phục vụ ở một quán cơm nhỏ.

Ngày đầu tiên đi làm, cô mặc áo khoác đồng phục của nhân viên phục vụ, lòng rất kích động, còn chưa bắt đầu làm việc đã bắt đầu vui vẻ suy tính xem sau khi cầm món tiền lương đầu tiên trong đời sẽ làm thế nào, sẽ mua cho cha thứ gì, mua cho mẹ thứ gì, số còn lại sẽ ăn chơi phóng túng ra làm sao.

Nhưng khi bắt tay vào làm, cô mới nhận ra nó hoàn toàn không đơn giản như vậy.

Kết thúc một ngày, Liễu Dung cảm thấy chân mình như chạy tới mức nhỏ đi, lúc cao điểm bận nhất, câu cô nghe nhiều nhất là:

- Cô bé, bàn XX.

- Phục vụ, chỗ tôi gọi từ sớm rồi mà sao không đưa lên nhanh nhanh giùm cái?

- Phục vụ, phiền nhanh lên chút được không, chúng tôi gấp lắm!

- Phục vụ...

- Phục vụ...

Cô cảm thấy rất vất vả, chạy vào trong bếp khói hun lửa đốt hết lần này tới lần khác, có điều dầu sao cũng là ngày đầu tiên đi làm, cô rất nỗ lực, đến lúc ăn cơm tối, cô nghe một khách hàng khen trước khi đi:

- Ô? Phục vụ mới chỗ các anh có tố chất không tồi nha, tôi thấy cô ấy lúc nào cũng vui vẻ.

Chỉ vì một câu khen ấy mà Liễu Dung vô cùng vui sướng, sau đó vui sướng như chó chết về nhà.

Ở nhà, cô đứng chuẩn là kiểu chai nước tương ngã không biết dựng dậy, quần áo đến tay, cơm đưa đến miệng, dạo trước có lần buổi tối trời đột ngột đổ mưa sầm sập, cô tỉnh dậy đi đóng cửa sổ, thế là hôm sau cô được cha mẹ cùng biểu dương, cho rằng con cái trong nhà nuôi lớn đến chừng này, cuối cùng cũng biết đóng cửa sổ là một chuyện rất tài giỏi.

Trong thời đại một con này, đôi lúc về lý thuyết biết là không thể nuông chiều con, không thể để con sinh ra thói hư tật xấu, nhưng vấn đề hành động thực tiễn lại rất lớn.

Nó chỉ là một đứa trẻ, không nhường nó thì nhường ai? Cả nhà đều là người lớn, ai lại đi so đo với một đứa trẻ? Cứ thế, muốn không nuông chiều cũng thành nuông chiều mất rồi.

Theo thỏa thuận với chủ tiệm cơm, Liễu Dung phải làm việc một tháng, chủ nhật cũng phải làm, một tháng 30 ngày sẽ tính lương theo ngày, mỗi ngày 20 tệ. Liễu Dung ôm 20 tệ về nhà, dọc đường đi ngang qua tiệm Lương Túc bèn vào mua ly trà sữa, bỏ ra 4 tệ, bình thường cô toàn ăn uống chùa nhưng bây giờ lại kiên quyết muốn trả tiền __ đây là tiền tự cô kiếm được đấy! Mua gì cũng cảm thấy nó không phải mùi vị bình thường.

Lương Túc thỏa mãn yêu cầu đặc thù của vị “nữ phú hộ” này, cười tít mắt nhìn cô đắc ý ngậm ống hút về nhà, thầm nghĩ nhóc con lại tiêu tiền bừa bãi rồi, đang yên đang lành làm tiểu công chúa không làm lại đi chịu tội chơi.

Tiền... dễ kiếm như vậy sao?

Liễu Dung mua một đồng thức ăn vặt to nhỏ dọc đường, tiêu sạch 20 tệ, sau đó vui vẻ về nhà thông báo mẹ cô không cần nấu cơm, tối có thể ăn đồ mua về ở quán ven đường bằng tiền lương của cô. Cha mẹ cô cảm thấy cực kỳ cảm nín, lại không tiện không phớt lờ, đành có theo ăn __ không dễ dàng, nuôi lớn đến chừng này, cuối cùng cũng thấy có tiền về rồi.

Liễu Dung gặm xâu thịt dê, miệng đầy dầu mỡ bày tỏ, bắt đầu từ ngày mai, tiền cô kiếm được sẽ tích góp lại rồi mời cả nhà đi ra ngoài ăn một bữa.

Hôm sau, Liễu Dung vẫn tinh thần sung mãn như cũ, hôm sau nữa...

Sau mười ngày, Liễu Dung xìu xuống, cô bắt đầu cảm thấy những khách hàng vô cơ gây sự kia thật khó hầu hạ, bắt đầu hề bị thúc giục là trưng ra bản mặt mẹ kế khó ưa, giống như những phục vụ khác __ bà đây 1 ngày được có 20 tệ, chỉ vì 20 tệ này mà phải mặt mày tươi cười với các người sao?

Nằm mơ đi.

Ngày thứ 18, Liễu Dung không thể lấy được tiền lương, vì lúc cô bụng thức ăn bị trượt chân ngã, làm vỡ một khay thức ăn, ông chủ quyết định trừ cô một ngày lương.

Mùa hè quần áo mỏng, Liễu Dung ngã như vậy, quần bị rách thủng một lỗ ngay đầu gối, đau nhiều khối phải nói, một tay bị nước thức ăn nóng văng vào đỏ bừng. Cô gái trẻ đang đợi món hết ầm lên, hết như người bị bỏng là cô ta vậy:

- Chuyện gì thế này? Chuyện gì thế này? Phục vụ trong tiệm mấy người biết đi không hả, làm rơi đồ ăn của tôi thì ai chịu trách nhiệm?

Ông chủ vội vàng đứng ra xin lỗi, cô ta vẫn không chịu bỏ qua:

- Tôi gấp lắm đấy biết không hả, ông tưởng ai cũng rảnh rỗi như các ông chắc, tôi còn phải đi làm nữa được chưa?

Liễu Dung theo sau ông chủ, nhìn ông cúi đầu khom lưng xin lỗi cô gái kia hồi lâu, cuối cùng còn nói bữa cơm này miễn phí, cô ta mới tỏ vẻ không tiếp tục truy cứu với thái độ không tình nguyện, ông chủ quay đầu lại trừng cô, hung dữ nói:

- Cô cẩn thận chút thì chết à!

Mất Liễu Dung đỏ lên, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng chịu oan ức, cũng chưa từng gặp trở ngại gì lớn, thấy cô cha mẹ làm gì có ai nói chuyện với cô như thế bao giờ.

Bàn bên cạnh vừa hay là một gia đình ba người, bà mẹ liếc nhìn sang bên này, dùng đũa gõ lên đầu đứa con đang kén ăn, chỉ vào Liễu Dung nói:

- Con không chịu học hành đằng hoàng nè, nhìn đi, không học hành đằng hoàng thì sau này sẽ biến thành kẻ ngốc như vậy đó.

Liễu Dung muốn lớn tiếng phản bác, nói bà ngốc thì có, tôi mới nhận được giấy báo nhập học của trường đại học danh tiếng đây này! Cái tướng như bị hội chứng Down của con trai bà cả đời cũng không biết đại học danh tiếng trông thế nào nữa là!

Nhưng vừa xoay mặt qua nhìn gia đình ba người nhà họ, cô nghĩ: trường nổi tiếng thì sao chứ?

Lương Tuyết nghe động tĩnh, vội lau khô tay chạy tới, ôm lấy vai cô nhỏ giọng an ủi, đồng thời cười làm lành xin lỗi ông chủ.

Liễu Dung nhìn cô ấy, lòng càng khó chịu hơn, cô bỗng nghĩ, phải, trường danh tiếng giỏi lắm, còn không phải ý có cha mẹ bỏ tiền đóng học phí, nuôi đi học hay sao?

Cô xoay mặt, nước mắt trào ra.

Học tập giỏi, người người hâm mộ, thầy cô bạn học tán dương, khen bạn thông minh lanh lợi, có tài có đức... thời gian dài, bản thân bạn cũng sinh ra cảm giác ưu việt, cảm thấy mình tương lai là tầng lớp tinh anh, khác với quần chúng cần lao khổ nhọc... nhưng có gì khác chứ? Chẳng phải dựa vào đầu thai tốt, có cha mẹ chăm lo cho sao?

Liễu Dung cuối cùng vẫn làm việc hết tháng, nhận 580 tệ tiền lương.

Lần đầu tiên cô ló đầu ra ngoài xã hội đã bị đánh cho thương tích đầy mình, nhờ đó đã học được một điều... mình chẳng là gì cả, rời khỏi nhà, rời khỏi trường học, không ai xem cô là to tát cả.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Khởi hành

Hồ Diệp cuối cùng trở về từ cuộc thi nơi khác, nghe nói đã nhận được giải thưởng, nhưng cụ thể là giải thưởng gì thì người ngoài ngành nghe cũng không hiểu, dù sao chính là rất lợi hại. Cô ấy khua chiêng gõ trống ôm một đồng quà to đi thăm lần lượt từng người bạn một, một ngày trước khi Liễu Dung đến trường báo danh, cô ấy chạy tới nhà cô.

Nhà Liễu Dung loạn tung tung phèo, thứ gì mẹ cô cũng muốn cô mang theo, hành lý chất đầy phòng mà mẹ cô còn cầm tờ danh sách ngắm nghĩ:

- Ôi? Ký túc xá của trường cả kỳ nghỉ không ai ở, chắc chắn bụi dừ lắm, Liễu Dung, con lấy bọc xốp bỏ cái giẻ lau đem theo.

Liễu Dung và cha đồng thời móc móc lỗ tai, cha Liễu Dung chậm rì rì nói:

- Hờ? Xa nhà ngàn dặm mà phải đem theo một cái giẻ lau?

- Giẻ lau thì sao? Chắc chắn cần dùng, những thứ khác có thể mua nhưng cái này muốn mua cũng không mua được nên nhất định phải mang, mau đi chuẩn bị đi!

Liễu Dung lơ đãng vâng dạ, lịch cách trả lời tin nhắn, chào tạm biệt từng người một.

Đúng lúc đó, Hồ Diệp tới, cô ấy trước giờ luôn điên điên khùng khùng, có điều tới nhà người khác thì vẫn biết ra dáng rụt rè nhõ nhẽ, mặt trang điểm nhạt, xách theo quà, đợi mẹ Liễu Dung mở cửa liền nở nụ cười ngọt ngào, vô cùng lễ phép:

- Di nhớ con không đi? Con là bạn cấp 2 của Liễu Dung nè, con mới ở nơi khác về, nghe nói Liễu Dung sắp đi nên ghé thăm ạ.

Mẹ Liễu Dung sững sờ, chưa nhớ ra nên đành cười ha ha, giả vờ “đã lâu không gặp” rồi vội gọi Liễu Dung ra, bà lại nhìn Hồ Diệp cái nữa, thầm nghĩ con gái nhà người ta ăn gì mà đẹp thế không biết?

Hồ Diệp mặc bộ đầm không tay màu nhạt, tóc uốn dùng một sợi thun cột lên, cô ấy đứng đó, thướt tha là lướt, duyên dáng yêu kiều, Liễu Dung gọi:

- Ái chà Hồ Diệp tiểu mỹ nữ tiến hóa thể cùng cực rồi, nhà chúng tôi đúng là vinh hạnh được rống đến nhà tôm... mẹ đánh con làm gì?

Mẹ Liễu Dung bình luận:

- Sao con nói nhảm nhiều thế, còn không mau mời người ta vào nhà?

Sau khi vào phòng Liễu Dung đóng cửa lại, khí chất tiểu tiên nữ của Hồ Diệp lập tức biến sạch sành sanh, cô ấy dạng chân dạng tay đổ ập lên giường Liễu Dung, kêu gào:

- Ôi mẹ nó, mệt chết bà mắt, mấy ngày nay đúng không phải cho con người sống, vừa thi đấu vừa huấn luyện, mình nói cậu hay, ban đầu khi đối diện với ống kính đài truyền hình, căng chân của mình bị chuột rút luôn _____ có điều ai cũng bị chuột rút hết, nhưng người ta đi vòng vòng hát không sao, còn mình là múa đó, vừa lên là suýt ngã chổng gọng, may mà mình cái khó ló cái khôn, làm động tác quỳ một chân dưới đất, bằng không là mất mặt to.

Liễu Dung rót cho cô ấy một ly nước, Hồ Diệp xua tay không nhận, cô ấy từ nhỏ đã lắm lời, đến bây giờ hình như triệu chứng càng nghiêm trọng:

- Em nói nè chị hai, khó khăn lắm em mới ghé nhà chị một chuyến, chị đãi em nước lọc mà coi được hả? Gì? Trà? Mình không uống trà, mình muốn uống nước trái cây, càng ngọt càng tốt.

Liễu Dung thầm nhủ chẳng phải sợ ảnh hưởng dáng cậu sao, cô vẫn ngoan ngoãn đến tủ lạnh đem nước trái cây ra, định rót đầy cho bà cô nhỏ này nhưng cô mới rót một nửa thì Hồ Diệp nói:

- Ê ê ê, được được rồi, mình cũng chỉ uống đỡ thêm thôi, chứ uống hết ly này thì trưa mình không dám ăn cơm mất.

Cô ấy bóp bóp cánh tay Liễu Dung, hâm mộ:

- Cậu không tập luyện cũng không ăn kiêng, sao lại không mập thịt nhỉ?

Liễu Dung an ủi cô ấy:

- Không mập là không mập, có điều chỗ cần mập cũng không mập thì không tốt.

Hồ Diệp quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt, thành thật:

- Cũng đúng.

Liễu Dung:

-...

Hồ Diệp thao thao bất tuyệt kể rất nhiều chuyện trong quá trình thi đấu, nào là quy tắc ngầm, nào là giẫm đạp lên nhau, nào là nội bộ mắng nhiếc nhau, vô cùng đặc sắc, toàn bộ là một “Thâm cung nội chiến” phiên bản hiện đại, Liễu Dung say sưa lắng nghe, khi Hồ Diệp cần nước thì vui vẻ rót cho cô ấy.

Lần đầu tiên mẹ Liễu Dung gõ cửa vào cho hai người một đĩa trái cây gọt thì thấy Hồ Diệp đang thao thao bất tuyệt nói khí thế, một tiếng sau bà lại vào hỏi Hồ Diệp có muốn ở lại ăn bữa cơm không thì vẫn thấy Hồ Diệp đang nói khí thế thao thao bất tuyệt, thế là bà hơi ưu tư đóng cửa lại, ra ngoài nghỉ, cô bé này nói giỏi quá, không đau đầu sao?

Hai tiếng sau, đồng chí Hồ Diệp cuối cùng diễn thuyết xong, bắt đầu lục trong túi xách nhỏ của cô ấy ra một thứ, thần bí nói:

- Mình đặc biệt đem quà tới cho cậu nè, Lương Tuyết và Thường Lộ Vận cũng có __ôi, sao Thường Lộ Vận không ở nhà chứ? Mẹ cô ấy nói cô ấy đi trường nội trú rồi, thi đậu trường nào mà khai giảng sớm thế?

- Thường Lộ Vận đi học lại ở một trường huyện, định năm sau thi lại.

Liễu Dung hơi sần nảo:

- Cậu bên ngoài đã xách theo bao lớn bao nhỏ đặc sản như vậy rồi, sao còn đồ gì nữa? Đừng tiêu xài hoang phí.

Hồ Diệp khoát tay nói:

- Đó là mang cho nhà các cậu, còn cái này là đặc biệt mang cho các cậu.

Cô ấy lấy trong túi xách ra một hộp trang điểm vô cùng tinh xảo, Liễu Dung nhìn thấy nó là hàng hiệu, trọn bộ Lancôme, thứ mà trong lòng cô vẫn cho là “hàng cao cấp chỉ người lớn như mẹ mới có thể dùng”, cô chớp chớp mắt, chỉ vào mình, hỏi:

- Cậu cho mình?

Hồ Diệp đặt trên bàn cô:

- Không cho cậu thì cho ai, lên đại học rồi đấy, phải sửa soạn trang điểm thôi.

Liễu Dung gỡ gỡ tóc:

- Mình không biết... O? Sao cậu mua đồ đắt thế, các cậu thi đấu được thưởng nhiều vậy à, cậu giữ lại dùng đi.

Hồ Diệp nói:

- Không phải đâu, cái này là bạn trai mình đi Hongkong công tác, mình bảo anh ấy mang về cho mình, xem như cho các cậu thực tập, đã lên đại học hết rồi, sau này nói ra, chị em của Hồ Diệp này đều con mọt nó là phần tử trí thức, bảnh!

Liều Dung lọc được hai thông tin từ lời cô ấy nói: một, Hồ Diệp có bạn trai, bạn trai cô ấy có vẻ rất giàu. Hai, bạn trai cô ấy “đi công tác”, tức là đã có công việc, cho nên bạn trai cô ấy là một ông chú...

Thực giác của cô cho thấy chuyện này có gì đó sai sai, nhưng cô lại không thể dùng tư thế bề trên kiểu phụ huynh hay giáo viên để kiểm tra hộ khẩu, chỉ có thể vờ ra về hóng hớt hỏi:

- Ô, cậu có bạn trai rồi hả?

Hồ Diệp đắc ý nói:

- Lúc thi đấu tình cờ mình gặp một anh, là người bên nhà tài trợ, nói cậu nghe, anh ấy đẹp trai đẹp trai lắm lắm, cho cậu xem ảnh anh ấy nè.

Cô ấy giống như đứa trẻ không chờ đợi được muốn khoe khoang món đồ chơi mới của mình, cô ấy lục ví tiền, chỉ vào một tấm ảnh kẹp trong đó kẻ sát mắt Liều Dung, sợ cô nhìn không rõ.

- Đẹp trai không?

Người đàn ông trong ảnh đeo đôi kính không viền, so với Hồ Diệp như chim nhỏ ôm cánh tay nép vào người thì anh ta trông vô cùng cao lớn, áo sơ mi trắng tinh khôi phối với quần tây, đáng vẻ tầng lớp tinh anh trí thức.

-...

Liều Dung trầm mặc một lát, nói trái lương tâm:

- Ừm, cũng được... chỉ là... anh ta bao nhiêu tuổi?

Công bằng mà xét, ngoại hình anh ta hơi nhỉnh hơn mức trung bình, nói một cách khách sáo cũng có thể xem là “đẹp trai”, nhưng tư duy của Liều Dung vẫn chưa thoát khỏi phạm vi “chuẩn mực học sinh trung học”, cô luôn cảm thấy đi ngoài đường mà gặp người đàn ông như vậy thì phải kêu chú, là “người lớn”, “người trong xã hội”.

- 32.

Hồ Diệp thu ví tiền lại, lúm đồng tiền như hoa, Liều Dung nhắm tịt trong bụng, anh ta 32, Hồ Diệp 18... đây là tổ hợp gì?

Đề tài thao thao bất tuyệt của Hồ Diệp giờ đã trở thành “bạn trai cô ấy thế này thế nọ, tốt thế nọ thế kia, mua cho cô ấy thứ kia thứ nọ”, Liều Dung bắt đầu thất thần theo thói quen, thầm nghĩ, một người đàn ông 32 tuổi và một cô gái 18 tuổi, bình thường nói chuyện kiểu gì?

Chẳng lẽ nghe Hồ Diệp nói mấy câu như “Mình kể cậu nghe người phụ nữ XX nọ, bề ngoài thế này thế này nhưng thực ra là thế đó thế đó...”

“Ê nay cậu đang xem phim kia hả? Mình không thích phim đấy, ồn ào, mình thích phim XXX cơ, nam chính đẹp trai lắm, nam phụ cũng đẹp nữa, chỉ có nữ chính nhìn hơi churong mắt...”

“Hãng XX mới ra kiểu váy mới, đẹp quá trời đẹp luôn, mình thích đồ hãng đó lắm, năm nay mình mua nhiều ơ là nhiều, sắp thành khách hàng VIP rồi...”

Chú bạn trai của Hồ Diệp mỗi lần nghe cô ấy nói bên tai những câu này, không cảm thấy rất... sao?

Liều Dung nhìn Hồ Diệp, lòng nghi hoặc nghĩ, hay cô ấy chỉ nói với cô những lời này?

Còn nữa... 32 tuổi, người đó đã kết hôn chưa?

Cô nhớ tới giấc mơ kinh thế hãi tục năm xưa Hồ Diệp từng nói trong phòng y tế của trường trung học số 5, lòng chợt lạnh.

Hồ Diệp giữ dáng không dễ dàng, uống nửa ly nước trái cây như tội ác, chỉ có thể từ chối khéo lời mời ở lại ăn cơm của cha mẹ Liều Dung, Liều Dung cuối cùng vẫn không nói gì cả, bản thân cô không phải kiểu người nghĩ gì nói nấy, khi tiền cô ấy ra ngoài cửa, cô do dự nhắc nhở:

- Bình thường cậu động não nhiều chút, đừng hi hi ha ha mãi, coi chừng bị người ta lừa gạt.

Hồ Diệp dừng bước, quay đầu nhìn cô, lộ chút suy tư, Liều Dung tưởng cô ấy nghe lọt tai, ngờ đâu cô ngốc ấy lại bỏ lại một câu:

- Yên tâm yên tâm, bà đây xông xáo giang hồ nhiều năm, sớm đã là kim cương bất hoại, còn có thể bị lừa sao? Ha ha ha ha ha, chị không lừa người ta đã là tốt lắm rồi!

Liều Dung biết nước miếng mình xem như lãng phí, nhìn Hồ Diệp vui vẻ lác lác đi về trước, ngoắc một chiếc taxi, trước khi lên xe còn vẫy tay chào cô, cô

im lặng nghĩ, xông xáo giang hồ bao nhiêu năm, dù Hồ Điệp biến thành hồ điệp tinh thì trước sau vẫn mang một nghệ danh như hình với bóng __ngốc nghềch.

Tiền làm thêm đợt nghỉ hè của Liễu Dung đã dùng hết 20 tệ mua đồ ăn ven đường, lại dùng thêm hơn 200 tệ mời cha mẹ ra một quán nhỏ gần nhà ăn bữa cơm, còn lại hơn một nửa, cô nghĩ, mua một cái túi xách và ít vật dụng hàng ngày gửi trong tiệm Lương Túc, nhờ anh sau khi cô đi thì chuyển cho Lương Tuyết, cảm ơn cô ấy đã giúp cô giới thiệu công việc.

Đi làm một tháng, Liễu Dung cảm thấy cô đã nhận hết mọi uất ức tủi thân mà đời này cô chưa từng nhận, nhưng rồi nghĩ lại, Lương Tuyết người ta không phải luôn sống như thế sao? Cô cảm thấy so với hai anh em Lương Túc Lương Tuyết, cô chẳng khác nào một đứa trẻ trưởng thành muộn vậy.

Lương Túc dạo này rất bận, bận đến mức ngay cả tiệm trà sữa cũng giao cho người khác trông coi, nghe đầu đợt trước anh được gọi ý từ “cuộc thi sinh viên lập nghiệp” nên còn chưa tốt nghiệp đã liên hợp mấy bạn học gom góp một khoản tiền dự định bắt tay gây dựng sự nghiệp.

Lúc Liễu Dung chia tay Lương Túc, cô bỗng cảm thấy dường như anh thay đổi rất nhiều, khi anh cười không còn vẻ ngang tàng thờ ơ nữa mà loáng thoáng lộ vẻ trầm ổn, cô thuận miệng trò chuyện thì anh sẽ như người anh cả dặn dò rất nhiều điều cần chú ý khi xa nhà, còn phân tích chu đáo, cặn kẽ hơn cả mẹ Liễu Dung.

Trước khi cô đi, Lương Túc xé một tờ giấy note viết số điện thoại của mình cho cô:

- Giữ kỹ nhé, đến trường thay sim mới nhớ cho anh biết số, sau này có gì không giải quyết được, đừng khiến cha mẹ bận tâm, cứ tìm anh là được.

Liễu Dung bỗng cảm thấy âm lòng, cô vờ như không có gì hỏi:

- Có chuyện không giải quyết được thì tìm anh, bộ anh là Doraemon à?

Lương Túc bật cười khoe hàm răng trắng, vỗ lên đầu cô một cái:

- Em mới là đứa đưa tay không thấy năm ngón thì có.

Cuối tháng tám, Liễu Dung lên tàu hỏa đi xa, băng qua nửa đất nước Trung Quốc, đến trường đại học của cô.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Hai tầng băng hỏa

Ngày tân sinh viên đi báo danh, trạm tàu hỏa, trạm tàu điện ngầm quan trọng ven đường đều có sinh viên tình nguyện của đại học C đeo thẻ và giờ cò, giúp chỉ đường, giúp xách hành lý, có người còn nhét cho quyển sổ tay những điều cần chú ý khi nhập học.

Quyển sổ tay tân sinh viên này rất dày, Liễu Dung lật qua lật lại, từ việc phòng canteen nào có món nào ngon đặc sắc cho đến địa điểm mua sắm gần đó rồi bản đồ trường đại học C, những điều cần chú ý trong thư viện, thậm chí còn chú thích cả từ địa phương thường dùng, cái gì cũng có.

Cha mẹ Liễu Dung còn hăng hái hơn cô nhiều, cô như một cái đuôi nhỏ theo sau họ, tự cô cũng kéo một cái đuôi rất nhỏ là một cái va ly nhỏ chỉ để vài quyển sách, lệt xệt theo sau cha mẹ nhìn ngang ngó dọc, giống như không phải cô lên đại học vậy. Cô cảm thấy hơi không chân thực, trong lòng thỉnh thoảng lại hiện ra vài ý nghĩ không đầu không đuôi kiểu “mình thế là lên đại học rồi ư?”

Cảm giác đầu tiên trường đại học C mang đến cho cô chính là lớn __bốn năm sau đó đã không ngừng làm sâu sắc thêm nhận thức này của cô, sổ tay tân sinh viên viết rằng trường chiếm diện tích hơn bốn ngàn mẫu, Liễu Dung không có khái niệm hơn bốn ngàn mẫu là như thế nào, chỉ cảm thấy một đoạn ngắn ngắn trên bản đồ mà sao cô đi hoài đi mãi vẫn chưa hết...

Cô lần dò theo bản đồ tìm đến phòng ký túc xá. Nơi các cô ở mới được sơn lại hồi nghỉ hè, nhà trường chiếu cố sinh viên ở xa nên sắp xếp tất cả sinh viên ở xa vào phòng hướng nắng, phòng bốn người, mỗi phòng có nhà vệ sinh và buồng rửa tay riêng, có cửa sổ sắt đất lớn, đẩy cửa đi vào, trong phòng cực kỳ sáng sủa. Bên ngoài có một ban công nhỏ, ngoài người trên ban công có thể thấy một con sông nhỏ trong trường, dưới ký túc xá là một thảm cỏ to và một rừng cây nhỏ.

Sau đó là bận bịu dọn dẹp hành lý, mua những thứ ở nhà chưa nghĩ đến, ra ngoài báo danh, tìm giáo viên phụ trách, nhận thẻ trường, thẻ sinh viên...

Ba người nhà Liễu Dung chia nhau hành động, bận đến 4 5 giờ chiều mới xong. Cả trường đều là tân sinh viên và phụ huynh cầm bản đồ chạy tới chạy lui cho quen đường quen nẻo.

Sống ở đại học C, một trong những thứ quan trọng nhất là xe đạp, Liễu Dung dùng thẻ trường mới nhận đưa cha mẹ đi ăn cơm, dọc đường mua một chiếc xe đạp, cứ đi một đoạn là phải dừng lại xem bản đồ, sau đó cùng nhau dạo trong sân trường.

Đi một nửa con đường chính phía nam của trường hết khoảng hơn nửa tiếng. Sau khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ hạ thấp, trong không khí như toát lên một luồng hơi nước, có con chim nước nhỏ cực kỳ xinh đẹp nhảy nhót một bên, không hề sợ người.

Sau đó cha mẹ Liễu Dung vui vẻ bỏ cô lại, tự mình rời đi, tiện thể du lịch một vòng.

Liễu Dung cầm bản đồ, cười xe đạp dạo lung lung không mục đích mãi đến khi đèn đường từng chiếc sáng lên, cô mới ý thức được, hóa ra mình đã xa nhà ngàn dặm, lẻ loi một mình. Lòng cô chợt toát lên cảm giác khó tả, hơi sợ hãi, lại có chút chờ mong.

Cuối cùng cô suýt lạc đường, hỏi một học trường, khó khăn lắm mới về được ký túc xá.

Ba cô gái còn lại trong phòng đã đến đông đủ, trừ Liễu Dung thì cô ở giường số 1 là người bản địa, mắt to tóc dài, cô ấy tự giới thiệu nói mình tên Lục Lộ. Cô ở giường số 2 gặp ai cũng vui vẻ, tóc ngắn, đeo kính, nói là đến từ Tây Bắc. Cô ở giường số 3 không hay nói cười, là một cô gái miền nam, mặc váy trắng, hệt như bước ra từ tranh.

Mọi người nhập bọn với nhau, nhanh chóng líu ra líu rít, đề tài từ nơi các cậu thế nào, nơi tụi mình thế nào, đến khi những lời cười đùa nhạt đi, họ đã đùa giỡn đến nửa đêm __ cứ như làm vậy thì sẽ xua được nỗi lo lắng và hưng phấn không thể xóa trong lòng.

Trước khi ngủ, Liễu Dung soạn một tin nhắn thật dài, sau đó bắt đầu lục trong danh bạ tìm người để gửi, muốn gửi cho Thường Lộ Vận thì hơi do dự rồi bỏ qua, muốn gửi cho Lương Tuyết thì đoán là cô ấy đang bận nên cũng bỏ qua, muốn gửi cho Hồ Diệp... tám với Hồ Diệp sẽ không ngưng được mắt, vẫn bỏ qua, lại suy nghĩ muốn gửi cho cha mẹ, nhưng họ mới vừa đi mà mình lại nhắn tin thì có vẻ quá yếu ớt không rời xa gia đình được, thế là lại bỏ qua.

Liễu Dung nhìn chăm chăm màn hình điện thoại phát ra ánh sáng mờ mờ hồi lâu, cuối cùng đành xóa tin nhắn nọ. Bỗng cô nhớ ra gì đó, không bước xuống giường mà chỉ dựa vào trí nhớ nhập một dãy số, ghi họ tên “ông chủ Lương” lưu lại.

Ngày đầu tiên đại học cứ thế trôi qua trong nhón nháo.

Có người cuộc sống lật sang trang mới, có người vẫn giẫm chân tại chỗ __ kỳ thực điều đó không đúng, không có ai là cuộc sống giẫm chân tại chỗ cả, chỉ là chính họ không cảm nhận được mà thôi.

Thường Lộ Vận cả ngày tâm thần không yên, cô biết bạn bè của cô trước đây đều đã đi học, ai nấy đều ngồi máy bay hoặc tàu hỏa đi mọi miền đất nước, vào đại học, gặp rất nhiều người và chuyện mới mẻ, trong khi cô ở trong cái huyện nhỏ bé này, cắm đầu vào từng bộ từng bộ đề thi.

Nửa tháng trước, Thường Lộ Vận đến lớp học lại của trường này báo danh, hiện tại bạn học của cô đa phần đều là học sinh cũ của trường đã quen biết lẫn nhau, trong đó có rất nhiều học sinh thôn quê, bỗng nhiên thấy có khuôn mặt mới nên rất nhiệt tình với cô. Ngày đầu tiên cô đến ngôi trường xây ở lưng chừng núi này, nữ sinh cùng bàn đã cố ý dành thời gian cả buổi trưa để dẫn cô đi dạo xung quanh.

Bạn cùng bàn mới của cô tên Vu Tú Tú, là một cô gái vô cùng mộc mạc, lúc nói chuyện, cô ấy sẽ nghiêng đầu nhìn đối phương vô cùng chăm chú, không giống như Liễu Dung bất kể làm gì cũng đều là dáng vẻ hờn vía trên mây.

Tú Tú cũng rất hay nói, khi thân hơn với cô, cô ấy có thể kể hết tổ tông ba đời không hề che giấu ra với cô, không cần hỏi cũng tự nói, rất khác với bạn cùng bàn cũ Liễu Dung. Liễu Dung tuy trông ngốc ngốc nhưng thời gian dài lại khiến người ta cảm thấy có chút sắc sảo, vui buồn đều chưa bao giờ thể hiện, cũng rất ít đem chuyện của bản thân ra kể với người khác, thỉnh thoảng bị hỏi thì đều ra vẻ không sao cả, dăm ba câu liền lái đề tài sang hướng khác.

Thường Lộ Vận biết, sinh hoạt phí mỗi tháng của Vu Tú Tú là 80 nhân dân tệ, đã hai năm chưa mua quần áo mới, chưa từng ăn đồ ăn vặt, chỉ ăn ¼ phần cơm canteen __ bốn cô gái hùn tiền mua một phần cơm chia nhau ăn, ăn không đủ thì tự đem theo dưa muối. Chuyện cô ấy thích nhất là đi học, chuyện ghét nhất là nghỉ hè về nhà __ vì về nhà phải dậy sớm phụ làm việc.

Vì trường này mỗi năm đều thu học sinh nơi khác nên chỗ nghỉ ngơi có nhiều cấp bậc, cha mẹ Thường Lộ Vận tìm cho cô một phòng trọ bốn người điều kiện tốt nhất, cả trường chỉ có mười mấy giường ở trong một tòa lầu nhỏ.

Vu Tú Tú thì ở trong ký túc xá mà đa số học sinh ở __ 16 người một phòng, ánh sáng không tốt, lưu thông không khí cũng không tốt, lúc giữa hè trời oi bức thực khiến người ta lệt rơi đầy mặt.

Dù vậy, sau một tuần học ở trường này, Thường Lộ Vận vẫn nổi rất nhiều rôm sảy, cả ngày từ sáng đến tối mồ hôi trên người không lúc nào khô, không cần giảm béo, sau một tuần cô gầy đi ba ký.

Phòng học rất tối vì lấy sáng không tốt, ban ngày cũng phải mở đèn, lưu thông không khí cũng không tốt hơn phòng 15 người của ký túc xá bao nhiêu, một lớp 60 70 học sinh mà ngay cả quạt trần cũng không có, thầy cô lên lớp phải tự chuẩn bị khăn mặt khăn tay, vừa giảng vừa lau mồ hôi, sau khi giảng xong hệt như mới ngâm trong nước.

Điều khiến người ta không thể chịu đựng nhất là nhà vệ sinh trường, đó là loại nhà vệ sinh khô, xây cho lãnh đạo xem, làm dáng là chính chứ bình thường không dùng. Học sinh tan học phải chen chúc nhau ở một nơi hôi thối ngập trời, dưới đất có đủ loại sinh vật không rõ bò tới bò lui, gian ngăn riêng tư gì đó lại càng là phù vân, ngồi lâu một tí toàn thân sẽ ám mùi hôi thối... Thường Lộ Vận tự tìm niềm vui trong khổ sở, nghĩ kiểu nhà vệ sinh này cuối cùng cũng không cần gây ra sự kiện ồn ào nhà vệ sinh như trường trung học số 1 nữa.

Khi nghe Thường Lộ Vận miêu tả trường trung học số 1 có phòng học thế nào, có máy điều hòa, máy vi tính, phương tiện truyền thông ra sao, ban đầu

Vu Tú Tú không tin, nhưng sau đó thấy ảnh trong điện thoại di động của cô thì hô to “đại gia”___quên nói, Thường Lộ Vận là một trong hai người duy nhất trong lớp có điện thoại di động, người còn lại là một cô gái cũng từ trường trong thành phố tới, tính ra còn là bạn học của Lương Tuyết.

Sau một tuần, Thường Lộ Vận về nhà, nơi cô đi học hiện nay vừa không có xe buýt vừa không có tàu điện ngầm, hoàn toàn là nơi thâm sơn cùng cốc chim không thêm ia, còn cần cha cô tới rước.

Cô một đường trầm mặc về đến nhà, vừa vào cửa nhà, đề hành lý qua một bên, chưa đợi mẹ cô mở miệng hỏi, cô liền ngồi phịch xuống đất òa khóc đứt ruột đứt gan, nước mắt đầm đìa.

Mẹ Thường Lộ Vận vừa ra liền thấy một đồng bản thiú___ở trường huyện, địa điểm và thời gian nửa ráy đều có hạn, cô vừa đi, hoàn toàn chưa thể thích ứng được thời gian biểu mới, từ sáng đến tối luôn cứ như đánh trận, cả tuần chưa có thời gian tắm rửa___cô ngồi bệt ở cửa, đối diện với giá treo mũ áo, khóc vừa thương tâm vừa lẳng phí.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Thích ứng

Cuộc sống đại học, là cảm giác gì đây?

Câu này hỏi Lương Túc, đáp án rất đơn giản___là một cái ván nhảy, chọn học thứ có ích, học thứ vô dụng cũng được, nhiệm vụ chủ yếu là lấy được tấm bằng, mở mang kiến thức và mở rộng vòng giao tiếp.

Ông chủ Lương rất thực tế, anh không thể nào không thực tế, cái tuổi lang thang không thực tế của anh đã qua rồi, thứ anh gánh vác là rất nhiều gia đình, trong lòng anh chứa rất nhiều người, anh không có gì cả, chỉ có thể dùng tuổi trẻ để đổi lấy vốn liếng.

Anh nhận rõ hiện thực, biết rõ sự bất lực của mình, nhưng đây không phải tự ti, chỉ là một đạo lý rõ ràng mà thôi: mình đầu thai không tốt, từ nhỏ đã được định sẵn là một trong vô số người qua đường trong quảng đại quần chúng nhân dân, muốn nổi bật thì nhất định phải trả giá nhiều hơn người khác, bằng không thì dựa vào cái gì đây?

Câu này hỏi Liễu Dung, đáp án là bận rộn___cô đột nhiên đến một nơi xa xôi lạ lẫm, cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng cảm thấy hứng thú, bận làm quen trường, bận làm quen với hoàn cảnh chung quanh trường, bận theo các bạn học học ngôn ngữ địa phương của họ, bận xem danh sách tuyên truyền các diễn đàn đủ loại, bận làm quen với cuộc sống tự do ở đại học.

Đúng, tự do.

Năm 18 tuổi, cô phát hiện ước mơ của mình thế mà giống với Lương Tuyết sáu năm trước, muốn phá tan giới hạn, muốn có được tự do, không cần quá nhiều quyền bính nhưng ít nhất có thể tự chi phối cuộc sống của chính mình.

Cô hiện đã có tự do mặc quần áo tùy thích, có tự do chi phối thời gian của mình, có tự do mơ ước.

Ngày đầu tiên họp lớp, giáo viên chủ nhiệm đặc biệt nhấn mạnh muốn mọi người phải chú tâm học hành, đừng để nợ môn, tuy ký túc xá của trường có mạng có thể online miễn phí không giới hạn, nhưng thầy mong mọi người biết rằng chuyên ngành của mình không phải là lên mạng.

Liễu Dung tự biết năng lực tự ràng buộc của chính mình chẳng ra sao, thế nên cô lấy cuốn sổ nhỏ viết hết những chuyện cần làm lên trên, cô cảm thấy mình có rất nhiều chuyện cần làm, cả đồng thứ chi chít, xem ra còn bận hơn ứng phó hồi cấp 3 nhiều, nhưng dù vậy, mỗi ngày cô vẫn có rất nhiều thời gian, bỏ mặc tâm tư chạy rong không giới hạn, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Đôi lúc cô cảm thấy, giả tạo đến một cảnh giới nhất định, ngay cả mình cũng cảm thấy mình là triết học gia.

Đại học C có một thư viện cực kỳ lớn, thượng vàng hạ cám gì cũng có. Lúc không có tiết, Liễu Dung liền thích vui mình vào trong đó, cô từng tưởng rằng mình rất dính nhà, thích hợp ở nơi gần nhà, sống kiểu nửa ngoại trú, kể cả học đại học hay đi làm đều thế.

Nhưng tới đại học C rồi, tâm của cô dường như thoáng chốc trở nên hoang dã, sự biếng nhác trên người bị che lấp bởi sự tò mò và khát khao khó diễn tả muốn lao ra nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Cô muốn trở thành một người tự do, gặp rất nhiều người, rất nhiều chuyện, đọc rất nhiều sách, gặp chuyện gì đều có thể không quan tâm hơn thua___điều này đã biến thành lý tưởng hàng đầu của Liễu Dung ở trường đại học.

Đồng thời vì lý tưởng này mà sau hai tháng khai giảng, cô không ào ào tham gia hội sinh viên trường như người khác mà qua hai lần phỏng vấn, vào một tổ chức phi chính phủ của đại học C, viết tắt tiếng Pháp là AIESEC, dịch ra cực kỳ dài, tên đầy đủ là “Tổ chức Quốc tế của Sinh viên Ngành Khoa học Kinh tế và Thương mại”, trở thành sinh viên hệ tự nhiên duy nhất trong đó.

Thế là cô bắt đầu những ngày tháng càng bận rộn hơn.

Nếu hỏi Lương Tuyết cuộc sống đại học là gì, e là cô sẽ trầm mặc rất lâu, cô không biết cuộc sống đại học của người khác thế nào, cô chỉ cảm thấy những gì cô cảm nhận không hề tự do vui vẻ như giáo viên cấp 3 miêu tả, cô rất mệt mỏi.

Lương Tuyết học tiếng Đức ở một trường đại học tổng hợp, là chuyên ngành ngôn ngữ ít thông dụng. Mấy năm trước, chuyên ngành này còn thừa thớt, nhưng vì yêu cầu nhân lực ngày càng lớn, người tốt nghiệp ra ngày càng có tương lai nên cũng càng lúc càng hot, điểm tuyển đại học đầu vào cũng càng lúc càng cao. Lương Tuyết một lần nữa phơi bày kỳ tích của người nhà họ Lương, phát huy vượt trội hơn bình thường vào thời khắc mấu chốt, điểm thi đại học của cô cao hơn điểm thi thử trước đây gần 30 điểm.

Nhà trường đồng ý đơn xin vay tiền học phí dành cho sinh viên của cô, cô vốn tưởng rằng lần này cuối cùng có thể như vô số lần cô mơ ước, qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai.

Nhưng đó chỉ là... vốn tưởng mà thôi.

Cô vất vả, nhưng không hề vui vẻ.

Lương Tuyết nhận hai công việc làm thêm, một việc là làm gia sư, dạy một bé trai học lớp 3 môn toán và tiếng Anh.

Công việc này là nhờ người quen giới thiệu, một tiếng 60 tệ, tính theo lương gia sư tiểu học thời đó là giá cao hiếm có, vừa đến nhà, Lương Tuyết liền biết giá cao như vậy là vì sao mà có.

Cậu bé tên ở nhà là Lạc Lạc, là một shota môi hồng răng trắng mặt mày thanh tú, lễ phép, phụ huynh cũng hiền hòa, chỉ có điều cậu bé hình như hơi có chứng hiếu động. (1)

(1) Chứng hiếu động (chứng tăng động kém chú ý): viết tắt là ADHD, là chứng bệnh mà trẻ có hành vi hoạt động quá mức, không biết kiềm chế, không thể tập trung sự chú ý vào điều gì.

Lương Tuyết giảng bài, phát hiện tiểu đồng chỉ Lạc Lạc bắt đầu cầm bút chọt cục tấy, còn chọt rất có cảm giác nghệ thuật, đường nét ngồn ngàng giống như tranh Picasso. Lương Tuyết gõ nhẹ lên bàn để cậu tập trung nghe giảng:

- Lạc Lạc, em nhìn chị nè, nghe chị nói một lần nè, chị nói xong sẽ kiểm tra em đấy.

Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn cô, nhưng chưa tới nửa phút, Lương Tuyết phát hiện cậu bắt đầu vô cùng vui vẻ ngồi đó tự chơi đầu mắt, nghiêng nghiêng đầu bên trái rồi lại nghiêng nghiêng đầu bên phải, đầu chán chê lại chơi trò tròn trắng mắt, còn thè cả lưỡi ra...

Lương Tuyết buồn bực, nhiều lần nỗ lực lôi kéo sự chú ý của cậu bé xui xẻo này nhưng không có kết quả.

Cuối cùng, cô nói với cậu bé:

- Lạc Lạc, em biết mẹ em đã phí bao nhiêu tiền để tìm chị về dạy em không?

Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to ngây thơ nhìn cô. Lương Tuyết kiên trì nỗ lực:

- Chị giảng cho em một tiếng là em phải ăn ít đi hai bữa McDonald, em tính xem, mỗi ngày chị giảng cho em hai tiếng, mỗi tuần một lần, một tháng bốn tuần, vậy là em phải ăn ít đi bao nhiêu bữa McDonald?

Lương Tuyết ngây thơ cho rằng, dùng loại ví dụ thực tế này có thể gây ra hứng thú tính toán cho một đứa trẻ học lớp ba, nhưng sau hai phút cân nhắc, Lạc Lạc mới từ từ ngẩng đầu lên nói cho cô đáp án:

- Chị, em muốn ăn ít đi 18 bữa.

Nhìn dáng vẻ Lương Tuyết không còn gì để nói, Lạc Lạc lại nói kiêu đại gia:

- Không sao, chị yên tâm, mẹ em nói rồi, mẹ em có tiền!

Mẹ Lạc Lạc là một người phụ nữ rất tốt, trong lòng biết rõ con trai mình là dạng yêu ma quỷ quái gì nên trước nay luôn trả lương rất phóng khoáng, yêu cầu cũng rất thấp "chỉ cần dạy nó đạt yêu cầu là được, dạy được chút nào hay chút nấy, đã có 4 5 giáo viên bỏ cuộc rồi, em ráng kiên trì tới cùng nha cô gái!"

Nhưng Lương Tuyết cảm thấy, đã cầm nhiều tiền của người ta như vậy thì không được phụ lòng người ta, có một quãng thời gian ngày nào cô cũng về mượn cái máy vi tính cũ second-hand của Lương Túc để lên mạng tìm tòi về tâm lý học nhi đồng, thay đổi cách soạn giáo án, nghĩ mọi cách để Lạc Lạc có thể tự lưu trữ gì đó vào đầu ở bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.

Ba cô gái khác trong phòng Lương Tuyết đều có hoàn cảnh gia đình rất tốt, trong đó có một cô có thể gọi là nhà giàu, ngày đầu tiên đi học đã phàn nàn tủ quần áo trong phòng quá nhỏ, hoàn toàn không đủ cho cô ấy để đồ, vị tổ tông đó bình quân mỗi tuần dạo phố hai lần, mỗi lần đều vung tay rất tàn bạo.

Giữa con gái với nhau, mua đồ về là luôn phải khoe khoang, trình diễn một vòng, cho mọi người khen ngợi rồi mặc thử mới xem như thôi. Hôm nay cậu mua một cái váy, ngày mai mình mua một cái áo khoác, ngày kia cô ấy mua một cái nón.

Nghỉ quốc khánh bảy ngày, trừ Lương Tuyết, ba cô gái trong phòng, một người đặt vé máy bay về nhà, hai người còn lại xách va ly đi du lịch, chỉ một mình cô cày cuốc kiếm tiền.

Sau bảy ngày, họ về lại phòng ký túc, mấy cô gái tụ tập với nhau tíu ta tíu tít bàn luận, mỗi người đều trải qua vô số chuyện kỳ thú kể không hết và xách bao lớn bao nhỏ đặc sản đem về. Lương Tuyết vờ như có việc, trốn ra ngoài, cô cảm thấy nơi này không thích hợp với cô, họ chắc chắn sẽ đem đồ cho cô, nhưng cô không có gì có thể trao đổi.

Buổi tối về, ba người kia đều đã ngủ, Lương Tuyết thấy trên bàn mình là phần họ để dành cho cô, cô chợt không chịu nổi nữa, ngồi xổm xuống bật khóc trong im lặng.

Đây là thanh xuân của các cô ấy__tùy tiện, vui vẻ, nỗ lực vì tương lai và mơ ước của bản thân, các cô ấy đi rạp xem phim, ăn đồ ăn vặt, kêu bè gọi bạn, trung ra dáng vẻ xinh đẹp nhất trong cái tuổi đẹp nhất của mình.

Lương Tuyết cảm thấy thanh xuân của cô còn chưa bắt đầu thì đã chết. Thế giới của cô vĩnh viễn chỉ có tiền kiếm mãi không đủ, những công việc làm mãi không xong, những mối giao tiếp với chủ mãi phiền lòng.

Khi so sánh với anh trai, cô cảm thấy mình chưa đủ mạnh. Nhưng khi so sánh với những bạn học vui vẻ này, cô mới phát hiện, hóa ra cái tuổi này của mình lẽ ra không nên chịu đựng nhiều như vậy.

Bất kể thế nào, cuộc sống vẫn nhanh chóng trôi qua trong sự không ngừng thích ứng đã biến thành dáng vẻ hoàn toàn mới.

Liễu Dung bắt đầu thích ứng với việc mỗi ngày 11 giờ đêm mới từ văn phòng về phòng ngủ, cô tham gia tổ chức quốc tế, giao tiếp với đủ loại người nước ngoài, dần nghe hiểu được tiếng Anh của người Ấn Độ, người Thổ Nhĩ Kỳ, người Ba Lan. Cô tham gia đủ loại party, từ một nữ sinh ban đầu nói chuyện luôn chậm hơn người khác nửa nhịp đã biến thành một người gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, gặp người phương Tây cũng có thể huyền thuyên tán gẫu chuyện trên trời dưới đất vô biên vô hạn.

Thường Lộ Vận sau một trận khóc rống đã dốc sức hòa nhập vào các học sinh bản địa, mặc quần áo giản dị, cắt tóc ngắn, không còn lo ngại đồ chiến trong trường nữa mà cùng mọi người chen chúc ở nhà ăn, có thể mặt không đỏ sặc vớt xác ruồi trong đồ ăn ra rồi ăn tiếp, quen với việc thờ ơ với nhà vệ sinh hôi thối, quen thức dậy lúc 4 giờ rưỡi sáng, 5 giờ đến trường học, bỏ điện thoại di động ở nhà, sống cuộc sống nguyên sinh mà bình yên.

Lương Tuyết đã quen càng thêm nỗ lực vất vả học tập và làm việc, tìm đủ loại việc làm thêm, bớt ăn bớt mặc, sau đó vào trước ngày chủ nhật về nhà, cô sẽ dùng số tiền bòn xỉn để dành mua một bao lớn đồ ăn vặt chia cho mấy cô gái vùng khác không về nhà được__cô luôn cố chấp cho rằng, tình bạn là cần phải có qua có lại.

Cái lạnh từ từ đến, đôi khi nhà trường bắt đầu đặt vé tàu hỏa nghỉ đông về nhà, Liễu Dung mới phát hiện mình đã gần nửa năm không liên lạc với bạn cũ, số điện thoại Lương Túc cô lưu gần nửa năm mà chưa bao giờ gọi lấy một lần.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 42: Ly biệt

Liễu Dung gọi điện thoại thăm hỏi lần lượt từng người một, khi đến ông chủ Lương thì anh đang đi trên đường gió bắc lạnh lẽo.

Trong nửa năm mà Lương Túc gầy đi gần 10 ký, hiện tại cả người giống cây sào di động, bấp bênh đi đường gió thảm mưa sầu, anh co vai rụt cổ bắt máy. Công ty nhỏ của tụi anh trải qua vô số trắc trở, sau khi chạy mòn chân thì cuối cùng cũng thành lập, để có thêm vốn, Lương Túc bán tiệm trà sữa, tiệm trà sữa rừng Goblin mang đến niềm vui cho vô số thiếu niên thiếu nữ đã đóng cửa.

Công việc chính của họ là vận chuyển đồ đạc, thành viên công ty là Lương Túc, hai bạn học của anh và người nhận sự giúp đỡ của anh nhiều năm qua, nghe lời anh răm rắp là Trương Tần. Sau khi tốt nghiệp trung học, Trương Tần cảm thấy mình không có năng lực đi học, bèn theo Lương Túc bắt đầu gây dựng sự nghiệp.

Bốn người trong công ty vừa là quản lý cao cấp vừa là nhân viên marketing, nhân viên giao hàng, ai nấy đều thân kiêm nhiều chức, họ thuê một căn phòng nhỏ 20 mét vuông làm văn phòng, gian nan bắt đầu con đường thăm thẳm người đông như mắc cửi này.

Liên hệ nhà kinh doanh, chạy nghiệp vụ, in tờ rơi__làm nghề này cần uy tín, ban đầu vất vả muốn đòi mạng, lúc Liễu Dung gọi điện thoại tới, Lương Túc vừa chạy xong nghiệp vụ về, một lần nữa bị người ta từ chối, nụ cười cứng ngắc trên mặt vẫn chưa tan, vành mắt đen, trong mắt đều là tơ máu, anh đã hơn 60 giờ chưa chợp mắt.

Nhưng khi anh vừa nghe dây số xa lạ kia là của ai thì sự uể oải trên người lập tức biến mất__Liễu Dung gần nửa năm chưa từng liên lạc anh, anh tưởng

đây số anh cho cô không biết đã bị cô vút đến xó xinh nào rồi.

Đại học C tốt như vậy, Lương Túc nghĩ, cuộc sống của cô bây giờ chắc chắn vô cùng phong phú, làm gì còn thời gian để ý tới anh chứ?

Ngay cả chính anh cũng cảm thấy đáng vẻ hiện giờ của mình không giống người, đầu tóc bắt đầu ứ dầu, anh co người đi trên đường lớn, mờ mịt và bất lực gần như sắp bao phủ cả người anh.

Thình thoảng anh sẽ bóng gió hỏi Lương Tuyết, nhưng cô em gái thần kinh thô này của anh thực không giống con gái tí nào, về mặt Lương Tuyết nhìn anh mờ mịt, đáp qua loa một câu “gần đây cô ấy bận lắm” rồi thôi.

Mỗi lần nhìn bóng lưng vội vã của Lương Tuyết, lòng Lương Túc đều vô cùng oán niệm mà nháy ra một câu “bộ em nói nhiều thêm một câu thì chết à”.

Kết thúc cuộc điện thoại ngắn ngủi, Lương Túc ngồi bên vệ đường cầm điện thoại di động, châm điếu thuốc, không biết có phải nhờ nicotin kích thích thần kinh không, hút xong một điếu thuốc, anh cảm giác mình như sống lại __ vết thương nung mù, truyền thuyết nói rằng đó là do bạch cầu đang thôn tính vi khuẩn, nghĩa là cơ thể đang tự hồi phục, bây giờ khổ sở nghĩa là anh có tiền đồ, nghĩa là anh còn sống.

Nhìn những người bây giờ sống đàng hoàng ra đáng kia, có ai chưa từng khổ sở chứ?

Lương Túc ném đầu lọc thuốc vào thùng rác, cười to ba tiếng như kẻ điên, sau đó gạt đầu với những người đứng nhìn với biểu cảm kỳ lạ rồi nghênh ngang rời đi.

Tuyết lớn bao phủ cả thành phố, mùa đông năm nay cực kỳ giá rét, lạnh lẽ đến.

Lạc Lạc thi học kỳ như kỳ tích, thăng từ hạng chót vạn năm lên hạng năm đếm ngược, mẹ Lạc Lạc mừng rỡ mời Lương Tuyết ăn cơm, còn nhét cho cô một bao lì xì.

Liễu Dung lên tàu hỏa về nhà, Thường Lộ Vận nghênh đón đợt thi thử đầu tiên sau kỳ ôn tập.

Năm cấp 3 thứ tư, Thường Lộ Vận càng hồ hởi với thành tích học tập hơn, nhiệm vụ hàng ngày của cô chính là tìm chỗ hồng kiến thức để bù đắp, trình độ giảng bài của thầy cô trường huyện thực chẳng ra sao, giáo viên ngữ văn lớp cô là một người ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, phản đối mạnh mẽ việc viết văn chêm thêm thơ cổ vào, vì “không có hơi thở hiện đại, tầm thường tẻ nhạt”, thích viết văn theo một dạng, chính là nói về Hawking về Helen Keller, viết về những người khác chính là luận cứ không đủ, không có sức thuyết phục.

À, đúng rồi, cô nhân duy nhất được giáo viên ngữ văn ân chuẩn có thể viết trong bài văn là Tư Mã Thiên __ nhất định phải viết một bài văn tụ hợp những người tàn tật hận lớn thù sâu.

Những thứ khác ở trường huyện đều không có hiệu suất __ chẳng hạn như vấn đề cung cấp sưởi ấm, lạnh đến mức giáo viên đều chịu không nổi, đã tìm nhiều lần nhưng không được giải quyết __ chỉ có chấm bài là có hiệu suất, sau ba ngày là có kết quả và bảng xếp hạng. Lớp học lại và lớp đứng khóa xếp hạng chung, lớp đứng khóa chỉ có người hạng nhất là đỡ đỡ, còn hạng hai thì theo Thường Lộ Vận thấy là không lên nổi tuyến trọng điểm.

Hèn gì bị người ta phi nhổ nói là chế độ bốn năm.

Trường khác đều cho nghỉ rồi nhưng Thường Lộ Vận vẫn phải kiên trì ở lại trường thêm vài ngày, đồn rằng các cô phải học bù tới tận 25 tháng chạp. Liễu Dung vốn định tới thăm nhưng vừa nghe Thường Lộ Vận chỉ đường là choáng váng, quyết định ngoan ngoãn đợi cô về.

Ngày tết ông Táo 23 tháng chạp, trong tòa nhà của giáo viên bắt đầu truyền ra tiếng pháo, quá nhiều học sinh cả lớp đều không có tâm tự học buổi tối, nhiều nam sinh mở cửa sổ ra xem, gió lạnh theo khe cửa chui vào, gió tây bắc gào thét bên ngoài, trong phòng lạnh đến mức như hầm băng tương phản với sự náo nhiệt ngoài kia, dường như càng thê lương.

Thường Lộ Vận nhìn ra ngoài, rút tay vào tay áo, kẹp viết bằng hai ngón tay, đánh dấu câu trắc nghiệm. Mu bàn tay cô nứt nẻ, cả đời cô chưa từng biết nứt da là gì, bây giờ rốt cuộc cũng biết, nó nổi mọng lớn xanh xanh tím tím, có chỗ hơi nứt ra, hơi ẩm áp một chút sẽ vừa đau vừa ngứa.

Vu Tú Tú ngồi một bên, hình như đã ngây ngốc hồi lâu, từ lúc tự học buổi tối, cô ấy đã cả tiếng đồng hồ chưa lật được trang nào.

Một pháo hoa nhỏ nổ ra, màu sắc rực rỡ xinh đẹp bay lên giữa không trung rồi nhanh chóng lạnh đi và rơi mất, Vu Tú Tú giật mình, ánh mắt mờ mịt nhìn ra ngoài, chợt thờ dài nặng nề, đẩy sách về phía trước, nằm nhoài trên bàn, vai bắt đầu run run.

Thường Lộ Vận đặt một gói khăn giấy lên bàn cô ấy, không để ý lắm, ai cũng có áp lực lớn đến mức không chịu nổi, lúc muốn khóc một trận, chưa chắc cần người khác quan tâm quá nhiều. Bản thân cô cũng hơi lơ đãng, cô vừa nhận được một lá thư từ phòng bảo vệ gửi cho cô, vẫn chưa mở ra, người viết thư không phải Liễu Dung không phải Lương Tuyết càng không phải Hồ Diệp, mà là... Hoàng Lỗi.

Mặt sau phong thư viết một đoạn: “Cậu không muốn mở ra cũng đừng hủy, có thể chờ thi đại học xong rồi hãy xem”, cậu không nói còn đỡ, cậu nói rồi, Thường Lộ Vận liền thật sự do dự, dường như cô loáng thoáng cảm nhận được trong thư viết gì nên trốn tránh theo tiềm thức.

10 phút trôi qua, nghỉ giải lao giờ tự học buổi tối, lớp vẫn trầm mặc như cũ, ngoại trừ những người ra ngoài đi vệ sinh, những người khác hoặc là lù lù bắt động ngồi một chỗ tiếp tục làm bài hoặc nằm xuống đánh một giấc. Vu Tú Tú vẫn chưa có xu hướng dừng lại, Thường Lộ Vận đưa tay đụng cánh tay cô ấy, nhỏ giọng nói:

- Đùng khóc, khô và lạnh thế này, lát nữa mặt sẽ khó chịu hơn đây.

Vu Tú Tú yên lặng bỏ đây, lấy khăn giấy Thường Lộ Vận đưa để lau mặt, miễn cưỡng nói cảm ơn, cúi đầu trầm mặc một lát mới nói:

- Chờ qua Tết khai giảng, cậu sẽ có bạn cùng bàn mới.

Sự chú ý của Thường Lộ Vận vốn đã quay lại bài tổng hợp vật lý, nghe câu này liền sững sờ, quay đầu sang:

- Cậu nói gì?

Ngón tay hơi bẩn của Vu Tú Tú móc nửa miếng khăn giấy lộ ra, thật lâu mới nói:

- Cha mẹ mình không muốn mình đi học, họ cảm thấy dù sao mình cũng thi không đậu, là tự mình cứ đòi đi. Kết quả đợt thi thử lần trước, cậu cũng thấy thành tích của mình đây...

Nước mắt trong đôi mắt to của cô ấy bắt đầu không nghe khống chế mà tuôn trào, Vu Tú Tú lập tức lau nhưng lau khô xong nó lại trào ra nữa, cô ấy cười tự giễu:

- Có lẽ mình thật không có khiếu học hành.

Thường Lộ Vận không biết nói gì cho phải, cô không thể lĩnh hội được đau khổ của cô ấy, dù lĩnh hội được cũng đành bất lực, chỉ có thể vỗ vai cô ấy nói:

- Hay là cậu nói với họ lần nữa, nhất thời thành tích không tốt không có nghĩa là...

Vu Tú Tú lắc đầu:

- Mình nói với thầy rồi, đi bây giờ thì có thể bớt được ít học phí. Mình thi một năm không đậu, thi hai năm cũng không đậu, mình chỉ là người qua đường thôi. Và lại em trai mình cũng vừa lên cấp 3, em gái mình mới 12 tuổi, không biết tương lai thế nào, nhà mình lấy đâu ra tiền nuôi nhiều người như vậy chứ? Hai ngày trước được nghỉ về nhà, mẹ mình nói đã đính hôn cho mình..

- Đính, đính đính đính cái gì?

Thường Lộ Vận há hốc mồm.

- Đính hôn.

Vu Tú Tú nói:

- Đã thu sính lễ của người ta rồi.

Thường Lộ Vận ngẩn ngơ nhìn Vu Tú Tú, cảm giác như mình xuyên không, hồi lâu mới lắp ba lắp bắp nói:

- Cậu... vẫn chưa tới tuổi kết hôn trong pháp luật mà?

Vu Tú Tú cười:

- Vậy thì sao chứ, có thể kết hôn trước, khi nào đủ tuổi thì đi lãnh giấy chứng nhận, và lại sang năm mình cũng đủ tuổi rồi, không lẽ dờ cái gì.

Cuối cùng, Vu Tú Tú tổng kết:

- Có người, đại khái từ khi sinh ra đã không có số mệnh đó, vận mệnh đã định sẵn không thể lên đại học rồi.

Cô ấy lau khô nước mắt, vành mắt đỏ hoe, nhìn chằm chằm mặt bàn như lưu luyến nhìn những năm tháng thanh xuân tươi đẹp sắp lìa xa.

Dưới cái nhìn của Thường Lộ Vận, cô ấy như trong bộ phim truyền hình “Tân Bạch nương tử truyền kỳ”, Bạch nương tử và Hứa Tiên bị lão hòa thượng ép chia tay, họ đưa tay về phía nhau nhưng càng chạy càng xa. Chỉ là đầu này là Vu Tú Tú nhưng đầu kia không phải Hứa Tiên mà là tuổi thanh xuân rất bình thường hiển nhiên với người khác nhưng với cô ấy lại là thứ chỉ có thể nhìn mà thêm rờ dãi.

Thứ phân tách họ là một bàn tay vô hình, tuy vô hình, cực nhỏ bé với người phạm trong trần thế, nhưng không gì không làm được.

- Mình thực sự thích đi học lắm.

Cô ấy để lại một câu như vậy, ngày hôm sau liền thu dọn hành lý về nhà, đây là lần cuối cùng trong đời Thường Lộ Vận gặp Vu Tú Tú.

Ngày tiễn Vu Tú Tú, Thường Lộ Vận mở thư của Hoàng Lỗi trong tiết ngữ văn. Nam sinh thời cấp 3 luôn bị Liễu Dung dè bida này quả thực viết chữ rất đẹp, còn gọn gàng ngay ngắn hơn cả chữ con gái. Cậu viết:

Thường Lộ Vận:

Mình vẫn muốn gọi cậu là “loud speaker”, nhưng sợ cậu giận mình, thực ra mình không hề có ác ý, chỉ là muốn trò chuyện cùng cậu mà thôi. Mình biết cậu rất bận, nghỉ đông học lớp chưa chắc cậu sẽ đến, đã lâu không gặp, có hơi nhớ cậu, để mình kể tình hình của mình bây giờ nhé.

Mình cảm thấy nửa năm nay trôi qua hơi mờ mịt, bạn bè xung quanh đều rất rảnh rỗi, nam sinh ngày nào cũng chơi game, tán gái, hoặc ra ngoài ba hoa ăn chơi đàn đúm, phòng mình có một nam sinh ngày ngủ đêm thức, cứ ban ngày là ngủ, tới 2 giờ chiều mới dậy rồi lên mạng cày game thâu đêm.

Nữ sinh cũng có rất nhiều, nhưng mình cảm giác các cô ấy chẳng ra làm sao, hồi thi học kỳ, phía trước mình có một cô gái cực xinh gian lận bị bắt. Các cô ấy rất biết trang điểm, cũng rất hư vinh, không một ai nghiêm túc với cuộc sống như cậu. Có lẽ mình vợ đùa cả năm nhì, ha ha, hi vọng năm sau cậu có thể thi đậu vào trường đại học tốt, có lẽ sinh viên ở đó sẽ tốt hơn tại mình.

Kỳ thực điều mình hi vọng nhất là cậu có thể đến chỗ mình... đùa thôi, cậu không học lại cũng sẽ không lọt mắt chỗ này của tui mình (mình không phải trù ẻo cậu đâu, thật đấy).

Mình chỉ tưởng tượng, nếu như cậu tới... (đoạn này bị gạch xóa).

Cậu cứ thi trường đại học tốt đi, tương lai có tiền đồ tốt, tìm công việc tốt, nói không chừng còn có thể tìm bạn trai tốt, nghe nói chỗ các cậu rất khổ, khổ cũng có chỗ tốt của khổ, biết đâu cậu trở nên giàu đi, biến thành đại mỹ nữ, nam sinh cả trường đều đổ rập trước cậu thì sao.

Đùa đấy.

Có điều nói thật, nếu cậu không tìm được người thích hợp, tương lai có thể tới tìm mình. Ha ha, câu này đương nhiên cũng là đùa.

Được rồi, mình không linh tinh, không quấy rầy cậu nữa, chúc sớm cậu năm mới vui vẻ, mình rất nhớ cậu (hình như mình từng nói câu này rồi, thôi giờ nói nữa vậy ^_^).

Hoàng Lỗi.

Thanh xuân tan hết, tình cảm thiếu niên phai tàn trong khoảng cách trời nam biển bắc, nói không chừng cuối cùng chỉ còn lại một câu “đùa đấy”. Trong lá thư tình không ra hình ra dạng nhất ấy, nó hóa thành một khuôn mặt cười nham nhở có chút đắng cay.

Bạn đang đọc truyện Mười Lăm Năm được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 43: Phương xa

Liễu Dung kéo va ly chui ra khỏi tàu hỏa, lập tức bị cái lạnh giá bao trùm, nhưng không quan trọng, cô xem nó như nghi thức chào đón đặc thù của quê hương, hận không thể chạy quanh ba vòng, hô to “Hồ Hán Tam ta về rồi đây!” ____ đương nhiên, vì sợ gây hại đến việc tạo dựng văn minh tinh thần nên cuối cùng cô kìm được.

Từ khi sinh ra đến nay, Liễu Dung chưa bao giờ xa nhà lâu đến vậy, lúc ở trường bận rộn thì không cảm giác được nhưng bây giờ thì quả thực nỗi nhớ nhà cuộn cuộn dâng trào.

Thay đổi rõ rệt nhất khi cô về nhà là trở nên nói nhiều, trước đây dù đang ở tuổi con gái thích nói chuyện nhất thì so với đám bạn cùng trang lứa, Liễu Dung luôn nghĩ nhiều nói ít, nhưng lần này về nhà cô lại rất lảm nhảm. Cha mẹ nấu cơm trong bếp, cô theo bên cạnh theo sau lưng lải nhải, chuông điện thoại vang lên, cô ra ngoài không biết nói chuyện với ai mà nói tậm 10 20 phút, sau đó trở về lại tiếp tục tít ta tít ta nói mãi không xong.

Giống như bị Hồ Điệp lây bệnh vậy.

Cuối cùng vì quá vướng víu tay chân, cô bị cha mẹ đuổi ra khỏi phòng bếp, đành vừa đợi ăn vừa chú tâm vào điện thoại di động, vui vẻ nấu cháo điện thoại như đường dây nóng, điện thoại vừa phát sáng vừa tỏa nhiệt, cuối cùng thực biến thành một miếng sườn hình chữ nhật.

Cuối cùng chờ điện thoại di động hết pin nghỉ ngơi, Liễu Dung yên tĩnh lại, lúc này mới nhận ra mình nói nhiều quá miệng khô, lưỡi khô, cổ họng đau, đành chạy đi ăn dưa hấu ướp lạnh.

Đây là một kỳ nghỉ đông không có bài tập về nhà, không cần chuẩn bị thi tốt nghiệp hay thi đại học, muốn sống thế nào thì sống thế nấy, cha mẹ sẽ nói với cô rất nhiều chuyện, xem cô như một người lớn.

Cô xa nhà nửa năm, trở về đã không còn là một cô bé ngơ ngác ngác, ngay cả chuyên ngành cũng không biết nên chọn cái nào cho tốt như lúc đi nữa. Đường như chỉ trong một đêm cô đã trưởng thành, thoát nhìn như không có gì thay đổi, lại dường như có thứ gì đó đã đổi thay, cô bắt đầu mở rộng tầm mắt đột nhiên mở rộng, cô có thể nhìn thấy rất nhiều con đường, nhưng con đường nào cũng đều mờ hồ không rõ.

Liều Dung bắt đầu hiểu trước đây Lương Túc dừng cảm cỡ nào, vì anh luôn phải bước đi trên vụn băng trên sông.

Sau bữa tối, cha mẹ Liều Dung ra ngoài tản bộ, một mình Liều Dung ở nhà chán ngán lên mạng, lớp trung học cũ của cô đã lập một group QQ, vừa vào kỳ nghỉ đông là đủ loại yêu ma quỷ quái sôi nổi lên trình diễn một vòng, Liều Dung mới vào chào liền bị cuốn vào trong đồng bình luận vô biên vô tận, tình hình chiến trận vô cùng khốc liệt.

Chợt, có một người chat riêng với cô.

[Thanh Dương] Có đó không?

[Thanh Dương] Minh là Cố Thanh Dương.

Liều Dung sững sờ, gõ vài chữ đáp.

[Thực vật thân thảo] Có (*^__^*), lớp trưởng, đã lâu không gặp.

[Thanh Dương] Được nghỉ rồi, bình thường cậu rất bận à? Lâu lắm chưa thấy cậu online.

[Thực vật thân thảo] Đang làm kẻ môi giới xấu xa, ngày ngày đi bán người.

[Thanh Dương] Đùa à?

[Thanh Dương] Nghỉ đông rảnh rồi ra ngoài không? Minh mời cậu ăn cơm.

Ngón tay Liều Dung gõ chữ chợt khựng lại, cô khẽ nhủ mảy, gõ một hàng chữ rồi lại xóa, cuối cùng gửi một câu thế này.

[Thực vật thân thảo] A? Ồ? Sao có thể? Aaaa, sao lại vậy chứ... khó khăn lắm mới được ăn chùa một bữa mà, ~o(>_<)o~~

[Thanh Dương]?

[Thực vật thân thảo] Minh không ở nhà ôi lệ tuôn, nghỉ đông mắc dịch, tết ta mắc dịch, mình phải đi nơi khác, đến rất nhiều nhà bà con.

[Thanh Dương]..

[Thực vật thân thảo] Khó khăn lắm mới có người mời mình ăn cơm.

[Thanh Dương] Ha ha, không sao, để sau này có cơ hội rồi nói vậy.

[Thanh Dương] Cả năm nay sao không liên lạc với mọi người, sống quen chưa? Đừng ham chơi mà quên mất tại này đấy.

Liều Dung gõ một hàng “Đâu có đâu, mình đang làm...”

Sau đó ngón tay cô chợt dừng lại, Liều Dung ý thức được, cứ theo đà này mà nói thì e mãi không xong, một câu hò hững của Cố Thanh Dương dường như có thể dẫn dắt đối phương nói tiếp theo suy nghĩ của mình, trước đây cậu chính là kiểu người này. Liều Dung nghĩ nghĩ rồi xóa câu ban nãy, thay bằng một câu khác.

[Thực vật thân thảo] (*^__^*) Hi hi, bị cậu nhìn ra rồi..

[Thanh Dương] Có gì chơi vui không, mình bây giờ lười lắm quá, hai ngày trước nghe các cô ấy nói là xem phim Mỹ phim Hàn gì đấy mà mình chưa nghe bao giờ.

[Thực vật thân thảo] Ồ? Thật à, mình cũng không xem gì...

Bên Cố Thanh Dương trầm mặc một lát, Liều Dung đoán cậu đang tìm đề tài để nói, bèn yên tâm thoải mái lướt web, xem xem mấy bộ phim đang chiếu có gì mới không.

3 phút sau, Cố Thanh Dương nhắn qua câu tiếp theo.

[Thanh Dương] Bây giờ cậu còn ăn nhiều đồ ăn vặt nữa không? Còn thích kẹo không?

[Thực vật thân thảo] Không ăn rồi, hoàn lương, giảm béo.

Liều Dung nghĩ nghĩ, sau khi gõ xong hàng chữ đó thì bỏ thêm mấy chữ “Từ lâu đã” trước chữ “không ăn”.

[Thanh Dương] Cậu mà cần giảm béo?

[Thực vật thân thảo] Haiz..

Quả nhiên, hai bên đều không còn gì để nói, Liễu Dung hồ hững mở trang web mới, trong lòng không biết đang nghĩ gì, cô mơ hồ biết Cố Thanh Dương muốn nói gì nhưng cứ vòng vo, đồng thời cũng mơ hồ rõ mình đang lảng tránh điều gì mà cũng vòng vo theo.

Cô chợt cảm giác sâu sắc, rằng cách tư duy của mình rất giống Cố Thanh Dương.

Hồi lâu, Cố Thanh Dương mới lại hỏi.

[Thanh Dương] Cậu có bạn trai rồi à?

Liễu Dung biết, cuối cùng đã đến vấn đề chính rồi.

[Thực vật thân thảo] Chưa, tạm thời chưa muốn tìm.

[Thanh Dương] Tại sao? Bạn? Không muốn làm lỡ việc học?

[Thực vật thân thảo] Nói sao nhỉ... bây giờ nó không có trong kế hoạch của mình.

[Thanh Dương] Chừng nào mới có trong kế hoạch của cậu chứ? Cái này cũng có kế hoạch sao?

[Thực vật thân thảo] Mình muốn không phải cái này.

[Thanh Dương]...

[Thanh Dương] Thế cậu muốn gì? Đa số người trên thế giới đều không biết bản thân muốn gì, đều làm rất nhiều chuyện cùng lúc. Đôi lúc chúng không hề xung đột.

[Thực vật thân thảo] Kỳ thực mỗi người đều có rất nhiều lựa chọn, rất nhiều thứ hấp dẫn, lúc đêm khuya yên tĩnh, cậu nhắm mắt lại hỏi kỹ bản thân xem thứ gì mới là quan trọng nhất với cậu, là gia đình, sự nghiệp, tình yêu, hay thứ gì khác? Thực ra không cần người khác nói, chính cậu cũng rõ, nghĩ như vậy một lát thì những thứ hấp dẫn kia đều không tính là hấp dẫn nữa...

[Thanh Dương] Cậu không muốn kiếm nhiều thứ cùng lúc, nhưng rất nhiều người trên thế giới đều có thể kiếm nhiều thứ cùng lúc.

[Thực vật thân thảo] Thường thường lúc mọi người nghĩ như vậy đều không thể có được thứ gì cả.

[Thanh Dương]...Nói như vậy, mình không đồng ý lắm.

[Thực vật thân thảo] Lớp trưởng chắc hiểu đạo lý này hơn bất kỳ ai khác chứ.

[Thực vật thân thảo] Mình cũng như cậu, đi một con đường xa xôi hoặc đi thẳng một mạch, đi đến cuối cùng, có lẽ sẽ gặp chón dừng chân, hoặc ngay từ đầu không bước bước nào, cứ an ổn nước chảy bèo trôi cả đời.

Cố Thanh Dương lại trầm mặc lần nữa, Liễu Dung cảm thấy như chợt nói ra được những lời mắc mứu trong lòng rất lâu, cảm giác vô cùng nhẹ nhàng.

Cuối cùng, Cố Thanh Dương đáp.

[Thanh Dương] Vậy lựa chọn của cậu cũng quá ít rồi, trên thế giới này chỉ có hai loại người thích hợp với cậu.

[Thanh Dương] Hoặc tuy rất ưu tú nhưng có thể vì cậu mà hạ bản thân xuống một vị trí rất thấp, hi sinh cho dã tâm của cậu, con đường của cậu. Hoặc đợi một số năm sau, cậu ổn định lại, có lẽ có thể tìm một người cùng chung chí hướng. Nhưng bao nhiêu năm sau đó thì sao, cậu không sợ cô độc đến già sao?

[Thực vật thân thảo] Cậu không phải vậy sao?

[Thanh Dương] Mình là nam.

[Thực vật thân thảo] Không muốn kỳ thị giới tính, cảm ơn.

[Thanh Dương] Cậu sẽ hối hận.

[Thực vật thân thảo] Cậu sẽ hối hận ư?

[Thực vật thân thảo] Cậu sẽ không hối hận, mình cũng vậy.

[Thanh Dương] Ngay cả tìm một người để thử, cậu cũng không muốn sao?

[Thực vật thân thảo] Không sao cả, nếu gặp người thích hợp thì có thể thử một lần.

Liều Dung nhìn chăm chăm bàn phím, chần chờ chốc lát, lại bổ sung một câu.

[Thực vật thân thảo] Nhưng nếu biết rõ chắc chắn sẽ không có kết quả thì không cần thiết thử, lãng phí thời gian chính là tự sát mãi mãi.

[Thanh Dương]...

[Thanh Dương] Cậu nói có lý.

[Thanh Dương] Cậu là người tinh táo nhất lớp chúng ta.

[Thực vật thân thảo] Hờ, quá khen quá khen.

[Thanh Dương] Thật đấy.

[Thanh Dương] Mình cũng nhìn nhầm rồi.

Nói xong câu này, avatar của Cố Thanh Dương nhanh chóng tối đi, nửa phút sau, Liều Dung cũng đóng khung chat, kéo trạng thái QQ sang offline.

Với người khác, cuộc đối thoại như vậy thực quá hời hợt, cũng thực quá mờ ám, nhưng với Cố Thanh Dương, đã đủ rồi.

Một người có thể tinh táo biết con đường mình đi thế nào, có thể tinh táo nhắc nhở bản thân bất cứ lúc nào là đừng chệch khỏi đường ray, tuy rất vất vả nhưng có hiệu suất, Liều Dung nghĩ, cô và Cố Thanh Dương là cùng một loại người, nhưng không đi cùng một con đường.

Từ đó về sau, Liều Dung chưa từng thấy avatar QQ của Cố Thanh Dương sáng nữa, hết như cậu đã lui xuống khỏi cuộc đời cô.

Mà cùng lúc đó, giữa họ cũng đều có không gian rộng lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 44: Tự hợp và ngoài ý muốn

Tiệm trà sữa rừng Goblin đã không còn, mấy người Liều Dung không còn nơi tụ tập, đêm 30, nhân lúc mọi người đều đông đủ, bọn Lương Túc cuối cùng cho bản thân nghỉ 3 ngày, ông chủ Lương tự móc tiền túi, một lần nữa mời mọi người đi “Sênh Ca”.

Hồ Diệp và Thường Lộ Vận cũng gật đầu nói sẽ qua, họ đặt trước một phòng bao, không có người lạ không liên quan, lúc Liều Dung tới, cô chợt nhớ lần cô ghé đây rất nhiều năm trước, lúc đó cô vừa trải qua kỳ thi tốt nghiệp trung học, Lương Túc cố sức thết đãi, lúc đó trong phòng đầy người hỗn loạn, cô gái trang điểm đậm lõe loét, tiểu lưu manh mờ mờ là vắng tục, bấy giờ đều không thấy nữa.

Lúc cô và Lương Tuyết đến, trong phòng chỉ có hai người là Lương Túc và thuộc hạ quen thuộc của anh là Trương Tần. Áo khoác vest của Lương Túc vốn vắt trên ghế sofa nhưng thấy các cô đến thì anh cầm lên mặc vào, áo, đó không phải đồ hiệu, người tinh mắt còn có thể nhận ra nó hơi kém chất lượng, nhưng mặc vào người lại có chút cảm giác nội hàm.

Liều Dung cảm khái:

- Ra đáng lắm rồi.

Lương Túc bật cười, sau đó anh nhặt trên bàn lên một viên đậu phộng, búng chính xác vào gáy cô:

- Nhóc con, biết nói câu tiếng người không hả?

Đợi khoảng 10 phút, Thường Lộ Vận cũng đến, cô còn mặc bộ đồng phục rộng của trường trung học số 1, cô tay áo xắn lên, người gầy đi một chút, ngũ quan trông thanh tú và có tinh thần hơn nhiều, sau khi cô vào thì bị Liều Dung vỗ bàn đùa:

- Con gái 18 thay đổi mà!

Sau đó Thái Bảo Quang cũng tới, tiểu bá vương hắc đạo năm xưa cầm dao truy sát người khác hình như lùn đi, vai khom, ngón tay thô, chỗ khớp còn có vết nứt da, lúc nhìn người khác thì hơi rụt rè, chỉ khi nhìn thấy Lương Túc, ánh mắt mới lóe lên, cung kính gọi một tiếng “anh Lương” hết như trong quá khứ.

Liều Dung đầu tiên là sững sờ, sau đó nhảy lên vỗ vai Thái Bảo Quang như cực kỳ quen thân:

- Tiểu Thái, còn nhận ra tôi không?

Thái Bảo Quang giật mình _____ nửa năm đại học dường như đã biến cô gái năm xưa thành người khác, anh nhìn hồi lâu mới nhận ra đây là cô bé từng đập bẻ đầu anh. Nghe Liễu Dung líu ra líu ríu chuyện trò, anh chỉ cười, thỉnh thoảng sờ sờ chỗ trên trán mình từng bị may lại.

Cuộc sống khiến thiếu niên năm xưa mở miệng là huynh đệ ngâm miệng là nghĩa khí trở nên chín chắn, trở nên ngắc ngứ ấp a ấp úng. Cuộc sống cũng khiến thiếu nữ năm xưa bức bối sinh ra ý nghĩ xấu, cái gì cũng không lộ ra ngoài, trở nên hào phóng tự nhiên, trở nên tự tin.

Ôi thời gian... đúng là một thanh đao.

Lương Túc im lặng đứng nhìn, chợt phát hiện cô bé xưa kia khi cùng người lạ ra ngoài chơi, anh mà không chiếu cố là không nói một lời, trốn trong góc như vô hình, bây giờ đã loáng thoáng không chế bầu không khí cả phòng, giống như đã làm nhiều nên thông thạo. Anh hơi tiu nghỉu và buồn bã nghĩ _____ hóa ra mình đã cách thế giới của cô rất xa rất xa.

Cô bé mềm yếu ngày nào nay đã trưởng thành, cô không cần một Doraemon vừa béo vừa xấu vừa đưa tay không có năm ngón nữa... hướng hồ Doraemon này xưa giờ đều không phải vạn năng, không có cỗ máy thời gian, không có chuồn chuồn tre, chỉ có một cái hộp nhỏ chứa ký ức tuổi thơ đã có chút phai màu.

Lương Túc cười, nghe mọi người kể về những thay đổi trong cuộc sống của mình, lòng anh như mắc nghẹn một thứ gì đó, nặng trĩu, hơi khó chịu. Anh móc ra một điều thuốc, muốn tìm bật lửa nhưng thấy nửa phòng là con gái thì nhịn được, lại càng phiền muộn.

Hồ Diệp là người đến cuối cùng, cô vẫn đẹp như thế, vừa vào phòng là mùi nước hoa phả vào mặt nhưng không hề gay mũi, rất dễ chịu. Tóc đã được xử lý công phu, mặt trang điểm nhạt, vừa vào cửa liền như ngôi sao sáng ngời, cười với tất cả mọi người, trình độ lấp lánh khiến mọi người mắt chó cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Lương Túc nói:

- Trương Tần về mua vài quyển sổ cho đại minh tính ký tên nào.

Liễu Dung móc ra một chiếc camera:

- Sổ ký tên không đủ thành ý, chúng ta chụp ảnh chung rồi ký vào ảnh, đỡ cho sau này người ta nói là photoshop ra.

Thường Lộ Vận nói:

- Mình không chụp với cô ấy đâu, mặt mình to, chụp lên so sánh lại càng to.

Nhưng Hồ Diệp quen nói nhiều lại vô cùng khác thường không đón nhận câu đùa này, chỉ cúi đầu cười qua loa, đáp vài tiếng rồi không nói nữa, có vẻ tâm sự nặng nề, Liễu Dung ở gần liếc nhìn cô ấy, nhận ra dưới lớp trang điểm tinh xảo, Hồ Diệp có vẻ tinh thần mệt mỏi.

Đám người ầm ĩ đòi uống rượu, Hồ Diệp sững sờ, hình như mới hoàn hồn, há miệng muốn từ chối nhưng không nghĩ ra lý do, vẻ mặt ngẩn ngơ.

Liễu Dung khẳng định cô ấy chắc chắn có chuyện gì đó, biểu hiện quá bất thường, thế là cô lập tức tiếp lời của Trương Tần:

- Đừng về vội, chúng ta đâu phải người ngoài, khỏi làm mấy chuyện thể diện này, giữ lại bụng sau này đi uống với khách hàng đi.

Trương Tần nói:

- Ay da, thì là tình cảm tốt nên mới buồn miệng í mà.

Liễu Dung:

- Đi đi đi, gây loạn cái gì, nhân lúc được nghỉ còn không mau lo dưỡng sinh, xem cậu già rồi thì làm sao ___ và lại, Hồ Diệp có bệnh dạ dày, không thể uống rượu.

Cô nói câu này, Lương Tuyết và Thường Lộ Vận lập tức tiếp lời, Thường Lộ Vận nói:

- Phải đấy, uống rượu sẽ mập, các cậu ai muốn thì cứ uống, đừng hại mình.

- Làm chuyện ruồi bu.

Lương Tuyết nói, sau đó liếc Trương Tần:

- Ai tình cảm tốt với cậu hả?

- Còn giết chết té bào nào nữa.

Liễu Dung bổ sung

Trương Tân đáng thương quay đầu nhìn Lương Túc cầu cứu, Lương Túc lườm cậu:

- Uống cái rằm, kêu sữa bắp.

Trọng sắc khinh bạn, tuyên bố phản chiến vô điều kiện.

Lúc tan cuộc, Hồ Diệp hình như có lời gì muốn nói với Liễu Dung, cô ấy cứ ôm lấy cánh tay cô, cố tình kéo cô đi sau cuối, cách người đi trước một khoảng mới nói:

- Lúc này cảm ơn nhé.

Liễu Dung nói:

- Có gì đâu, đều là người quen mà, không muốn uống thì không uống thôi___ có phải cậu bệnh không?

Hồ Diệp trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi:

- Cậu nhớ cái người mà mình kể với cậu hồi nghỉ hè trước mình ghé nhà cậu không?

Thú thực Liễu Dung quên lâu rồi, Hồ Diệp nhắc cô mới nhớ, bước chân dừng lại, nhỏ giọng hỏi:

- Cậu nói người bạn trai kia của cậu à, sao thế?

Hồ Diệp buông cánh tay cô ra, dựa vào tường, từ từ ngồi xổm xuống, ôm túi xách nhỏ của cô ấy vừa nhìn là biết giá cả không rẻ vào lòng, chôn mặt vào khuỷu tay:

- Mình không nói với cậu, kỳ thực anh ấy đã kết hôn, ngay cả con cũng có rồi, hai tuổi, mình từng gặp một lần... là bé gái...

Liễu Dung không lên tiếng, cô không hề cảm thấy kinh ngạc.

- Làm sao bây giờ?

Hồ Diệp hỏi, nhưng không hề mong đợi Liễu Dung trả lời.

- Không cần anh ta nữa.

Liễu Dung nhìn quanh, thăm nhủ ngồi xổm ở đây nói chuyện chả ra sao nên vội kéo cô ấy đứng dậy, an ủi:

- Cóc ba chân khó kiếm nhưng người hai chân chẳng lẽ không dễ tìm sao? Mặc gì cứ phải túm gã đàn ông già như vậy không buông chứ, đã thế anh ta lại còn là kẻ đứng núi này trông núi nọ, chúng ta một cước đá văng anh ta, mình giới thiệu người mới cho cậu.

Hồ Diệp mờ mịt ngẩng đầu nhìn cô:

- Giới thiệu gì?

Liễu Dung nói:

- Khoa vật lý tại mình thứ khác thì không có chứ trai thì nhiều lắm, ngày nào đi học tan học cũng thấy khắp phòng toàn là trai, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, kiểu nào cũng có...

Hồ Diệp cười hơi thê lương, lắc đầu.

Người đi trước đã phát hiện thiếu mất hai người, Lương Túc quay đầu, thấy Hồ Diệp và Liễu Dung ngồi xổm không biết đang thầm thì gì, anh hô lên:

- Sao còn mở hội nhỏ bên đường thế, mau lên, làm gì đấy?

Liễu Dung nói dối không hề chớp mắt:

- Cô ấy đau bụng.

Hồ Diệp bị cô làm cho bật cười nhưng nhanh chóng thu lại, vẻ mặt sầu khổ, xem ra đúng là giống không khỏe. Lương Túc đi ngược về:

- Hay là anh lái xe đưa hai em đi nhé?

Liễu Dung mở to mắt:

- Ôi giai cấp có xe, ông chủ Lương!

Lương Túc như vô tình nói:

- Ủ, ngồi hay không, anh đưa em đi hóng gió.

Liều Dung vừa định đồng ý thì Hồ Diệp bấm mạnh cô một cái, Liều Dung đi chơi, quần áo mặc vốn mỏng, cô ấy vừa bấm là bấm vào thịt, đau đến nhe răng:

- A... ha ha, thôi khỏi khỏi, nhà cô ấy gần lắm, em đưa cô ấy về là được.

Ánh mắt Lương Túc âm thầm đi trong nháy mắt.

Liều Dung chợt vô thức bỏ sung một câu:

- Trung tâm thành phố giờ này không đủ kẹt xe, hay là qua mấy ngày nữa em giúp anh chạy nghiệp vụ, cũng sớm trải nghiệm một chút, sau đó anh lại đưa em đi hóng gió xem như tiền công.

Lương Túc giật mình:

- Em... em nói...

Liều Dung chớp mắt với anh, giờ ngón tay ra hiệu:

- Lời em nói là tính.

Lương Túc như đứa trẻ vừa chấp chững biết đi, cười ngây ngô bước cùng tay cùng chân.

Chờ họ rời đi hết, Hồ Diệp mới đứng dậy, không cần ai bảo, cùng với Liều Dung một trước một sau rời khỏi “Sên Ca”, đi về phía nhà mình.

Loại chuyện này cần bản thân nghĩ rõ ràng, người khác có mài nát miệng cũng vô dụng, Liều Dung nghĩ nhưng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đi sau cô ấy.

Mãi đến khi sắp tới cổng nhà Hồ Diệp, Hồ Diệp mới nhẹ nhàng hỏi:

- Có phải mình sai rồi không? Có phải cậu cũng cảm thấy mình làm sai rồi không?

Liều Dung nghĩ nghĩ, cảm thấy không cần thiết giả dối, liền thành thật gật đầu.

Hồ Diệp cúi đầu, gò má vốn gầy gò bị tóc che một nửa, hơi tiêu tụy đáng thương. Liều Dung nhìn, xem như đã tiễn cô ấy về nhà, thấy Hồ Diệp cũng không có lời gì muốn nói với mình liền định tạm biệt rồi về, nhưng Hồ Diệp bỗng gọi cô lại.

- Cậu... có thể cho mình mượn tiền không?

Liều Dung sửng sốt:

- Tiền? Tiền gì?

Hồ Diệp khựng lại, lập tức xoay người, sai bước về phía nhà:

- Thôi bỏ đi, cậu cũng chỉ là sinh viên, làm gì có tiền, mình biết, cậu cứ xem như mình chưa nói...

Liều Dung lập tức quay đầu, một phát bắt lấy cô ấy:

- Cậu nói rõ đi, tiền gì?

Hồ Diệp quay đầu lại, không biết từ khi nào đã lệ rơi đầy mặt:

- Mình không dám nói với mẹ... không dám nói với ai hết... ngay cả bệnh viện mình cũng không dám đi, chỉ có thể lén lút mua giấy thử, mình lên mạng tra quảng cáo...

Lời cô ấy lộn xộn lung tung, nhưng Liều Dung nghe hiểu, cũng choáng váng, ngơ ngác nhìn cô ấy.

- Liều Dung, mình làm sao đây, làm sao đây...

- Cái...

Cổ họng Liều Dung hơi khô:

- Cái người đó, là bạn trai đó của cậu sao?

- Mình không dám cho anh biết.

Hồ Diệp cúi đầu nói:

- Mình sợ anh cho rằng mình lấy việc này ra uy hiếp anh, mình sợ anh biết, sợ anh biết rồi anh không cần mình nữa.

Liều Dung cũng sắp lệ rơi đầy mặt, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình:

- Cậu sợ gì chứ? Nghe mình này, trước tiên cậu đi tìm anh ta, cậu chịu khổ mà không cho anh ta biết? Sao cậu thánh mẫu vậy hả Hồ Diệp?

Hồ Diệp đáng thương nhìn cô.

Liều Dung đứng trên vỉa hè, ngửa đầu nhìn trời rồi cúi đầu nhìn đất, thực không biết nên xử lý vấn đề này ra sao, cũng thực không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ có thể bỏ lại một câu:

- Mình thấy cậu vẫn nên đi bệnh viện, lỡ... cũng an toàn hơn, cần bao nhiêu tiền, mình sẽ nghĩ cách cho cậu.

Cô vừa nói vừa cay đắng trong lòng, nghĩ mình có thể có cách rảnh gì, nhưng lời đã nói như nước đã hắt đi, Hồ Diệp nắm cô như nắm lấy cọng cỏ cứu mạng, nhưng cọng cỏ Liều Dung chỉ là một chồi non chưa biết bơi.

Cô nhìn bóng lưng Hồ Diệp lau nước mắt về nhà, cảm giác bước chân chợt trở nên nặng trĩu, trầm nghĩ, mình thế này là đang gánh hai mạng người trên lưng sao?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 45: Ngoài phòng phẫu thuật

Liều Dung lên đại học, gia đình không còn cho cô tiền tiêu vặt theo tháng nữa, cha mẹ gửi học phí và phí sinh hoạt cả năm vào thẻ ngân hàng cho cô, bảo cô tự tính toán, thỉnh thoảng cô cũng đi làm thêm kiếm ít thu nhập nên hiện vẫn có chút tự do về tiền bạc. Cô lặng lẽ rút trong thẻ ra một ngàn tệ cho Hồ Diệp, bàn bạc thời gian đi bệnh viện.

Tối hôm trước, Liều Dung cả đêm không ngủ. Một cô nhóc như cô, từ lúc sinh ra tới nay, chuyện lớn nhất phải đi bệnh viện là năm sáu tuổi bị thủy đậu, ngoài ra thì cùng lắm chỉ bị cảm sốt, hoặc thỉnh thoảng đến phòng y tế của trường xin ít thuốc đau dạ dày thôi.

Vào bệnh viện phải đăng ký thế nào? Làm sao tìm bác sĩ? Có phải phẫu thuật không? Phẫu thuật mất bao lâu? Cần lấy thuốc không? Lúc lấy thuốc... nếu người khác nghe được, sẽ nhìn cô thế nào?

Cô thầm nghĩ chuyện này chẳng ra sao cả, họa đầu phải do một mình Hồ Diệp gây, mắc gì cô ấy phải nom nớp lo sợ không dám nói cùng ai, để người đàn ông kia không biết gì cả, làm một kẻ ngu ngốc vui vẻ? Nếu anh ta thật là con người thì nên gánh vác trách nhiệm, còn nếu anh ta không phải con người thì là lừa hay là ngựa cũng nên kéo anh ta tới trước mặt Hồ Diệp.

Cô nằm trên giường lăn qua lộn lại, đem những chuyện nên nghĩ và không nên nghĩ đều nghĩ hết một lượt, nằm đến mức toàn thân ê ẩm cũng không ngủ được. Hôm sau cô ngáp ngáp dài, vác đôi mắt gấu trúc miễn cưỡng bò dậy, sửa soạn xong xuôi liền lác lác đi ra ngoài, bị mẹ gọi lại, nghi hoặc hỏi:

- Con lại đi làm gì đấy?

- Dạ con sang nhà Hồ Diệp chơi.

Liều Dung nói.

Mẹ Liều Dung:

- Con đừng hờn tí là đi tìm Hồ Diệp, cô ấy phải huấn luyện, đừng quấy rầy người ta mãi.

- Dạ...

Liều Dung đồng ý qua loa, vờ như không có gì cả, chuẩn đi.

Ra ngoài, cô hơi lưỡng lự, đầu chợt nảy ra một ý, bèn chạy tới cửa hàng tiện lợi mua một sim di động bản địa, chuyển danh bạ vào hết trong sim cũ rồi nhét sim cũ vào ngăn kín trong ví tiền, sau đó thay sim mới vào.

Đi được hai bước, cô đứng lại, để phòng ngừa ngộ nhỡ, cô xóa sạch danh bạ trên di động rồi mới đến công nhà Hồ Diệp chờ cô ấy.

Lúc Hồ Diệp ra cửa thấy Liễu Dung đã đợi sẵn ở đó không biết bao lâu rồi, đang ngồi trên ghế đá cạnh bãi cỏ ven đường, nhàm chán dùng mũi chân bứt cỏ chơi. Hồ Diệp sững sờ:

- Sao cậu tới mà không nói với mình một tiếng?

Liễu Dung vừa hà hơi vào lòng bàn tay vừa run cầm cập:

- Mình sợ nhà cậu có người...

Hồ Diệp chớp chớp mắt:

- Cậu ngốc hả? Gửi tin nhắn cho mình là được mà.

Liễu Dung nói:

- Khụ, việc này nói ra rất dài, hôm qua mình mới mua một cái sim bản địa, sáng sớm nay chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng quên mất, xách sim mới đi, số điện thoại mình đều lưu trong sim, không về lấy kịp, bây giờ điện thoại trống rỗng, không có số nào hết. Mau đưa điện thoại cậu cho mình, mình lưu số điện thoại mới của mình cho cậu, có gì cậu gọi mình.

Cô nói y như thật, dù sao Hồ Diệp chỉ biết có hai thứ là nhảy múa và trang điểm chung điện, cực kỳ dễ gạt.

Hồ Diệp vốn đã nảo như hồ dán, hôm nay đi bệnh viện, tâm trạng căng thẳng, hồ càng đặc sệt hơn, thế là cô ấy tin, thành thực móc điện thoại mình ra đưa qua, sau đó tự nhiên cúi đầu, nhỏ giọng nói:

- Liễu Dung, mình sợ, mình không muốn đi.

Liễu Dung mở danh bạ cô ấy, vừa giả vờ gõ phím, phát huy tốc độ xem lướt nhanh nhất, kiểm tra danh bạ, vừa chia tình lực ra trả lời cô ấy:

- Cậu có thể không đi sao? Đừng nói nhảm nữa.

Hồ Diệp đứng lại, đá vào lề đường lệt xệt, ngồi xồm xuống, hai tay che mặt:

- Mình sợ lắm..

Mất Liễu Dung lóe lên, tìm được mục tiêu, cô thấy một số điện thoại được lưu trong danh bạ là “anh”, không tên không họ, ngay cả tên thân mật cũng không có. Trí nhớ tốt của Liễu Dung năm xưa học hết quyển sách chính trị nhớ luôn cả số trang lẫn nửa phát huy công năng, lướt qua là nhớ, sau đó cô vừa gõ số mới của mình vào, vừa đưa tay đánh lên vai Hồ Diệp:

- Ngồi đây, nhân lúc sáng sớm không có ai mình đi mau, bằng không lát nữa bệnh viện đông người, lỡ gặp người quen thì sau này cậu có muốn làm người nữa không?

Đôi mắt to rung rung nước mắt của Hồ Diệp nhìn cô, càng nhìn càng nhiều nước, rất đáng thương, cô ấy nói:

- Mình cảm thấy mình vốn không phải người.

Liễu Dung lưu số của mình xong, gọi qua rồi ngắt, sau đó cô kéo Hồ Diệp dậy, nhét điện thoại di động trở lại túi cô ấy:

- Cậu không là người thì là gì? Chó à? Cậu có mũi thính như vậy sao? Đừng tự dất vàng lên mặt, mau mau lên__ bản thân còn không tự xem mình là người thì ai có thể xem trọng cậu? Cậu mới bao lớn chứ, sau này làm sao đây? Không sống nữa hả?

Hồ Diệp nắm tay cô đứng dậy, thút thít nghẹn ngào:

- Mình... mình không muốn sống, mình muốn đầu thai chuyển kiếp làm người lại từ đầu...

Liễu Dung nói:

- Cậu đừng nói bậy, trên đời có đầu thai chuyển kiếp sao? Có cũng không đến lượt cậu, người ta tin Phật mới có thể đầu thai chuyển kiếp, còn giữa chừng mới theo như cậu thì không tính, bộ tướng Phật Tô dễ gạt như cậu chắc.

Hồ Diệp nói:

- Vậy mình cạo đầu làm ni cô.

Liễu Dung vẫy một chiếc taxi, đẩy cô ấy vào:

- Càng nói càng linh tinh.

Bệnh viện số 3 thành phố không xa, sáng sớm, giao thông cũng không tấp nập, không lâu sau, taxi liền dừng trước cổng bệnh viện, Liễu Dung trả tiền xe rồi kéo Hồ Diệp mãi không chịu ra xuống xe.

Nhìn dáng vẻ dờ dẫm dờ dật của Hồ Diệp, Liễu Dung chợt có ảo giác như mình là mẹ cô ấy, cô thở dài, bảo cô ấy một mình đứng đợi ngoắc ngoắc trong đại sảnh, còn cô thì đi đăng ký, hỏi thăm, dẫn cô ấy đi kiểm tra...

Việc gì cũng đích thân làm, người khác nhìn cô, cô vờ như không thấy, dù sao Liễu Dung đã cố ý mặc bộ đồ thể thao luộm thuộm mà bình thường không mặc, còn xõa tóc rối bời, trên mũi đeo cặp mắt kính to bản gần như che nửa khuôn mặt, rất giống một con chuồn chuồn lớn, đi thì vừa vội vã vừa cúi đầu, đoán dù là người quen nhìn cũng phải nửa ngày mới nhận ra ____ Hồ Diệp giống một đứa trẻ không biết làm gì, tay cầm túi xách nhỏ, sợ sệt theo sau, Liễu Dung chỉ đầu thì đi đó, ừ ừ cạc cạc.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, Hồ Diệp nắm ống tay áo Liễu Dung không buông, tay Liễu Dung đeo túi xách thay cô ấy, ngực ôm áo khoác cô ấy, một mùi ngai ngái xôm xướng, cúi đầu nói:

- Tiêm thuốc tê vào là không đau đâu, cậu yên tâm.

Nước mắt Hồ Diệp rơi lã chã, một bác sĩ hơi mất kiên nhẫn, nhỏ giọng lầm bầm:

- Bây giờ biết khóc rồi, trước đây làm gì chứ?

Liễu Dung nhìn cô ấy, vờ như không nghe thấy ____ người ta là bác sĩ, nắm mạnh của cô ấy trong tay, Liễu Dung cảm thấy mình không nhét tiền lì xì cho người ta là trong lòng đã rất thấp thòm lo sợ rồi.

Cô thở dài, ngồi xôm xướng, vươn tay lau khô nước mắt Hồ Diệp, lòng nghĩ vào đi thôi, chết sớm siêu sinh sớm ____ nhưng cô cảm thấy lời này mà nói ra thì quá lạnh lùng vô tình, bèn nhẹ nhàng kéo tay Hồ Diệp xuống khỏi tay áo mình, thở dài:

- Chút xíu là xong thôi, xong rồi, cậu sẽ tự do.

Hồ Diệp mở to mắt nhìn cô, Liễu Dung chợt bừng tỉnh, nhỏ giọng nói:

- Sẽ không có người không nên biết biết được đâu, qua ải này, cậu lại bắt đầu lại từ đầu.

Hồ Diệp nhắm mắt, Liễu Dung nhân cơ hội nhét tay cô ấy vào trong chăn, nhìn cô ấy bị đẩy vào phòng phẫu thuật.

Bóng Liễu Dung kéo thật dài trên đất, trông càng nhỏ càng dài, cô quay đầu lại cúi nhìn bóng mình, khẽ thở dài, ngồi trên ghế.

Cô lấy điện thoại di động của Hồ Diệp ra khỏi túi áo khoác cô ấy, một lần nữa mở danh bạ ra ____ quả nhiên, “anh” đã bị xóa, Hồ Diệp như một cô gái lần đầu yêu đương, lo được lo mất, đau khổ gì cũng tự mình gánh vác, dường như cô ấy chính là thánh mẫu, thậm chí cô ấy còn cảm thấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn này là lỗi của mình.

Khi cô ấy lớn, “trước mơ” từng dừng cảm nói ra lúc nhỏ trở thành một lời đùa, bị ép vào trong tiềm thức nhưng vẫn gian nan sống sót, cô ấy sợ một bản thân như vậy, sợ mình đi trên con đường như vậy, lại không tự chủ bị tình yêu cấm kỵ kia hấp dẫn.

Cuộc sống vụn vặt kỳ thực đã bóp méo cô ấy, cô ấy càng không thừa nhận, càng muốn chôn vùi những tâm tư không thể nói kia thì con người càng vụn vặt.

Liễu Dung vui vì mình thông minh, ra tay cực kỳ đúng lúc, cô móc điện thoại mình ra, nhắn tin cho “anh” trong danh bạ Hồ Diệp: “Hồ Diệp xảy ra chuyện, ở bệnh viện số 3 thành phố, mau tới.”

Qua một lát, điện thoại báo có tin nhắn đến: “Cô là ai? Cô ấy bị làm sao?”

“Tôi là bạn cô ấy, nhà cô ấy không có ai, tôi đưa cô ấy đến bệnh viện, bây giờ không biết nên làm sao nữa, cũng không biết nên liên hệ ai, Hồ Diệp vừa vào phòng phẫu thuật.”

Đối phương lập tức trả lời: “Tôi đến ngay.”

Liễu Dung xem xong, tiện tay xóa ghi chép, đóng nắp điện thoại, ngón tay cái vân vê phía trên, ánh mắt bình tĩnh, trong nháy mắt ấy, vẻ mặt của cô không giống một cô gái trẻ mà giống một kẻ mưu mô suy tính sâu xa.

Hồ Diệp là một cô ngốc ____ Liễu Dung nghĩ, dù cô ấy làm kẻ thứ ba khiến người khác khinh thường, cô ấy cũng chỉ là một cô ngốc.

Mười mấy phút sau, người đàn ông kia đến, mắt hằn tơ máu, trông hơi già hơn trong ảnh, vẻ mặt rất mệt mỏi, anh ta vội vã tới, chốc chốc lại hỏi thăm bác sĩ y tá. Liễu Dung từ xa nhìn thấy, đứng dậy, cô gỡ mắt kính to buồn cười trên mũi xuống kẹp vào cổ áo, cup mắt, trấn định chìa tay ra giống như các lãnh tụ quốc gia gặp mặt, vô cùng trịnh trọng:

- Chào anh, tôi là người nhắn tin cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 46: Một kiểu hèn hò

Người đàn ông vừa nhìn về mặt cô gái ăn mặc như bao tài to này là biết ngay cô không phải kiểu “không biết nên làm gì”. Anh sửng sốt, hơi cảnh giác bắt tay đơn giản với cô:

- Hồ Diệp bị bệnh gì?

Liễu Dung nhìn anh ta, mặt lạnh lẽ hiện nụ cười, lạnh lùng, không thân thiện, nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng lịch sự:

- Anh không cần lo lắng, qua một lát là phẫu thuật sẽ kết thúc ngay thôi, chỉ bằng tự anh hỏi cô ấy hoặc hỏi bác sĩ đi.

Người đàn ông cau mày, muốn hỏi kỹ nhưng thấy cô lại lấy đôi mắt kiếng to trên cổ áo đeo lên, che quá nửa khuôn mặt, trông có vẻ nhỏ tuổi, không coi ai ra gì mà ngồi xuống ghế hành lang bệnh viện, tự nhiên nghịch điện thoại, không ngẩng đầu.

Cả bệnh viện đều thoáng mùi thuốc sát trùng khiến tâm trạng người ta không thoải mái, người đàn ông đành ngồi xuống đối diện Liễu Dung, tư thế ngồi của anh ta không nghiêm chỉnh lắm, vai hơi khòm, chiếc áo khoác trông rất sang trọng hơi nhăn. Anh ta thờ dãi, tì hai khuỷu tay lên đầu gối, hai tay che mặt ____ mắt Liễu Dung đảo qua vết phản quang của nhẫn trên ngón áp út thì cố ý ngẩng đầu nhìn vào tay trái anh ta.

Người đàn ông cảm giác được ánh mắt của cô, anh ta khựng lại, lạnh lẽo tháo nhẫn xuống, cho vào trong túi, giữa hai hàng chân mày đọng lại một vết rất sâu. Liễu Dung đối diện với ánh mắt anh ta, cười cười, anh ta cảm thấy ánh mắt của cô gái này có gì đó vô cùng châm chọc, nhưng nhìn kỹ thì lại không có, dường như chỉ là một cái chào lịch sự mà thôi.

Con người sống trên đời không thể quá tham lam, một người sao có thể có hai cuộc sống? Dù là các đặc công của Cơ quan Tình báo Trung ương Hoa Kỳ chuyên đào hầm đi nghe lén, có hai ba biệt hiệu cũng chịu không nổi, phải thường xuyên tiếp nhận trị liệu tâm lý nữa là, huống hồ người bình thường chứ?

Muốn cò đồ đứng vững mà vẫn muốn cò màu tung bay trong gió ____ anh tưởng anh là sân thi đấu thể thao chắc? Tự anh có sân bãi lớn, có thảm cỏ rộng thì anh có sự độ lượng mỗi bước mỗi hồ trũng mà vẫn có thể lạnh lẽo kiên trì không?

Đây là đạo lý mà ngay cả một đứa trẻ vừa thành niên cũng hiểu ____ Liễu Dung nghĩ, anh đau khổ sao?

Đáng đời.

Sau khi Hồ Diệp ra, vừa nhìn thấy người đàn ông đó là cô ấy khóc, thực giống như đứa trẻ bị mất mẹ. Liễu Dung đặt áo khoác và túi của cô ấy lên băng ghế rồi lạnh lẽo rời đi.

Cô cảm thấy mình làm hơi quá đáng, bạn có lập trường của bạn, cô không phải mẹ Hồ Diệp, có những lời, những việc, vừa vừa phải phải là được, làm quá ngược lại sẽ không hay.

Mỗi người đều có con đường riêng muốn đi, cuối cùng mỗi người đều sẽ nhìn rõ, rằng thứ không phải của mình thì dù mơ tưởng cũng không có được.

Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê.

Qua không được mấy ngày, Lương Túc giả vờ như bị điên tìm Lương Tuyết đang bận rộn công việc:

- Anh nói nè em gái, em đừng bận công việc quá, bình thường bận chứ bây giờ bận cái gì? Quanh năm suốt tháng cũng phải cho mình nghỉ ngơi chứ, thỉnh thoảng liên hệ bạn bè, tụ tập này nọ.

Lương Tuyết:

- Tụ gì mà tụ, khai giảng cũng gấp mà.

Lương Túc:

- Bạn trung học í.

Lương Tuyết:

- Ồ, họp lớp trường trung học số 8 vào tuần sau.

Lương Túc gỡ gỡ tóc:

-...Bạn cấp 2 thì sao?

Lương Tuyết chẳng hiểu gì cả, nhìn anh:

- Cấp 2? Bạn cấp 2 bây giờ không có liên lạc, có vài người thì mấy ngày trước mới tụ tập mà.

Lương Túc trầm mặc một lát, vô cùng sứt sọ nói:

- Bạn bè, là phải thường xuyên liên lạc, bằng không qua thời gian lâu sẽ thành xa lạ hết.

Lương Tuyết chớp chớp mắt:

- Anh muốn nói gì? Có gì không thể nói thẳng?

Lương Túc lại đưa tay cào tóc, Lương Tuyết nhìn không nổi nữa:

- Được rồi, anh, còn cào nữa là chưa tới 30 sẽ hói đó, nói thẳng đi, muốn gì?

Cô vô tình nói trúng chân tướng, Lương Túc lặng lẽ xoay người, vờ như không nghe thấy. Lương Tuyết có phản ứng thì độn đến đâu cũng cảm giác được chỗ không ổn, liền đuổi theo:

- Anh, anh nói rõ cho em.

Lương Túc tỏ ý im lặng là vàng, nhưng anh quên mất Lương Tuyết dù không đáng tin cỡ nào thì vẫn là con gái, một khi con gái trở nên nhiều chuyện thì ông trời bà đất gì cũng quán không nổi, từ khi sinh ra đến nay, Lương Tuyết lần đầu tiên quán người, cứ lải nhải không ngớt theo sau anh cả ngày, thấy anh không lên tiếng thì giờ trò, chuyện tìm chỗ có người mà hỏi anh.

Cuối cùng, cô gái hung dữ này dọa cho ông chủ Lương sợ chạy bán sống bán chết, chạy tới công ty làm tăng ca ngày Tết.

Thế là Lương Tuyết tự suy ngẫm, từ khi anh trai hồi cải trở lại làm người __phi phui cái mồm, từ khi anh trai thay da đổi thịt, thành công từ một tên lưu manh còn đồ biến thành một thanh niên có chí hướng, cô chưa từng nghe nói anh thế nào thể nọ với ai cả.

Trước đây khi ra ngoài, lúc nào cũng có một đám gái muôn màu muôn vẻ chói mắt như đèn neon thành phố vây quanh __vị “Văn Cường” họ Lương này luôn thử chọn trong đó ra một “Trình Trình” (1), tiếc rằng chỉ thấy toàn cam. Người nào người nấy đều gài bẫy hãm hại, “Bến Thượng Hải” đâu không thấy, chỉ thấy một đồng động không đáy.

(1) Văn Cường, Trình Trình: tên hai nhân vật nam nữ chính trong phim “Bến Thượng Hải”.

Lương Tuyết luôn cảm thấy anh trai hơi giống bánh bao, lúc nào cũng có chó theo, nhưng không biết từ khi nào, bánh bao huynh đã bắt đầu giữ mình trong sạch, đàng hoàng đọc sách, còn trở thành sinh viên đại học... thậm chí còn thức thối thức thối thể gây dựng sự nghiệp... từ khi nào nhỉ?

Lương Tuyết mà suy ngẫm thì Lương Túc xui xẻo rồi.

Có vị thám tử từng nói, loại trừ những điều không thể thì thứ còn lại chính là chân tướng, thế là chân tướng phơi bày trần trụi trước mặt Lương Tuyết __trong những người bạn cấp 2 của cô, còn có thể là ai? Thường Lộ Vận tiếp xúc với Lương Túc không nhiều, Hồ Diệp lần nào tới cũng kêu gào ồm ồm, Lương Túc còn lên đùa rằng lần sau có ấy tới thì phải chuẩn bị một chai thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, vậy...

Lương Tuyết hiểu rõ, sau khi hiểu thì cảm thấy anh mình càng lớn càng nhất, thế là cô quyết đoán gọi điện thoại cho Liễu Dung:

- A lô? Cậu đang ở đâu? Gì? Còn ở nhà hả? Ở nhà riết nổi mồm thì sao... ra ngoài ra ngoài, mình dẫn cậu đến công ty của anh đi dạo, cảm theo mấy ảnh nữa, 20 năm sau, lễ công ty của anh vô top 500 thế giới, những bức ảnh thời kỳ đầu này sẽ trở thành phiên bản quý đó.

Liễu Dung để điện thoại xuống, cũng nhớ mình từng hứa với Lương Túc là rảnh rồi sẽ tới giúp anh làm việc __dù sao cũng không phải lần đầu cô làm việc không công __cô dọn dẹp đồ đạc, thay quần áo đi ra ngoài, thăm nghĩ công ty của ông chủ Lương chắc không tệ, từ nhỏ anh đã có thuốc hạ, đến lớn thì anh có một đám kẻ ngốc làm việc không công cho anh __chẳng hạn như cô.

“Văn phòng” của Lương Túc thực như cái ổ gà, vừa mở cửa là không có chỗ đặt chân, một cái máy vi tính cũ, trong phòng không có thiết bị sưởi ấm, lạnh như cái hầm băng, tờ rơi để đầy sàn, bước vào không có cả một cái ghế thừa, không có máy nước uống, không có nước nóng, nước trong bình đồ ra đều có vụn băng.

Lương Túc bị hai công nhân tình nguyện đến đợt ngọt này làm cho hơi được chiều mà sợ, vội sai Trương Tần ra ngoài mua mấy ly trà táo tàu long nhãn nóng hổi hồi về, nhường ghế của mình lại, dùng chân dọn đồ rác dưới sàn ra một con đường, mặt nở nụ cười ngờ nghệch khiến người ta than thở:

- Ngồi tạm, ngồi tạm... công ty vừa khai trương, chưa đi vào nề nếp, ha ha ha... hơi đơn sơ chút.

Cộng sự của Lương Túc xung quanh __ mấy bạn học của anh đưa mắt ra hiệu nhau, đáng vẻ ngầm hiểu. Ông chủ Lương bên kia như đón lãnh đạo ghé thăm kiểm tra, đi theo làm tùy tùng, tay chân sốt sắng nịnh nọt, lúc thì là “đóng cửa đóng cửa, đừng cời áo khoác, đừng để bị lạnh”, lúc thì là “trà nóng tới đây, sưởi ấm một chút, phòng này thực quá lạnh rồi”, rồi còn “đừng lượm cái đó, đồ dưới đất đều bẩn cả... sao có thể để em ra ngoài làm việc chứ, trời lạnh thế này...”

Lương Tuyết làm mặt quỷ với mấy đồng chí khác cũng đang thích thú nhìn:

- Em còn có việc, đi trước nhé.

Sau đó không thèm để ý đến cái nhìn phảng phất chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ của Lương Túc muốn giữ cô lại mà nghênh ngang rời đi.

Mấy người khác kia __ bao gồm Trương Tần vừa mua trà nóng tới cũng đồng thời bị “bận bịu” quán thân, ai nấy đều tự tìm lý do rất xàm que:

- Không được rồi lão Lương, tao phải về nhà một chuyến, mèo nhà tao hông có ai cho ăn!

- Hôm nay bên đường có ông cụ bói cho tao một quẻ, nói tao có họa sát thân, vào giờ này nhất định phải đi ra ngoài, ở ngoài đường tao sẽ được độ kiếp __ không ai được cản tao, cản tao chính là hại tao.

- Ôi, tao đau bụng, mau tránh đường..

- Hôm qua người của xưởng in gọi bảo tao đi lấy hàng, à đúng rồi, lấy xong tao còn phải đi gặp một khách hàng nữa.

Trong chớp mắt, mấy vị “thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề” này đều không thấy bóng dáng đâu nữa, mặt Lương Túc xanh mét.

Liễu Dung không quan tâm nhiều người hay ít người, cô hứng thú tới trước mấy vị tính của Lương Túc:

- Ô? Anh đang làm tờ rơi hả?

Lương Túc nói:

- Ủ, thiết kế không tốt, chê cười rồi..

Liễu Dung gật đầu đồng ý:

- Đúng là chẳng ra sao cả.

Lương Túc:

-...

Liễu Dung thò bàn tay rút trong áo bành tô ra, kiểu công việc này cô làm quen ở trường rồi, vô cùng chuyên nghiệp sửa chữa thay anh:

- Cái này của anh mô típ cũ quá, phải hơi sáng tạo một chút... ừm, có điều cũng không thể đi quá xa được, bằng không sẽ khiến người ta cảm thấy chúng ta không đáng tin.

Lương Túc kéo một cái ghế qua, yên tĩnh ngồi bên cạnh, lòng cảm thấy vui vẻ __ dù cả buổi chiều chỉ trôi qua trong tiếng click chuột và bàn phím.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 47: Tiễn biệt

Liễu Dung trở thành nhân viên thiết kế của công ty Lương Túc, một bạn học của Lương Túc cười ha hả đùa rằng muốn để cô vào tổ kỹ thuật, chờ tương lai công ty phát triển vùn vụt sẽ để lại cho cô vị trí ủy viên quản trị danh dự, đến lúc đó cô có thể quanh năm suốt tháng không làm gì cả, ngồi nhà ăn lải.

Đương nhiên __ mục tiêu hùng vĩ mà tốt đẹp này không thực hiện được, vì Liễu Dung còn chưa kịp lên làm ủy viên quản trị danh dự thì công ty của họ đã thất bại __ chuyện này để nói sau.

Ngày Liễu Dung rời nhà chuẩn bị về trường, đúng lúc cha mẹ cô đều đi làm, không ai tiễn cô, cô vốn cũng không để ý, dù sao cũng là một mình cô thiên sơn vạn thủy xách một đồng va ly lặn về thì hiển nhiên cũng có thể một mình cô thiên sơn vạn thủy ôm một đồng va ly lặn đi.

Nhưng khi cô khóa cửa, hơi vất vả đeo túi laptop, xách va ly to xuống lầu thì phát hiện chỗ khúc quanh có một chiếc xe second-hand nhìn quen mắt. Lương Túc dựa cửa xe, thấy cô ra thì vội bước lên đón, giúp cô xách va ly nhét vào cốp sau:

- Anh đoán giờ này em sẽ ra, đi thôi, anh tiễn em.

Liều Dung tay không theo anh lên xe, khó hiểu hỏi:

- Sao anh biết hôm nay em đi?

Lương Túc vừa khởi động xe vừa nói:

- Ngày mai em báo danh mà, đi tàu hỏa hôm nay thì đúng ngày mai đến__ anh đoán em không rề rà tới ngày cuối cùng sẽ không đi.

Anh nói như lẽ đương nhiên, Liều Dung chợt có chút không cam tâm, cố ý hỏi:

- Vậy nếu em đi máy bay thì sao?

Lương Túc cười:

- Đẹp đi, sân bay ở ngoài thành phố, xa như vậy mà em lại xách nhiều đồ như vậy, ai đưa em đi __đúng rồi, trong cốp xe có vài món đặc sản, chắc chắn em không thấy nó tốt, có điều kỳ nghỉ đầu tiên ở đại học luôn phải đem lên chút đồ gì đó cho bạn cùng phòng và bạn học nếm thử.

Liều Dung á khẩu chốc lát:

- Em... em mua rồi...

Lương Túc gạt đầu:

- Anh có thấy, em mua trong siêu thị đúng không, nói em nghe nè, cái đó không chính tông đâu, cái của anh là nhờ bạn mang cho đó, bảo đảm chuẩn mùi chuẩn vị__ trong túi cũng có ít đồ ăn, đi đường lâu như vậy, em lấy ăn giải buồn, đồ trên tàu hỏa vừa đắt vừa khó ăn, em đừng phí tiền để chịu tội.

Liều Dung trầm mặc một lát:

-...Cha Lương.

Lương Túc thò một tay ra đánh vào sau gáy cô một cái.

“Đi hóng gió” mà Lương Túc nói vô cùng có trọng lượng, anh lái xe rất đàng hoàng, ổn định, tốc độ hơi chậm, như một ông cụ non, thậm chí còn hơi cẩn thận từng li từng tí__ còn cẩn thận hơn cả lần hồi bọn Liều Dung học cấp 2 xúi anh lái xe người lớn đi.

Trong xe bật một đĩa hát cũ, giọng ca tình tế và tiếng đàn hòa vào nhau, Lương Túc nheo mắt, có một câu muốn nói mà lòng vòng trong cổ mấy vòng, lúc ra ngoài thì biến chất:

- Anh nói nè, ở đại học C chắc không ít soái ca theo đuổi em nhỉ, sao, có ai chưa?

Liều Dung sững sờ, quay đầu nhìn anh, không đoán được anh có ý gì, thế là cô vờ qua loa không để ý:

- Sản phẩm không đạt chuẩn, không ai nhận.

Lương Túc cười gượng:

- Sao có thể?

Liều Dung nheo mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, cố ý nói:

- Anh đừng nói em, em là một phần trong số đông, đi ngoài đường chẳng ai ngoái lại nhìn, ngược lại Lương soái ca này, phía sau anh luôn có tiểu nữ sinh, đủ một trung đội luôn ý nhỉ?

Lương Túc tiếp tục cười gượng:

- Nói bậy bạ gì đó, anh nào có thời gian...

Liều Dung dứt khoát ngắt lời anh:

- Được rồi, đừng giải thích, giải thích là lấp liếm, mà lấp liếm là khởi đầu của sai lầm.

Miệng Lương Túc hơi khô, anh liếm môi, trầm mặc một lát, sau đó nói:

- Em vẫn nên... thận trọng thì hơn, cha mẹ em chỉ có một mình em là con, sau này em không thể ở lại bên đại học C kia được mà phải về, so với vừa tốt nghiệp liền chia tay thì thà...

Liều Dung ngược đôi mắt long lanh nhìn thẳng vào mặt nghiêng của Lương Túc, hơi nghi hoặc:

- Em đâu có nói muốn phát triển bạn trai ở đại học C đâu.

Lương Túc cuối cùng phát hiện mình không còn lời nào để nói thì ngậm miệng. Lúc này Liều Dung lại thả tiếp một quả bom nặng ký:

- Cha Lương à, anh lo cái gì vậy?

Tim Lương Túc đập càng lúc càng nhanh, mặt từ đỏ thành trắng rồi lại từ trắng thành xám, chớp nháy mấy lần, cuối cùng anh chỉ nói:

- Anh đã thành cha Lương rồi, lo cho con gái là chuyện trong bốn phận.

Liều Dung liếc xéo, thầm nghĩ: “Xí___”

Ấy ơi, sao ấy không ghen chết ấy nhỉ?

Lại qua một lát, Lương Túc chợt không biết vô tình hay cố ý, thờ dài:

- Một cô nhóc mà chạy đi xa như vậy làm gì không biết?

Anh vừa ra về ông cụ non, Liều Dung liền không nhận được muốn chọc anh:

- Đó gọi là đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường, anh đúng là nhà giàu quê mùa.

Lương Túc liếc cô, cảm giác cô nhóc này sắp vênh đuôi lên trời rồi, anh không kìm được cong mắt cười:

- Em còn muốn chạy đâu nữa? Rồi Trung Quốc xông ra châu Á, đi Zimbabwe?

Liều Dung nghiêm túc nói:

- Thực ra có cơ hội em muốn đi Kenya một chuyến, xem khu lao động nghèo bên đó, rồi lại đi Tanzania xem tuyết ở Kilimanjaro___những người đi tình nguyện quốc tế bên tụi em ai về cũng cảm khái sâu sắc, còn viết cả văn chương ra nữa, làm em cũng rất muốn đi, đúng rồi, em còn muốn đi Afghanistan, muốn đi Ấn Độ, muốn đi...

Lương Túc nghe khẩu vị của cô càng lúc càng lệch khỏi thẩm mỹ quan của người địa cầu thì hỏi:

- Người ta đều muốn đi du lịch 10 ngày châu Âu, 1 tuần Hawaii, còn em... quá dị hợm rồi.

Liều Dung khoát tay:

- Châu Âu, nước Mỹ có khi gì hay mà đi? Nộp tiền lên máy bay, ngủ một giấc qua Thái Bình Dương, đến nơi liền đi chụp lung tung. Nơi người khác đều đi không thú vị, muốn mở mang kiến thức thì phải mở mang kiến thức mà người khác chưa biết, đi những nơi mà người khác chưa đi, và lại tổ chức phi chính phủ là để phục vụ xã hội, tốt xấu gì cũng phải chịu khổ chịu mệt thì mới có giá trị.

Lương Túc vui vẻ:

- Bọn em cũng đừng mãi nghĩ đến người dân châu Phi, phía tây chúng ta còn nhiều người cực khổ chưa thoát khỏi thung lũng kia.

Liều Dung lập tức trở nên hưng phấn:

- Đúng đúng! Hè năm nay tụi em định tổ chức đoàn dạy học tình nguyện, đến vùng núi nghèo khó.

Lương Túc ngậm miệng, hồi lâu sau mới nói:

- Đi thật à...

- Đương nhiên đi thật, đang chuẩn bị nè.

Liều Dung:

- Anh nghĩ xem, thế giới lớn như vậy, chúng ta cả ngày ở trong khoảnh nhỏ của mình, trường học hoặc công ty, lái chiếc xe cùi hoặc ngồi xe buýt chạy tới chạy lui, từ sáng đến tối đều bận rộn mấy chuyện đầu đầu, thế mà cảm thấy bản thân ghê gớm lắm, ngẩng đầu đội được trời, tối về đếm được sao, rất đáng sợ.

Lương Túc nhìn cô, không lên tiếng, Liều Dung mở dài, thao thao bất tuyệt kể một lượt những nơi cô đã đi nửa năm qua, lúc này cô trông giống một cô nhóc hơn, mắt lấp lánh tỏa sáng, nói tới chỗ hưng phấn còn huơ tay múa chân, lú ra lú rú không ngừng.

Những lời này bình thường cô chỉ lái nhai trong nhà __ không thể nói với Lương Tuyết, Lương Tuyết không có tình lực đó, không thể nói với Thường Lộ Vận, sợ nói làm cô ấy thấp thỏm trong lòng, ảnh hưởng việc thi đại học, càng không thể nói với Hồ Điệp, Hồ Điệp về phương diện này không có tiếng nói chung với cô, cô ấy còn có thể mở đôi mắt to ngây thơ truy hỏi:

- Người Ấn Độ và người châu Phi đều đen, họ có trai đẹp không?

Cô chỉ có thể nói với Lương Túc __ tâm của ông chủ Lương lớn, có thể hiểu được ý của cô.

Đến ga tàu hỏa, Liễu Dung kéo va ly to đùng, vẫy tay từ xa với Lương Túc, rồi đi không mang theo một áng mây trời. Anh nhìn theo bóng lưng cô dần đi xa hòa vào dòng người, chợt cảm thấy thời gian như dừng lại. Lòng anh bỗng chua xót âm ỉ đau __ nháy mắt, họ đã không còn là những đứa trẻ cầm đá vừa đi vừa chơi nữa, thời gian thấm thoát trôi nhanh, xuân đi hè đến, hồi ức lại tăng thêm một chút trong men rượu nhớ nhung, vẫy ra nơi trời cao biển rộng, đưa tay khó với.

“Đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường.” Lương Túc thầm đọc lại câu này, lái chiếc xe second-hand của anh về theo đường cũ.

Đã từng, anh dạy cô rằng cuộc sống là con đường đi tới trái tim, giờ đây, cô nói với anh, làm thế nào để con đường ấy càng đi càng rộng.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 48: Phạm vi

Qua nghỉ đông khai giảng, thời tiết cũng dần trở ấm, phải nói là học kỳ này trừ quãng thời gian cuối nóng bức khó chịu ra thì là một học kỳ khiến tâm trạng người ta càng lúc càng tốt __ đây là với người khác chứ với Thường Lộ Vận thì đây không phải một học kỳ bình thường.

Cô nghênh đón kỳ thi thử xếp hạng lần thứ hai, cũng là lần thứ hai nghênh đón kỳ thi đại học.

Kỳ thực đôi lúc nhớ lại cũng thấy rất bất công, khởi điểm của một đứa trẻ từ thiếu niên đến thanh niên thậm chí cả cuộc đời đều do một lần thi quyết định, không thi phẩm đức, không thi tố chất, cũng không thi tài năng mà thi trình độ giải đề. Nguyên nhân thi thất bại nhiều lần, có thể là sức khỏe không tốt, có thể là tố chất tâm lý không qua ải, hoặc có thể... chỉ là vận may không tốt.

Nhưng có thể thế nào đây? Trung Quốc đông người, tài nguyên giáo dục chất lượng tốt lại có hạn, không làm vậy thì có thể làm sao? Đây đã là một đấu trường tương đối công bằng nhất, dẫu nó trông vẫn còn nhiều lỗ hổng.

Thường Lộ Vận cảm thấy mình tương đối bình tĩnh, dù sao cũng không phải đại cô nương lần đầu lên kiệu hoa __ huống hồ vốn dĩ tính cô đã rất bình tĩnh rồi. Nhưng người và người chung quy luôn khác nhau, lớp học lại ở trường huyện ban đầu là 60 70 người, bây giờ đã giảm còn chưa tới 50, người bỏ đi hoặc chịu áp lực từ gia đình như Tử Tú, hoặc là “người thành phố” như Thường Lộ Vận, chịu không nổi khổ cực nơi này, tới mấy ngày là về, và một phần nhỏ vì áp lực tâm lý quá lớn, thực sự chịu không nổi.

Đa số học sinh lớp học lại đều là người nông thôn, đồng thời đa số đều không phải dạng người nông thôn vô cùng giàu, có biệt thự có xe riêng như xuất hiện trên tivi.

Thường Lộ Vận phát hiện, áp lực của họ lớn hơn nhiều so với những bạn học cũ trước đây của cô.

Dù nói thế này hơi khó tiếp thu, nhưng đầu thai đúng là cần kỹ thuật __ đối với gia đình điều kiện tốt, thi đại học đương nhiên quan trọng nhưng họ không cần lo lắng, thi đậu thì đi học, học phí cả vạn cũng chả sao, hoặc là dứt khoát học một năm ở trường ngoại ngữ rồi được người nhà đưa ra nước ngoài, không cần chen chúc trên cái cầu độc mộc thiên quân vạn mã kia, tương lai tệ đến mấy cũng có thể xem như rửa biển. (1)

(1) Rửa biển: chỉ người du học ở nước ngoài về.

Dù họ cũng nỗ lực cho tương lai của bản thân, nhưng trong tiềm thức của họ luôn có một câu tương tự thế này: “Lỡ không được... thì mình có thể...”

Nhưng học sinh trường huyện thì khác, trong số họ, người học được điểm cao không nhiều, đa phần là kém một chút mới vào được trường tuyến 2 trong khi gia đình trả không nổi học phí trường tuyến 3, hoặc đậu trường tuyến 2 nhưng không báo nguyện vọng tốt, bị gạt xuống. Họ chỉ có một con đường, hoặc được ăn cả ngã về không, hoặc thành thực trồng trọt làm nông, cấy thuê cuốc mướn, mà như vậy thì con đường đời, mong có cuộc sống khác với cha mẹ anh em xem như hoàn toàn chấm dứt.

Hôm đó, Thường Lộ Vận ngồi trong lớp an tĩnh tự học, thỉnh thoảng mệt mỏi, cô ngẩng đầu nhìn những người khác vẫn đang vui đầu miệt mài học tập, tâm trạng sẽ bình tĩnh lại không ít.

Không hiểu sao cô càng lúc càng thích ứng với hoàn cảnh ngày lại ngày khô khan gian khổ ấy, bên cạnh cô đều là những học sinh có trí lực bình thường

đang nỗ lực vì ước mơ của mình, không có một bạn học cùng bàn mang tới áp lực lớn như Liễu Dung ____ Thường Lộ Vận cũng không muốn đổ lỗi bạn mình, nhưng đầu sao cô vẫn chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, đôi lúc cũng sẽ nghĩ tiêu cực, rằng tại sao có những người không cần bỏ ra tâm huyết và nỗ lực như người khác cũng có thể dễ dàng thành công?

Thiên tài, thực là một nhãn mác khiến người khác vô cùng không thích, bởi vì cùng không có gì ghê gớm, cùng một kỹ thuật đầu thai mà người khác lại không thể nhìn họ với ánh mắt xem thường “đồ phá của dốt nát kém cỏi, chẳng qua nhờ cha mẹ có tiền có thể chứ chẳng có gì ghê gớm” hoặc “chẳng qua là một bình hoa đẹp mắt, qua 30 năm nữa xem còn ai cưng chiều cô ta vì cô ta đẹp”, do đó không thể tìm về được chút cân bằng nào.

Tốt thôi ____ Thường Lộ Vận nghĩ, ngoài điểm ấy ra, những thứ khác Liễu Dung đều rất tốt.

Đúng lúc này, ở cuối lớp chợt vọng đến tiếng náo loạn, Thường Lộ Vận và những người khác đồng thời quay đầu, thấy một nam sinh chợt hùng hổ đứng dậy như mộng du, giáo viên chủ nhiệm ngồi trên lớp chờ giải đáp thắc mắc cho học sinh cũng ngẩng đầu, cau mày:

- Chu Đào, em đứng dậy làm gì?

Thường Lộ Vận biết bạn học này, cậu khác với những người khác ____ người khác học lớp 12 lần 2, còn cậu học lần 4, đây là năm thứ ba cậu học lại. Nghe nói trước đây cậu là người có chí rất cao, năm đầu tiên thi đại học cậu phát huy thật tốt, giống Thường Lộ Vận, thiếu vài điểm nên không vào được tuyển 1, sau đó học lại một năm, lần thi thứ hai lại phát huy thật tốt, từ đó càng lúc càng kém, vào năm học lại thứ hai, cậu còn không đủ điểm vào tuyển 2.

Chu Đào từ từ ngẩng đầu nhìn giáo viên chủ nhiệm, chợt nói:

- Thưa cô, em trúng độc rồi.

Giáo viên ngẩn ngơ, cả lớp yên lặng như tờ vây xem vị nhân sĩ trúng độc này.

Chu Đào giơ tay mình lên, nghiêm túc nói:

- Thưa cô, cô thấy chỗ này của em có một đường đen, là dấu vết của con sâu nhỏ bò qua, trong cơ thể em có một con sâu nhỏ, em trúng độc rồi.

Giáo viên:

- ...Hả?

Cả lớp:

- ...

Mọi người có cảm giác như xuyên không tập thể đến khách điểm Duyệt Lai trong thế giới võ hiệp.

Lúc này, Chu Đào chợt cúi đầu cắn mạnh vào tay mình, cậu như không biết đau, dùng hết sức cắn, trầy da chảy máu.

Giáo viên:

- Ôi mẹ ơi!

Cô giáo nhanh chóng chạy lại kéo cậu, mấy nam sinh bên cạnh đều đứng dậy, Chu Đào như một kẻ điên ăn lông uống máu, cứ cắn chặt da thịt mình không nhả, khó khăn lắm mới bị mọi người cưỡng chế gỡ ra, khỏe môi rướm máu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Các cậu đừng quấy, mình trúng độc rồi, phải lấy máu ra, lát nữa sâu chui ra là các cậu tin liền.

Giáo viên la hét:

- Lớp trưởng đâu? Mau gọi thầy toán tới!

Thầy toán lớp họ là một thầy to con vạm vỡ người Đông Bắc, cũng là chủ nhiệm khối, vào lúc này tương đối thích hợp để xuất hiện trấn áp tình hình. Lớp trưởng cũng hoảng sợ, mau chóng chạy ra ngoài.

Nửa tiết sau, thầy chủ nhiệm khóa vừa dụ dỗ vừa dùng vũ lực mới miễn cưỡng trấn áp được Chu Đào, thầy và vài nam sinh vốc dáng cao to trong lớp áp giải cậu đi bệnh viện.

Việc Chu Đào mất khống chế trong lớp tạo nên phản ứng dây chuyền, chưa đến một tuần, lại có một nữ sinh bỏ học, cô ấy mang đôi mắt gấu trúc nặng nề, vác túi hành lý còn cao hơn cả mình theo người cha già lom khom gầy yếu về nhà.

Lại qua hai ngày, một học sinh “lớp 14” đang học bài chợt nằm nhào trên bàn gào khóc.

Thường Lộ Vận hơi ưu tư nhìn giáo viên chủ nhiệm cao chưa tới 1m50 nhảy chung quanh, sứt đầu mẻ trán khóc không ra nước mắt. Thành thạo cô viết thư cho người bạn nơi phương xa cách cô nửa Trung Quốc phía nam là Liễu Dung để kể những chuyện dở khóc dở cười này, cô không dám kể với cha

mẹ, sợ họ lo lắng hốt hoảng__viết thư, là một cách giảm áp lực đối với cô.

Lá thư này nhờ cô bạn phòng sát vách gửi cho Liễu Dung, hôm đó trong phòng chỉ có một mình Liễu Dung, bạn cùng phòng thì hai người đi học tiết tự chọn, một người còn lại đi họp đoàn hội, chỉ còn một mình cô trong phòng lên mạng trả lời mail__một thực tập sinh do cô phụ trách nhận được suất đi Thổ Nhĩ Kỳ liền nhờ cô giúp từ chối suất đi Ấn Độ.

Cô bạn phòng sát vách tên Lâm Surong, là một cô gái phi mỹ nhân điển hình, vì sao? Vì cô ấy có vóc dáng thướt tha mảnh khảnh nhưng không có mắt ngọc mày ngài khiến người khác ấn tượng sâu đậm, ngũ quan tương đối bình thường.

Lâm Surong thấy không có ai khác liền tiện thể ngồi lại phòng Liễu Dung một lát, ấn tượng của Liễu Dung về cô ấy không xấu nhưng cô cảm thấy cô ấy không biết ăn nói, không biết làm việc.

Lâm Surong ngồi cạnh người khác nói chuyện thì giọng nói luôn ỉu xiu, uể oải, không quan tâm bạn nghe hay không nghe, và lại còn không hiểu ý người khác, thỉnh thoảng nói một hồi nà mà cô ấy vẫn chưa nhảy sang đề tài kế tiếp, khiến cuộc nói chuyện trở nên nhạt nhẽo chán òm.

Người bình thường sang phòng người khác, bất kể là ai mở cửa, ít nhiều đều sẽ trò chuyện với đối phương hai câu, nhưng đồng chí Lâm Surong xưa nay tìm ai chính là tìm người đó, tìm A sẽ không để ý tới B, tìm B sẽ không để ý tới A.

Đôi lúc cô ấy cũng ý thức được mình khiến bầu không khí nhợt nhạt thêch liến trở nên cứng nhắc rập khuôn theo sách giáo khoa dạy, khen người khác một câu rất máy móc “XXX hôm nay cậu mặc/đeo/mang đẹp thật”____có lần sáng Liễu Dung dậy muộn, hấp tấp hấp tấp mang nhầm giày rõ ràng không phải một đôi, người khác nhìn thấy chỉ cười đùa cho qua nhưng đến chỗ Lâm muội muội thì cô ấy nghiêm túc chỉ vào nói:

- Woa, cậu có ý mang thế này à, thật độc đáo! Kỳ thực mình luôn rất hâm mộ kiểu người thuận theo tính cách như các cậu, bla bla bla...

Không chỉ một lần người ta nói xấu cô ấy sau lưng, cảm thấy cô ấy rất không tôn trọng người khác, giả tạo. Thời gian dài, Liễu Dung cũng cho rằng cô ấy hơi khờ.

Lâm Surong chỉ nói chuyện phiếm, tò mò về “tổ chức phi chính phủ” mà Liễu Dung tham gia, nghe vài chuyện vui vui, nghe được một nửa, cô ấy không cảm thấy hứng thú, khi đối phương còn đang nói, cô ấy ngồi đó ngẩn người nghịch móng tay.

Liễu Dung lười chấp nhậ với cô ấy, nuốt một nửa lời còn lại xuống, gửi mail, đợi cô ấy kéo thần trí trở về. Hồi lâu sau, Lâm Surong mới thở dài sâu kín:

- Cậu có cảm thấy không, sau khi lên đại học, cậu sẽ trở nên rất cô độc?

Liễu Dung liền nói hùa theo cô ấy:

- Phải đó phải đó, tuy học theo giờ hành chính nhưng mọi người đều chọn giáo viên khác nhau nên không thường xuyên gặp nhau, không còn khái niệm lớp nữa.

Lâm Surong:

- Không phải vậy...

Liễu Dung hơi khó hiểu nhìn cô ấy, vị Lâm muội muội này nhẹ nhàng nói một câu:

- Cậu nói xem... tại sao con người khi trưởng thành lại trở nên phức tạp? Mình cảm thấy khi còn bé thật tốt.

Cô ấy thở dài sâu xa, không nhìn Liễu Dung, tự nói:

- Mình cảm thấy bây giờ đúng là không hiểu nổi người xung quanh nghĩ gì, lòng người, thực quá phức tạp...

Liễu Dung:

-...

Lâm Surong cảm khái lòng người phức tạp xong thì rời đi, ra khỏi phòng đúng lúc hai cô bạn cùng phòng của Liễu Dung là Lục Lộ và cô gái tây bắc Lý Trình đi học về, Lý Trình nhiệt tình chào Lâm Surong, Lâm Surong nhìn cô ấy, nhàn nhạt nói:

- Mình tới tìm Liễu Dung.

Rồi cô ấy đóng cửa rời đi, người khác cũng không biết cô ấy nói câu này là ý gì, cứ như giải thích “mình tới tìm XX, không có nghĩa vụ trò chuyện với cậu” là có thể không cần để ý tới người khác vậy.

Lục Lộ nhún vai:

- Máy bạn phòng bên sắp cùng ký tên viết thư mời cô ấy dọn đi rồi.

Lý Trình hỏi:

- Hả? Tại sao?

Lục Lộ nói:

- Đủ thứ chịu không nổi, cụ thể chuyện gì mình cũng không rõ lắm, dù sao phòng họ 4 người mà bình thường ăn cơm hay đi học đều chỉ có 3 người kia đi chung, không dẫn theo cô ấy, gần đây thì không thèm nói chuyện luôn. Lần trước lớp mình phát đồ, mình đưa tới phòng cô ấy, nói cái này của Lâm Suong, bạn cùng phòng cô ấy xách như xách thứ gì không sạch sẽ ấy, dùng hai đầu ngón tay nhón nhón xách về.

Liễu Dung nói:

- Đó không phải là bị cô lập sao?

- Phải.

Mối quan hệ giao tiếp ở đại học giống như trong xã hội, rất tàn mạt, trừ bạn chung phòng là bắt buộc sáng chiều ở chung ra, đôi lúc muốn tìm người khác đều phải hẹn trước, không còn cảm giác cùng nhau đi học rồi tan học, cả ngày tụ chung một chỗ như hồi trung học nữa. Tuy phạm vi xã giao lớn hơn, người cũng nhiều hơn, nhưng... vẫn khiến những đứa trẻ không thích ứng được cảm thấy không vui.

Đây là một nơi sinh hoạt tương đối độc lập, mỗi người đều làm chuyện của riêng mình, không có ai là xuất sắc tuyệt đối nữa, tiêu chuẩn đánh giá một người trở nên càng nhiều hơn.

Họ bắt đầu được yêu cầu dùng cách nhìn của bản thân để đánh giá người khác, tự tìm phạm vi bề bạn cho riêng mình trong nhiều số liên lạc trong danh bạ điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 49: Hành trình

Ba tháng sau, Thường Lộ Vận lần thứ hai bước vào phòng thi đại học, còn Liễu Dung đang vừa điên cuồng chuẩn bị cho việc tham gia hoạt động thực tiễn xã hội trong hè vừa lo ôn thi cuối kỳ nhận được một cú điện thoại, là Hồ Diệp gọi.

Vừa nói máy, Hồ Diệp chưa nói gì cả đã bắt đầu khóc.

Liễu Dung không ngắt ngang cô ấy, cô ngồi xỏm ở hàng lang ngoài giảng đường tự học, tay cầm quyển sổ nhỏ học từ vựng, vừa học vừa chờ cô ấy khóc xong.

Liễu Dung học được khoảng 50 từ thì Hồ Diệp khóc đủ, bắt đầu nói chuyện:

- Mình không cần ảnh nữa, mình đã ảnh rồi.

Liễu Dung:

- Ừ.
- Mình đưa tiền mình nợ cậu đến nhà cậu, nói với mẹ cậu là mình bị viêm ruột thừa cấp tính cần phẫu thuật nên cậu ứng cho mình.
- Mẹ mình tin cậu mới lạ.
- Tin hay không cũng kệ, dù sao đâu phải mẹ mình.

Hai người im lặng một lát, Hồ Diệp chột thờ dài:

- Cậu nói sau này mình thế nào đây?

Liễu Dung ngăn người, để quyển sổ từ vựng trong tay xuống, không biết Hồ Diệp muốn nghe gì, còn chưa kịp trả lời thì Hồ Diệp nói tiếp:

- Cậu cảm thấy mình vẫn còn là người tốt chứ?

Đại học C ôn thi cuối kỳ rất khủng bố, đêm trước ngày thi, cả giảng đường tự học chật ních, không ít người dọn luôn hành lý qua ở suốt nửa tháng, tối hôm trước Liễu Dung bị bạn bè làm ồn không nghỉ ngơi tốt nên đầu óc hơi loạn, trả lời một câu theo bản năng:

- Cậu yên tâm, mình không nói với ai đâu.

Lời vừa ra khỏi miệng là cô liền hối hận, vội vàng sửa chữa:

- Kỳ thực mình... không có ý đó...

Hồ Diệp khẽ bật cười:

- Cậu không nói với ai cũng vô dụng, trời biết đất biết, cậu biết mình biết... lúc nhỏ mình không học hành tử tế, theo nam sinh chạy ra ngoài chơi, cô toán nói mình thế nào, cậu còn nhớ chứ?

- Nhớ.

Nước Mỹ có bộ phim kể về vụ xả súng trong trường học tên “Elephant”, truyền thuyết kể rằng voi có ký ức không bao giờ phai nhạt, tựa như những vết thương nhỏ bé khắc vào linh hồn bọn trẻ tuổi xanh non, thời gian trôi đi rất lâu rất lâu nhưng chúng ta chưa bao giờ quên lãng.

Từng chữ từng câu, toàn bộ đều ghi nhớ.

Hồ Diệp nói:

- Rất nhiều người nói sau lưng rằng mình không biết xấu hổ, lúc đó mình cứ muốn đối nghịch với họ, nghĩ tao cứ không biết xấu hổ cho bọn mày nhìn đấy, nhưng có ai biết cảm giác đó khó chịu thế nào đâu? Liễu Dung, cậu có thấy không?

Liễu Dung nghe không hiểu:

- Mình thấy gì?

Hồ Diệp hỏi:

- Cậu có thấy mình rất không biết xấu hổ không? Cậu cũng cảm thấy mình không phải người đứng đắn chứ?

Liễu Dung nói ngay theo bản năng:

- Sao có thể?

Lúc nói câu này, cô thấy hơi không thoải mái, vì cô cảm giác rõ sự trái lương tâm của mình__mỗi một người sống trong xã hội đều không tránh khỏi bị suy nghĩ của số đông ảnh hưởng, mà giá trị quan của xã hội này luôn rất không khoan dung với những cô gái trẻ, cứ như các cô trẻ tuổi xinh đẹp là lỗi của các cô vậy. Khi các cô phạm sai lầm như tất cả những người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng khác, mọi người lại xuất phát từ một loại tâm lý khó tả, cho rằng các cô tội không thể tha, không muốn khoan dung với các cô.

Liễu Dung biết, trong tiềm thức mình vừa thấy tội nghiệp Hồ Diệp vừa hơi không phản đối lời cô ấy nói__cô biết rõ mình nghĩ như vậy là không công bằng, nhưng vẫn không khống chế được.

Giống như có những cô gái biết rõ con gián không có tí sức tấn công nào nhưng khi thấy nó vẫn không kiềm được cơn buồn nôn sợ hãi.

Hồ Diệp cười không rõ ý:

- Cảm ơn cậu.

Không biết là cảm ơn cô giúp đỡ, cảm ơn cô giữ bí mật, hay cảm ơn cái câu không hề thành ý kia “sao có thể”.

Cú điện thoại của Hồ Diệp như một khúc nhạc đệm, nhanh chóng xẹt qua cuộc sống của Liễu Dung, cô vẫn bị bạn cùng phòng kéo tới giảng đường tự học suốt đêm giờ đã trở nên rất có mùi đời, cứ nửa đêm là trong góc phòng có tiếng chuột chít chít gặm bữa khuya. Tới 2 3 giờ sáng, trừ máy bay chiến đấu, mọi người đều nằm xuống vật vờ ngã trái ngã phải, sau đó 6 giờ sáng, ai nấy lại lục tục xoa cái cổ đau thức dậy, tự mang đồ dùng vệ sinh rửa mặt vào nhà vệ sinh biến bản thân trở lại đáng người rồi rủ rê nhau ra ngoài ăn sáng, ăn xong lại tiếp tục về cắm rể trong giảng đường tự học.

Thường Lộ Vận bình tĩnh vào phòng thi đại học, đến trước ngày thi một ngày, cô vẫn như thói quen bình thường, giải đề trong phòng ngủ, thậm chí còn đối chiếu đáp án để sửa lại những đề sai.

Rất lâu về sau, khi Thường Lộ Vận truyền kinh nghiệm cho đàn em, cô nhắc tới quãng thời gian ảnh hưởng lớn nhất khi thi đại học, thì đó không phải là lúc ôn tập đợt đầu, cái lớn cái nhỏ gì cũng học một lượt, mà là sau đợt thi thử thứ ba, nhà trường bắt đầu thả mọi người tự do, đồng thời khởi xướng điều chỉnh thả lỏng thích hợp.

Cách tốt nhất vượt qua khoảng thời gian này chính là quên nó, quên bảng đếm ngược, quên ngày giải phóng, quên những thứ điều chỉnh đồng hồ sinh học như thầy cô nói... Kỳ thực học sinh đi học ở trường, đặc biệt là học sinh nội trú, bản thân sinh hoạt của họ đã rất có quy luật rồi, không cần thiết cố tình điều chỉnh, đây ngược lại lại như một kiểu áp lực tâm lý vô hình__càng khó phải nhắc những học sinh vừa thả lỏng là thả luôn, vì khả năng cao là họ không chịu giải đề mới, dẫn đến cảm giác làm bài trở nên kém.

Ngược lại, trường huyện lại không có vấn đề này, ở đây toàn bộ là quản lý kiểu khép kín, học sinh còn lâu mới yếu ớt như vậy, buổi chiều trước ngày thi đại học một ngày mới niệm phòng học mà sáng sớm hôm đó, 90% lớp Thường Lộ Vận vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn dậy trước 6 giờ rồi tự động đến lớp học.

Đội tiếng chuông môn thi tiếng Anh cuối cùng vang lên, Thường Lộ Vận đặt bút xuống, lúc này cô mới bắt đầu mờ mịt.

Một năm nay, cô sống thực quá gian nan, vết sẹo do nứt da để lại ở cuộc sống trường huyện vẫn chưa hoàn toàn hết, và cô cũng để lại ở trường 7,5 ký thịt.

Giấc hơi giảm béo thịnh hành bên ngoài có giá 880 tệ giảm 5 ký, nửa ký là 88 tệ... ở trường huyện bỗng nhiên giảm được 7,5 ký, tương đương lãi được 1320 tệ... Thường Lộ Vận bước trên sân miên man suy nghĩ, dù sao ít nhất cũng lãi được tiền nội trú.

Cuối tháng, kết quả thi được phát ra, Thường Lộ Vận cao hơn tuyến trọng điểm 30 điểm, cô nhắn tin cho Liễu Dung: “Minh cảm thấy cuối cùng mình có thể nhắm mắt rồi...”

Liễu Dung lúc này còn một môn thi học kỳ cuối cùng, và đã chuẩn bị xong hành lý đi núi.

Một ngày tháng bảy, cô và khoảng 10 người bạn mang hành lý và quà cáp cùng đến ga xe lửa... điều khiến người ta kích động hơn cả đi du lịch chính là đi du lịch chung với rất nhiều bạn học đến một nơi chưa ai từng đi.

Họ hào hứng đến ga xe lửa từ rất sớm, kết quả phải đợi gần 4 tiếng... nghe đâu có một trận mưa to trăm năm hiếm thấy ở đâu đó làm sạt lở núi, đập hỏng một đoạn đường sắt, toàn bộ xe lửa đi về phía tây nam đều bị hoãn. Cả đám hết cách, đành ngồi xôm trong phòng chờ lấy bộ bài ra chơi trò Mafia (1), dùng phương thức “break the ice” (2) như vậy để mọi người quen thuộc lẫn nhau.

(1) Trò Mafia: còn có tên là trò Ma sói.

(2) Break the ice: phá vỡ sự bối rối khi giao tiếp giữa những người mới quen.

Chẳng hạn có một cô gái tên Lý Kỳ dễ gạt nhất, là cây cỏ đầu tường, không bao giờ phân biệt được địch ta, lúc làm sát thủ thì bán đồng đội, lúc làm dân thường thì giết cảnh sát, lúc làm cảnh sát thì không biết rõ thân phận của mình, bị giết. Chẳng hạn có một nam sinh tên Thẩm Phi, mày kiếm mắt sáng, trông vô cùng chính trực, ván nào cũng bị nghi là cảnh sát. Chẳng hạn như Liễu Dung, trông như một cô nàng vô hại, nhưng khi ẩn trong đám đông, giết người cũng ác nhất, giỏi che giấu nhất.

Sau khi đợi 4 tiếng, đoàn người cuối cùng cũng lên xe lửa. Trước khi đi ngủ, Liễu Dung nhắn tin cho cha mẹ báo bình an, nghĩ nghĩ, cô lại nhắn cho Lương Túc một tin: “Giờ này ngày mai, em đến vùng núi rồi!”

Lương Túc trả lời tin nhắn rất nhanh: “Bọn em bao nhiêu người? An toàn không?”

“Khoảng mười người, rất an toàn, chuẩn bị lâu lắm rồi.”

“Nghe nói bên đó có núi lở, đừng đi một mình trong núi, đừng chạy loạn lung tung.”

“...Em có gì mà chạy loạn lung tung?”

“Bên đó nóng, có đem thuốc theo chưa? Phòng cảm nắng, sốt, dầu gió nữa. Rồi thuốc ngừa côn trùng, rắc gì gì đó đều mang theo cả chứ?”

“...Sao quên được...”

“Tiền mang theo đủ không? Bên đó không thể quẹt thẻ.”

“...Anh hai...”

“Được rồi, muộn lắm rồi, chỗ em lúc nào cũng có tín hiệu chứ?”

“Có.”

“Vậy được, ngày mai anh gọi điện thoại cho em.”

Người ta nói con đi ngàn dặm mẹ lo âu, nhưng mẹ Liễu Dung thì tương đối bình tĩnh, người không bình tĩnh chính là ông chủ Lương.

Sáng hôm sau, Liễu Dung vừa mở mắt liền phát hiện mình đã vào khu vực Hồ Nam, cô lập tức kích động, không ngủ nướng thêm 1 phút nào nữa, bò dậy khỏi giường, vệ sinh rửa mặt rồi cùng mọi người dậy, tự bày đồ ăn đem theo ra, thực hành chủ nghĩa cộng sản trong phạm vi tập thể nhỏ, đồng thời tập thể nhỏ này sẽ tiến hành chế độ quản lý nội bộ kiểu này trong một tháng kế tiếp.

Sau đó Lương Túc gọi điện thoại tới, dài dòng lái nhai ròng rã 20 phút, nói tới mức sắc mặt của bạn học bên cạnh Liễu Dung trở nên mờ ám.

Khi cô để điện thoại xuống, mọi người tập trung nín thở hóng hót gào lên, bắt đầu nhao nhao ồn ào:

- Người nhà không yên tâm hả?
- Có ảnh người nhà không, cho mọi người xem với.
- Không yên tâm cỡ nào mà nói lâu thế nhỉ?

Liều Dung vô cùng bình tĩnh ngắt đầu, biểu hiện đầy đủ sự bình tĩnh và phong độ của cô, chấp tay với mọi người, qua quýt:

- Bà xã lắm mồm, chur vị chê cười rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 50: Vùng núi

Đi Harvard có gì hay ho, bạn từng xuống nông thôn chưa?

Bọn Liều Dung ngồi xe lửa 20 mấy tiếng, sau đó ngủ tạm một đêm trong khách sạn gần ga xe lửa. Ngày đầu tiên ăn cơm quên nói người ta đừng bỏ ớt, món ăn vừa dọn lên, mỗi người gấp một đĩa, sau đó ngoại trừ vài người đặc biệt biết ăn cay và vài người đặc biệt hơn – sĩ diện, những người khác đều lẳng lặng lựa chọn cách ăn cơm khổ sở - cơm chan nước cam.

Hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, mọi người ngáp ngáp ngáp dài bị đội trưởng gọi dậy, ngồi xe buýt đi đường núi suốt 8 tiếng mới tới trấn nhỏ mà họ đã liên hệ trước đó.

Trước khi lên xe, mọi người đều uống thuốc chống say xe, Liều Dung vừa lên xe là ngủ, sau hơn 1 tiếng cái cổ tê rần mới tỉnh lại. Cô tò mò mở mắt nhìn ra cửa sổ xe, lẽ lười_ xe đang đi trên lưng chừng núi, bên dưới là vách núi mà không có một con lươn bảo vệ nào cả, đường không bằng phẳng, vô cùng xóc nảy, quanh co khúc khuỷu, túi hành lý trên xe thường xuyên bị trôi đi, kích thích hơn chơi tàu lượn trong công viên trò chơi nhiều.

Trong xe, trừ tài xế, đa số mọi người đều ngủ, Liều Dung nghe một nam sinh phía sau nhỏ giọng nói:

- Mẹ ơi, bác tài mà run tay một cái là con chỉ có thể kiếp sau báo hiếu cho cha mẹ quá.

Một người khác:

- Đừng nói bậy bạ, ông đây sống chưa tới 20 năm, chưa đáp đền Tổ quốc, chưa thể xuống dưới được.

Vị “huynh đài không thể báo hiếu”:

- Phải, mình vẫn chưa được gái đuổi theo xe đưa tiễn, đời chưa viên mãn, không thể hi sinh như vậy.

Liều Dung quay đầu qua khe hở giữa hai ghế định nhìn họ, hai nam sinh phía sau thấy cô quay đầu, “huynh đài đáp đền Tổ quốc” lập tức giơ một tay lên, chính nghĩa hùng hồn nói:

- Sợ chết thì không làm Đảng cộng sản!

“Huynh đài không thể báo hiếu” hỏi:

- Đảng cần cậu à?

“Huynh đài đáp đền Tổ quốc” xù xuống:

- Mình... mình là thành phần tích cực...

Nhóm nhỏ 3 người bật cười.

Sau đó trong đám xui xẻo này không biết là ai ám, giữa đường xe ngừng lại ___ đằng trước bị núi lở.

Họ vừa khéo kẹt ở một thôn rất nhỏ, xe dừng, lập tức có vài thôn dân tới chào hàng bánh chưng và trứng luộc, các hành khách ngồi xe ê chân đều xuống hoạt động, 20 phút sau giao thông vẫn chưa có dấu hiệu xử lý xong, Lý Kỳ chọt chọt Liều Dung:

- Mình muốn đi vệ sinh.

Một cô gái phía trước nghe thấy, quay đầu lại:

- Mình cũng muốn đi.

Liều Dung mờ mịt nhìn quanh:

- Nhà vệ sinh ở đâu?

Lý Kỳ nói:

- Đến nhà dân mượn dùng.

Liều Dung:

- Há?

Cô gái ngồi phía trước bọn cô tên Cố Tương, là gái nhà nông mắt ngọc mày ngài, quê ở tỉnh này, hiện đảm nhiệm chức phiên dịch trong đội. Cố Tương nói:

- Không sao, nói một tiếng chắc được, họ ở gần đường, mình đoán cũng có nhiều người ghé xin mượn dùng.

Liều Dung và Lý Kỳ quyết định theo cô ấy. Ba cô gái chào đội trưởng rồi xuống xe, Cố Tương dẫn bọn cô đến bắt chuyện với một chú đang làm việc ở ven đường, thành công mượn được nhà vệ sinh—đúng là một nhà vệ sinh khiến người ta cả đời khó quên—gà trống cửa, heo vầy xem, vào rồi phát hiện bên trong thì phía dưới là hồ phân, phía trên dùng từng miếng gỗ ghép lại, trong không gian nhỏ nhỏ ấy, không chỗ nào là không tiện, nhưng cũng không chỗ nào là tiện.

Liều Dung:

-...

Lý Kỳ:

-...

Cố Tương:

-...

Các cô mạo hiểm giải quyết vấn đề quốc kế dân sinh, lòng còn sợ hãi nói lời cảm ơn với chú rồi rời đi, cú call đoạt mệnh liên hoàn của đội trưởng liền tới:

- Các cậu đi đâu thế? Mau về mau về mau về, đi được rồi, bác tài nói không thể đậu xe ở đây, phải lên đường trước... bao nhiêu nhĩ? Mấy trăm mét á mình cũng không biết nữa, dù sao các cậu mau về là được.

Lý Kỳ để điện thoại xuống, nhấn lại lời đội trưởng, sau đó nói:

- Các cậu chờ chút, mình buộc chặt dây giày đã, nếu không không chạy được.

Liều Dung và Cố Tương:

-...

Ba cô gái chạy đuổi theo xe khoảng 800 mét mới hỗn hản hỗn hản đuổi kịp, vừa lên liền có người vỗ tay ồn ào, Liều Dung nghe vị “huynh đài không thể báo hiệu” che mặt lệ rơi là chửi nói:

- Đồi này viên mất rồi, viên mất rồi, cuối cùng cũng có gái chạy theo xe mình rồi, còn là ba cô lặn!

Mãi đến buổi chiều, họ mới đến nơi cần đến—trường trung học thị trấn Hòa Bình. Xe buýt thả đội tình nguyện mang theo hành lý túi lớn túi nhỏ, thần sắc mệt mỏi xuống, rồi khói tung cuộn cuộn, lạnh lùng rời đi.

Hiệu trưởng nhà trường đích thân ra đón họ, Liều Dung nhìn cổng sắt lớn của trường và bồn hoa cạnh bảng tuyên truyền, hơi sững sờ, cô cảm thấy trường này tốt hơn cô tưởng nhiều, thoát nhìn là một trường trung học làng quê bình thường, không có vẻ nghèo khó.

Đi thêm vào trong là phòng ngủ và phòng học của trường, phòng học trông không tốt như bên ngoài, có một “phòng học đa phương tiện” hình như xây để đối phó thanh tra, trên bàn trên đất đều bám một lớp bụi, vài cậu bé chạy qua thu dọn.

Phòng học không biết được thiết kế thế nào mà lấy sáng rất kém, đi đâu cũng thấy tối thui, cửa sổ nhiều nơi rách hỏng, bàn học loang lổ gồ ghề như bề mặt mặt trăng. Trong phòng không có ghế đơn, trẻ con đi học phải hai người ngồi chung một băng ghế dài.

Hiệu trưởng tìm cho họ một văn phòng, hình như là phòng họp của trường, có một bàn tròn lớn, trên nóc có quạt trần, xem như là nơi có điều kiện tốt

nhất.

Họ đặt tạm hành lý ở văn phòng rồi cùng đi làm quen hoàn cảnh nhà trường.

Chỗ ăn cơm của họ gọi là “nhà ăn” kỳ thực giống nhà của bác nấu bếp hơn, rất nhỏ, phía sau có một cái bếp để nấu cơm cho học sinh, đi từ phòng học và văn phòng đến “nhà ăn” phải băng qua một cái hồ to, trong hồ cột một con bò, vài con gà và mèo con thả nuôi, chúng đều không sợ người.

Bên cạnh hồ có một con suối nhỏ thông nước, nghe đồn là có thể uống trực tiếp, nhà bếp nấu cơm rửa rau đều dùng nó, mùa hè trẻ con có thể xuống đó tắm rửa.

“Nhà ăn” không cho học sinh vào, chỉ cho giáo viên sử dụng, hiệu trưởng đặc biệt nhấn mạnh với mọi người là đừng vì thương học sinh mà mang cá biệt vài đứa vào. Lý Kỳ không kiềm được hỏi:

- Hiệu trưởng Trương, vậy học sinh ăn gì ạ?

Hiệu trưởng Trương nói:

- Các học sinh tự đem cơm nhà mình tới, bỏ vào trong cà-mên, nhà trường tổ chức hấp cơm thống nhất.

Lý Kỳ há mồm:

- Vậy đồ ăn thì sao ạ?

Hiệu trưởng Trương nhìn cô ấy:

- Đồ ăn cũng tự đem theo, chúng tôi năm ngày cho học sinh về nhà một chuyến lấy đồ dùng sinh hoạt, thông thường học sinh sẽ đem dưa muối đến, gia đình điều kiện tốt sẽ mang thịt khô. Cá nhân thầy không tán thành chúng quá chú trọng phương diện ăn uống, nhà trường là nơi cho học sinh học tri thức chứ không phải nơi ham muốn hưởng thụ.

Lý Kỳ im lặng, không biết hóa ra ăn đồ ăn nóng là ham muốn hưởng thụ.

Họ được sắp xếp vào phòng ngủ của học sinh, mỗi phòng có tám giường đôi, rất nhiều giường không có ván giường, hiệu trưởng Trương ra lệnh một tiếng, mấy cậu bé liền chạy ra ngoài giúp họ chuyển ván giường tới, mấy nam sinh trong đội tình nguyện cảm thấy ngại, lập tức nói:

- Để tự tụi em làm cho ạ, ván giường to thế sao có thể để bọn trẻ làm chứ?

Hiệu trưởng Trương khoát tay:

- Không sao, chúng làm được, ván giường thôi mà, đều là gỗ cã, nặng bao nhiêu chứ? Mọi người đến chỗ chúng tôi chắc chắn cảm thấy rất gian khổ, các học sinh cũng rất biết ơn.

5 phút sau, bọn Liễu Dung liền biết, “ván giường” đó thật sự không lớn, con gái cũng có thể nhấc bằng một tay, vì nó không phải một tấm gỗ hoàn chỉnh mà là một tấm ván nhỏ với chiều rộng khoảng 20 cm, xách qua rồi ghép từng tấm từng tấm lại trên giường..

Hiệu trưởng Trương nói:

- Tụi em tự xem rồi chia nhau nhé, thầy thấy tụi em nam nữ cũng xem xem nhau khoảng 7 8 người, mỗi bên một phòng đủ chứ hả?

Tám người một phòng___ vậy... chẳng phải là... ngủ... trên... sàn... sao?

Chứ ván giường giường trên... liệu có rơi xuống giường dưới do người nằm trở mình không? Hoặc... liệu có rơi cả người nằm xuống luôn không?

Liễu Dung lập tức tượng tượng ra cả đồng án mạng do trở mình gây ra, đội trưởng đưa mắt nhìn, thấy sắc mặt ai nấy đều lúng túng thì nói:

- Hiệu trưởng Trương, có thể cho tụi em thêm vài phòng không ạ?

Lần này hiệu trưởng Trương cũng lộ vẻ khó xử, có điều ông do dự một chút rồi vẫn đồng ý:

- Chia khóa giao cho các em hết đây, tự các em xem đi.

Cuối cùng 3 4 người lấy một phòng, dùng giường trên để đồ, xem như rộng rãi chút__ trong phòng toàn là bụi đất, vì cửa sổ rơi mất nửa tấm kính, đóng không được, một cái bàn gỗ tồi tàn không vững, đèn điện đều bị hỏng, hôm sau hiệu trưởng Trương mới cho người tới thay bóng đèn được cho họ, chán thì bốc mùi nấm mốc. Liễu Dung, Lý Kỳ và Cố Trương chung phòng, đều không hẹn mà cùng trải chăn làm nệm, dù sao mùa hè cũng có thể tạm bỏ được, nếu buổi tối lạnh quá thì lấy đồ trong hành lý ra đắp lên người.

Ngày đầu tiên đi xe mệt mỏi đến trường, mọi người mở cuộc họp qua loa, xác định công việc sắp xếp cho hôm sau rồi mạnh ai nấy ngủ.

Chỗ rửa ráy ở ngoài phòng, có một bể nhỏ và vòi nước, nghe nói là nước ngầm thuần tự nhiên, chỉ là ở đáy bể bị rò rỉ hay sao đó mà có một mảng lớn

hòa với bùn, thỉnh thoảng sẽ có ếch, dế, bọ ngựa và vài côn trùng không biết tên chạy qua.

Lúc đánh răng đứng bên ngoài bồn với không tới vòi nước, Liễu Dung dứt khoát lội qua bồn tắm, ngồi xổm bên bể, tốt xấu gì cũng rửa mặt được, lòng chột cảm thấy rất phí thời gian, hơi tự tạo nghiệt.

Trở lại phòng ngủ, ba người đều im lặng một lát, qua hồi lâu, Lý Kỳ mới nói:

- Mẹ mình nói mình ăn no rừng mỡ, nghỉ hè không về nhà mà chạy đi xa xôi chịu tội.

Liễu Dung nhỏ giọng:

- Bây giờ hồi hận có kịp không?

Cố Tương thở dài:

- Ngủ ngủ hết đi, tự làm tự chịu.

Im lặng một lát, Liễu Dung chợt trở mình ngồi dậy:

- Không đúng, còn chưa đốt nhang muối!

Ba người lại lục nhang muối ra, đội trưởng chuẩn bị cho họ loại không dùng điện, phải đốt, hai vòng nhang muối tròn ghép vào nhau, trời tối om Cố Tương không thấy đường, cúi đầu mày mò thật lâu liền vang lên một tiếng giòn tan, cô ấy nói:

- Xong, không tính tốt cách làm, gãy rồi.

Hai cái nhang muối bị các cô hi sinh một cái, khó khăn lắm mới giải phóng được một cái, cuối cùng họ thiếp đi trong mùi hương nồng nặc.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 51

Thời tiết mùa hè này vô cùng nóng, ve sầu kêu mãi chẳng yên, lá cây như bị mặt trời chiếu đến mức nhỏ dầu, toát lên vẻ khổ sở khó tả.

Công ty nhỏ của bọn Lương Túc cuối cùng sau gần một năm bấp bênh bất ổn đã chết non.

Các anh em cùng lái xe ra một công viên ngoại ô thành phố, chuẩn bị đầy bia rượu trong cốp xe không đầy nắp được, ngồi cạnh hồ nhân tạo trong công viên, định biến bản thân thành ma men, ôm đầu khóc rống một phen. Họ như một đám kẻ điên trẻ tuổi, tụ tập vừa uống vừa hát, an ủi ước mơ bị đập một cú nảy sao tung tóe của mình.

Khi một nửa chai bia rượu rỗng, ngã đầy đất, họ bắt đầu kể vai sát cánh quay về phía hồ nhân tạo, gào khóc thảm thiết cùng hát bài “Tận trung báo quốc” với âm điệu như chạy lạc một vòng quanh Trái Đất. Hát được một nửa, có người hu hu bật khóc, ngồi xổm trên đất, ai đẩy cũng không nói, miệng lảm bảm lảm bảm gì đó không rõ, nghe kỹ thì là:

- Ôi cái thìa, ôi lá vàng... thất bại rồi (1), mịa nó thất bại rồi, đời này ông đây lần đầu tiên muốn làm chút sự nghiệp, lại thất bại như thế... sau này ai mịa nó còn làm cái này nữa, thằng đó là chó!

(1) Chữ hoàng (黃) vừa có nghĩa là màu vàng vừa có nghĩa là thất bại cũng vừa chỉ những thứ xấu xa, đòi trụ.

Lương Túc đá một cú vào hông anh ta, khiến chi trước của anh ta chạm đất:

- Chó, mày chửi ai chó đấy?

Người bị đập dường như không nghe thấy, nước mắt nước mũi ròng ròng:

- Ông đây không làm nữa... ông... ông đây tốt nghiệp xong sẽ tìm nơi nào đó làm dân văn phòng, không làm dân văn phòng thì ra ngoài bán sách đĩa lậu, không phải tao đòi trụ sao... (1), tao sẽ chuyên đi bán phim heo, một bản 200 tệ...

Một người khác nói:

- 200 tệ? Mày điên cũng không ai thèm mua.

- Tao oan ức thôi mà... oan ức lắm..

Anh ta càng khóc càng giống khóc tang, mấy người xung quanh bị tâm trạng anh ta lây nhiễm, đều không dần được sống mũi cay cay, Lương Túc ngồi xồm xuống, dùng chai bia gõ gõ vai anh ta, cảm thấy mình xem như tỉnh táo nhất, bèn khuyên nhủ:

- Được rồi, chuyện có gì quá đâu? Mày có gì mà oan, bộ mày là Đậu Nga à? Các anh hùng liệt sĩ cách mạng đã dạy chúng ta rằng, ngã từ đâu phải đứng lên từ đó...

Người kia nói:

- Tao không ngã, nào giờ tao toàn nằm lê lét thôi, làm sao dậy?

Càng nghĩ càng xót xa, bèn dứt khoát ngã nhào xuống đất, lăn một vòng, trở mình, hướng bụng lên bầu trời đêm tối tăm u ám, mặt thần thờ không biểu cảm, rồi chột giơ tay ra, lớn tiếng:

- A!

Anh ta hăng hăng giọng, nghiêm trang chính trực:

- Đêm tối cho mắt ta màu đen, nhưng ta dùng nó để kiểm tìm ánh sáng!

Mọi người vỗ tay khen hay, tiếng vỗ tay chưa ngớt, anh ta lại nói:

- “*Phương xa ơi hồi phương xa,*

Phương xa chẳng có thứ gì ngoài xa.

Cánh đồng đại mạch nơi xa,

Bạt ngàn ngọn lúa, có gì nữa đâu?

Càng xa càng lẻ bóng sầu,

Phương xa có thứ gì đâu khác nào?

Giờ đây tảng đá phương xa,

Đã bay đến cạnh bên ta nơi này,

Đá kia có máu chảy đây,

Đá kia có bầy chị em ra đời,

Đứng trên đồng cỏ hoang vu,

Khi xưa ta ở tút mù phương xa,

Tự do và cả bản cùng.

Không tài nào đựng bầy người chị em,

Như dòng máu nóng trong tim,

Như niềm hạnh phúc kiếm tìm phương xa.

Đau thay hạnh phúc phương xa.” (2)

(2) Bài thơ “*Phương xa*” của Hải Tử.

Anh ta hình như thật có năng khiếu văn nghệ, từng được giải thưởng đọc diễn cảm thơ trong đại hội của trường, đọc ra mấy câu thơ thâm thiết quý khóc sôi gào như thật, vừa trẻ tuổi vừa bị phẫn, tiếng gào như từ thời xa xưa vọng đến, những linh hồn nóng nảy tuổi thanh niên vẫn như cũ, thần thờ, mê man và khát vọng.

Thanh niên văn nghệ gào xong thì dùng hai tay che mặt, gào càng lớn tiếng hơn:

- Tra Hải Sinh nằm đường ray tự sát, Cố Thành kéo vợ con xuống suối vàng (3), chưa biết chừng lúc nào đó sẽ tới lượt tao! Tao... tao còn chưa có vợ con gì! Tao oán...

(3) *Tra Hải Sinh, Cố Thành: hai nhà thơ nổi tiếng của Trung Quốc và đều có cái chết rất bi kịch, Tra Hải Sinh nằm trên đường ray tự sát, còn Cố Thành thì chém chết vợ rồi treo cổ tự tử.*

Hự, lại nghĩ tới nữa rồi.

Mấy người khác cùng bật cười to. Chỗ lát sau, giọng thanh niên văn nghệ kêu oan kia bỗng im bật, anh ta nhảy dựng tại chỗ như zombie, quơ tay nói:

- Các anh em, tại sao chúng ta không có gái thích? Vì chúng ta không được! Chúng ta không có tiền! Không có nhà! Có mỗi chiếc xe nát thì hở gió!

Anh ta đi tại chỗ ba vòng như lừa kéo cối xay, tiếp tục đồng đặc hùng hồn:

- Chúng ta là tầng lớp chót của xã hội, là tay mơ mới ra nghề, nghèo rớt mòng toi, trên người tổng cộng chỉ có tấm áo vải và một thanh kiếm mà mịa nó còn là của hệ thống đưa, tội bây nói xem, gái có thể chịu theo sao? Cha mẹ gái nhìn tội mình có thể không liếc xéo khinh thường sao? Có thể sao?

Có người hỏi:

- Vậy mày nói xem làm sao đây?

Thanh niên văn nghệ nắm chặt nắm tay như hô khẩu hiệu:

- Cuộc sống của chúng ta không thể tiếp tục như vậy! Chúng ta phải phấn chấn lên! Phải chiến đấu! Phải lái xe tăng tiến về tương lai xa xăm, đau khổ, mờ mịt gì đó đều là con mịa nó vô nghĩa! Mục tiêu của chúng ta rất rõ ràng, chúng ta muốn tiền! Muốn xe! Muốn nhà! Muốn thân phận! Còn muốn ghê đẹp nữa!

- Hay!

- Wow! Nói hay lắm, nói rất hay, nữa nào!

- Vỗ tay vỗ tay!

- Lập một công ty thất bại tính là gì? Nghèo khó, sa sút tính là gì? Không nhà cửa không sự nghiệp không ai thèm tính là gì? Đều là rắm thối hết! Sẽ có ngày ông đây đứng trên đỉnh xã hội, cầm một đồng tiền, tự tay xé cái lồng chup này trên đầu chúng ta! Để tất cả mọi người đều nghe được tiếng của tao, biết... biết được con người tao!

Sau đó anh ta lao đảo nhảy xuống ca (4), nhìn trời gào lên:

- Tôi muốn bay cao hơn, bay xa hơn...

(4) *Ương ca: một loại vũ điệu dân gian Trung Quốc.*

Lương Túc chợt bị kích thích, vừa gào theo họ vừa lấy điện thoại di động ra cười khúc khích, run run soạn tin nhắn: “Anh không tiền, không nhà, không xe, hai bàn tay trắng, nghèo rớt mòng toi, nhưng ăn uống dễ nuôi, biết chịu đánh, biết làm ấm giường, em có muốn anh không?”

Nhắn xong, anh liền tắt điện thoại, nhìn màn hình đen thui, bật cười ngây ngô, cười một hồi, nước mắt bắt đầu rơi.

Lúc Liễu Dung nhận được tin nhắn, cô đang tổ chức các cô bé dọn phòng ngủ, cô nhìn tin nhắn mà ngẩn ngơ nửa ngày, mãi đến khi một cô bé rụt rè kéo tay áo cô, dùng giọng đậm khẩu âm địa phương nói:

- Cô ơi, em tới muộn, vẫn chưa có phòng ngủ ạ...

Liễu Dung lúc này mới tắt điện thoại, lo bận bịu chuyện trước mắt.

Cuối cùng cô cũng biết, tại sao khi bọn cô yêu cầu hai phòng ngủ, hiệu trưởng Trương lại lộ vẻ khó xử vì nơi này thực quá thiếu phòng ngủ, học sinh chẳng những phải ngủ giường trên mà còn phải hai người chen một giường, nhà trường vì tiết kiệm vật dụng mà phát cho mỗi hai người một cái chăn và đệm, một gian phòng ngủ chật chội như vậy phải cho 16 người ngủ.

Lúc ngủ không thể đóng cửa, nhưng dù vậy, tối vừa bước vào kiểm tra phòng vẫn bị hơi nóng phả tới, quá oi bức.

Chiều cao của học sinh cấp 2 nơi này thua xa những đứa trẻ cùng tuổi mà bọn Liễu Dung từng gặp, vì thiếu dinh dưỡng nên cơ thể chúng phát triển rất chậm, con trai khoảng 10 tuổi chỉ cao đến cỡ vai Liễu Dung, cánh tay gầy đến mức có thể bao trọn bằng một bàn tay. Nhưng chúng làm việc rất nghiêm túc, ngày đầu tiên đến lớp, không có ai tổ chức, bọn học sinh trong lớp tự động quét dọn phòng học, chưa tới 5 phút đã lau sàn và bảng đen sạch sẽ.

Một ông cụ đưa cháu đến muộn, không biết nên đưa cháu vào lớp nào, đội trưởng lập tức đi bố trí, ông cụ nói trong nhà còn có việc, bèn đặt hành lý ở văn phòng họ rồi rời đi.

Hành lý của đứa trẻ không đặt trong “gùi nhỏ” như trên ti vi hát mà đặt trong gùi vô cùng lớn, bên trong chứa đầy đồ đạc, đúng lúc có vài người trong

văn phòng tò mò, Cố Tương nói con đùa, muốn biểu diễn cách đeo gùi cho mọi người xem, một nam sinh bước qua giúp cô ấy nhưng cũng sợ vì không nhắc nổi gùi lên.

Họ đành gọi thêm một người nữa, hai người mới nhắc nổi cái gùi không biết đựng gì kia lên, Cố Tương hào hứng công trên lưng, khí phách ngút trời nói:

- Các cậu buông tay đi.

Sau đó hai người buông tay... cô ấy bị vật nặng trĩu xuống làm ngã ngửa ra sau, hai người vừa buông tay vội vội vàng vàng đỡ lấy Cố Tương... và gùi trước khi ngã.

Cố Tương vẫn còn sợ hãi gỡ mình ra khỏi gùi, đứng bên cạnh phát biểu cảm nghĩ:

- Quá kỳ diệu, mình chưa từng bị ngã như vậy bao giờ.

Một ngày rồi ren cứ thế trôi qua, sáng sớm hôm sau, bọn Liễu Dung vẫn phải chịu đựng nhà vệ sinh của trường, chính thức bắt đầu công tác dạy học, chưa tới 7 giờ đã phải dậy, dùng nước lạnh rửa mặt, duy trì đáng vẻ tỉnh táo nhất vào lớp mình phụ trách quản lý.

Lý Kỳ định ngủ nướng, lúc bị bạn cùng phòng gọi dậy vẫn mơ mơ màng màng nói:

- Mình không đi đâu... Kiểu, điểm danh giùm mình...

Liễu Dung:

- ...

Cố Tương:

- Người đẹp à, dậy đi, không ai điểm danh hết, có điều bây giờ cậu là giáo viên, không thể trốn tiết.

Lúc Lương Túc khó chịu và mệt mỏi sau cơn say mở điện thoại lên, nhận được tin nhắn từ “Liễu Dung” thì cũng sợ nửa phút mới nhớ ra chuyện nào tàn mình làm tối hôm trước, đầu óc lập tức ong ong lên, hận không thể chặt luôn cái tay ăn no rửng mỡ làm chuyện tào lao gây vạ kia.

Anh run run hít sâu mấy lượt, chuẩn bị tâm lý thật lâu, cuối cùng nhắm mắt lại mở tin nhắn ra, hồi lâu mới hi hi mất thấy tin nhắn chỉ có hai chữ.

Liễu Dung nói: “Được thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 52: Trong xã hội - Gãy cánh

“Cái quý nhất của con người ta là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và hèn đớn của mình, để khi nhắm mắt xuôi tay có thể nói rằng: tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, sự nghiệp đấu tranh giải phóng loài người...”

_____ “Thép đã tôi thế đấy”

“Tôi từng cho rằng mình là người không gì không làm được, vì tôi sinh ra đã có một đôi cánh rộng hơn người khác, nó rất đẹp, có thể bay cao hơn, bay xa hơn.

Tôi xem đời mình như một con đường mà tôi có thể đi đến bất cứ đâu tùy thích, tôi bảo đi đông, nó sẽ đi đông, tôi bảo đi tây, nó sẽ đi tây, mọi thứ rõ ràng như vậy, dễ dàng như vậy. Tôi thậm chí còn có một bản kế hoạch 20 năm chi chít đủ thứ chuyện lớn nhỏ _____ đi vùng núi, đi Tây Tạng, đi Bắc Phi, đi Mỹ Latinh, đi thảo nguyên và sa mạc, thu lấy sức mạnh nguyên thủy nhất của sinh mạng. Sau đây tôi mang theo dũng khí và bình tĩnh từ đó để triển khai cuộc đời tôi, tốt nghiệp đại học C rồi tiếp tục học chuyên sâu ở một trường ngoại quốc, đeo ba lô đi du học, cùng bạn trai tan rã rồi hợp, hợp rồi tan, cãi nhau chí chóe.

Tuổi trẻ của tôi sẽ trôi qua bừa bãi như thế, học xong về nước, mỗi tế bào trên người tôi sẽ như được mạ một lớp vàng, đi làm một công việc có khối điểm rất cao, mỗi tháng nhận mức lương mà người khác phải ngưỡng mộ. Có lẽ qua hai ba năm, tôi sẽ bắt đầu mất hứng thú với cuộc sống như thế, sau đó tôi nghỉ việc, bắt đầu lo sự nghiệp của bản thân.

Tôi muốn nắm rất nhiều rất nhiều vốn, chỉ có vốn mới có thể chân chính tự do.

Mỗi khi tưởng tượng như vậy, tôi luôn tự nhiên sinh ra một sự tự tin kỳ lạ, cứ như tôi khác với mọi người. Tôi cho rằng vận mệnh rất nhân từ với tôi, thứ

mà người khác phải cần mẫn siêng năng mới có thì tôi lại luôn có thể dễ dàng có được, và dễ dàng từ bỏ.

Lúc tôi nghĩ vậy, tôi cảm thấy mình như đang đứng trên một đài cao, rất cao rất cao, phải cúi đầu mới có thể nhìn thấy chúng sinh đang cất bước trên mặt đất.

Tôi cảm thấy họ rất cực khổ, rất đáng thương __ người khác chen nhau đi qua chiếc cầu độc mộc mà tôi đã đi qua từ lâu, tôi có thể dùng giọng điệu như khiêm tốn nhưng thật ra là cao ngạo nói: Tôi có suy nghĩ khác, tôi không muốn đi cùng một con đường với mọi người, vì ước mơ, tôi có thể từ bỏ an nhàn.

Tôi cho rằng cuộc đời mình rồi sẽ nở rộ như đóa hoa giữa hè, nhưng không hề có.

Khi thứ mà tôi nằm mơ cũng muốn có trở thành thứ hiển nhiên với người khác, tôi mới hiểu, hóa ra tôi cũng chỉ là một người bình thường trong hàng vạn người, nhờ vận mệnh bố thí để bước đi hiểm hóc trên dây thép.

Trước đây nó ưu đãi tôi, bây giờ, nó từ bỏ tôi.” __ Liễu Dung viết vào một ngày thu năm 20 tuổi ấy.

Liễu Dung cảm giác như tâm tư của mình còn đắm chìm trong đoàn dạy học tình nguyện ở trường trung học thôn quê ấy, hể nhắm mắt là cô thấy bảng thành tích không một ai đạt yêu cầu của lớp, thấy ánh mắt đen lay láy trong veo đầy khao khát của bọn trẻ, thấy những thói xấu của họ mà cô không tài nào hiểu nổi, và thấy chiếc xe chờ quan tài mà cô bị kẹt trên núi vào cái năm đi khám phá ấy.

Đứng, chiếc xe chờ quan tài.

Rất lâu sau đó, Liễu Dung luôn nhớ tới chiếc xe kia trong mơ, cô ngồi trong thùng xe tải tối như hũ nút, xe đi đường núi, dọc đường luôn bị những viên đá nhỏ làm xóc nảy lắc lư, cô ngồi cùng bạn học và một chiếc quan tài hơn 40 phút, nó nằm ngang trước mặt cô, dịch chuyển tới lui trái phải theo xe, tối tăm và đầy nặng, như báo hiệu điều chẳng lành.

Liễu Dung nhiều lần mơ thấy chiếc quan tài ấy, cảnh trong mơ luôn vô cùng kỳ lạ, trong lòng cô hiểu rõ, cô không sợ, cũng không phải e dè gì với quan tài, mà là cảnh tượng càng hoang đường thì cô càng có thể tự an ủi mình, rằng đây chỉ là một giấc mơ.

Tháng 8 năm nay, đoàn dạy học tình nguyện lang thang về, xe buýt chạy khỏi mái trường lấp ló trong dãy núi, nước mắt chia ly còn chưa khô thì họ lại gặp phải núi lở.

Kỳ thực núi không hoạt động kịch liệt nhiều lần như vậy, nhưng dường như nó không chào đón những kẻ ngoại lai mang tư tưởng không an phận đến cho bọn trẻ của nó, nên khi họ vào núi thì gặp một lần, lúc về họ lại gặp một lần, mà lần này vô cùng bất hạnh.

Bốn người tử vong tại chỗ, bao gồm cô bạn hề chơi trò Mafia là thua – Lý Kỳ.

Liễu Dung không biết đã dây dưa với cái quan tài trong mơ bao lâu, sau khi tỉnh lại, cô biết mình còn bất hạnh hơn cả cô bạn cùng phòng một tháng là Lý Kỳ __ Lý Kỳ gọn gàng dứt khoát bước qua thế giới khác, còn cô bị mất đi hai chân.

Có một thời gian dài cô nhắm mắt, không muốn thấy cha mẹ mình, mẹ Liễu Dung khóc đến mức mất ý thức cũng đỏ theo, cha Liễu Dung thì gần như không dám vào phòng bệnh của cô, chỉ đứng hoặc ngồi rất lâu ở cửa, mặt đầy râu ria lởm chởm, không biết đang nghĩ gì. Chỉ có Liễu Dung là bình tĩnh, bình tĩnh đến mức như đờ đẫn, sau này nhớ lại, đại khái là lúc đó cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, không muốn tin đây là thật.

Đôi lúc, người ta sẽ mơ những giấc mơ vô cùng chân thật, thấy một người thân nào đó qua đời, từ khi người đó mắc bệnh nan y tới khi tang lễ đều rất rõ ràng, lúc tỉnh lại, cảm giác tim như dao cắt vẫn còn, trong mơ đau đến thần thờ mà vẫn phải giả vờ kiên cường mạnh mẽ, tỉnh lại, nước mắt mới thoải mái tuôn rơi ướt gối __ vì đã cảm nhận được một cách ngắn ngủi cảm giác cực kỳ đau khổ và cực kỳ vui sướng.

Liễu Dung cảm giác như mình vừa mở mắt là sẽ có cảm giác như vậy.

Biết đâu cô vẫn còn trong phòng ngủ tồi tàn ở trường trung học thôn quê ấy, hoặc đã về đến nhà, nằm trên chiếc giường to mềm mại, hoặc đã khai giảng đến trường, đi đứng vụng về đụng vào lan can giường.

Trong lúc hoảng hốt, dường như cô thấy bạn học Hân Hân của Hồ Diệp ở trường nghệ thuật uống hơn nửa chai thuốc ngủ, lại dường như thấy Vương Bích Dao năm xưa từ trên lầu nhảy xuống, Liễu Dung nói:

- Sao cậu ngốc thế? Cậu tưởng mình đang chơi game à? Tưởng cuộc đời là giả lập, xóa rồi là có thể làm lại à?

Nhưng cô ấy chỉ nhìn cô, không nói một lời.

Sau đó ánh mắt của cô ấy như cười như không từ từ dịch xuống đùi cô... nơi lẽ ra có một đôi chân.

Liễu Dung chợt không nói nên lời, cuộc đời không phải game giả lập, không thể làm lại từ đầu, không thể cắt xóa bớt một đoạn, cô phải kéo thân thể tàn tật, khác với mọi người vượt qua những năm kế tiếp của cuộc đời dài đằng đẵng vô biên vô hạn, 10 năm, 20 năm, 30 năm...

Liễu Dung chợt khóc, cô nhắm mắt, không rõ mình đang ngủ hay đang thức, cô có một linh cảm, rằng giấc mơ này có lẽ vẫn chưa tỉnh lại.

Vương Bích Dao phảng phất như đứng cạnh giường cô, từ trên cao lặng im nhìn xuống lần đầu tiên cô rơi nước mắt.

Duỗi một tay qua, nhẹ nhàng lau đi nước mắt chảy tới tóc mai bên thái dương, bên tai loáng thoáng nghe tiếng thở dài như có như không, tim Liễu Dung hằng mạnh, toàn thân như chìm vào vực sâu, Vương Bích Dao mơ mơ hồ hồ đứng bên cạnh trong nháy mắt đã không còn, cô mở mắt.

Cô nhìn thấy Lương Túc và nghe tiếng khóc đứt quãng ngoài cửa.

Cô chưa từng tỉnh táo như thế, tỉnh táo đủ để phán đoán được là mình không nằm mơ, mình thực sự tỉnh rồi.

Lương Túc ngồi bên giường cô, chống khuỷu tay xuống giường, mắt đỏ lên, miễn cưỡng nở nụ cười, anh nói:

- Không sao...

Nhưng sao lại không sao được chứ? Ngay cả Lương Túc khi nói xong câu đó cũng né tránh ánh mắt cô, anh cúi đầu chốc lát, lại cảm thấy như có nước mắt trào ra, chỉ có thể ngẩng đầu lên, gắng mở to mắt, ép chúng về.

Liễu Dung nghiêng đầu lặng lẽ nhìn anh, tim càng lúc càng lạnh, càng lúc càng lạnh.

Lương Túc nói:

- Sau này...

Liễu Dung chợt ngắt lời anh, cô nói rất rõ ràng, giống như đang chủ trì hội nghị gì vậy, từng câu từng lời đều tròn vành rõ chữ, không mang theo chút cảm xúc nào:

- Sao anh lại tới đây?

Lương Túc mím mím môi, ánh mắt di động một vòng cuối cùng cũng nhìn vào mặt cô, anh nhỏ giọng nói:

- Anh tới thăm em.

- Ồ.

Liễu Dung gật đầu rất nhẹ:

- Cảm ơn, thăm xong rồi, anh về đi.

Lương Túc không lên tiếng nữa, anh chậm chậm đưa tay ôm lấy cánh tay lộ ngoài chăn của Liễu Dung nhưng bị cô hất mạnh ra. Ánh mắt Liễu Dung lạnh buốt, cảnh giác nhìn anh, hàng mày nhỏ cau lại, giọng điệu hơi thiếu kiên nhẫn:

- Anh còn chuyện gì?

Mu bàn tay Lương Túc bị cô hất đập vào lan can giường bệnh, đổ lên một góc, nhưng giọng anh nhỏ nhẹ, sợ lớn tiếng sẽ dọa cô, anh gần như dè dặt từng li từng tí:

- Sau này anh... sẽ chăm sóc cho em..

Liễu Dung ngược mắt, đối diện với ánh mắt anh, ánh mắt cô như người máy trong phim, con ngươi như bị phủ một lớp chất vô cơ lạnh lẽo, gương mặt gầy gò đến biến dạng chợt nở nụ cười mỉa mai yếu ớt:

- Sau này đừng có người ta nói gì cũng tin nữa, em chỉ đùa với anh thôi.

Lương Túc hít sâu một hơi:

- Anh...

Liễu Dung chợt vùng tay, đổ tất cả giỏ hoa quả cao cao trên tủ đầu giường xuống, giọng gần như sắc nhọn:

- Anh nghe không hiểu sao? Thấy anh là em chóng mặt, ĐI RA! Đừng ở trước mặt em nữa! Bác sĩ, y tá đâu? Bệnh viện các người có thể cho người không liên quan tùy tiện đến quấy rầy bệnh nhân nghỉ ngơi sao?

Lương Túc đứng dậy, lùi về sau nửa bước:

- Em nghe anh nói, đừng giận...

Liễu Dung vất vơ hoi chống mình dậy, vớ lấy ly nước trên tủ đầu giường ném vào đầu anh, cảm nhận căng chặt, hơi hắt lên đầy địch ý, ngạo mạn đề phòng, nhìn ly inox nện vào vai anh không chút lưu tình, nước văng khắp người anh.

Lương Túc đứng đó, tóc tai mặt mũi ướt sũng, lòng cực kỳ đau khổ.

Cha mẹ Liễu Dung nghe tiếng, vội bước vào, cha Liễu Dung vỗ nhẹ vai Lương Túc, nhỏ giọng nói câu gì đó, hai người một trước một sau ra ngoài, mẹ Liễu Dung gần như ăn nói khép nép:

- Dung Dung, mẹ biết con...

Liễu Dung nhìn mẹ như nhìn người xa lạ, cô nằm xuống lần nữa, kéo chăn lên cổ, quay đầu đi chỗ khác chống đối, cứng nhắc nói:

- Con buồn ngủ, đừng ồn con.

Không biết qua bao lâu, Liễu Dung nghe tiếng xột xoạt vang lên, biết mẹ mình lại ra ngoài, cô mới mở mắt, ngón tay bấu chặt mép chăn, lặng lẽ rơi lệ.

Cô nghĩ đây hóa ra không phải là mơ, cô không bao giờ có thể đi Bắc Phi nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 53: Đường ai nấy đi

Liễu Dung bắt đầu trở nên không muốn nói chuyện, cô không còn nổi giận, không còn khóc rống nữa, mỗi ngày lặng lẽ phối hợp trị liệu, nên uống thuốc thì uống thuốc, nên kiểm tra thì kiểm tra, không nói lời thừa thãi, trò chuyện với bất kỳ ai cũng đều rất đơn giản. Có người đến thăm cô, cô sẽ vờ như rất mệt, xoay người ngủ.

Trong cả cuộc đời 20 năm của cô, cô luôn ở vị trí mà người ta hâm mộ, bạn cùng trang lứa hâm mộ, phụ huynh của bạn cùng trang lứa cũng hâm mộ. Cô đã quen với vị trí đó ____ cao cao tại thượng, thờ ơ hững hờ. Giờ đây, cuộc sống mà cô quen đã không còn nữa, người nào tới thăm cô cũng mất rung rung lệ, đáng vẻ như không biết nên nói gì cho phải.

Liễu Dung không dần được quay đầu đi chỗ khác, cô lạnh lùng nghĩ, chuyện này không liên quan tới các người.

Cô bắt đầu căm ghét sự quan tâm của người khác, thậm chí bao gồm sự quan tâm của cha mẹ, mẹ Liễu Dung muốn ôm cô cũng bị cô từ chối vì bất tiện. Những sự quan tâm ấy như bầu không khí không lành, hít thở nhiều sẽ khiến cô cáu kỉnh, đôi lúc Liễu Dung lẳng lặng nhìn chần chập trên người mình, thậm chí nghĩ, bây giờ đã rất xấu rồi, còn cáu kỉnh nữa thì sẽ càng xấu hơn.

Lúc thành công, cô không hề phản đối người khác thân thiết, cắt xén bớt chút vui vẻ từ chỗ cô, thậm chí nếu người khác tới nhờ cô giúp, cô cũng sẽ nhiệt tình giúp đỡ. Nhưng khi cuộc đời của cô tới chỗ trũng, cô lại không hi vọng có người nhìn thấy đáng vẻ cô bây giờ. Lương Tuyết, Thường Lộ Vận, Hồ Diệp, Lương Túc... họ đều là người khác.

Người khác không thể nào hiểu được nỗi đau của cô, đối với Liễu Dung, ánh mắt của người khác là một loại cực hình mới. Cô hiểu rõ thế nào là “đời nhẹ khôn kham” (1), một ánh mắt thương hại đã đủ khiến cô vui thân nơi địa ngục.

(1) Tên một tác phẩm của nhà văn Séc Milan Kundera, dịch tên tiếng Anh là: *The unbearable lightness of being*.

Một năm này vô cùng dài với tất cả mọi người. Thường Lộ Vận đi xa lên tây bắc, bước vào thời đại học, cô không đi thăm Liễu Dung, lúc nghe nói chuyện này, cha Thường Lộ Vận còn cho chút tiền, bảo cô mua ít quà ghé thăm bạn, dù sao cũng là bạn thân cùng bàn suốt ba năm cấp 3.

Nhưng Thường Lộ Vận suy nghĩ rồi từ chối, cha mẹ cô đều cảm thấy cô không biết cư xử, giữa bạn bè với nhau xảy ra chuyện như vậy, sao có thể không quan tâm?

Nhưng quan tâm không thể thay cơm ăn.

Cô nghĩ Liễu Dung bây giờ giống như cô năm đó lên trốn trong nhà vệ sinh, dùng ngón tay móc họng cho ói ra, đều không hi vọng người khác nhìn thấy. Các cô bẩm sinh không phải loại mềm yếu đáng yêu, đặc biệt là Liễu Dung, cô ấy kiêu ngạo như thế, không bao giờ nói với ai những lời tận đáy lòng. Nếu vào lúc này, người khác tùy tiện qua, rơi hai giọt nước mắt nhìn cô ấy, có lẽ ngoài miệng Liễu Dung không nói gì, nhưng sau này trong lòng cũng sẽ phân rõ giới hạn đúng không?

Đối với người như Liễu Dung, chỉ khi thật sự xem cô ấy là bạn, là quan trọng, định qua lại lâu dài, thì lúc này mới trốn không gặp cô ấy.

Nếu không thì người không liên quan nhìn thế nào liên quan gì tới cô ấy?

Trước khi đi, Thường Lộ Vận chợt rất muốn gặp Vu Tú Tú một lần. Cô bấm số điện thoại mà Tú Tú cho cô, sau khi thông máy, bên kia là giọng nam truyền đến, rất không bình tĩnh, chữ “a lô” cô còn chưa nói xong, anh ta đã vội vội vàng vàng ngắt lời cô, rất không lịch sự:

- Cô là ai? Tìm ai?

Thường Lộ Vận ngó người, khách sáo:

- Chào anh, tôi tìm Vu Tú Tú, tôi là...

Anh ta lạnh lùng nói:

- Không có đây.

Rồi cúp máy cái rụp. Thường Lộ Vận cảm ông nghe ngẩn người, lòng hơi lo lo, cảm thấy giọng điệu anh ta rất kém, không biết mình có gây phiền toái gì cho Tú Tú hay không.

Cô không cách nào đoán được cuộc sống của cô ấy, dù các cô cùng sống dưới một bầu trời xanh.

Năm này, Hồ Diệp lấy hết dũng khí, dùng dáng vẻ xinh đẹp nhất thi vào học viện điện ảnh. Nhưng cô không đủ đẹp, trong những người bình thường thì cô đẹp, nhiều con trai thích chạy theo cô, nhiều bạn bè ghen tị vẻ đẹp của cô. Cô là hoa khôi trường trung học số 5 năm xưa, nhưng cả Trung Quốc có rất nhiều “trường trung học số 5”, gái đẹp nhiều không kể xiết, Hồ Diệp đã gặp Waterloo của chính mình.

Cô từng về bệnh viện thăm Liễu Dung một lần, đêm đó bị bạn mình không thấu tình người từ chối gặp. Hồ Diệp lặng lẽ đặt hoa ở cửa phòng bệnh, cùng ngày, cô mang túi hành lý nhỏ, một lần nữa lên xe lửa đi phía bắc.

Người sống ở đời phải có chút theo đuổi nào đó, Hồ Diệp nghĩ.

Lúc đi, cô không chào bất kỳ ai, bao gồm người mẹ cả ngày bận bịu kinh doanh, lần nào vội vã gặp cũng chỉ quẳng cho cô vài tờ nhân dân tệ rồi vội rời đi, bao gồm người cha mỗi tháng gửi cho cô một số tiền cố định qua thẻ ngân hàng. Kỳ thực Hồ Diệp có một câu muốn nói mà luôn không có cơ hội nói __ cô muốn nói với cha mẹ rằng nuôi con không phải trồng cây, không phải chỉ cần tưới nước và phơi nắng là được, với con cái, chỉ tưới nhân dân tệ thôi là không đủ.

Nhưng nói rồi thì sao?

Khi nghĩ vậy, Hồ Diệp sẽ sinh ra chút khổ sở giả tang thương, cô cảm thấy mình đến tuổi này, đã muộn rồi.

Người ta nói nuôi con gái khác nuôi con trai, con trai phải nuôi nghèo, còn con gái phải nuôi giàu.

Con gái sống dưới điều kiện ấy sẽ hào phóng, sẽ không quan tâm hơn thua với rất nhiều thứ, sẽ thận trọng cân nhắc tương lai của mình nên thế nào, chứ không vì chút xiu cảm dỗ liền chạy theo người khác. Cô ấy sẽ không tự ti, không khoe khoang như chim công, không đồ kỵ như bà đồng, sau khi lớn lên, cô ấy sẽ có một lòng dạ tương đối bao dung so với bạn cùng trang lứa.

Mà lòng dạ, mới là thứ quyết định cuộc đời cô ấy sẽ đi đến nơi nào, đứng ở độ cao bao nhiêu.

“Nuôi nghèo” với con trai không có nghĩa là không quan tâm không hỏi han, “nuôi giàu” với con gái cũng không có nghĩa là ngày nào cũng cho nhân dân tệ... đương nhiên đồ là Mỹ càng không được __ cô ấy không phải máy ATM, cho bao nhiêu là sau này sẽ nhả ra bấy nhiêu.

“Nghèo” là để con trai biết, luôn sẽ có ngày mà trên thế giới này, tất cả mọi bàn tay nâng đỡ cậu đều sẽ già đi và biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một mình cậu, cậu phải gánh vác rất nhiều thứ, phải lao đao ươn thẳng sống lưng lên. “Giàu” là muốn cho con gái thật nhiều thật nhiều yêu thương, đủ để cô hiểu rõ thế nào là tình yêu chân chính, để cô có thể tỉnh táo bước đi giữa thế giới rồi rèn phức tạp muôn màu muôn vẻ này.

Xe lửa lao nhanh trên đường ray, ruộng đồng nhà cửa đua nhau lùi ra xa, Hồ Diệp phớt lờ ông chú ngồi đối diện luôn có ý đồ bắt chuyện, cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lòng âm ức.

Từng có một người bạn thân vẫn với cô là mình không được ai thương ai thích, cuối cùng rên rỉ đồ kỵ nhìn cô, nói:

- Cậu thì ngon rồi, xinh thế này, lại giàu nữa. Giáo viên tiểu học nói con người tâm hồn đẹp mới là đẹp chân chính chứ ngoại hình đẹp chưa hẳn đẹp, phải có nội hàm, mà nó toàn bộ đều là chó má. Ai cũng bận bù đầu bù cổ, có thể nhìn rõ lớp vỏ bên ngoài đã tốt lắm rồi, đầu rảnh hơi bóc lớp vỏ ngoài để ngó ruột bên trong xem nó thế nào chứ? Minh mà có khuôn mặt của cậu thì không còn gì buồn nữa.

Hồ Diệp nghĩ lời cô ấy nói mới đều là chó má thì có, vì lúc này đây, cô vẫn lẻ loi bơ vơ không người nương tựa hay gửi gắm.

Cô vốn có thể đi kể khổ với Liễu Dung, kể số mình khổ thế này thế nọ, ngày nào cũng có quá trời chuyện không vui, con người sống mà không có chuyện vui thì còn ý nghĩa gì?

Nhưng bây giờ cô không thể kể nữa rồi.

Lúc Lương Tuyết đến bệnh viện không hề ồn ào bất kỳ ai, cô chỉ xin nghỉ với ông chủ chỗ làm rồi một mình đi qua. Cô bồi hồi trong hành lang rất lâu, theo sau Lương Túc gió mặc gió, mưa mặc mưa đều đến bệnh viện báo danh nhưng lần nào cũng bị đuổi ngoài cửa, cô không chào, thấy anh vào khu phòng bệnh rồi nhanh chóng đi ra, vòng qua khúc quanh chỗ tòa nhà bệnh viện, anh ngồi xôm ở cửa hông, buồn bực hút thuốc.

Gia đình, nghèo khó, sự nghiệp thất bại, những thứ này đều không đánh gục được anh, nhưng thứ trừu tượng như vận mệnh lại luôn biết cách làm ra

những chuyện khó tưởng dễ chơi người. Lương Tuyết hạ mũ lưỡi trai, không muốn bị ai nhìn thấy, đưa mắt nhìn phòng bệnh ở xa xa, chợt không muốn đi thăm Liễu Dung nữa, cô cảm thấy rất mệt.

Lương Tuyết từng nghĩ không chỉ một lần, nếu cô có hoàn cảnh gia đình như Liễu Dung___ không cần phú quý giàu sang mà chỉ là một gia đình ba người bình thường, vui vẻ hạnh phúc, không lo cơm áo, có cha mẹ thấu tình đạt lý... dù không thấu tình đạt lý, nhưng chỉ cần họ khỏe mạnh an khang là được, thì dù ngày nào họ cũng lải nhải cảm râm phía sau cô cũng là điều rất tốt.

Hoặc nếu cô có điều kiện bẩm sinh như Liễu Dung, thì cuộc đời cô sẽ sao đây?

Mỗi người đều cảm thấy nếu mình đứng trên cùng vạch xuất phát với người khác thì mình sẽ càng ưu tú hơn họ.

Dù nhiều năm nay, trong mắt người ngoài, Lương Tuyết trông rất kiên định, rất ưu tú, như một siêu nhân không thể nào đánh gục, nhưng cô không phải chưa từng bán khoán lương lực. Trong mắt cô, có một loại người bẩm sinh đã được ưu ái, có thể vui vẻ thực hiện ước mơ bản thân không chút lo âu, chẳng hạn như Liễu Dung, thậm chí là Thường Lộ Vận.

Loại người thứ hai, là loại xuất thân bất hạnh, giống như cô, nhưng lại có con đường làm giàu cấp tốc, chẳng hạn như... mấy bạn học của cô. Họ thực hiện vài dịch vụ không thể phơi bày, thậm chí là đi quay những bộ phim bất nhã, khuất phục thể yếu của bản thân trong xã hội người người đều là mối họa.

Loại người thứ ba, chính là như Lương Tuyết.

Trừ lúc đi học, cô phải đi làm gia sư ba lớp, buổi tối làm thêm ở căn tin, sau khi từ chỗ làm về thì làm biên dịch___ người chưa từng làm việc biên dịch sẽ không biết, nó là việc vô cùng hao tâm tốn sức, dịch 1000 chữ chỉ được 30 đến 80 tệ, tối nào cô cũng phải làm đến rất khuya, mắt hoa lên mới được 1000 chữ___huống hồ một tuần cô chỉ có thể có mấy ngàn chữ để dịch, thời buổi này người biết vài ngoại ngữ nhiều lắm.

Trong cái tuổi đẹp nhất đời mình, cô mặc quần áo đơn giản nhất. Thanh xuân của ai cũng đẹp như nhau, nhưng chúng không hề tốt như nhau.

Vì sự kiện tri này, không biết bao nhiêu lần Lương Tuyết khóc tỉnh giữa đêm, những lời này cô chưa từng nói với ai, bây giờ xem ra... cũng không cần thiết nói nữa.

Lương Tuyết để giỏ trái cây chỗ y tá, nhờ cô ấy giao giúp, còn mình thì xoay người rời đi. Bây giờ cô đã hiểu, người sống ở đời có thuận lợi đến đâu đi nữa cũng luôn phải gặp tai kiếp không may. Ông trời cũng xem như khoan hồng với cô rồi, dù đi chứng nghèo khó suốt 20 năm đã ăn sâu bám rễ vào xương cô, thành một phần linh hồn cô, nhưng dấu sao nó vẫn là thứ vô hình.

Cô còn có ước mơ và tương lai.

Hai tháng sau, Liễu Dung ghép đôi chân giả, bắt đầu học đi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 54: Mùa đông

Đi là một chuyện rất khó khăn, vì đau như múa trên lưỡi đao, và vì mỗi bước cô đi là một lần ôn lại sự thực cơ thể mình đã không còn toàn vẹn nữa.

“Núi đao biển lửa”, lúc nói từ này rất nhẹ nhàng thoải mái, nhiều người uống say đều nói “Anh có thể vì em lên núi đao xuống biển lửa”, lần nào Liễu Dung nhớ lại cũng dở khóc dở cười, vì không ai thật sự lên núi đao, nhưng cô thì không được, giờ đây cô bắt buộc phải lên.

Hồi cấp 3 có một bạn cùng trường đại học của cô về trường diễn giảng, kể về kinh nghiệm thực tế của mình. Anh đã tốt nghiệp 12 năm, lúc trước không thể học xong cấp 3 vì bị ung thư bạch huyết, có dạo không thể nào nuốt được, ngay cả nước bọt cũng phải hút vào.

Anh nói:

- Động tác nuốt nước bọt này, e là rất nhiều người đều làm nó trong vô thức, chỉ có tôi khi đó mới hiểu, có thể làm động tác đơn giản đến mức mọi người đều không chú ý này là hạnh phúc cỡ nào.

Chỉ có Liễu Dung hiểu, có thể làm động tác bước đi đơn giản đến mức nhiều người đều không chú ý này là hạnh phúc cỡ nào.

Thậm chí cô nghĩ, nếu không thể sống như một con người thì thà cô chết đi cho xong. Nhưng cô không thể chết, cô không cam tâm, cô hận thế giới này, cô vẫn chưa trả thù những bất công mà nó dành cho cô.

Lúc người ta đau khổ nhất luôn muốn tìm một thứ gì đó cụ thể để hận, con phần nộ có thể thăng hoa tiềm lực của một người, là cây cột chống vững chắc nhất. Liễu Dung theo bản năng muốn hận thứ gì đó, nhưng chung quanh không có gì để hận, mỗi lần thấy cha mẹ miễn cưỡng gượng cười, cô đều muốn

khóc, thế là cô chỉ có thể phản xã hội.

Ngày nào cô cũng cúi đầu trong bệnh viện, di chuyển từng bước từng bước, không lên tiếng, hàm răng cắn chặt. Bây giờ cô đã hiểu tại sao những người rất đau khổ trên tivi hoặc trên tạp chí được chụp lên đều cúi đầu, vì khi nhìn chăm chăm một điểm nào đó trên mặt đất, lòng sẽ sinh ra cảm giác tê dại, giống như khổ nhất thời là khổ nhưng khổ cả đời thì không phải khổ vậy.

Con người nếu mang ý nghĩ “nhịn một chút thôi, chịu đựng rồi sẽ qua...” sẽ cảm thấy những bước đi này cực kỳ gian khổ, nhưng khi cảm thấy cuộc sống như thế sẽ kéo dài đến ngày cuối cuộc đời thì ngược lại sẽ trở nên bình tĩnh.

Đã như vậy rồi, còn có thể thế nào đây?

Có người nói đau đớn về tinh thần hơn xa đau đớn về thể xác, chẳng hạn như thất tình, chẳng hạn như cuộc đời bế tắc, đều có thể làm người ta sống không bằng chết, kỳ thực cách nói này đa phần đều không khách quan, vì phần lớn người thất tình thất nghiệp trên thế giới này hoặc bị ai đó tổn thương tâm hồn, đều chưa từng gây chấn, cho nên mới không thể cho ra một kết luận công bằng khách quan hơn.

Kỳ thực khi cơ thể đau đến một mức độ nhất định, đầu óc sẽ trống rỗng, mặc kệ tinh thần có đau hay không đau.

Liễu Dung xé toang mặt nạ giả của cô, sau khi lên đại học C, thỉnh thoảng ngay cả chính cô cũng cảm thấy mình là người lạc quan vui vẻ giỏi giao tiếp, giờ đây, cô lại lần nữa biến thành cô bé hồi cấp 2 ngồi trong góc phòng, ngày ngày nghĩ nhiều nói ít.

Cô đọc rất nhiều sách, hoặc chơi mấy game không cần nhiều sức như rubik sudoku, người khác nói với cô một câu, cô nghĩ nửa ngày mới phản ứng được nên trả lời thế nào, cô không còn quan sát người khác từng giờ từng khắc nữa, đợi tích góp đủ sức thì lại mang đôi chân giả tập đi.

Nhất định phải tiếp tục đi, cô tự nhủ với bản thân như thế, chết cũng phải đi.

Cùng tự nhủ những lời như thế còn có Hồ Diệp. Năm nay cô trải qua mùa đông lạnh giá nhất, không có áo bành tô vừa đẹp vừa giữ ấm, không có vật dụng sưởi ấm, không có người thân bạn bè có thể khóc lóc kể lể, thậm chí không có một người yêu mặc kệ chân tình hay giả dối cười làm ấm tay cho cô, và không có tiền.

Đi tới thời khắc này, cuối cùng chỉ còn lại một mình cô, cô như người chỉ có chỗ đặt chân to cỡ lòng bàn tay giữa thành phố mà mọi cuộc sống trên thế giới dường như đều xảy ra ở đó, bắt đầu trông ngóng mùa xuân.

Sau khi tuyết tan, thời tiết dần trở nên ấm áp.

Trên đời có ngàn vạn con đường, nhưng không biết tại sao, đường trước mặt cô đều là ngõ cụt, cô chạy đến Tam Lý Truân rất xa, muốn tìm một nơi để cô có thể biểu diễn sống tạm, nhưng chân cô đã chạy mòn mà chẳng ai muốn nhận cô.

Người khác đều khen cô xinh đẹp, vỗ tay cho cô trong KTV, khen cô hát hay, còn từng học khiêu vũ, nhưng đó đều là lúc chơi, đến khi cô thật tin lời họ, đến tìm họ, muốn dùng gương mặt và giọng ca để sinh sống, cô mới nhận ra họ đều nói dối.

Cô mặt dày, nở nụ cười tự cho là rất đẹp đi gõ cửa từng quán bar, ngày đầu tiên căn bản chẳng gặp được ông chủ, ngày thứ hai có một chủ quán bar chịu gọi cô, ông lạnh nhạt nhìn cô:

- Chỗ chúng tôi không thiếu người diễn, cô biết diễn gì... Gì? Biết ca hát? Ha ha.

Có người nói hai chữ “ha ha” là ngầm có ý “mày là đồ ngu”, Hồ Diệp nghe tiếng cười khẩy đó, lòng lạnh đi phần nửa.

- Cô xem, ngoài đường nhiều gái xinh như thế, có mấy ai là không biết hát? Bọn gái ngồi sofa hộp đêm còn có thể ra đĩa hát kia. Điều này hơi khó tưởng tượng chứ gì? Biết chơi nhạc cụ à... gì? Cô còn nói mình tốt nghiệp trường nghệ thuật mà không biết xấu hổ hả, không lấy ra được hai ba loại nhạc cụ... chắc chắn, cô bé, cô ý mà, đi chỗ khác xem đi, chỗ chúng tôi không thiếu người, thật sự không thiếu người.

Ngày thứ ba, người đón cô là một lão già, ánh mắt lão rất thô bỉ, nhìn người khác cứ như muốn lột sạch người ta ra, nói chuyện một hồi còn tẩy máy tay chân, sau khi bị Hồ Diệp hắt ra thì lão cau mày, khinh thường:

- Đã đi bán mà còn đòi mặt mũi?

Hồ Diệp về liền khóc to một trận. Nhưng khóc cũng vô dụng, cô sờ túi, chỉ còn lại 15 tệ 4 xu.

Cô chạy ra ngoài giữa đêm hôm khuya khoát, ngồi xe buýt đến một công viên nhỏ, leo lên núi già, quay về hồ nhân tạo thoang thoang mùi hôi, lớn tiếng thét gào:

- Thanh xuân vạn tuế gì chứ, thanh xuân vạn tuế đều là giả! Thanh xuân tươi đẹp cũng là giả! Mái ngang vấy trắng trong phim trong tiểu thuyết càng là giả! Mịa nó đâu ra nhiều hoàng tử cười bạch mã vậy chứ? Chỉ có tình anh già, ông chú thật thôi, mà móa nó còn là hàng second-hand!

Cô bị gió đêm làm sặc, trong rừng nhỏ bên cạnh có tiếng sột soạt, một đôi tình nhân tay nắm tay chạy ra, nhìn Hồ Diệp như nhìn kẻ điên.

Hồ Diệp lập tức rống trở lại:

- Nhìn con mẹ mày chứ nhìn! Chưa thấy nửa đêm không ngủ lên con hả?!

Quả nhiên người ta chưa từng thấy, đôi tình nhân nhìn nhau, quyết định cách xa cô một chút ___ bệnh tâm thần giết người không bị phạt.

Hồ Diệp càng tủi thân hơn, cô ngồi xồm xuống, gào khóc:

- Bà ngoại không thương, cậu không yêu, có cha sinh, không có mẹ dưỡng thì thôi, không ai thích, không có chỗ yêu đương thì thôi, có thể dừng ngay cả tiền cũng không có không... mẹ nó, có thể dừng ngay cả tiền cũng không có không hả...

Một chiếc xe đạp tồi tàn dừng lại phía sau cô, một chàng trai khoảng 20 tuổi bước xuống xe, anh ta mặc quần jeans xanh và áo khoác lông cũ kỹ, cổ tay áo hơi bẩn, anh ta rút cổ, run run trong gió lạnh, dè dặt nhìn Hồ Diệp.

Nhìn một lát, anh ta dựng xe ven đường, xoa xoa tay bước tới:

- Bạn học ơi...

- Anh mới bạn học, cả nhà anh mới bạn học, mịa nó mất anh mọc trên chân à? Chưa từng thấy nhi đồng bỏ học hả?

Mắt Hồ Diệp đỏ như thỏ, hung dữ trừng đôi phương.

- Ô... cô, cô gái...

- Xí, anh tưởng anh là thiếu hiệp à?!

Chàng trai tội nghiệp nghẹn họng, không biết nói gì cho phải, Hồ Diệp hung dữ nhìn chăm chăm anh một lát, chợt nhớ ra mình vẫn chưa khóc xong, bèn vùi đầu gào khóc tiếp.

Cô cực kỳ tủi thân, cảm thấy cả thanh xuân của mình hóa ra cũng chỉ có 15 tệ 4 xu... ờ, không đúng, đi xe buýt hết 1 tệ, còn 14 tệ 4 xu.

Chàng trai mấp máy môi, căng thẳng xoa xoa tay vào người:

- Cô đừng khóc, mùa đông khô, khóc xong, mặt sẽ bị gió thổi nứt...

- Liên quan khi gì tới anh?

Hồ Diệp nói.

Chàng trai thở dài, đứng nguyên tại chỗ một hồi rồi ngồi xồm xuống cách cô hai bước, lẳng lặng nghe những lời cô mắng câu được câu không.

Cô nói:

- Tôi chẳng có gì cả. Sao tôi lại chẳng có gì cả? Học hành không xong là không có đường sống khác sao? Không dựa vào đôi cầu nam nữ sinh ra tôi thì tôi phải chết đói đầu đường xó chợ sao?

- Tôi cũng không có gì cả nè... đừng chửi cha mẹ.

- Tôi lớn tới chừng này, tướng tá cũng đâu xấu hơn ai, đầu óc không thông minh nhưng cũng đâu bị nhược trí, tôi có tay có chân mà tự nuôi sống bản thân khó đến vậy sao?

-...Đâu khó.

Hồ Diệp trừng anh ta.

- Ô... được rồi, đúng là hơi khó.

- Tôi nghĩ không thông.

- Khó khăn rồi sẽ qua.

Hồ Diệp vụt đứng dậy, sai bước về trước hai bước, đứng cạnh hồ nhân tạo, u ám nói:

- Tôi cứ nghĩ không thông, nghĩ không thông.

Chàng trai cũng vội đứng dậy theo cô, nom nớp lo sợ:

- Cô... cô muốn làm gì?

Hồ Diệp không trả lời, nhìn sòng gợn lăn tăn trong hồ dưới con gió nhẹ, bên trên là ánh sao vụn vỡ, và từng đợt mùi hôi phả vào mặt. Cô uất ức nghĩ,

mình ngay cả nhảy xuống hồ cũng không được, chỗ này thúi quá, chết đuối không có gì ghê gớm nhưng bị hun thúi chết thì quá khổ rồi.

Cuối cùng Hồ Diệp được người qua đường bèo nước gặp nhau ấy khuyên trở về, không cần đi xe buýt, tiết kiệm được 1 tệ, chàng trai cười xe đạp đưa cô về nơi ở:

- Cô nghĩ thoáng chút đi, cô xem tôi này, nhà tôi ở dưới quê, tôi lên đi học phải làm thêm bốn công việc, mỗi tháng kiếm chưa tới 3000 tệ mà phải gửi về cho nhà hết 2800. Tôi chưa bao giờ ăn cơm căn tin, toàn là ăn cơm nguyễn chan nước với dưa muối, vẫn sống như thường đấy thôi.

Hồ Diệp lau nước mắt.

Chàng trai nói:

- Được rồi, đi thôi, muộn lắm rồi, tôi cũng đi đây.

Anh đẩy xe rời đi, Hồ Diệp không dẫn được hồ lên:

- Nè, anh tên gì?

Chàng trai quay đầu lại, cong môi cười, đưa tay không đứng chuẩn:

- Tên tôi là Khăn Quàng Đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 55: Một năm gian nan nhất

Mùa đông năm nay thực quá lạnh, phạm vi hoạt động của Liễu Dung cũng từ ngoài chuyển vào phòng, cô vẫn chưa thể khống chế cơ thể mình quá linh hoạt, không cẩn thận đụng hù rất nhiều thứ, dù hoạt động trong phạm vi nhỏ cũng gây ra rất nhiều tạp âm quấy rầy người nhà, họ luôn căng thẳng chạy lại xem, giống như cô là một đứa trẻ không có năng lực tự lo liệu bản thân vậy.

Sự quan tâm cẩn thận từng li từng tí như thế khiến Liễu Dung cảm thấy khó chịu nhưng không dám nói, cô bắt đầu co lại bất động, chỉ tập đi lúc cha mẹ ra ngoài đi làm không có nhà. Ban đầu họ mời một cô giúp việc để chăm sóc cô đi đứng bất tiện nhưng bị Liễu Dung kiên quyết sa thải ___ cô trở nên vừa nhay cảm vừa đa nghi, ghét tiếp xúc với người ngoài.

Mùa đông, trong phòng không đủ thông thoáng, không khí không tốt như mùa hè, trong thành phố phía bắc, ngay cả mặt trời vừa vào đông cũng từ mẹ chồng ác độc biến thành nằng dâu nhỏ, bắt đầu nhẹ nhàng yếu ớt, cả thành phố như đầy mùi một mối, già nua và hậm hực.

Liễu Dung bắt đầu cả đêm mất ngủ, cô khó mà chịu nổi kiểu sống như gần đất xa trời này, chợt cảm thấy mình cần nghĩ biện pháp ngay để thay đổi cách sống, bằng không sẽ thật sự mệt mỏi.

Cô lại nửa đêm không ngủ, chợt bò dậy, lấy laptop đặt đầu giường xử lý một tấm ảnh chân dung nửa người mình từng chụp ở trường ___ biến hai má thành xanh xanh vàng vàng, thậm chí rắc đầy những chấm nhỏ li ti, tóc xõa trên vai không chút sức sống, lộ vẻ u ám, mắt hơi xệ, ánh mắt lơ đãng như ngôi sao đã tắt.

Kỹ thuật photoshop của Liễu Dung khá tốt, cô dùng hai tiếng đồng hồ biến “mình trong quá khứ” thành “mình trong tương lai” ___ biến một cô gái tươi tắn rạng ngời thành một quái vật như xác không hồn.

Cô nhìn chằm chằm sinh vật như diễn viên quần chúng phim “Vùng đất quý dữ” kia trên màn ảnh, lẳng lặng nhìn hai phút, sau đó cố gắng ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi lấy hết dũng khí rồi lại nhìn hai phút, khắc sâu hình ảnh như cương thi kia vào lòng, nhỏ giọng lầm bầm:

- Hai năm... không, không cần một năm, mày sẽ biến thành thế này, mày sẽ biến thành thế này...

Lúc này trong khu lặng ngắt như tờ, một mình cô yên lặng tựa đầu giường, trong phòng chỉ có ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua rèm cửa sổ và chút ánh sáng yếu ớt từ màn hình vi tính.

- Rốt cuộc mình nên thế nào đây?

Cô lặng lẽ hỏi chính mình.

Sau đó Liễu Dung lại nhìn bức ảnh trong máy tính, cảm thấy thực quá xấu, thế là cô rành rỗi refresh màn hình, thấy một file nhỏ trong góc, trên đó viết “kế hoạch 5 năm”, Liễu Dung mở ra ___ file này do cô tạo hồi mới lên đại học, bên trong là kế hoạch cô lập ra cho từng bước cuộc đời, và ảnh lưu niệm cô chụp ở mỗi hoạt động tại đại học C.

Cô gái cười tí mắt trong ánh như hơi xa lạ, cứ như không phải là cô.

Mình đáng lẽ phải thế này, cô nghĩ, nghĩ một hồi, cô ngẩn người.

Trong đêm tối, cô tự vấn bản thân, hỏi thẳng tâm hồn mình _____ mình nên là người thế nào? Bây giờ mình là người thế nào? Mình đau khổ? Mình vui vẻ? Lý tưởng của mình vẫn còn chứ? Mình đã từ bỏ thứ gì? Và lại muốn lựa chọn thứ gì?

Mình cứ thế tiếp tục, cứ thế tiếp tục, là đúng hay sai?

Hôm sau Liễu Dung hiểm hơi không ngủ nướng, khi cha mẹ dậy chuẩn bị đi làm thì cô cũng dậy, sau đó tuyên bố trên bàn ăn sáng:

- Con muốn tìm chút chuyện để làm.

Bây giờ lời của cô trong nhà như thánh chỉ, cô vừa lên tiếng là hai người khác liền dừng bữa lắng nghe thánh ý. Mẹ Liễu Dung căng thẳng hỏi:

- Con muốn làm gì?

- Ra ngoài tìm việc.

Liễu Dung nói, cô thấy cha mẹ nhìn nhau, vẻ mặt lưỡng lự không yên liền biết họ nghĩ nhiều rồi.

Cha Liễu Dung nhìn hồi lâu mới thốt ra một câu:

- Tình hình kinh tế nhà mình vẫn chưa có trở ngại.

Liễu Dung nhìn cha.

Cha Liễu Dung đắn đo một hồi như mỗi chữ đều được lặn qua trở lại nhiều lần trước khi nói:

- Nhà chỉ có mình con là con, cũng xem như dư dả, con có thể an tâm ở nhà mấy năm, qua một thời gian cơ thể khỏe lên rồi lại đi học gì đó... nếu thực không được thì cha mẹ đưa con ra nước ngoài cũng được.

Liễu Dung gật đầu:

- Con biết là không thiếu tiền xài, con muốn ra ngoài làm chút chuyện, bằng không sẽ tách rời xã hội mất.

Mẹ Liễu Dung lại hỏi:

- Vậy con muốn làm gì?

- Để xem đã, bây giờ con lên mạng tìm.

Chiều hôm đó cô tìm được công việc phát tờ rơi, đối phương nói muốn phỏng vấn, Liễu Dung nói với gia đình, hôm sau cha Liễu Dung xin nghỉ làm một ngày, đưa cô đến nơi phỏng vấn.

Đó là một công ty nhỏ ở địa phương, người tuyển dụng là một người đàn ông trung niên đầu hói, mắt muốn trừng rớt ra ngoài, nhìn xe lăn và ông quần trông rỗng của Liễu Dung không chút kiêng kỵ, vẻ mặt không thể nào tưởng nổi, hỏi:

- Cô gái, cô đến xin việc thật đấy à?

Hàm ý trong ánh mắt ấy của ông ta quá rõ ràng, dù là người bình thường cũng thấy chướng mắt, lòng Liễu Dung nguội lạnh nhưng cô vẫn lẳng lặng gật đầu.

Ông ta bữu môi, dựa vào ghế, ngón tay lãnh đạm khảy khảy lá cây trên bàn làm việc, nói bằng khẩu âm vùng khác:

- Cô gái à, công việc này của chúng tôi tuy khá đơn giản nhưng cũng cần đi lại. Tôi xem CV của cô... hình như xuất thân từ trường danh tiếng mà, sinh viên tài cao, tôi thấy cô có thể thử kiểu công việc khác, như thiết kế này, viết lách này, mấy công việc mà ngồi nhà gõ bàn phím là được thì tốt hơn.

Liễu Dung nói:

- Tôi có thể đi được.

Ông ta thở dài:

- Ra ngoài đừng nói công ty chúng tôi kỳ thị người tàn tật __ cô đi thế nào? Đi cho tôi xem xem.

Liễu Dung gấn chân giả, vắt và vịn xe lăn đứng dậy, cắn răng cúi đầu, nhấc chân lên một cách đầy tủi nhục, bước đi trong văn phòng __ cô cảm thấy

mình như thú lạ trong đoàn xiếc, bị người khác nhìn để mua vui.

Nhưng thời gian mua vui ấy rất ngắn ngủi, cô lao đảo bước đi với tư thế quái dị chưa được năm bước thì người đàn ông đầu hói kia không kiên nhẫn nữa, dùng bút gỗ gõ bàn:

- Được rồi được rồi, đáng về này của cô mà ra ngoài sẽ phá hỏng hình tượng công ty chúng tôi mất, chúng tôi không thiếu người, cô tìm chỗ khác đi.

Cửa văn phòng nặng nề khép lại sau lưng, khoảnh khắc ấy, mắt Liễu Dung đỏ lên, nhưng cuối cùng cô vẫn kiềm lại, cha còn bên ngoài đợi cô, sao cô có thể khóc chứ?

Cô bắt đầu quá trình đi phỏng vấn dài đằng đặc, lên mạng tìm thông tin việc làm hết chỗ này đến chỗ khác, rồi lại bị từ chối hết lần này đến lần khác. Thời đại này quá rồi ren hỗn loạn, ngay cả người có cơ thể đầy đủ và khỏe mạnh còn không biết làm sao, huống hồ là cô?

Cuối cùng Liễu Dung nghĩ đến một người ____ Lương Tuyết, cô sò điện thoại chần chừ rất lâu, vì cô đã cắt đứt liên lạc với bạn cũ lâu rồi, và lại Lương Tuyết còn là... em họ của Lương Túc.

Cuối cùng cô vẫn hạ quyết tâm, không thể cả đời trốn tránh không gặp được, cô đã đi qua hơn nửa thành phố, đã bị vô số người nhìn với ánh mắt kỳ dị và trào phúng, còn có thể thế nào đây?

Ai khi mới rời khỏi lớp vỏ bảo vệ cũng mềm mại yếu ớt, bị va đập ma sát, sẹo chồng thêm sẹo rồi từ từ kết thành một lớp vỏ, lúc đó mới thành kim cương bất hoại.

Lương Tuyết giới thiệu cho cô công việc gia sư ở cách nhà không xa, dạy toán lý anh cho một nữ sinh chuẩn bị thi trung học, mỗi tuần ba buổi, mỗi buổi hai tiếng, mỗi tiếng 40 tệ.

Đúng lúc Lương Tuyết cũng phải đi làm gia sư, cô ấy đến nhà Liễu Dung sớm, đẩy xe lăn Liễu Dung qua rồi tự mình đi xe buýt.

Công việc gia sư cũng không dễ làm, mẹ nữ sinh hơi khó tính, bà đeo cặp kính gọng vàng, ánh mắt nghiêm khắc, Liễu Dung dạy, bà ở bên cạnh nghe, như một người giám sát với sắc mặt khó ở.

Liễu Dung mượn việc chuyên tâm dạy học để né tránh ánh mắt người phụ nữ ấy, ánh mắt đó khiến cô khó chịu, cô không hiểu, thời đại này sao tình người lại lạnh lùng đến vậy, không ai chịu tin tưởng người khác, giả thiết tiền đề cơ bản của mọi người khi đối đãi với người khác luôn là: nếu tôi không cẩn thận, cô sẽ lừa gạt tôi.

Liễu Dung dành đầu tư 120% vào, may là cô cũng tìm tòi được ít quy luật sư phạm đơn giản lúc tham gia đoàn dạy học tình nguyện, nhưng dù vậy, tuần nào cô cũng mất nhiều thời gian để chuẩn bị giáo án ____ làm thế nào để giảng những định luật định lý toán học vật lý mà cô cảm thấy vô cùng đơn giản nhưng học sinh của cô lại cảm thấy như thiên thư theo một cách vừa thú vị vừa dễ hiểu, làm thế nào để kích thích hứng thú của một nữ sinh với tiếng Anh, làm thế nào để hướng dẫn em ấy sửa chữa những bài viết tiếng Anh đầy rẫy lỗi chính tả và ngữ pháp.

Cô xem công việc bán thời gian này thành công việc toàn thời gian, cẩn thận tận tụy, cuối cùng mẹ cô bé đã tươi cười khi mở cửa cho cô, từ giám sát mỗi ngày thành thỉnh thoảng kiểm tra, sau cùng là hoàn toàn tin tưởng cô.

Thành tích kiểm tra tháng của học sinh tăng 15 hạng trong lớp, mẹ cô bé đặc biệt giữ cô lại ăn bữa cơm, cô khó từ chối thịnh tình của đối phương, chỉ có thể gọi điện thoại báo Lương Tuyết đi trước, không cần đợi cô, cô cũng không thông báo với người nhà ____ cô cảm thấy mình đã rất quen thuộc với quãng đường này, đủ để tự đẩy xe lăn từ từ về.

Lúc cô ra, trời đã hơi tối, mẹ gọi điện thoại giục nhiều lần, cô đảm bảo chắc chắn mình có thể tự về không thành vấn đề, đồng thời đang trên đường.

Vì sợ người nhà sốt ruột, Liễu Dung đi hơi gấp, chồng giáo án, sách bài tập và tài liệu giảng dạy đều đặt trên đùi, cô không cẩn thận làm bánh xe lăn mắc ổ gà, lắc lư mạnh, sách vở ào ào rơi hết xuống đất.

Cô thở dài, cảm thấy hôm nay mình vui quá hóa buồn, đành cố sức nhấc chân già, từ từ uốn cong nó, toàn thân nghiêng đi, trượt xuống khỏi xe lăn, nằm trên đất nhặt sách.

Lúc này chợt có một người từ không xa phía sau cô bước nhanh tới, không nói gì khom người xuống, nhanh chóng nhặt hết lên giúp cô.

Liễu Dung ngược mắt ____ là Lương Túc.

Lương Túc hình như không dám nhìn cô, nhanh tay nhanh chân nhặt đồ rồi đỡ cô lên xe lăn, lại nhét đồ vào lòng cô, hồi lâu sau mới dè dặt nói, giọng hơi khàn:

- Thật... trùng hợp.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 56: Khởi đầu mới

Rất khó hình dung khoảnh khắc ấy trong lòng Liễu Dung có cảm xúc gì, giống như một buổi thi quan trọng nào đó, thâm tâm tự biết mình thi hỏng nhưng không tiện nói với người nhà, chỉ có thể vờ không sao cả, vừa hưởng thụ kỳ nghỉ tốt đẹp sau khi thi, vừa bồn khoăn lo lắng, nghĩ đủ mọi cách đối mặt với kết quả kia thế nào.

Liễu Dung chợt cảm thấy Lương Túc chính là mình chẳng ra sao kia, nhưng dấu sao kết quả thi rồi sẽ đến, trốn cũng vô dụng, giả vờ không biết cũng vô dụng, cô cup mắt, qua một lát mới nở nụ cười hơi xa lạ:

- Là anh à, cảm ơn.

Hiếm khi vẻ mặt cô hòa nhã, Lương Túc được chiều mà lo, khoát khoát tay:

- Ồ... ờ không cần cảm ơn.

Liễu Dung đẩy xe lăn chậm chậm đi về trước, Lương Túc theo sau không xa không gần, thỉnh thoảng gặp ổ gà thì qua giúp cô một tay, trò chuyện:

- Hôm nay sao muộn thế này mà em còn bên ngoài?

- Phụ huynh giữ lại ăn cơm, không tiện từ chối.

- Ừm... gọi điện thoại cho nhà chưa? Đừng để cha mẹ lo lắng.

- Gọi rồi.

- Làm gia sư vất vả không? Cần chuẩn bị thời gian dài không?

- Cũng ổn.

Lương Túc cảm giác như họ vừa mới quen nhau, anh vất óc muốn tìm chuyện để nói nhưng chỉ đổi lại được dăm ba câu trả lời khách sáo, như nuốt phải giẻ lau, nuốt thì nuốt không trôi, mà ỏi thì ỏi không ra.

Một người có thể có bao nhiêu thuở thiếu thời? Từ thiếu niên tới trưởng thành, sau đó phảng phất như nhàn hạ một thoáng đã già rồi, không còn tin Hoàng Dung chắc chắn sẽ gả cho Quách Tĩnh, Tiểu Long Nữ và Dương Quá sẽ trùng phùng dưới đáy Tuyết Tinh Cốc sau 16 năm, tình lực con người có hạn, rất nhiều người khi ngã xuống đều chưa chắc có thể bò dậy, huống hồ là anh hết lần này đến lần khác đều chỉ rất thích rất thích một người?

Lên voi xuống chó, đại hi đại bị, Lương Túc cảm thấy, yêu một người thực như vết sạch bản thân, quay đầu nhìn lại, hóa ra đã nhiều năm đến thế, lòng có một cảm xúc khó tả, giống như người thiếu nữ ấy là một bức tranh treo cao trong thời niên thiếu của mình, mãi vẫn không lấy xuống được, nhìn cô ấy mà cảm giác như nhìn một phần của bản thân.

Muốn lấy bức tranh đó xuống đương nhiên phải tan nát cõi lòng, tuổi trẻ qua đi, đợi khi tóc anh bạc trắng, quay đầu nhìn lại vẫn có thể nhìn ra dấu vết ó vàng khác những nơi khác.

Liễu Dung và Lương Túc đều trầm mặc 5 phút, đột nhiên, Lương Túc nắm lấy tay cầm xe lăn của cô, từ trên cao nhìn xuống cô, từ từ quỳ một chân xuống, để ánh mắt mình ngang tầm mắt cô, anh nói năng lộn xộn:

- Anh... sắp tốt nghiệp rồi, đã ký hợp đồng với một công ty, mùa hè tốt nghiệp là sẽ đi làm.

Ánh mắt Liễu Dung nhìn bàn tay anh nắm xe lăn, ngón tay thon dài hơi trắng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên như muốn căng nứt da, cô lặng lẽ gật đầu, chờ anh nói tiếp.

- Trước đây không có kinh nghiệm, công ty bọn anh làm ăn thất bại..

Lương Túc cảm thấy mũi cay cay, ra sức hít vào, hắng hắng giọng:

- Lần này anh định đăng hoàng thành thực vào một công ty làm mấy năm, tích lũy quan hệ và kinh nghiệm rồi làm lại từ đầu, rồi sẽ có ngày anh có thể thành công.

...

- Lần này không thành công, lần sau anh sẽ tìm được vấn đề mấu chốt, lại liều mạng một chút, biết đâu sẽ được.

Lương Túc cảm giác tầm mắt hơi mơ hồ, anh thấy mặt Liễu Dung dần hiện lên biểu cảm kinh ngạc, anh vẫn nói tiếp:

- Điều kiện nhà anh bình thường, cha mẹ anh bây giờ không thể mua nhà mua xe cho anh, nhưng, anh nghĩ lúc tại mình còn nhỏ, đa số người đều sống ở

đại viện hoặc theo cha mẹ thuê nhà, 20 mấy tuổi rồi, có ai chưa từng chịu khổ chứ?

Anh dừng lại, cảm thấy mình hơi lạc đề, nhưng anh có quá nhiều lời muốn nói, nói một hồi là lan man tạt đầu tạt đuôi không nghe sai khiến, Lương Túc hít sâu một hơi, cảm giác bàn tay nhỏ bé lạnh băng sờ lên mặt anh, nhẹ nhàng lau đi, Liễu Dung nói:

- Em nói nè, anh... anh đừng khóc, có gì từ từ nói.

- Rồi sẽ có ngày, anh không cần đi vay tiền cũng mua được nhà, có sự nghiệp của riêng mình, ở nhà có thể thuê người giúp việc, có thể dành ra một gian thư phòng lớn, có một giá sách to cao đựng tới trần nhà, tìm gì cũng có.

Liễu Dung cup mắt, từ từ thu lại bàn tay dính nước mắt của mình:

- Ừm, được.

- Em tin không?

Liễu Dung trầm nghĩ, chuyện tương lai ai có thể nói chính xác đây, nhưng nhìn vẻ mặt của Lương Túc, cảm thấy anh như bị ma chú咒, cô đành gạt đầu:

- Tin.

Người đứng cảm cỡ nào, đất rộng lớn bao nhiêu, nói miệng mà thôi, không mất miếng thịt nào.

Nhưng Lương Túc như được sự khẳng định lớn lao, mắt sáng ngời:

- Anh có thể chăm sóc em, tương lai có thể, bây giờ cũng có thể.

Liễu Dung hiểu anh muốn nói gì, cô im lặng ngồi trên xe lăn, lẳng lặng nhìn anh.

- Cả đời anh sẽ không thay lòng đổi dạ, cũng không có sức để thay lòng đổi dạ, em tin không?

Liễu Dung không nói tin nữa, cô chỉ ngồi đó suy nghĩ rồi khẽ nói:

- Anh không nuôi nổi em.

Lương Túc cúi đầu mở cái túi nhỏ của mình, vội vội vàng vàng lấy từ bên trong ra một túi văn kiện, lấy một bản in đặt trước mặt Liễu Dung như kẻ nóng lòng xin việc, thấp thòm nói với nhà phỏng vấn ngôi xe lăn:

- Em xem đi, anh không phải tùy tiện nói, anh có kế hoạch, cái này là viết theo lý luận môn quản lý học bậc 3, em xem đi.

Liễu Dung:

-...

Cô đành nhận lấy bản kế hoạch được nhét vào tay như ép mua ép bán kia, bên trên tờ giấy mỏng manh chỉ chút chữ, giống như kẻ hết cuộc đời 15 năm sau của Lương Túc vậy.

Cô im lặng xem lướt một lần rồi ngược mắt, phát hiện Lương Túc đang tha thiết nhìn mình, cô trả “15 năm cuộc đời” cho Lương Túc, nghiêm túc nói:

- Đồng chí Lương, bây giờ em cũng là người thất nghiệp, không thể ký tên đóng dấu cho anh.

Lương Túc sững sờ, nhận ra hình như cô đang nói đùa, muốn cười hai tiếng cho cô mặt mũi nhưng lại cảm thấy cười ra thì không ổn, đành lộ vẻ mặt hơi mờ mịt, nửa giống khóc nửa giống cười, xoắn xuýt nhìn cô.

Lương Túc hình như hơi không hiểu ý cô.

Liễu Dung cười khê:

- Không cần thương hại em.

- Anh không cảm thấy...

- Em đứng cũng không đứng được, anh kéo em, vác em, cõng em thì có tác dụng gì?

Mắt Liễu Dung chợt lấp lánh ánh lệ, nó như bị những lời cô nói lòi ra ngoài, cô muốn ngăn nó, nhưng lời không thể không nói, lời vừa thốt ra khỏi miệng, nước mắt đương nhiên cũng trào theo:

- Lúc này mà yếu đuối thì em sẽ... cả đời phải quỳ mà sống.

...

- Anh như vậy không phải hại em sao?

Cô khẽ nói, dùng mu bàn tay lau khô nước mắt trên mặt, từ từ đẩy ra bàn tay Lương Túc nắm tay cầm xe lăn:

- Đừng nghĩ không thoáng.

Lương Túc chợt đứng dậy, anh ngồi xổm lâu, chân tê rần, toàn thân hơi chao đảo:

- Anh có thể chờ em.

- Vậy đến lúc đó lại nói sau, em kiến nghị anh có thể tìm một người chờ cùng.

Liều Dung cười, từ từ xoay xe lăn đi:

- Cứ chờ như thế rồi anh sẽ nghĩ thoáng thôi.

Một tuần sau, Liều Dung bỗng nhận được một cú điện thoại, là mẹ của học sinh gọi cho cô, bà nói:

- Liều Dung, con có thời gian có thể thi vài bài kiểm tra tiếng Anh không? Là... IELTS, TOEFL gì gì ấy.

Liều Dung ngớ người:

- Con từng thi IELTS một lần, hóa ra là chuẩn bị cho học kỳ sau giao lưu ạ, có điều trình độ ngoại ngữ con bình thường thôi, điểm không cao lắm.

Bà lập tức kích động:

- Thi rồi? Bao nhiêu điểm?

Liều Dung khựng lại:

- Tổng điểm mới có 7...

Bà hơi khựng lại:

- Đúng là hơi thấp, con có thể thi lại lần nữa không? Di biết thi cái này rất đắt, di chi tiền cho cũng được.

- Sao thế ạ di?

- Một người bạn của di lập một nơi đào tạo ngoại ngữ ở thành phố này, con biết thành phố mình nhiều trẻ con nhà giàu mà, học trung học đã muốn xuất ngoại rồi, cần thi ngoại ngữ trong thời gian ngắn. Đây là một thị trường rất lớn, đang chiêu mộ nhân lực. Di cảm thấy đây là cơ hội nên đã tiến cử con với họ, con xem có muốn thử không?

Liều Dung chần chừ:

- Di ơi, con vẫn chưa tốt nghiệp đại học.

- Đây là điều bất ngờ khách quan, di cảm thấy con được.

Phụ nữ ban đầu tiếp xúc nhau đều không hữu hảo mấy, nhưng một khi thành lập niềm tin thì rất nhiệt tình chân thành.

Ngược lại, Liều Dung cái gì cũng sợ, chỉ duy không sợ việc, liền đồng ý.

Sau đó cô download về một đồng hồ đếm ngược làm desktop, phía dưới dùng kiểu chữ như kẹo viết: Là danh sĩ thật ắt tự phong lưu, là anh hùng thật ắt không cần hỏi, xí, chỉ lùn đi một đoạn thôi mà, chuyện bao lón chứ, qua hai năm vẫn cứ là Tôn Tần.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 57: Trong xã hội

Liều Dung từ từ quen với xe lăn, chân giả và việc đi đứng bất tiện, cô mới lần dò được chút phương hướng của mình, bắt đầu trở nên bận rộn trước nay

chưa từng có.

Đôi lúc bạn rợn không đáng sợ, đáng sợ chính là không tìm được phương hướng, bạn rợn một cách mờ mịt.

Sau một năm rong rã nghỉ học, Liễu Dung lại quay về đại học C, cô chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày có dừng khí như vậy, rời khỏi cha mẹ đi xa ngàn dặm, đây xe lăn đi lại trong sân trường, hứng chịu mọi ánh mắt không rõ ý, cô nhìn thẳng, một thân một mình lần nữa cùng với những người bạn cùng khóa lên lớp, làm bài tập, thảo luận nhóm, chỉ là họ ngồi trên ghế giảng đường, còn cô thì ngồi trên xe lăn.

Cô trịnh trọng để lại vết chân trên đường đời mà cô đi một nửa liền vấp ngã___dù đồng thời cũng nhiều thêm hai vết xe lăn.

Con người không ép bản thân vào một hoàn cảnh nhất định thì vĩnh viễn cũng không biết mình có thể đi được bao xa.

Gãy chân, cô vẫn sống thì còn sợ gì đây? Có lúc nghĩ thoáng đi, không quan tâm nữa thì phát hiện trên thế giới này không có gì đáng sợ cả.

Liễu Dung mua cho mình một quyển vở liên trang, đem kế hoạch trong quá khứ của mình ra điều chỉnh lại rồi viết vào từng mục một, làm thế nào để quay về quỹ đạo, làm thế nào để một lần nữa kết nối với bạn bè cũ___lúc nghĩ lễ quốc khánh thậm chí cô còn rủ Thường Lộ Vận đến đại học C chơi, bạn trước bạn sau giúp người bạn cùng bàn cũ đã một năm không gặp tìm chỗ trọ, sắp xếp tuyến đường đi, thậm chí còn đùa với Thường Lộ Vận:

- Cậu xem, cuối cùng mình vẫn tốt nghiệp cùng năm với cậu, đúng là duyên số.

Cô không còn trốn tránh những người bạn đại diện cho quá khứ huy hoàng của cô nữa.

Quá khứ luôn là một từ khiến tim người ta như dao cắt, nhưng dù cánh còn người mất thì nó vẫn tồn tại, không có thời gian để thương xuân buồn thu, vì cuộc sống vẫn đang tiếp diễn.

Bi thương có năm giai đoạn: phủ nhận, căm phẫn, cò kè mặc cả, ủ rũ, chấp nhận.

Một năm dài đằng đẵng trôi qua, cuối cùng cô cũng vượt qua giai đoạn ủ rũ, nhìn thẳng vào thực tế cô đã mất đôi chân, hiểu rõ mình nhất định phải tìm được con đường mới.

Khi cô vừa về trường học lại, Lương Túc thử gọi điện thăm dò cô, sau đó lá gan to ra, bắt đầu ngày ngày đúng giờ sẽ quấy rầy, mặc gió mặc mưa, thời gian dài, Liễu Dung cũng trở nên quen với tiếng chuông điện thoại cứ đúng giờ sẽ vang lên.

Sau khi nhận điện thoại suốt một tháng, cô mới bắt giác nhớ mình vốn dĩ là kiểu người thích nhắn tin, bình thường không có chuyện khẩn cấp sẽ không gọi điện, bởi vậy gói cước điện thoại cũng luôn nghiêng về gói tin nhắn, nghe máy phải tốn tiền, thế là cô tiện tay tra số dư tài khoản thì bị “tài khoản kén xư” trong đó làm khiếp sợ.

Cha mẹ cô không có thói quen nạp tiền điện thoại cho cô, bình thường tìm cô cũng đa số là gọi điện thoại phòng ký túc, vậy... là ai?

Liễu Dung nhìn chằm chằm số dư 10086 trong tin nhắn trả lời, sững sờ một lát, mở quyển sách đầy kiểu chữ nòng nọc trước mặt ra, nghiêm túc xem___bất kể là thật hay giả, vẫn có một người đang chờ cô.

Năm nay, Lương Tuyết lên đại học năm ba.

Từ khi tốt nghiệp trung học lên đại học hai năm trước, mỗi người có một cách sống riêng, có người quan tâm kết quả học tập, có người thích giao thiệp quen biết, có người bận bịu trong các hội nhóm, cũng có người ngày ngày bôn ba với các công việc làm thêm, nhưng đến năm này, bất kể là ai đều bắt đầu gặp cùng một áp lực.

Áp lực của lựa chọn.

Đều đã là người trưởng thành, khó khăn bây giờ không phải là phải nỗ lực làm gì.

Mà là phải từ bỏ cái gì, phải phấn đấu vì mục tiêu nào. Cánh cổng lớn xã hội bắt đầu mở ra với họ, hướng dẫn game vốn luôn là một đường thẳng lập tức trở nên cực kỳ phức tạp, phải đi phỏ bản nào chính là đám mây đen che phủ trên đầu phần lớn sinh viên đại học năm ba.

Xuất ngoại? Chọn trường gì? Chi phí ra sao? Tự gửi yêu cầu hay tốn mấy vạn tìm chỗ môi giới cho an toàn hơn?

Thi cao học? Thi trường nào? Ngành gì? Cần chuẩn bị gì? Mất thêm ba năm có đáng không?

Đi làm? Làm kiểu công việc gì? Cần kinh nghiệm thế nào? Chải chuột CV của mình ra sao? Tương lai sẽ phát triển thế nào?

Đối với Lương Tuyết mà nói, việc lựa chọn này ngược lại không phải vấn đề gì to tát___với điều kiện gia đình cô, du học hay đào tạo chuyên sâu đều là chuyện không thiết thực, nhưng cô vẫn lo lắng, bắt đầu chuyển từ mơ việc làm thêm lộn xộn không có hàm lượng kỹ thuật sang nhắm vào hết công ty này đến công ty khác để thực tập, cô lo lắng, vì sợi dây tâm lý quá căng, vì một khi cô dừng lại sẽ không biết mình nên đi đâu về đâu.

Chờ khi Lương Túc sút đầu mẻ trán với hai đầu sự nghiệp và tình trường đều không thuận lợi nhớ tới việc hỏi xu hướng tìm việc của cô em gái duy nhất nhà mình, thì anh mới ngạc nhiên phát hiện Lương Tuyết đã biến thành một cây sào tre di động___con gái hơn 1m7 mà nặng chưa tới 50 kg, Lương Túc suy nghĩ thì nghĩ ngờ cô chơi ma túy.

Nhân dịp cuối tuần, Lương Túc rủ Lương Tuyết đi ăn, tinh thần Lương Tuyết rất kém, ngồi đó thất thần, mắt thâm quầng dày cộp, tính tình nóng nảy, tiệm bung món lên chậm, cô suýt mắng nhân viên phục vụ nhưng bị Lương Túc kéo lại, anh cau mày nhìn cô:

- Em sao thế?

- Em sao thế?

Lương Tuyết cười lạnh, giọng cao lên mấy mức:

- Làm ơn, không phải ai cũng nhân nhả như họ được chứ, làm cái gì trong bếp? Nấu ăn hay thêu hoa? Có phải muốn khách đợi tới nửa đêm không? Em nói hai câu thì sao nào?

Lương Túc im lặng nhìn, rót cốc nước đặt bên tay cô:

- Buổi tối em có kế hoạch khác à?

- Em không làm chuyện khác thì cũng rất căng thẳng, không thể lãng phí cho mấy người bọn họ!

Lương Túc khoát tay cho nhân viên phục vụ tím mặt rồi đi, khách mấy bàn xung quanh đã bắt đầu dòm ngó qua chỗ họ, Lương Tuyết chú ý thấy, ít nhiều cũng thu liễm lại, cầm cốc trà uống một hớp liền đặt mạnh nó xuống bàn, nước trà văng ra, Lương Tuyết lại cầm lên lần nữa hất hết xuống đất:

- Mùi gì thế này? Trà qua đêm à? Tiệm các người sợ khách sống lâu hả?

Lương Túc không nói gì, cảm thấy mình quả thực nói gì cũng sai.

Người ta lúc có nhà có xe có tiền có thời gian rảnh, sống phóng túng hưởng thụ thành công thì thông thường đều không mấy nóng tính, nóng tính xấu, ai cũng biết, nhưng đó không phải là bị ép đến đường cùng sao?

Tính tình Lương Tuyết hơi giống con trai, trong đám đông các cô gái thì cô luôn là người ít nói nhất, dù ở bên bạn bè thân thì đa số thời điểm cô cũng chỉ ngồi trong góc, lúc cần thiết mới mở miệng, nhưng bây giờ ở đối diện Lương Túc cô lại lải nhải phàn nàn không ngớt __phàn nàn thời tiết thành phố này không tốt, phàn nàn đường xá quá đông người, phàn nàn thái độ phục vụ của tiệm com quá tệ, phàn nàn sếp ở công ty thực tập tới thời mẫn kinh, thậm chí một nữ khách ăn xong đi ra bước giày cao gót hơi lớn tiếng cũng trở thành lý do để cô nói lời cay nghiệt.

Có vô số người nằm cũng trúng đạn bởi cái miệng phát huy vượt trội bình thường của cô.

Lương Túc im lặng lắng nghe, hồi lâu, mãi đến khi thức ăn được bung lên, Lương Tuyết mới yên tĩnh lại, bắt đầu ăn. Lương Túc nói với nhân viên phục vụ:

- Cho vài chai bia.

Bia tới, Lương Túc rót cho mình và Lương Tuyết mỗi người một ly, Lương Tuyết không chút suy nghĩ, đón lấy liền uống cạn, sau đó đặt mạnh ly bia lên bàn, không biết đang hờn giận ai:

- Uống bia có ích gì chứ, cho hai chai rượu trắng.

Cô quá mệt mỏi, quá lo âu, nên mới thấy tủi thân, nhưng lại không tìm được ngọn nguồn.

Hai anh em cùng ly uống, Lương Túc uống một ly, Lương Tuyết cạn một chai, cuối cùng không biết cô ăn no hay uống no, dù sao cô nằm nhoài trên bàn.

Lương Tuyết ôm đầu, khoát tay:

- Anh... em không uống nữa, chóng mặt, uống nhiều rồi.

Lương Túc nhìn cái bàn bừa bộn, thanh toán rồi hỏi cô:

- Vậy chúng ta về nhà?

Từ phẩm của Lương Tuyết tạm được, cô không gây sự vô lý, gật gật đầu, lảo đảo vào nhà vệ sinh rửa mặt, vẻ mặt hơi mê man rồi khỏi tiệm com.

Gió đêm ngoài cửa thổi qua, cô tỉnh táo hơn một chút __cuộc sống về đêm của thành phố vừa bắt đầu, hôm nay lại là chủ nhật, chính là thời điểm náo nhiệt, ánh đèn trong phố lớn ngõ nhỏ và tiếng người xen lẫn vào nhau, rất nhiều người đều đang vui vẻ tươi cười.

Cô ngẩng đầu nhìn đường phố rộng, ngã tư, cầu vượt, đèn xanh đỏ, dòng người và những bảng quảng cáo màn ảnh to treo trên các tòa nhà chọc trời, chợt cảm thấy mờ mịt, gần như quên mất mình đang ở đâu.

Lương Túc cầm áo khoác của họ ra khỏi tiệm com, thấy Lương Tuyết đứng bên đường, quay lưng về phía anh, ngẩng đầu không biết nhìn gì, anh qua vỗ vai cô:

- Nhìn gì thế, về nhà thôi.

Hồi lâu Lương Tuyết mới quay đầu lại, không biết từ lúc nào lệ đã rơi đầy mặt.

Sau đó cô từ từ ngồi xổm xuống, cuộn mình thành một quả cầu nhỏ, qua áo sơ mi mỏng manh trên người lộ ra vết xương sống trên cái lưng cong, cô như một đứa bé khóc hu hu không chút hình tượng.

Lương Túc thở dài, chợt cảm thấy bất đắc dĩ, đưa tay kéo cô:

- Bà cô ơi, chúng ta đừng khóc ngoài đường nhá, ôi chao, đứng dậy đứng dậy...

- Ngày nào em cũng ngủ không yên, sáng nào cũng khóc mà tỉnh giấc.

...

- Anh à, em rất mờ mịt, em phải làm sao đây hả anh? Em thực chịu hết nổi, thực chịu hết nổi rồi anh ơi.

Lương Túc đành ngồi xổm xuống, vỗ vỗ lưng cô.

- Sáng nào em cũng nghĩ, sau này em làm gì đây? Em cảm thấy em chẳng làm được gì cả... em thực cảm thấy mình chẳng làm được gì cả.

...

- Một mối quá, em, em cảm thấy không thở nổi..

Lương Túc lấy trong túi áo khoác ra vài tờ khăn giấy lấy ở tiệm com, nhét vào tay cô:

- Xi mũi xi mũi đi, nghẹt mũi thì chắc chắn không thở nổi rồi.

Anh vốn định khuyên Lương Tuyết đứng dậy, nhưng sau đó không khuyên nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh nghe cô khóc lóc kể lể dông dài, cô uống quá nhiều, cũng chịu đựng thời gian quá dài. Người đi đường đi ngang qua, cũng lăm chỉ liếc họ một cái rồi tiếp tục đi con đường của chính mình.

Mỗi người đều có chỗ khó riêng, trai thanh gái lịch đều trông vẻ vang sáng láng, nhưng đằng sau ánh hào quang ấy có mấy ai chưa từng tối ngủ chẳng yên?

Thành phố lớn thế này, ai lại vì buồn vui sướng khổ của người khác mà dừng chân đây?

Khóc cứ khóc thôi, cũng không tính là xấu mặt. Xấu mặt cho người khác xem, người khác cũng không có thời gian xem.

Kiểu chữ nòng nọc:

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 58: Dưỡng thành chúa bình tĩnh

Thực tập ở xí nghiệp thông thường đều yêu cầu sinh viên trực ít nhất ba ngày mỗi tuần, Lương Tuyết dồn tất cả các tiết học vào thứ hai và thứ sáu, thực không dồn được thì xếp vào tối thứ ba tư năm. Sống những ngày thực tập, cô lại phát hiện mình biết chưa đủ, cần thi không ít chứng chỉ, tiếc tiền đến lớp luyện thi nên sáng chủ nhật nào cô cũng đến phòng học mà nhà trường dành cho lớp luyện thi để chiếm một chỗ ngồi ở hàng cuối cùng, đi học ké.

May cô không phải sinh viên khoa học công nghệ ngày ngày bị bài tập và thí nghiệm đi đến mức quên mất mẹ mình là ai, chương trình học của cô tương đối nhẹ nhàng, nhưng dù vậy, cô vẫn phải sống những ngày sáng 6 giờ dậy đến 1 giờ khuya, một tuần bảy ngày liên tục không ngừng nghỉ.

Công ty cô thực tập là xí nghiệp tư nhân, một tháng cho cô chưa đến 1000 tệ, chủ yếu là làm việc vặt, làm những việc người khác không muốn làm __căng mắt chép dữ liệu vào excel, dịch những tài liệu khó, những văn bản không mấy quan trọng nhưng bắt buộc làm, toàn bộ đều đổ lên đầu cô. Có lúc phải theo một đám ra ngoài làm việc, trời nóng thì nóng hừng hực nóng gay gắt, trời lạnh thì hứng gió tây bắc thổi hù hù.

Toàn bộ thời gian biểu của cô đều xếp chi chít, không có thời gian tăng ca, chỉ có thể lợi dụng tất cả những thứ có thể lợi dụng, ngày ba bữa nếu có thể bỏ bớt thì bỏ.

Công việc – học hành – thi cử, thi cử - học hành – công việc.

Mỗi ngày cô ăn như mèo, làm như trâu, dù tâm trạng đi làm còn nặng nề hơn đi quét mộ, cô vẫn duy trì việc soi gương, nhìn cô gái mặt mày xanh xao trong đó mà xây dựng tâm lý ____ mà phải biết cảm kích, rất nhiều người muốn tìm chỗ thực tập mà không có, rất nhiều người muốn đi thực tập đều phải bỏ tiền, rất nhiều người muốn lên đại học mà thi không đậu, rất nhiều người thi đậu nhưng gia đình khó khăn ____ khó khăn hơn cả mình nên không học được.

Nghĩ những điều này cũng không thể khiến cô dễ chịu, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có thể cân bằng một chút.

Cái này là Lương Túc dạy cô, phải thường xuyên duy trì trái tim nhìn lên và phải làm động tác nhìn xuống ____ nhìn lên là tự nói với bản thân đừng bó buộc trong phạm vi trước mắt, tự mình không xem mình là người cao cấp thì cả đời cũng không thể thành người cao cấp, dù tương lai chớ ngập phải ruồi cũng chỉ là một kẻ nhà giàu mới nổi vẫn mang sự thấp kém trong xương cốt; nhìn xuống là khi túi tiền uất ức, cảm thấy cả thế giới chỉ có một mình mình khổ nhất, thì mở ti vi xem bản tin thời sự 7 giờ tối, xem ở đâu động đất, ở đâu chiến tranh, người dân ở đâu sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, ăn không đủ no.

Nghĩ tới người dân châu Phi ăn không đủ no, người dân Afganistan đi đường phải chuẩn bị bị nổ chết bất cứ lúc nào, sẽ cảm thấy kỳ thực mình cũng xem như lớn lên trong ổ mạt ròi.

Cô bận rộn mệt nhọc, xài 1 xu như 8 xu, xem 1 giây như 10 giây. Như vậy mới có thể không tới mức rảnh rỗi nghĩ về tương lai mà cảm thấy mờ mịt xa vời muốn khóc.

Khi mọi người đều đang lo lắng, kẻ bình tĩnh được chính là thần.

Thành thần không phải việc mà người bình thường làm được, Liễu Dung vững tin chỉ cần mỗi ngày bình tĩnh hơn ngày hôm trước là được.

Chân cô khiến cô không thể nào leo thang nhỏ cạnh bàn máy vi tính để lên giường trên như các bạn học khác, nhà trường ưu ái cô, sắp xếp cho cô một gian phòng mới, phòng ở tầng trệt, vị trí giường cũng thuận tiện, không cần mỗi ngày phải leo lên leo xuống.

Lúc khai giảng học kỳ xuân hè năm nay, Liễu Dung có thêm một người bạn cùng phòng.

Cô gái đó như cục than trong hầm, xông tới như đạn pháo, vút hành lý ở cửa cái rầm, sau đó trong sự há hốc mồm của Liễu Dung, cô ấy nhào tới ôm cô rồi bắt đầu òa khóc.

Liễu Dung ngờ ngác hơn một phút đồng hồ mới nhận ra cô ấy là Cố Tương.

Cô gái nhà quê năm đó cùng chia sẻ một phòng ngủ với cô trong xứ núi nghèo ____ các cô giờ lại thành bạn cùng phòng, tiếc rằng một người bạn khác cùng phòng khi đó đã được treo lên tường hơn một năm, e đã đóng một lớp mạng nhện rồi.

Cô nghĩ, cảm thấy mình vẫn rất may mắn, ít nhất mình còn sống.

Cố Tương khóc xong, lau sạch nước mắt, hít mũi:

- Mình nghỉ học một năm, mới về.

Liễu Dung hỏi:

- Sao thế?

Cố Tương nhanh nhẹn mở hành lý, bày đồ đạc ra, lấy trong túi ra một đồng bưu thiếp linh tinh, mảnh báo cắt và ảnh:

- Không có gì, chỉ là có vài chuyện nghĩ không thông thôi.

Cô ấy lấy khăn nóng đắp mặt, trải xong giường chiếu, quay mặt về phía Liễu Dung đang ngồi trên giường:

- Lúc nhỏ mình từng nghe câu “xây cầu sửa đường bị mù mắt, giết người phóng hỏa được nhiều con” nhưng luôn chưa từng xem nó là thật, sau đó xe chúng ta xảy ra chuyện, mình mới cảm thấy không đúng. Cậu nói xem, chúng ta làm chuyện tốt cơ mà, tại sao ở hiền lại chẳng gặp lành?

Liễu Dung trầm mặc không nói.

Có rất nhiều trường hợp ở hiền mà chẳng gặp lành, có người cả đời giúp đỡ người khác nhưng cuối cùng hoặc bản thân chết yểu hoặc cảnh xé chiều thê lương, có người cả đời nuôi dưỡng cô nhi nhưng cuối cùng con của mình cũng biến thành cô nhi nốt. Nói lời hơi huyền hoặc thì, trên thế gian, không kẻ thánh nhân, phạm nhân sơ dĩ là phạm nhân chính vì không nhìn thấu mệnh trời.

- Cậu được đón về nhà, lúc đó bọn mình đều vô cùng buồn khổ, có mấy người đi thăm Lý Kỳ, nhưng mình không dám, cậu nói xem cô ấy lúc nào cũng bỏ lơ ba la, toàn nói thế giới này không tốt thế này không tốt thế nọ, cô ấy phải về thế giới ảo thôi, kết quả thực sự...

Cố Tương ngẩng đầu nhìn trần nhà, mím môi, im lặng suốt ba phút mới xem như nuốt nước mắt về được.

Cố Tương nói:

- Sau đó nhà trường thống nhất tổ chức cho bọn mình đi khám bác sĩ tâm lý, đều rất nhảm nhí, không biết họ tìm từ đâu tới một chuyên gia, cứ mở miệng ra là rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (1), rối loạn nọ rối loạn kia ai mà biết ổng nói cái quỷ gì, cứ như không tuôn mở từ chuyên ngành ra là có lỗi với phi điều trị của ổng vậy. Sau đó tụi mình về trường đi học, nửa năm xảy ra rất nhiều chuyện, ngày nào mình cũng ngồi trong phòng học mà không có tâm trạng nghe thầy cô giảng bài, ở đó mình nghĩ rất nhiều nhưng nghĩ mãi vẫn không hiểu. Ngày ngày mình lên mạng xem tin tức thấy nhà giàu nọ nhà nghèo kia nào là giết người nào là tai nạn giao thông, thấy một đồng người nói qua nói lại xí nghiệp nào đó làm giàu bất nhân, xâm phạm quyền lợi, còn thấy rất nhiều người mắng nhau, bảo vệ quyền lợi...

(1) Rối loạn căng thẳng sau chấn thương tâm lý (rối loạn căng thẳng sau sang chấn): Post Traumatic Stress Disorder – PTSD.

- Mình cảm thấy không hiểu nổi.

Cố Tương nói, cô ấy suy nghĩ một hồi, dường như không biết nên diễn đạt ý nghĩ của mình thế nào:

- Mình cảm thấy... rất hoang mang. Mình sống đến chừng này, được giáo dục chính quy bao nhiêu năm, thi đại học đứng đầu huyện nơi mình, thành sinh viên đại học danh tiếng đầu tiên trong nhà, mình cảm thấy mình biết cái gì là đúng, biết cái gì là sai, nhưng đến lúc đó mình mới phát hiện, hóa ra mình cái gì cũng không biết.

Cô ấy cời giày trong phòng, để chân trần mang dép lê, ánh mắt Liễu Dung nhìn vào cặp đùi đã đen và gầy đi rõ rệt của cô ấy, không kiềm được hỏi:

- Cái đó bị sao thế?

- Cái nào?

Cố Tương cúi đầu, sau đó cười, chỉ vào những vết thương to to nhỏ nhỏ linh tinh trên chân, nói:

- Vết thương quang vinh, có cái là đi có, có cái bị động vật cắn, có cái là ngã có, đủ loại nguyên nhân hết ___ còn nữa nè.

Cô ấy vén mớ tóc dày lên, nghiêng mặt qua, để Liễu Dung thấy rõ chỗ tai gần huyệt Thái Dương có một vết trắng, Cố Tương cười dừng dừng:

- Cái này á, là mình đi tới một nơi nhỏ trị an không tốt lắm, bị bọn lưu manh cướp, mình liền bên trái cầm cục gạch bên phải cầm ống thép đánh nhau với chúng, không cẩn thận bị dính chương... lúc đó mình vỡ đầu chảy máu mà vẫn hùng hồn khí thế như muốn đào mộ tổ nhà chúng nó, dọa bọn khốn đó chạy mất dép, ha ha.

Liễu Dung hỏi:

- Vậy cậu nghĩ thông chưa?

- Thông rồi, nếu không mình đã không quay lại.

Cố Tương chống hai tay bên người, lộ cổ tay gầy như xương, cô ấy hơi nghiêng đầu, đôi mắt mới khóc còn ửng đỏ hiện lên ý cười:

- Mỗi người có một cách sống riêng, mỗi người có sự đúng sai riêng, nhiều người cả đời đều không hiểu, vẫn sống vui vẻ như thường, có người gặp chuyện gì cũng đòi phải biết tận tường, cả đời chưa kịp làm gì, chỉ toàn để tâm vào chuyện vụn vặt, cũng là điều tiếc nuối.

Cô ấy tổng kết:

- Sống như chính mình, làm chuyện mình cảm thấy đúng, tự mình nhìn là được rồi.

Sống như chính mình...

Liễu Dung cười, không bình luận, Cố Tương nói đúng, chính cô cảm thấy chuyện mình tùy hứng bỏ đi là có giá trị, là được.

Hai người họ cùng nhau trải qua những ngày lên lớp và tan lớp. Lúc vừa qua thi giữa kỳ, vị giáo sư đến tuổi muốn làm việc thiện tìm Liễu Dung, đại ý là bảo cô chuẩn bị, nhà trường định cho cô làm “nhân vật truyền cảm hứng tiêu biểu của đại học C”.

Liễu Dung suy nghĩ hồi lâu, không cảm thấy mình có làm chuyện gì đặc biệt khiến người khác cảm động ___ tuy chân cô là chuyện ngoài ý muốn xảy ra trên đường cô đi tham gia dạy học tình nguyện, nhưng đó vốn không phải ý nguyện của cô, cô không cao thượng như vậy, nếu sớm biết đi một chuyến đến vùng núi sẽ mất đôi chân thì có đánh chết cô cũng không đi.

Cô cứ thế ăn ngay nói thật, nam sinh MC và giáo viên phụ trách hội trường giúp cô đẩy xe lăn lên sân khấu diễn thuyết, Liễu Dung không kích động tình thần ai, tài ăn nói của cô tốt nhưng lần này cô không dốc sức thể hiện, chỉ đơn giản miêu tả lại cuộc sống của mình từ mùa hè năm ấy đến bây giờ.

Không ngờ lại tạo được tiếng vang tốt, ánh đèn chớp nháy liên tục, rất nhiều người chụp ảnh, mấy nữ sinh ngồi hàng đầu khóc cả bịch khăn giấy. Liễu Dung cup mắt cười với họ, lòng chợt cảm thấy rất bình tĩnh.

Họ có lẽ cảm thấy cô sống rất chông gai lận đận, không thể nào tưởng tượng nổi, nhưng cô đã trải nghiệm rồi, cảm thấy cũng chẳng có gì.

Nghe nói huấn luyện viên cầm thú của đại học C có câu danh ngôn là người chưa từng gãy xương sẽ không luyện chân được, nơi gãy xương xong khỏe lại xương cốt khác với ban đầu, trở nên khỏe hơn, chắc hơn, gãy vài lần sẽ mình đồng da sắt.

Cô nhìn mấy cô gái đến khi rời khỏi hội trường vẫn khóc sụt sùi, nghĩ một cách rất có cảm giác ưu việt: đây chính là tóc dài nào ngắn nè, nghe cái gì cũng làm quá.

Bài về Liễu Dung được ghim cao trong diễn đàn trường, dùng lời của Cố Tương để nói thì là: cô nổi tiếng rồi.

Có điều hậu quả của nổi tiếng cũng không quá khiến người ta vui vẻ, nhiều tổ chức thậm chí là hội sinh viên trường đều muốn kéo cô đi diễn thuyết nhưng đều bị cô từ chối. Cô đã hứa với dì phụ huynh là trước khi nghỉ hè phải thi lấy được bằng ngoại ngữ, đến bây giờ vẫn chưa thi xong, đang sốt sắng chuẩn bị, bài tập ở lớp cũng không nhẹ, thêm nữa, cô cũng không hứng thú với việc xoay vòng vòng triển lãm cho người ta xem cái chân gãy của mình.

Những thứ này đều là vấn đề nhỏ, vấn đề thực sự là, ở cái thời buổi người không biết xấu hổ thiên hạ vô địch, có một thần vật tên “chàng trai hoa hồng” đột nhiên xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 59: Sự kiện tỏ tình

Chuyện là vậy, đầu tiên là phía dưới bài về Liễu Dung được ghim lên đầu trang diễn đàn chợt không biết vô tình hay cố ý xuất hiện một vua lái lừa, đưa đề tài tám gương tiêu biểu này lại thành đề tài hóng chuyện tập thể “cô gái này có người yêu chưa”.

BBS của Liễu Dung ở đại học C không mấy xài, BBS của trường đại học đa phần đều dùng tên thật, trừ mấy tin showbiz, bầu không khí nói chung vẫn tương đối hài hòa, rất nhiều chuyện đều không thảo luận nổi, thỉnh thoảng có nốt lè không hài hòa lộ ra đều sẽ bị admin xuất quỷ nhập thần dẹp hết. Có vài chỗ tự tạo thành nhóm nhỏ, nội quy phức tạp, dạo trong đó còn không vui bằng các diễn đàn cá nhân.

Tám chuyện thì không phạm pháp, nhưng nó rất hung tàn. Diễn đàn nặc danh trong nhà vệ sinh nữ trường trung học số 1 dưới sự kiên trì can thiệp “mỗi ngày mỗi quét dọn” của dì vệ sinh mà vẫn có thể sinh sôi khỏe khoắn như thế thì khỏi phải nói hệ điều hành mạnh như mạng internet.

Nhanh chóng, vô số “vua chân tướng” dưới nickname khoác danh “người biết chuyện” xuất hiện, bắt đầu từ những chuyện vặt vãnh về thói quen sinh hoạt hàng ngày của Liễu Dung, trải qua suy luận và phân tích chặt chẽ thì cho rằng cô gái này có lẽ có người theo đuổi nhưng trạng thái hiện tại vẫn là chưa có người yêu.

Cố Tương nhìn thấy chuyên mục này trước, cá nhân cô cảm thấy hành vi tùy tiện đưa người qua đường thành nhân vật công chúng, thăm dò việc riêng tư của người đó, tùy tiện đưa vào chuyên mục giải trí là hành vi rất không có phẩm chất, cô không nói với Liễu Dung mà tự mình nhe nanh múa vuốt đi tìm admin, đập bàn mắng xối xả bắt admin gỡ đề tài đó xuống.

Nhưng phong ba chuyện này còn lâu mới qua, ba ngày sau, lại một đề tài liên quan tới Liễu Dung được in đỏ thêm ngọn lửa trời lên top 10 ở trang nhất, có một huynh đệ khiến người ta đau trứng mang nickname “Khoa Phụ” (1) cô điền mà hàm ý sâu xa xông ra, cũng chính là nhân vật hung tàn mà sau này được gọi đùa là “chàng trai hoa hồng”.

(1) *Khoa Phụ: nhân vật trong thần thoại cổ Trung Quốc. Truyền thuyết kể rằng, vào thời viễn cổ nơi vùng hoang dã phương bắc có một ngọn núi cao đến tận mây, một tộc người khổng lồ sức mạnh vô song sinh sống trong rừng sâu ở đó. Thủ lĩnh của họ tên Khoa Phụ nên tộc này được gọi là tộc Khoa Phụ. Người Khoa Phụ nhiệt tình, chạy nhanh, sức lực to lớn. Vì họ cao to mạnh mẽ nên còn được gọi là tộc người khổng lồ. Nhờ vậy, họ hay đứng ra bênh vực giùm kẻ khác.*

Anh ta nhái kiểu thơ mười bốn dòng của Shakespeare bịa ra một bài thơ tình _____ viết thành hai bản tiếng Trung tiếng Anh để thể hiện mình có văn hóa, cứng nhắc viết không ít tiếng Anh cổ, tiếc là văn học cổ điển học không qua môn, chỉ biết đổi “you” thành “thou” mà ngay cả từ này là chủ ngữ hay tân ngữ cũng không phân biệt rõ, thể mà dán lên trên diễn đàn.

Đối với việc này, Liễu Dung bị vây xem rất lâu mới phát hiện, sau khi “đọc xong” thì mặt không đổi sắc nói với Cố Tương:

- Đúng là tự dát vàng lên mặt, miếu nào đốt nhang vậy, ai “anata” (2) với “anh anh em em” với thằng chả?

(2) *Anata (阿娜塔): từ Nhật, bên Trung dùng với nghĩa bạn bè trai gái mờ ám.*

Cô đẩy laptop ra, chợt cảm thấy làm sao cũng không hết giận, nhưng cũng nói không rõ là giận cỡ nào, giống như... nuốt phải một con ruồi buồn nôn vậy, cô dùng cừ chi, suy nghĩ hồi lâu, không biết phải diễn tả sự buồn nôn “không phải giận” thế nào, Cố Tương chớp chớp đôi mắt to nhìn cô, chợt nghe cô phang ra một câu:

- Hám fame hám tới điên rồi à? Mịa!

Lần này cuối cùng mới thấy thoải mái chút, cô đẩy xe lăn đi.

Thời đại “khoa học công nghệ chính là lực lượng sản xuất” còn chưa qua, câu nói này đã lạc hậu trước, tương tác trên internet vừa ló dạng, thời đại showbiz giải trí đã kéo tầm màn đầu.

“Vụ Watergate” (3) trôi qua không biết bao nhiêu năm, vô số người vì muốn nổi bật mà lớp trước lớp sau va vào trên cửa.

(3) Một vụ bê bối chính trị ở Mỹ, về sau được dùng để chỉ chung cho các vụ scandal.

Cuộc sống đô thị càng lúc càng hối hả, kiểu tâm lý khát khao được chú ý cũng càng lúc càng nóng ruột.

Ban đầu Liễu Dung chỉ bình luận mấy câu khó nghe với Cố Tương xem như phát tiết, ấy thế vẫn chưa thôi, không ngờ đời luôn có những bất ngờ, khi topic kia vì thiếu sự phản hồi của một nhân vật chính khác mà dần dần nguội đi thì “chàng trai hoa hồng” này lại ôm một bó hồng to bị mặt trời chiếu hơi héo héo, chọn một buổi chiều người qua kẻ lại náo nhiệt mà chạy tới dưới lầu phòng ngủ Liễu Dung, quỳ một chân dưới đất, dùng tông giọng theo trường phái dã thú hát sai điệu bài “My heart will go on”.

...Không biết Jack dưới tuổi vàng nếu biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Đám đông âm ỉ, náo nhiệt, thích hóng chuyện người khác đã bắt đầu tản đi, định ai về nhà nấy một lần nữa có chuyện để hóng hớt bàn tán, nhiệt huyết sôi trào.

Đây là thời đại ai cũng có thể tạo hình chữ S, hát ca khúc tìm người yêu, là thời đại có thể bán manh có thể bán hủ (4), cuối cùng ngay cả náo tán cũng có thể lấy ra bán, xem ra người biết dùng “hiệu ứng nhân cầu” (5) để thu được hiệu quả kinh tế chưa bao giờ chỉ có Baidu.

(4) Manh: cute, dễ thương, đáng yêu; bán manh: thể hiện sự đáng yêu; hủ: chỉ người (đa phần là nữ) thích chuyện yêu đương đồng tính nam.

(5) Hiệu ứng nhân cầu: dùng mọi khả năng, mọi thủ đoạn để tạo nên sự bắt mắt, nổi bật.

Cố Tương đem nước ngâm tô mì hồi trưa ăn xong chưa rửa, đầy váng dầu lênh bênh ra giới thẳng xuống mặt “chàng trai hoa hồng”, tương và rau khô còn sót lại dính nhớp trên đầu anh ta, nhưng vị “nhân tài” này đã hát xong cả bài hát không biết lạc điệu tới thiên hà nào, toàn thân nhều nước nói câu tổng kết:

- Chỉ có chàng trai ưu tú như anh mới xứng với em, Liễu Dung, em yêu, tin rằng chỉ có anh mới hiểu em, hiểu được cách nhìn của em về thế giới đồ nát tàn tạ này, hãy làm bạn gái của anh đi!

Quần chúng vây xem bày tỏ áp lực như núi, nhìn mà than thở cho người đó __quả nhiên cao thủ đều ở dân gian.

Liễu Dung cau mày, được Cố Tương giúp đỡ ra ban công, các cô đều ở lầu 1, vừa xuất hiện gần như là mặt đối mặt với chàng trai hoa hồng. Cô quét mắt qua thì thấy có khoảng mười người đang gio điện thoại di động, không biết là đang giành “tiêu đề trang nhất” hay đang chụp ảnh lưu niệm.

Cảm giác này không phải buồn nôn, cô cảm thấy đây là sỉ nhục. Liễu Dung im lặng ngồi xe lăn, trầm nghĩ. Đời này của cô, tổn thất lớn nhất hình như đã qua nhưng chưa từng có ai sỉ nhục cô như vậy, sẽ có người nói cô nằm không trúng đạn, cũng sẽ có người vì mục đích nào đó mà không tiếc cuốn bất kỳ ai vào đầu sóng ngọn gió, không tiếc vén lên vết thương của họ.

Vì người khác tứ chi kiện toàn, người khác không hiểu.

...Cũng vì người khác không bị đem ra làm thú tiêu khiển như “khỉ trong chậu hoa” “voi mất một chân” “người lùn lè loét giả thẳng hề” trong đoàn xiếc.

Liễu Dung nhìn chậu hoa Cố Tương rảnh rồi trồng trên ban công, thực rất muốn lấy nó ném xuống, tốt nhất là ném cho cái gã thiếu não đầu đầy nước mị kia náo tán thiệt luôn, nhưng lại có nhiều đôi mắt đang nhìn.

Người không có tâm cơ thì đau khổ, vì hề xấu số gặp người xấu xa sẽ chịu thiệt, người có tâm cơ cũng đau khổ, vì rất nhiều lúc rõ ràng là chịu thiệt lại không thể thể hiện ra.

Nhìn người không thể nhìn, đúng là không dễ dàng.

Có 3 giây Liễu Dung cảm thấy như tai mình không nghe tiếng của ai, chỉ có nhịp tim như sấm của chính mình, ngay cả bàn tay cũng run run, cô đè tay cầm lạnh lẽo của xe lăn, hơi cúi đầu, như vậy mọi người sẽ không nhìn ra đường nét khuôn mặt cô vì cắn răng mà bạnh ra dữ tợn.

Cuối cùng, cô vẫn ngẩng đầu cười, dùng giọng điệu không nhanh không chậm, không mặn không nhạt nói:

- Cảm ơn, xin lỗi, cách nhìn của tôi về thế giới này không hề đồ nát tàn tạ chút nào.

“Chàng trai hoa hồng” nói:

- Không, em chỉ đang giả vờ kiên cường, anh nhìn ra được em là...

- Bạn à.

Liều Dung ngắt lời chàng ta:

- Tôi không quen bạn, xin hỏi bạn là sinh viên đại học C à?

“Chàng trai hoa hồng” sửng sốt.

Liều Dung tiếp tục nói, mặt không biểu cảm:

- Vậy có thể cho biết số thẻ sinh viên không? Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn biết khoa nào của đại học C có truyền thống hái lượ (6) như vậy thôi?

(6) *Hái lượ (猎奇): từ này có nghĩa là bức thiết muốn tìm những thứ mới mẻ khác lạ, nhưng trong giới anime thì có nghĩa là máu tanh, tàn khốc.*

Xung quanh cười vang một trận.

Liều Dung cũng cười theo tình hình:

- Và lại tôi rất hiếu kỳ, tôi có cách nhìn gì với thế giới này thì mắc mớ gì đến bạn? Dù tôi thừa nhận cách nhìn của tôi rất đồ nát tàn tạ, tam quan bất chính thì có lợi gì cho bạn?

Ánh mắt cô di chuyển xuống, cuối cùng rơi vào hoa trên tay anh chàng hoa hồng, bỏ lại một câu:

- Cảm ơn ý tốt của bạn, có điều phòng tôi không có lọ hoa, không có chỗ để hoa của bạn, đặc biệt là hoa vị bò kho.

Rồi cô ra hiệu cho Cố Tương đẩy cô vào phòng.

Thấy Cố Tương sắp đóng cửa ban công, “chàng trai hoa hồng” không nhịn được kêu lên:

- Anh thật lòng thích em! Bất kể em có cách nhìn gì với thế giới này, anh đều thích em, anh có thể...

Cố Tương không chịu nổi nữa, kéo mở cửa ban công, làm chuyện ban nãy Liều Dung muốn làm mà không dám làm __giờ chậu hoa trên ban công lên ném xuống đầu chàng trai hoa hồng, may mà lần này chàng ta thân thủ nhanh nhẹn, bỏ lồm cồm né tránh.

Cố Tương hung dữ nói:

- Làm gì làm gì hả? Quán hoài không tha hả? Nói thật cho mà biết, người ta có bạn trai lâu rồi, cậu muốn sao, muốn làm kẻ thứ ba hay muốn làm “chồng nhĩ”? Hám fame hám tới điên rồi à? Tôi nhổ vào, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy!

Sau đó trong sự há hốc mồm của Liều Dung, Cố Tương ỷ mình tay chân thuận tiện, tóm lấy điện thoại di động đặt trên bàn Liều Dung, tìm lịch sử cuộc gọi gần đây, bấm gọi __ Liều Dung vẫn chưa có thói quen gọi điện thoại, lịch sử cuộc gọi đều là cùng một số, là số của Lương Túc __ bên kia vừa bắt máy, hơi ngạc nhiên vui mừng “a lô” một tiếng thì miệng Cố Tương bắn như súng liên thanh, pằng pằng pằng:

- A lô cái đầu anh chứ a lô, vợ anh bị người ta bắt nạt, bị một thằng bi ổi cầm hoa tàn lá héo vị bò kho chặn cửa bức hôn kia! Còn anh đang làm gì? Mơ giấc mộng thiên thu gì à? Là đàn ông thì cút tới đây mau!

Sau đó cô ấy không nói gì nữa, cúp điện thoại, đóng cửa ban công cái rầm, kéo rèm cửa sổ ngăn ánh mắt bên ngoài.

Lam: Chương này chủ thích muốn ná thờ, mời mọi người thưởng thức bài "My heart will go on":

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 60: Về nhà

Rất nhiều truyện cổ tích đều kết thúc bằng “hoàng tử và công chúa từ đó sống bên nhau hạnh phúc”, nhưng không phải ai cũng là công chúa, và một số năm sau, hoàng tử năm xưa khuôn mặt như hoa tính tình mềm mại nói không chừng cũng sẽ biến thành quốc vương quân chúng bụng phệ thích nghe và tin lời gièm pha đồn thổi.

Khi dây leo già cỗi bò lên xóm xưa hoang vắng, nghi trượng cung điện cuối cùng chỉ còn lại ánh sáng nhạt lạnh lẽo của kim loại, gương mặt thiếu nữ phảng phất như không già trên bức tranh sơn dầu đầy bụi bặm, chỉ có lúc đi qua hành lang cung điện khảm đầy đá quý mới vang lên tiếng bước chân cô độc mà xa xăm... Công chúa già đi liệu có bao giờ nhớ lại, một số năm về trước, chàng kỵ sĩ luôn lặng lẽ theo sát bên cạnh, gói mình trong khôi giáp che kín gió sương?

Người đó lúc nào cũng giấu mình trong mũ sắt, chỉ để lộ ánh mắt kiên định hơn bất kỳ ai, người anh ta rất bản, ngón tay thô sần, có vết chai dày do đao kiếm và cương ngựa mài ra, có mùi máu và mồ hôi toát từ chỗ khớp xương dính vào khôi giáp gỉ sét.

Chỉ khoảnh khắc gỡ nón sắt xuống, anh ta mới lộ khuôn mặt tươi cười có chút ngây thơ và xấu hổ được tinh luyện tạo thành.

Bất luận ra trận hay lui trận, anh ta đều lặng lẽ như thế.

Anh ta là vai phụ anh hùng nhất trên đời.

Hôm sau, khi Cố Tương thuận đường đẩy Liễu Dung đến lớp thi thấy nam sinh đợi ở cổng ký túc xá... Có lẽ cũng không thể tính là nam sinh, nhìn bề ngoài thì không lớn hơn các cô bao nhiêu, ăn mặc bình thường, vẻ mặt hơi tiêu tụy, cằm lún phún râu, nhưng ánh mắt lại rất sáng, trông anh ta có vẻ hoàn toàn khác biệt với cả sân trường.

Không biết tại sao, Cố Tương cứ cảm thấy người này khác với các bạn nam khắp trường vừa cười xe đạp vừa ngòm ngòm đồ ăn sáng, giống như... giống như vừa nhìn là thấy người khác là học sinh, còn anh ta chính là phụ huynh vậy.

Liễu Dung sửng sốt.

Cô đề tay Cố Tương đẩy xe lăn về trước, gọi một tiếng “Lương Túc” hơi không xác định rồi hỏi anh:

- Sao anh lại tới đây?

- Anh đến xem trường em, anh không có bản lĩnh thi trường nổi tiếng thì không thể tới xem à?

Sau khi nhận cú điện thoại của Cố Tương, Lương Túc lập tức mua vé đi ngay, anh không đi xe giường nằm, cao cấp tới đâu anh cũng không nhờ đi, thế là anh ngồi ghế cứng xe lửa suốt một đêm, áo khoác đã nhăn lại, nhúm tóc sau gáy hơi vênh lên, anh dựa vào ghế xe ngủ gật nên cổ hơi cứng ngắc.

Anh vô cùng tự nhiên đón lấy tay cầm xe lăn từ tay Cố Tương:

- Để tôi.

Cố Tương lập tức thức thời đứng qua một bên, cầm giáo trình trong tay Liễu Dung đi:

- Ồ gì nhỉ, mình còn có tiết, đi trước đây.

Cả ngày Lương Túc đều ở bên cô, cùng cô đến giảng đường đi học, vừa nghe vừa ghi chép rất ra dáng, khi hết tiết thì về mặt mê man hỏi:

- Thầy tụi em đang nói tiếng Trung Quốc à? Sao ngay cả một câu anh cũng nghe không hiểu thế?

Sau đó anh theo cô ngồi xe buýt của trường đi một vòng đại học C, thể hiện sự khinh bỉ của mình với cuộc sống giai cấp tư sản hủ bại, chỉ duy không hề rảnh về việc mình bị một cú điện thoại gọi tới.

Lúc được hỏi thì chỉ lấp liếm bằng một câu “anh tới tìm em chơi”.

Không có mục đích gì, ngồi xe lửa suốt đêm chỉ để tới nhìn em một cái.

Cố Tương liên lạc với thành viên đoàn dạy học tình nguyện còn ở trường, tối đó hiếm khi tề tụ đông đủ, tập thể cùng mời Lương Túc một bữa, Cố Tương hô to gọi nhỏ giới thiệu:

- Mau tới hoan nghênh nào, vị soái ca đây chính là người nhà của Tiểu Liễu Từ chúng ta!

Cả đám vỗ tay, Liễu Dung lườm Cố Tương, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời phá hoại.

Ăn xong, mười mấy người để lại một bàn đầy chai rượu, các nam sinh lần lượt qua vỗ vai Lương Túc:

- Anh Túc... ừm... không khách sáo nữa, gọi anh là anh Túc, sau này anh và mọi người tụi em đều là người một nhà, nào, dzô!!!

- Không nói lời thừa nữa, anh Túc, anh nhất... nhất được hời rồi đấy, đối xử tốt với bạn gái, nghe không? Cô gái này của tụi em là cô gái tốt, anh nhất định phải tốt với cô ấy, em kính anh một ly.

- Anh rề à, em không nhiều lời, dzô!!!

- Đều không dễ dàng... không dễ dàng...

Vị này còn chưa nói xong cái gì không dễ dàng liền cầm chai rượu ngã cái rầm không dậy nổi.

Thanh xuân như một thao trường lớn, hết nhóm này tới nhóm khác đến rồi đi, để lại nước mắt nhìn thấy và nụ cười không nhìn thấy, cuối cùng quyền luyện rồi đi.

Nhiều người mắng, nhiều người cảm phẫn, cũng nhiều người mỗi khi nhắc đến đều lệ rơi đầy mặt.

Cuối cùng tiền ăn vẫn do Lương Túc trả, anh ngại để một đám sinh viên ngửa tay xin tiền cha mẹ mời mình ăn.

Anh đặt vé xe lửa tối nay, 10 giờ xe khởi hành, trưa hôm sau về tới.

Liễu Dung tiễn anh tới cổng trường, trời đã tối nhưng bên ngoài vẫn rất sầm uất, Lương Túc thở dài, nói với cô:

- Em đừng ra ngoài, qua đường bất tiện lắm, tự anh về được.

Liễu Dung cũng không muốn mình gây phiền phức cho người khác nên dừng ở cổng.

Người Lương Túc còn mang mùi rượu, anh bị thay phiên ép uống một trận nhưng trông rất tỉnh táo, đủ thấy mấy năm nay lăn lộn trong xã hội đã tu luyện ra được. Anh nhìn Liễu Dung rồi xoay người đi về phía trạm xe buýt, mái tóc vẫn vênh lên buồn cười khiến bóng lưng anh trông như một cậu bé to xác.

Đi được hai bước, Lương Túc như chợt nhớ ra gì đó, anh dừng bước, đứng cách Liễu Dung ba mét, quay đầu, chuẩn bị lời muốn nói rồi mới cất tiếng:

- Tối nay lên xe lửa, ngày mai sẽ muộn trùng xa cách rồi.

Liễu Dung ngẩng đầu nhìn anh.

Lương Túc nói:

- Hay là... cho một danh phận nhé?

Liễu Dung bật cười.

Quý này qua đi, Liễu Dung và Thường Lộ Vận bắt đầu năm ba đại học bận rộn nhất, còn Lương Tuyết thi vào năm tốt nghiệp, chiếc dù cuối cùng che chắn bảo vệ trên đầu những đứa trẻ không còn nữa, họ bắt đầu cân hoàn toàn đi vào xã hội, cuộc sống đầy những CV, lý lịch online, thi viết, phỏng vấn...

Bạn học ngày ngày gặp nhau như đột nhiên bốc hơi khỏi thế gian, ngay cả lúc đi học cũng lưa thưa lác đác, giảng viên cũng trở nên không có tình thần.

Mùa thu này, Hồ Diệp cũng về nhà.

Trong hai năm, Hồ Diệp gần như chuyện gì cũng đã làm, giúp việc, làm việc tạm thời, thậm chí còn từng mơ giấc mơ ngôi sao, ăn hộp cơm mỳ tẻ theo một đám người đến ngồi xôm ở cổng phim trường, nhờ ngoại hình ổn nên có vài lần may mắn được chọn làm diễn viên quần chúng.

Diễn phim ba lần chỉ có một câu thoại "mời khách đi bên này", tổng cộng được 113 tệ___lần có lời thoại thì nhiều tiền hơn bình thường chút.

Cô lang thang đây đó, thay năm sáu chỗ trọ, lần thăm nhất là cùng một đám người làm thuê từ vùng ngoài tới ở chung 30 người trong một gian phòng nhỏ oi bức, mỗi giường đóng mỗi ngày 5 tệ.

Nhưng cô vẫn không tìm được con đường của chính mình.

Cô không ra album, không thể đưa quản lý và phóng viên rầm rộ áo gấm về làng, không thể biến thành cô bé lọ lem để tình cờ gặp một người đàn ông đẹp trai chưa vợ có tiền có xe. Thậm chí ngày hôm đó cô động kinh chạy ra công viên, gặp nam sinh đại học tự xưng Khăn Quàng Đỏ kia, cậu ta cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô lần nữa.

Cuộc đời không phải tiểu thuyết, thế giới tiểu thuyết tới tới lui lui chỉ có mấy người, đạo một hồi là sẽ gặp lại để xảy ra câu chuyện vui vẻ hoặc bi thương, nhưng người trên thế giới này nhiều lắm, tình cờ gặp phải rồi cũng như những vì sao trong đêm tối, tự đi theo quỹ tích của riêng mình, ngược hướng nhau.

Gặp được một người, thế giới là rất nhỏ, không gặp được, thế giới cũng rất lớn.

Khi cô gái không từ mà biệt ấy bỏ đi hai năm, mặt mày xám xịt quay về xuất hiện trước cửa nhà, mẹ cô đứng ở cửa nhìn cô hai giây, sau đó giơ tay cho cô một cái tát thật mạnh, đánh khiến Hồ Diệp đang hơi cảm cảm giác như nước mũi sắp phun ra. Sau đó người phụ nữ đứng mảnh thời trẻ dám khóc lớn la lối trên đường cái ấy gào khóc.

Hồ Diệp nhìn mẹ mình một lát, năm giây sau cũng khóc theo, biến thành hai mẹ con ôm nhau khóc.

Bạn thấy đấy, cuộc đời không truyền kỳ chính là tẻ nhạt như vậy đấy, giận dỗi bỏ nhà ra đi, nhưng phát hiện giận dỗi này không khiến mình bay lên như

quả bóng bay, ngược lại càng bay càng xì, sau đó xẹp lép quay về, nhận ra hai năm qua của mình như một giấc mơ bạo phát bệnh ảo tưởng.

Cha Hồ Diệp nghe tin cũng thở hồng hộc bỏ công ty lại chạy về, đôi câu nam nữ vợ chồng cũ mỗi lần gặp là gà bay chó chạy ấy cuối cùng cũng có một lần nhất trí đối ngoại, bắt Hồ Diệp quỳ trong phòng khách một ngày.

Mãi đến nửa đêm, mẹ cô mới đỏ mặt bước ra, lặng lẽ xuống bếp múc tô mì, đứng ở cửa phòng nhìn cô một cái, gắng nghiêm mặt, quăng lại một câu:

- Cút đi ăn nè.

Sau đó không nhìn cô nữa mà tự về phòng ngủ.

Hồ Diệp bò dậy, ăn như hùm như sói không chút tiền đồ.

Một tô mì to chưa gì đã thấy đầy, cô để trứng luộc lại trong nước mì, định để cuối cùng từ từ ăn, sau đó lại tự múc cho mình thêm một tô, cô ăn quá nhanh, đầu lưỡi bị bỏng đau. Cô chợt nhớ mấy năm trước mình đến nhà Liễu Dung, uống nửa ly nước trái cây cũng ớn à ớn ọ, cảm giác đó như là chuyện của kiếp trước.

Ăn một hồi, nước mắt chảy cả vào tô, miệng cô còn ngậm nửa cọng mì chưa cắn đứt, dùng đũa chọc mạnh vào đáy tô, hu hu khóc. Cô khóc, nước mắt rơi vào trong nước súp, cô ra sức lau mặt, cứng ngắc nuốt thứ trong miệng xuống rồi tiếp tục đưa mì nhét vào miệng.

Cảm giác nước mì mặn đi.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 61: Sống như hoa mùa hạ

Sau đó, cha Hồ Diệp thông qua các mối quan hệ của mình tìm cho cô một công việc dạy múa ở một trường tiểu học tư nhân địa phương. Cô gái vừa dị hợm vừa không đáng tin này cứ thế mà xui quýt khiến trở thành nhà giáo nhân dân.

Công bằng mà nói, tố chất chuyên ngành của Hồ Diệp rất được, học nghệ thuật lại là việc cô yêu thích, cũng gắng sức chịu khó, ngoại hình xinh đẹp cộng thêm tuổi trẻ, khá có tiếng nói chung với bọn trẻ trường thành sớm chưa gì đã khinh thường quốc tế thiếu nhi, đua đòi lễ tình nhân. Cha cô tuy không tính là nhân vật tai to mặt lớn gì, nhưng cũng có chút quan hệ ở địa phương, cứ thế mà dần xẹp được.

Công việc hàng ngày của cô rất nhẹ nhàng, cô không dạy môn chính, không cần chấm bài tập, không cần lo vấn đề thành tích, cả tuần chỉ dạy hai tiết âm nhạc cho hai lớp từ lớp 3 trở xuống, và mỗi thứ ba sẽ dạy “thêm” một tiếng cho hoạt động huấn luyện đội múa của bốn trường, lương tháng tuy không nhiều nhưng cũng tạm tạm.

Trong thị trường xem mắt, kiểu cô gái như vậy vô cùng đắt giá, công việc ổn định, thiết thực, không cần ngày ngày liều mạng tăng ca không lo việc gia đình như các cô gái văn phòng trong thành phố, bình thường ở chung với trẻ con, đủ thấy tâm địa thiện lương, giàu lòng yêu thương, và lại còn xinh đẹp, tuy gia đình không mỹ mãn nhưng cha mẹ đều có tiền, thế là Hồ Diệp phát hiện, giá thị trường của mình thời trung học lại quay về.

Thực ra trong lòng cô rất mờ mịt, trầm nghĩ mình vẫn là mình đó, sao chênh lệch giữa khi một mình ở bên ngoài và khi về nhà lại lớn đến vậy?

Hồ Diệp tiu ngưu ngẫm, hóa ra mình là người không có bản lĩnh.

Cô trở nên thành thực, mùa hè năm nay sau khi được nghỉ, mấy người ra ngoài đi học cũng lục tục quay về, Liễu Dung giao ra bảng điểm mới, cuối cùng toại nguyện thông qua mối quan hệ của di phụ huynh mà được đứng trên bục giảng “tìm nền tảng học ngoại ngữ”.

Tiết đầu tiên của Liễu Dung là tiết reading trình độ BEC (1) trung cấp, nội dung bài học về cơ bản là không có độ khó gì, nhưng mọi người đều biết... nội dung reading của tiếng Anh thương mại Cambridge thực vô cùng tế nhị, dù “học sinh” có lớn có nhỏ, không ít người là người trưởng thành, nhưng giảng bài reading vô cùng có thể khiến người ta buồn ngủ.

(1) BEC: Business English Certificate - chứng chỉ tiếng Anh thương mại.

Liễu Dung chuẩn bị cho tiết dạy này rất lâu, phải cố vũ tinh thần lúc mọi người bắt đầu mất tập trung thế nào, đan cài vài mẩu chuyện thú vị vào ra sao, suy rộng ra cách dùng thế nào... đương nhiên, quan trọng nhất là, giữa những đề tài thú vị muốn màu muôn vẻ, làm thế nào để nhét kỹ năng trọng tâm tế nhị vào đầu những người này.

Cô bức thiết muốn làm gì đó... trước đây cô chưa bao giờ có suy nghĩ này, dù là năm xưa lúc thi đại học xong, cô ra ngoài làm thêm cũng chỉ với tâm tư cho vui là nhiều hơn, chứ chưa từng khát vọng độc lập như bây giờ.

Độc lập về nhân cách, độc lập về kinh tế.

Tối ngày đầu tiên đi dạy, cha mẹ Liễu Dung đặc biệt mua cho cô một túi to cỡ vịt xông khói, gọi là “ăn gì bỏ nấy”. Trừ bản thân cô, cả nhà đều căng thẳng như thể không phải cô nghĩ hè ra ngoài làm việc mà là lên chiến trường thi đại học lần nữa.

Buổi tối cô vốn định ôn tập lại giáo án vài lần, ai ngờ hết người này tới người nọ gọi điện thoại, cứ như đường dây nóng vậy, không biết làm sao mà họ có được tin tức, đặc biệt là Hồ Diệp, tự cho mình với thân phận “người từng trải” truyền thụ lại kinh nghiệm dạy học, Liễu Dung nhìn đồng hồ, phát hiện gần nửa tiếng rồi mà vị mỹ nữ tỷ tỷ này vẫn chưa có ý định ngậm miệng, bèn nói một câu:

- Được rồi, mình đâu phải chưa đi dạy bao giờ đâu, mình từng đi dạy trong vùng núi kia.

Uy lực của câu này thực có thể so với đại sát khí, cha Liễu Dung vốn vờ như không có chuyện gì bùng tách trà xem tivi, tách trà cứng đờ bên miệng, mẹ Liễu Dung vốn đang chơi game chim cánh cụt trên máy vi tính, mãi chưa bấm nút start, bị người ta đá ra khỏi phòng.

Hồ Diệp yên lặng hồi lâu, bộ não quá phẳng của cô nàng không nghĩ ra phải trả lời câu này thế nào, ấp a ấp úng, tưởng mình khơi dậy chuyện đau lòng của người khác, vô cùng sàu sàu đáp:

- A... ha ha, vậy thi tốt vậy thi tốt, hôm nay mặt trời to quá, mẹ mình gọi mình ra ngắm trăng, cổ lên, mình cúp máy đây, bye bye.

Liễu Dung nhướn mày, nghe tiếng tút tút do bên kia hốt hoảng cúp máy vang lên, cô chớp chớp mắt, không kìm được bật cười.

Cô chợt cảm thấy mình cũng không phải quá bất hạnh, ít nhất khi bản thân chưa cảm thấy gì thì đã có người thân và bạn bè vì một câu nói tùy tiện mà sốt sắng.

Kỳ thực đôi lúc người ta cảm thấy rất bất hạnh có một phần nguyên nhân vì cảm thấy thứ mình mất đi quá quan trọng, còn thứ mình sở hữu lại quá hiển nhiên, dường như bản thân từ “sở hữu” bất kể gắn với thứ gì cũng khiến giá trị thứ đó hạ xuống nhiều lần.

Đầu rơi mắt chẳng qua để lại sẹo to bằng cái tô thôi mà, huống gì cô còn sống.

Sau đó... hôm sau, Liễu Dung kinh ngạc phát hiện, trong sổ “học sinh” của cô có một người vô cùng quen thuộc. Lương Túc ngồi ở hàng đầu tiên, tay lật quyển sách tài liệu học tập, toét miệng với cô, khoe hàng răng trắng, cười ngây ngô.

Liễu Dung ngẩng đầu nhìn trần phòng học trắng như tuyết, thật muốn cầm quyển sách trên tay đập vào mặt người nào đó.

Tôi không thể tự lo liệu cuộc sống của mình đến vậy sao? Có phải ngay cả tôi đi vệ sinh cũng cần có người theo không? Liễu Dung tức tối nghĩ, sau đó không kìm được lại nhìn Lương Túc, Lương Túc giống như khán giả trong thánh phòng xem tiết mục cuối năm thành linh bị camera quét tới, ngồi nghiêm chỉnh nở nụ cười như chúc Tết nhân dân cả nước.

Lòng Liễu Dung ê ẩm, chợt cảm thấy hơi có lỗi với anh. Cô cong khóe mắt cười với anh, Lương Túc lập tức xuân về hoa nở.

Tiết đầu tiên cô Liễu dạy rất viên mãn, lúc cô bảo tan lớp, không biết là ai dẫn đầu, cả lớp chợt đứng dậy ngay chỗ ngồi, cùng vỗ tay.

Liễu Dung nghiêng ngả vịn chân giả đứng dậy, đỡ bàn, nghiêm túc cúi chào với những người vỗ tay cho mình.

Lương Túc thân nhiên chạy lên bục giảng, đỡ cô ngồi lại vào xe lăn, đẩy cô chậm rãi ra khỏi phòng học.

Mùa hè này, Lương Tuyết cũng tốt nghiệp, thành một người mới bước vào xã hội.

Cô mặc vest do anh họ tài trợ, cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đều không thoải mái, nhìn mình trang phục hoàn chỉnh trong gương cũng sắp không nhận ra. Cô vào làm trong một công ty tư nhân quy mô không lớn, thành một viên chức nhỏ.

Đa số người làm việc văn phòng trong công ty này là phụ nữ, ngày đầu tiên người của bộ phận nhân sự dẫn cô tới ra mắt, mọi người nhiệt tình bày tỏ hoan nghênh người mới rồi không ai để ý tới cô nữa... ai cũng đều rất bận.

Đột nhiên gia nhập vào tổ chức mới, Lương Tuyết hơi luống cuống tay chân, cô phát hiện nơi này không giống với công ty trước đây cô thực tập lắm, mỗi công ty đều có văn hóa riêng, có công ty tương đối đoàn kết, nhân viên trao đổi qua lại nhiều, cũng có công ty khá lạnh nhạt... thật không may, cô lại rơi vào trường hợp sau.

Lương Tuyết nhớ Lương Túc từng dặn cô, đến nơi mới phải hiểu chuyện, nói ít, làm nhiều, chịu khó, biết quan sát, nhìn xem nước nơi này sâu cạn.

Lương Tuyết ngồi ngay ngắn sau bàn làm việc của mình suốt buổi sáng, không có lấy một người qua bắt chuyện với cô, đến trưa bận, ai nấy đều chạy như bay, điện thoại trên bàn vang liên tục, nhiều lần Lương Tuyết muốn chủ động tìm người trò chuyện, nhưng lần nào cũng chưa kịp mở miệng thì hoặc là đối phương bị chuyện khác gọi đi, hoặc là nhìn nhanh cô một cái rồi bỏ lại một câu qua loa:

- Em gái chờ nhé, đợi chị làm xong cái này sẽ trò chuyện với em sau.

Cô vốn không biết giao thiệp với người ta như Lương Túc, chỉ có thể lẻ loi ngồi trong góc không có chuyện gì làm, chợt cảm thấy hơi mờ mịt.

Mãi đến khi sắp hết giờ làm, quản lý bộ phận của cô mới vỗ trán, nói như vô cùng ảo não:

- A, Tiểu Lương! Em xem trí nhớ chị này, quên mất tiêu em, xin lỗi nha, thực ngại quá, sắp cuối tháng, lãnh đạo giục dữ quá, cả đồng bảng biểu cần xử lý.

Lương Tuyết bị bỏ rơi cả ngày bỗng được chiều mà lo, vội vàng bày tỏ là mình không hề để tâm.

Quản lý họ Triệu, là một người phụ nữ chuyên nghiệp hơn 30 tuổi, tóc vấn cao, trông trắng mắt hơi nhiều, trông hung dữ, nhưng trò chuyện lại rất vui vẻ thân thiện. Chị ta nhiệt tình bắt chuyện với Lương Tuyết, sự xuất hiện của chị ta như cọng cỏ cứu mạng, bất kỳ ai bị bỏ rơi ngồi bất động trên ghế cả ngày, tinh thần đều không quá phấn khởi, huống hồ Lương Tuyết chỉ là một cô bé mới ra đời.

Cô từ nôn nóng bất an ban đầu đã biến thành hoài nghi ____ mình thích hợp với nơi này sao? Mình làm việc ở đây không sao chứ?

Văn phòng như một chiếc lồng trong suốt, yếu ớt như đầy nhẹ một cái là vỡ, nhưng khi cô muốn vào lại luôn bị nó lạnh lùng đẩy ra.

Cô đối với quản lý Triệu... sinh ra trường hợp chim non, giống như cô đang thấp thỏm run rẩy bước đi trên con đường nghề nghiệp sâu không thấy đáy, mà chị cả hiền lành ấy lại chia bàn tay thân thiện với cô.

Trường hợp là nơi họ ở rất gần nhau, quản lý Triệu liền chủ động muốn cùng cô đi chung một đoạn đường, chỉ dăm ba câu, Lương Tuyết đã bắt gặp khai hết hoàn cảnh gia đình và hoàn cảnh giáo dục của mình.

Quản lý Triệu cười tít mắt nhìn cô:

- Tốt nghiệp đại học tuyển 1 à, ôi, chị Triệu không bằng lớp trẻ các em rồi, thi cử với các em đều vô cùng dễ đúng không? Tương lai tiền đồ xán lạn nhì.

Lương Tuyết khựng lại, lúc này mới nhận ra mình nói quá nhiều:

- Không... không có gì đâu ạ, em học cũng không phải trường chuyên trường điểm, cả ngày cứ hồ đồ trôi qua, kỳ thực không biết gì cả, không bằng kinh nghiệm xã hội như các chị.

Quản lý Triệu liền thuận theo:

- Miệng ngọt quá, em đấy, cứ dè dặt hoài theo chị Triệu làm trong công ty, em xem, em vừa xinh đẹp vừa học cao, tương lai tiền đồ vô hạn nè.

Lương Tuyết luôn miệng đáp ứng:

- Dạ, chắc chắn ạ.

Sau ngày đó, bất kể là ăn cơm trưa hay nghỉ uống trà chiều, họp hành hay hoạt động tập thể mỗi chiều thứ ba của công ty, quản lý Triệu đều thích lôi Lương Tuyết theo làm chung, trực tiếp khiến Lương Tuyết không làm thân được với người khác, thời gian dài, dù quản lý Triệu không tìm cô, cô cũng quen đi theo chị ta.

Lúc này, Lương Tuyết vẫn rất hồ đồ, không biết bản thân đã bị cuốn vào “chính trị văn phòng” trong truyền thuyết.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 62: Đường xuất phát nhạt nhòa

Sau khi khóa đầu tiên của Liễu Dung kết thúc, Hồ Điệp rảnh rỗi đến khó chịu lại thu xếp tụ tập cả đám lại.

Xếp thời gian nhiều lần đều bị Lương Tuyết từ chối, cô lúc nào cũng bận, cứ như bận hơn cả thủ tướng quốc gia một năm bốn mùa đều phải ngồi máy bay trên nền trời Tổ quốc vậy, không có thời gian rảnh, không có thời gian giải trí, không có chủ nhật, không có ngày nghỉ lễ theo quy định pháp luật.

Cô giống như biến thành một con quay đầu to chân nhỏ, ngày ngày sáng mở mắt là bị ép không ngóc đầu lên nổi bởi hai chữ: tăng ca.

Bảng biểu làm chưa xong, vô số chuyện vặt vãnh tùm lum làm chưa xong.

Mỗi ngày sau khi rửa mặt, cô cầm một ổ bánh mì khó ăn và một chai nước khoáng cùng mọi người mất nhập nhèm buồn ngủ lạnh lùng chen chúc giờ cao điểm, ở đoạn đường đông nhất, người trên tàu điện ngầm đã không còn kẻ vai sát cánh nữa mà dính chặt lấy nhau hoặc bị đẩy dính lên cửa, chân không thể rời mặt đất vì hễ giờ chân lên là sẽ không thể đặt xuống.

Thành phố này như một gã béo thừa dinh dưỡng, óc to bụng phệ, máu dính sền sệt không chảy được, nhưng nó vẫn liều mạng hấp thu dinh dưỡng, mỗi ngày đều có những người đeo ba lô cầm dù, mang theo giấc mơ từ bốn phương tám hướng đổ về. Họ để giấc mơ ở lại, trở thành chất dinh dưỡng bị

thành phố tham lam này cướp đoạt, khiến máu của nó càng thêm sền sệt và trì trệ.

Đôi lúc Lương Tuyết lo lắng nó cứ thế hết ngày này qua ngày khác sẽ có ngày bị căng nứt, nhưng không, mạch máu của nó càng ngày càng bành trướng, lộ ra mạng lưới xấu xí dưới da, chuyển sang màu tím, rồi từ tím chuyển sang xám.

Chỉ có lúc này, Lương Tuyết mới khó chịu và mờ mịt nghĩ, cả đời mình sẽ trôi qua như vậy ư? Song, dường như suy nghĩ miên man như vậy cũng là tham vọng xa vời, từ lúc quẹt thẻ vào công ty, cô lại bắt đầu một ngày làm việc không ngừng nghỉ.

Quản lý Triệu nói:

- Tiểu Lương, em giúp chị một việc nhé? Em có thể đối chiếu bảng báo cáo sản phẩm hôm qua giúp chị không?

Quản lý Triệu:

- Tiểu Lương, bên chị bận không dứt tay được, em giúp chị đưa văn kiện cho giám đốc Lý được không? Chị nói em nghe nè, hôm qua giám đốc Lý khen em với chị đấy, nói bây giờ người trẻ tuổi thật thà, có năng lực lại hiểu biết như em ít lắm, nhất định phải giữ em lại lâu dài, công ty chúng ta thiếu nhất chính là nhân tài như em.

Chị Hoàng:

- Tiểu Lương, em làm giúp chị ppt cuộc họp sáng mai nhé? Chị thấy cái lần trước em làm giúp chị Triệu rồi, sao lại đẹp đến vậy được chứ?

Anh Tôn:

- Tiểu Lương, có tài liệu anh viết không được, ôi, lãnh đạo ép dữ quá, áp lực lớn đến mức em nhìn đi, mặt anh bùng hết ra nè... anh nghe chị Triệu nói em tốt nghiệp đại học tuyển 1, học giỏi như vậy thì viết chút xú này không tính là gì nhỉ? Xong sẽ đãi em ăn kem, tha hồ gọi.

Lương Tuyết luôn cảm thấy, quản lý Triệu tốt với cô như vậy, nói chuyện như móc tim móc phổi, tuy miệng mồm hơi nát nhưng quả thực chân thành, và lại người ta nhiều kinh nghiệm, cấp bậc cao, bảo mình giúp đỡ, mình sao tiện từ chối?

Việc của người khác cô cũng không tiện không giúp, nếu không lập tức sẽ có người bóng gió:

- Ôi chào, chị Triệu nhìn đi, vẫn là mặt mũi chị lớn, chị cho em mượn người của chị lát nhé, em van lạy chị đấy!

Lương Tuyết không biết từ khi nào mình đã bị gán mác “người của quản lý Triệu”, mãi đến một buổi trưa nọ, cô vì chưa làm xong chuyện nên chưa đi ăn trưa, thực quá mệt mỏi nên mới vào nhà vệ sinh lấy nước lạnh rửa mặt thì nghe mấy người trong văn phòng tán gẫu.

Giọng nữ chói tai cay nghiệt:

- Tôi nói mọi người hay, người trẻ bây giờ í mà, khác tụi mình hồi xưa lắm, ai nấy đều tinh ranh cả, vừa vào công ty là biết phải nịnh bợ ai, đeo bám ai, chặc chặc, cô xem...

Sau đó chị ta cố ép giọng xuống:

- Nhìn cái nhò Lương Tuyết đó, ra vẻ ngoan hơn ai hết trời, cả ngày bám đít Triệu Hồng Ngọc, người ta thanh cao lắm, đại học trọng điểm cơ mà!

Lương Tuyết nghe họ cười khúc khích, cô đứng trước cửa văn phòng, đầu óc gần như trống rỗng.

Lại có một người nói:

- Phải đấy, quản lý Triệu bảo cô ta làm chút chuyện, cô ta đồng ý rất ư là sáng khoái, còn hôm bữa tôi cũng bảo cô ta làm ít thứ thì, ôi dào, gọi là làm khó dễ, “hôm nay em thật sự mệt lắm, buổi tối cha em đi bệnh viện tái khám, em phải về sớm”, đã thời buổi nào rồi còn lòi chuyện cha mẹ bệnh ra để nói chứ, nhà ai mà chẳng có chuyện? Chó nhà tôi còn ở trong bệnh viện thú y kia kìa.

Bên cạnh có người khuyên:

- Được rồi được rồi, tức với loại người đó làm gì?

Loại người đó... là loại người nào?

Lương Tuyết đưa tay định đẩy cánh cửa khép hờ ra, cô muốn hỏi họ, nhưng đầu ngón tay đụng vào cửa lại rút về, cô bỗng xoay người sai bước rồi đi, quay lại nhà vệ sinh, trong gương chiếu ra gương mặt trắng bệch của cô, buổi sáng cô dậy gấp nên thoa phấn không đều, dưới ánh đèn lộ ra từng mảng từng mảng, vô cùng buồn cười.

Tôi là loại người nào?

Lương Tuyết cúi đầu, chợt cười ra tiếng.

Cô gái dừng mảnh mấy năm trước từng vì một câu nói mà xích cây lau nhà đánh nhau với mấy nam sinh bên đường đã trở nên ngay cả một câu cũng không dám hỏi.

Cô từng là một anh hùng, bộ đồ công sở rụt rè này đã biến cô thành người nhu nhược, tại sao lại thành như vậy chứ?

Lương Tuyết lấy điện thoại di động ra gọi cho Lương Túc, bên kia vừa bắt máy, cô liền ngồi xổm bên bồn rửa tay rầm rức khóc.

Cô hỏi:

- Rốt cuộc em sai ở đâu? Em đắc tội họ chỗ nào? Em có gì không tốt thì nói em một tiếng để em sửa không được sao?

Nước mắt lúc nhỏ chưa kịp khóc giờ đây tuôn bù lại.

Con người tại sao phải sống? Sống thế này có gì vui? Chịu khổ nhiều đến vậy vẫn không thể khổ tận cam lai, cuộc đời ngắn ngủi đến vậy, chỉ có một chữ “khổ” trên thế giới nhưng lại đa dạng như thế, cứ như cả đời mỗi ngày thay một dạng để chịu cũng chịu không hết.

Lương Túc trầm mặc hồi lâu, nói với cô:

- Thực không muốn làm thì đừng làm nữa? Về anh lại nghĩ cách tìm việc khác cho em.

Một câu này của Lương Túc làm Lương Tuyết không nói được gì tiếp, cô nhớ đến dáng vẻ người cha cảm của cô vui vẻ huơ tay múa chân vào hôm cô chính thức tuyên bố đã tìm được việc. Con cái thi đậu đại học, chứng tỏ nó có tiền đồ, nhưng đậu đại học và tìm được việc có ý nghĩa khác nhau, tìm được việc chính là đã thành người lớn.

Là một tiêu chí quan trọng của người trưởng thành.

Cha cảm khó khăn phát ra tiếng “a a” trong cổ họng, huơ tay múa chân nói cho cô biết, là phải làm thật tốt, phải nghe lời lãnh đạo, đừng gây phiền hà cho người khác, phải chịu khó, phải chăm chỉ nỗ lực, đừng để người ta bói móc...

Lương Tuyết miễn cưỡng dần xuống tâm trạng, nói hai câu rồi cúp máy Lương Túc, lau khô mắt.

Cô không có quyền tùy hứng. Lương Tuyết nghĩ, gội nước lạnh lên mặt, lấy túi trang điểm nhỏ ra trang điểm lại, tinh tế che đi vành mắt đỏ hồng, ánh mắt trông mong của cha cảm đã ngăn tất cả đường lui của cô.

Trẻ con đều trông ngóng được đối xử như người lớn, nhưng khi thật biến thành người lớn mới phát hiện, làm “người lớn” hóa ra là một chuyện gian nan biết chừng nào.

Cuối tuần, Lương Tuyết giành ra thời gian nửa ngày đi ăn với bạn cũ, Hồ Diệp dẫn bạn trai mới đến, đó là một chàng trai tướng mạo bình thường nhưng vóc dáng cao ráo, rất biết ăn nói ___ nghe nói là giáo viên thể dục trường cô ấy, cũng xem như đồng nghiệp.

Cô ngồi này luôn không kháng cự được sức hấp dẫn của người biết ăn nói, ở trước mặt mọi người, Hồ Diệp ôm cánh tay bạn trai lại nhai khen không dứt miệng, ảnh thông minh thế này thông minh thế nọ, cứ như giải Nobel cũng xứng dành cho bạn trai mình.

Cuối cùng tới bản thân anh ta cũng bị cô nói tới mức chịu không nổi phải chạy đi vệ sinh, Hồ Diệp còn đắc ý bổ sung một câu:

- Ảnh là người thông minh thứ hai mình từng gặp.

Thường Lộ Vận hỏi:

- Người thứ nhất là ai?

- Liễu Dung sư phụ chứ ai.

Hồ Diệp dùng ánh mắt sùng bái nhìn Liễu Dung.

Liễu Dung uống hóp nước trái cây:

- Mình áp lực quá đi mất.

Thường Lộ Vận bây giờ đã không còn nhìn ra dáng vẻ châu tròn ngọc sáng thời thanh xuân nữa, không biết có phải vì đến tuổi này những thiếu nữ gầy còm ốm yếu thời thanh xuân đều trở nên đầy đặn hay không, hay vì mấy năm nay cô đi học xa nhà nên tự trở nên thon thả, dù sao cô đã không còn nổi bật giữa những người qua đường nữa.

Nhưng cô vẫn không thể gọi là mỹ nhân, thậm chí còn chưa trên mức trung bình, chỉ có thể xem là mức phổ thông bình thường, sự thực chứng minh, câu “gầy sẽ biến thành đại mỹ nữ” là vớ vẩn. Chỉ khi cô ngồi đó, trên người tự nhiên toát ra một loại khí chất trầm mặc và an tĩnh, mới khiến người ta cảm thấy đây là một cô gái khá thoải mái.

Hồ Diệp hỏi:

- Đúng rồi Thường gầy, dạo này cậu bận gì à? Minh nghe mẹ cậu nói cậu không ra khỏi cửa?

Thường Lộ Vận nói:

- Mình đang chuẩn bị xin du học, ngày nào cũng lên forum tra tư liệu về các giáo sư đại học, mỗi lần ngồi là mấy tiếng đồng hồ, mình sắp tọa hóa (1) đến nơi rồi.

(1) Tọa hóa: từ trong Phật giáo, nghĩa là ngồi và chết trong tư thế ngay ngắn, thanh thản.

Liều Dung hỏi:

- Sao không tìm chỗ môi giới?

- Mấy chỗ đó lo một người hết mấy vạn, không đáng, chừng này tuổi rồi mà xin nhập học cũng phải nhờ giúp đỡ, sau này ra đời mình còn muốn sống không đây?

Thường Lộ Vận:

- Và lại, chuyện này nhờ người khác mình cũng không yên tâm ____ Liều Dung, cậu xin không? Mình cảm thấy với lý lịch của cậu thì xin vào một trường nổi tiếng hẳn không thành vấn đề.

Lương Túc lén hung hăng nhìn Thường Lộ Vận, thầm nhủ chó săn tư bản chủ nghĩa này, tự mình muốn đi nước ngoài thì đi đi, còn có ý đồ lôi kéo người nhà người khác đi cùng, đúng là tâm địa khó lường.

Liều Dung lắc đầu:

- Trước đây mình có ý này, cũng từng thu thập thông tin một thời gian, nhưng mấy ngày nay chợt không muốn nữa.

- Tại sao?

Lương Túc bĩ ối nhanh mồm nhanh miệng:

- Cô giáo Liều bắt đầu biên soạn sách dạy học rồi, còn đi học gì nữa? Quá trẻ con.

Liều Dung cười híp mắt véo đùi anh một cái.

- Thật hay giả?

Liều Dung nói:

- Mấy nay mình thấy du học không vui, kiếm tiền từ mấy người định du học như các cậu tương đối thích hợp với mình hơn. Dạo này mình đang cùng thầy Chu soạn tài liệu giảng dạy ____ chủ yếu là thầy soạn, mình đi theo học hỏi, mình thấy thầy làm rất tốt, hôm đó mình bàn với thầy mở rộng cơ cấu môi giới du học thì tốt hơn, trước đây thầy cũng quen biết không ít người bên mảng này, mình ké một chân, kiếm ít tiền rồi hẵng tính.

Lương Túc gật đầu:

- Đến lúc đó toàn nhờ bà chủ Liều thương cho bát cơm ăn.

Liều Dung nghiêm túc nói:

- Tất nhiên, yên tâm, công việc bung trà rót nước chưa hết lại cho anh.

Hồ Diệp gõ đĩa, đưa tay bá cổ Lương Tuyết:

- Tôi nói hai người đủ chưa vậy? Thảo luận vấn đề cao cấp như vậy trước mặt bá tánh bình dân tại tôi là rấp tâm muốn chúng tôi ganh tị thêm khát hả? Có ý đồ gì đây?

Lương Tuyết lẳng lặng ăn, miễn cưỡng cười phối hợp với Hồ Diệp.

Cô chợt cảm thấy hôm nay mình không nên tới, bữa cơm này ăn như nghẹn trong cổ họng, nuốt không trôi, các bạn học từng cùng nhau thảo luận thành tích học tập và tám chuyện linh tinh hóa ra đều đã đi những con đường khác nhau, cô giật mình phát hiện, những bạn từng ngồi chung lớp học với cô rồi mai đây sẽ trở thành tình anh, rùa biển, địa chủ, danh nhân, cách cô càng lúc càng xa.

Trên đời có... đủ loại người.

Hồ Diệp lại không biết xấu hổ ôm tay bạn trai nói muốn lên kết hôn, Liều Dung trêu câu gì đó, mọi người cười phá lên, Lương Tuyết cũng hé môi cười nhưng không biết mình đang cười gì.

Không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 63: Bắt tay làm hòa

Các cô tụ tập luôn vồn vã, dần lớn lên, dần xa cách, dù có tâm nhớ bạn cũ, nhưng trong một đêm có quá nhiều chuyện cần xử lý, do đó lực bất tòng tâm.

Lương Tuyết cuối cùng đã biết làm thế nào để nguy trang mình như một cô gái văn phòng lạnh lùng lão luyện, từ một cô gái mặt mộc ban đầu bắt đầu dè xèn từng chút từng chút mua mỹ phẩm, đầu tiên là son môi, kế đó là phấn lót, mascara, chì kẻ mắt, lens, nước hoa.

Những món đồ đóng gói tinh xảo kia như ma túy, khi dần quen với chúng rồi sẽ không bỏ được, chỉ có thêm mà không giảm, sau đó chúng sẽ biến cô thành một người hoàn toàn khác___ thành một người mà cô trong quá khứ sẽ vô cùng không thể hiểu nổi, ra ngoài đồ rác 5 phút cũng phải tô son điểm phấn, cứ như gương mặt vốn có của mình hoàn toàn không thể gặp người.

Tối về nhà chăm sóc cha cầm ăn cơm uống thuốc nghỉ ngơi xong, một mình cô ở trong phòng vệ sinh òa khóc. Khóc xong, hôm sau cô lại tô son điểm phấn cho ra dáng rồi đi làm, như một xe tăng nhỏ không gì địch nổi.

Không thể để người khác xem thường, không thể lùi về sau, không thể mềm yếu, phải sống cho ra hình người, lúc sống lưng bị ép khom thật sâu sẽ tự nhủ, đắng cay hôm nay ta chịu là để sau này có một ngày ưỡn thẳng sống lưng làm người.

Năm nay Lương Tuyết 23 tuổi, thanh xuân đã ít, lại bị thời gian mài giũa thương tích đầy mình, sau đó dần trở nên cứng cáp.

Thuở thiếu niên luôn có nhân vật chính nghĩa trong phim hoạt hình hùng hồn tuyên bố, chỉ cần có dũng khí và ước mơ, nguyện vọng ra sao đều có thể thành hiện thực, sau đó vút một phát bay lên trời.

Nhưng đến chừng này, muốn tiếp tục sống, không chỉ cần dũng khí bay lên trời, bay vào vũ trụ cũng không được, phải có cang nhiều, cang nhiều nữa.

Mùa đông năm nay, trong công ty Lương Tuyết chợt có một suất “xướng cơ sở”, chính là rời khỏi văn phòng đông ấm hè mát đến phân xưởng sản xuất cấp thấp nhất của công ty làm công tác quản giáo, còn đặt một cái tên rất kêu là “quản lý huấn luyện”. Tiếc rằng tên dù hay đến mấy, mọi người chẳng ai ngốc, ai không muốn ngồi văn phòng trong thành phố mà lại đi tới cái nơi quê mùa khi họ có gây làm quản lý chứ?

Đeo băng đồ cũng không được!

Mọi người đưa mắt ra hiệu với nhau, không ai chịu hé răng, ai nấy đều trầm tính toán, bắt đầu suy nghĩ xem phải khai thông quan hệ thế nào để của đi thay người.

Nhưng thời gian họ tính toán không dài, Lương Tuyết chợt đứng dậy, đối diện với vị giám đốc sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi, cô nói:

- Nếu không có ai thì tính em một suất.

Quyết định này rất đột ngột, cô chỉ gọi điện thoại báo cho Lương Túc, nhờ nhà bác cả thay cô chăm sóc cha cả, đồng thời cô cũng làm cho cha một tấm card, mỗi tháng định kỳ cô sẽ gửi tiền cố định vào tài khoản đó làm tiền thuốc men và sinh hoạt cho cha, sau đó cô một thân một mình mang hành lý đơn giản ngồi trên xe buýt đường dài đầy bụi bặm rồi đi.

Không phải cô không nghe thấy những tiếng xì xào bàn tán sau lưng, thậm chí có người còn lấy cô làm ví dụ ngược để dạy dỗ người thân bạn bè mình___ học cho có ích gì? Học cho lắm vào còn không bằng biết cách cư xử, xem cô bé trong đơn vị chúng tao kia, tướng tá cũng thông minh mà học tới ngu người, vừa tới là bị người ta lợi dụng, đặc tội hết tất cả mọi người, lần này cô ta thức thời, tự biết mình không lấn lộn được nữa nên kiểm soát chạy xuống dưới quê làm khổ sai, chắc chắn, thật không biết một cô gái như cô ta sau này làm sao nữa.

Lương Tuyết không để ý, cô chợt cảm thấy Liễu Dung đúng, cô từng cho rằng cô ấy ý mình thông minh nên quá kiêu ngạo, trông thì ngoan ngoãn hiền lành nhưng trong lòng luôn có những suy nghĩ dị hợm khác người.

Khác người sẽ không hạnh phúc, Lương Tuyết từng kiên định cho rằng, con người sống trong xã hội nên giống như tác kẻ hoa, giấu mình thật tốt trong đám đông, sống cuộc sống quần cư, nhưng không ngờ khi cô đã qua tuổi nổi loạn lại bắt ngờ trở nên nổi loạn.

Một người, tại sao phải giống người khác? Tại sao mình thẹn người khác thối là mình phải lăn trong bùn bẩn hai vòng cho bản thân có cái mùi giống người khác chứ?

Cuộc đời đối với mỗi người đều chỉ có một lần, sao có thể vì lười biếng trong chốc lát mà cam chịu tâm thường?

Lúc rời khỏi văn phòng, Lương Tuyết mang theo chậu xương rồng nhỏ cô luôn chăm sóc trên bàn làm việc từ trước tới giờ. Vì không được hứng ánh nắng mặt trời nên nó trông hơi héo úa xanh xao, thế mà vẫn mình đầy gai góc, đáng vẻ kiêu ngạo khó thuần.

Trời đất bên ngoài lớn như vậy, chỉ tiếc chúng mày không nở khoảng không gian nhỏ xíu gần máy điều hòa, không muốn đi mà thôi. Lương Tuyết cười với các đồng nghiệp cũ, đóng cửa xoay người rời đi __không biết ai mới là kẻ đáng thương.

Cô nhớ Liễu Dung, nhớ Thường Lộ Vận, nhớ lần tụ tập nhỏ khiến cô như nghiền nghiền trong cổ họng ấy.

Đứng, nghèo không đáng sợ, mập không đáng sợ, xấu không đáng sợ, tàn tật cũng không đáng sợ, mọi khó khăn đều không đáng sợ, thứ đáng sợ chính là bản thân trầm luân, bị đồng hóa thành khuôn mặt uể oải tê dại y hệt mọi người, biến thành một đồng cát bình thường trong quái vật thành phố xi măng cốt thép, biến thành loại người tầm thường dung tục mà mình khinh thường nhất.

Khi nghỉ đông đến, Thường Lộ Vận hoàn hồn khỏi những cuộc phỏng vấn ừn ừn, Liễu Dung vừa viết luận văn tốt nghiệp vừa lao đầu vào nửa sự nghiệp của mình, ông chủ Lương vẫn đang phấn đấu vì một tương lai và ngày mai tốt đẹp, lúc tụ tập lần kế mới phát hiện Lương Tuyết đã một mình rời đi.

Mùa xuân năm nay Lương Tuyết không về, chỉ gọi điện thoại hỏi thăm, nghe trong điện thoại thì thấy tâm trạng cô không tệ, bên kia còn vang tiếng pháo.

Dưới địa phương đốt pháo không bị giới hạn thời gian và địa điểm như thành phố lớn, trẻ con có thể mặc sức chơi đùa ven đường, gần như từ tháng chạp đã bắt đầu đốt pháo liên tục, khắp nơi đầy mùi thuốc pháo, không khí vui vẻ nhiệt tình, hương Tết cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

Nhân dịp nghỉ, Lương Túc giờ rảnh rỗi cũ rích là kéo Liễu Dung đi xem phim, kết quả chỉ có phim chúc Tết ồn ào và phim thương mại, chọn tới chọn lui cuối cùng chọn bộ phim yêu đương sến súa thừa thốt người coi. Tình tiết phim lê thê rỗng tuếch, Liễu Dung xem được một nửa liền chống tay lên ghế ngủ gà ngủ gật.

Nhưng Lương Túc lại vô cùng tỉnh táo, mắt lấp lánh nhìn cô ngồi đó lắc tới lắc lui xốc lại tinh thần, sau đó anh từ từ đưa tay ôm lấy vai cô, kéo cô về phía mình, mắt nhìn màn ảnh rộng, về mặt chính trực:

- Buồn ngủ à? Cho em dựa một lát đấy.

Liễu Dung thuận theo dựa qua, cảm giác Lương Túc dường như thả hồ hấp cực chậm cực nhẹ, một tay vòng qua vai cô đan vào tay còn lại đặt bên người cô như nhốt cô vào một cái vòng nho nhỏ.

Liễu Dung nhắm mắt, nghe nhạc nền trữ tình chậm chậm trôi xa, nhớ thầy Chu đã gửi tiền nhuận bút vào tài khoản của cô, lại mời cô gia nhập ban kỹ thuật, sau khi cô tốt nghiệp về sẽ cùng kinh doanh trung tâm du học và lớp đào tạo, nhớ người bên cạnh mình đây, và nhớ thời khắc yên tĩnh an bình này.

Chợt phát hiện những phần uất và bất cam trong lòng đều không còn nữa, Liễu Dung mơ màng cười, bấm tay tính toán, 23 tuổi, cuối cùng cô đã bắt tay làm hòa với thế giới này.

Lương Túc cẩn thận từng li từng tí ôm cô, cảm giác có một mùi hương dịu dịu như có như không từ mái tóc cô luôn chập chờn nơi đầu mũi, rõ ràng anh ngồi đó mà hồn như bay đến giữa không trung, phe phẩy đôi cánh nhỏ, trôi bồng bềnh trong màu hương phấn xung quanh.

Lần đầu tiên anh cảm giác bộ phim điện ảnh khiến người ta thấy một ngày dài như một năm này trôi qua quá nhanh, từng giây từng phút đều như chưa hết đã __dù anh hoàn toàn không biết bộ phim chiếu cái gì.

Nhưng thời gian vui vẻ luôn rất ngắn ngủi, khi phim chiếu tới nửa phần sau, điện thoại Liễu Dung chợt vang lên làm cô giật mình, mơ mơ màng màng bỏ dậy, hơi rụt lại dưới ánh mắt lưu luyến không thôi của Lương Túc, vừa dụi mắt vừa nhỏ giọng:

- A lô?

Hồ Diệp:

- Liễu Dung sư phụ, là mình nè!

Liễu Dung ép giọng nhỏ hơn:

- Hà? Cậu làm gì?

- Nói lớn tiếng chút, sợ hao pin à?

Hồ Diệp đầu bên kia gào lên, sau đó dùng giọng bí ối nhỏ giọng nói:

- Ôi, không phải cậu và anh Lương đang làm gì đó, bị mình quấy rối chứ?

- Bà đây đang ở rạp phim, cậu có gì thì nói mau, đừng phí lời.

- Ồ, mình nói cậu nghe...

Dưới ánh đèn mờ, Lương Túc nhìn về mặt Liễu Dung từ mơ màng tới tỉnh táo, kinh ngạc và cuối cùng là như lọt vào sương mù, hồi lâu Liễu Dung mới run run hỏi:

- Cậu... cậu nói cái quỷ gì? Lặp lại lần nữa.

Hồ Điệp tung tăng nói:

- Mình kết hôn rồi!

- Với ai?

Liễu Dung cảm giác mình vẫn chưa tỉnh ngủ, đầu óc mơ mơ hồ hồ, hỏi ra một câu rất thừa thãi như vậy.

- Chồng mình chính là cái người ở trường mình mà lần trước cậu gặp đấy. Hôm nay hai đứa mình lĩnh giấy chứng nhận rồi!

Liễu Dung há mồm, còn chưa kịp nói thì Hồ Điệp đã tuôn một tràng:

- Lan truyền phạm vi nhỏ thôi nhá, đừng nói lung tung, tui mình đang định bỏ trốn đây, hoàn cảnh gia đình chồng mình không tốt lắm, cha mẹ mình không đồng ý cho hai đứa bên nhau, mình lên lấy sổ hộ khẩu trong nhà đi kết hôn đấy.

Liễu Dung lập tức cảm giác đầu như to ra.

Hồ Điệp lại nói:

- Nhưng mà, hai đứa mình nghĩ, cảm thấy kết hôn như vậy cũng quá vô trách nhiệm..

Mọc nó, cậu còn biết à.

-...Thế là tui mình quyết định vẫn tổ chức tiệc rượu trong phạm vi nhỏ, không mời nhiều, chỉ mời vài bạn bè tới tụ tập là được, cậu và anh Lương tới nhé, mình phát thiệp mời cho cậu.

Liễu Dung:

-...

Hồ Điệp:

- À đúng rồi, đừng đi tay không nhé, nhớ mang theo tiền mừng, hai đứa mình tay trắng dựng nghiệp, bây giờ nghèo lắm, thật đấy sư phụ, cậu không phải người ngoài nên mình không dối cậu, mình thực sự nghèo lắm___ tiền mừng càng to càng nhiều càng tốt nhé!

Liễu Dung:

-...

Thanh xuân suýt không hồ đồ là thật khỏi bệnh ảo tưởng rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 64: Về hôn nhân

Bạn trai... không, ông xã mới nhậm chức của Hồ Điệp tên Thái Hồng Hiến, nghề nghiệp là giáo viên thể dục tiểu học, thuộc tính là soái ca.

Đủ thấy đã nhiều năm trôi qua, Hồ Điệp từ đồ ngọc nhỏ đã biến thành đồ ngọc lớn bây giờ, vẫn không sửa được tật thấy trai đẹp là si mê.

Thái soái ca cũng lớn lên trong gia đình đơn thân, cha là kẻ chẳng ra sao, một xu tiền nuôi dưỡng cũng không có, không trông cậy được, mẹ bị mất việc hồi năm xưa khi cả nước đang thịnh hành mất việc, tiếc rằng khi cả nước thịnh hành có việc thì bà lại không thể có việc.

Hai mẹ con ở chung trong nhà công cũ 40 mét vuông, thu nhập là lương của Thái Hồng Hiến và tiền cứu trợ hàng tháng của mẹ già___ đương nhiên, mọi người đều biết, số tiền này chẳng mua nổi được gì cả, tiền tiêu vặt cho trẻ con hàng tháng của nhà hơi khá giả còn nhiều hơn số này, muốn dùng nó để sống thực cần hàm lượng kỹ thuật nhất định.

Đừng nói lấy ra mấy mươi vạn đặt cọc mua nhà cho con trai, dù lấy ra mấy ngàn tệ đỡ dần bớt tiền điện cũng phải cắn răng giậm chân, thất lưng buộc

bụng mấy tháng.

Tổng kết một câu, dân nghèo thành thị điển hình.

Ngày kết hôn, bên chàng trai có đến, bà rất vui vẻ. Bên nàng gái thì không dám mời dù chỉ một người, “người nhà mẹ đẻ” bên Hồ Điệp toàn là đám bạn học gom góp lại, danh mục quà tặng của người đến dự lễ là do Liễu Dung giúp thu và ghi sổ. Người chủ trì lễ là Thường Lộ Vận nghiệp dư đột xuất nhảy ra làm, quay phim và trang phục là do Lương Túc tìm vài người bạn tới giúp lo liệu.

Song, chuyện tốt phải qua nhiều trắc trở, không biết là bạn xấu nào bán đứng họ, lễ cưới tiến hành được một nửa, ngay lúc cô dâu chú rể vừa trao nhẫn xong___ nghe nói cặp nhẫn đó trông giống bạch kim chứ thực ra là bạc.

Cha mẹ Hồ Điệp cuối cùng cũng chạy tới, mẹ Hồ Điệp dừng mãi đã quen, không thèm đếm xỉa tới mặt mũi bạn bè thân thích gì sất, lập tức gấp lên, tiện tay quơ ly trà ném xuống chân Hồ Điệp, làm một “toái toái bình an” (1), sau đó lấy ra khí phách năm xưa mắng bô nhĩ bên đường, xách một chai bia đuổi theo cô dâu mặc lễ phục chạy trời chết khắp nơi.

(1) “Toái toái bình an”: chữ “toái” (碎) (rơi vỡ) có cùng cách phát âm với chữ “tuế” (岁) (năm). Trong những dịp lễ mừng, người ta kiêng kỵ làm rơi vỡ chén bát vì quan niệm rằng như thế là xui xẻo, nếu chẳng may làm vỡ thì sẽ đọc câu “toái toái bình an”, để nghe giống như “tuế tuế bình an”, mang ý nghĩa vừa là “rơi vỡ một cách bình an” vừa là “năm nào cũng bình an”.

Hỗn loạn bát nháo.

Thường Lộ Vận nhân cơ hội chuồn xuống sân khấu, trực tiếp chia miếng com bát bửu trong đĩa Liễu Dung không chút khách sáo:

- Minh nghi một lát, nói nhảm cả buổi còn sợ quên lời, mệt chết được.

Liễu Dung nghiêng đầu qua liếc thấy Lương Túc đang sợ thiên hạ không loạn, chỉ huy các tiểu huynh đệ lén quay màn hài kịch nhân gian này lại, chú rể và mẹ chú rể phía sau gấp gấp nóng ruột, cha cô dâu nhiều lần định xông lên ôm lấy mẹ cô dâu, tiếc là lần nào cũng hụt, còn bị áp chế ngược.

Liễu Dung chỉ có thể ngồi một chỗ, không giúp được gì, cũng yên tĩnh xem trò vui.

Thường Lộ Vận nói:

- Hồ đồ, mình thấy mẹ Hồ Điệp sắp tức tới mức bị tai biến não luôn rồi, trộm sợ hộ khẩu đi kết hôn, vậy mà cô ấy cũng làm được.

Liễu Dung liếc Thường Lộ Vận, cô ấy vội tranh thủ nuốt thức ăn trong miệng xuống, khoát tay:

- Cậu đừng hiểu lầm, chuyện hôm nay không phải mình bán đứng hai vợ chồng nhà nó.

Lúc này, mẹ Hồ Điệp cuối cùng bị mấy người hợp sức khống chế, cha Hồ Điệp lao tới ôm chặt eo bà, mỗi bên một chàng trai giúp ông cướp đi hung khí trên tay bà, Thái Hồng Hiến cũng thở hổn hển chạy qua, chắn trước mặt Hồ Điệp, liên tục khuyên:

- Mẹ, xin mẹ bớt giận, bớt giận...

- Mụ nội mày!

Mẹ Hồ Điệp điên cuồng gào lên:

- Ai là mẹ mày? Thăng con hoang do cha nào đẻ ra mà đi nhận mẹ lung tung hả?

Câu này thực quá chướng tai, mẹ Thái Hồng Hiến không chịu nổi nữa, bà vốn tới can ngăn giờ vụt đứng dậy, sức chiến đấu bỏ xó nhiều năm trời lên:

- Cô nói ai hả? Nói kiểu gì thế hả?

- Tôi nói cô đấy! Hai mẹ con cô là thứ không biết xấu hổ, thấy người ta giàu có là liều mạng bám vào! Hồ Điệp... Hồ Điệp! Tao nói mày biết, đồ điểm, mày gả cho cái thằng bụi đời này thì sau này đừng nhận tao là mẹ nữa, tao không có thứ con gái như mày, một xu tiền mày cũng đừng hòng lấy từ chỗ tao!

Bác gái này nói chuyện không dọa chết người ta không thôi không phải một hai ngày, bọn Liễu Dung 10 năm trước đã nhận thức được điều này giờ chỉ mất điếc tai ngơ.

- Được rồi! Ôi tôi nói bà được rồi!

Đây là cha Hồ Điệp___nhiều năm trước hình như ông cũng chỉ biết nói mỗi câu này.

- Được cái đầu mẹ ông! Thứ đàn ông xấu xa chó cắn lương tâm, lo quản thứ đẻ tiện nhà mình đi, đừng xía vào chuyện nhà người khác!

-...

Cha Hồ Điệp bắt hạnh trúng đạn.

Ở nơi đông người, trước bao con mắt, cha Hồ Điệp cuối cùng không bỏ được sĩ diện, chột buông mẹ Hồ Điệp ra, chỉ vào Hồ Điệp nói:

- Được, tôi mặc kệ, tôi mặc kệ bà, bà đánh chết nó đi, đánh chết nó rồi tự bà ngồi tù đền mạng cho nó đi, cứ tự nhiên! Bà gây nữa, gây nữa đi! Cũng không nhìn xem bản mặt già của bà có còn không!

Cuộc đại cách mạng nông nô trở mình thành linh của ông khiến mẹ Hồ Điệp nhất thời không phản ứng kịp, hồi lâu mới đặt mông ngồi xuống đất, hu hu gào khóc __giống như bà không phải tới dự lễ cưới mà là tới khóc tang vậy.

- Minh chột cảm thấy bà ấy rất tội nghiệp.

Thường Lộ Vận bỗng nghe Liễu Dung nói một câu như vậy, cô hơi giật mình quay đầu, thấy Liễu Dung xuyên qua đám người đông đúc nhìn chằm chằm mẹ Hồ Điệp đang gào khóc quậy phá.

- Minh hiểu, là cậu thì chắc chắn sẽ không quậy.

Thường Lộ Vận thầm nghĩ: cậu thích chơi ngâm hơn.

Liễu Dung buồn chán ăn vài miếng đồ ăn:

- Ai không có ai cũng có thể sống cả, đời người có thể quản tốt chính mình đã không tệ rồi.

Thường Lộ Vận nhìn Lương Túc từ hí hoáy camera tới thực lo lắng tiến lên can ngăn, cô chột cười hỏi:

- Sao, tự cậu có chủ, tâm cũng định rồi, chột tính sau này giúp chồng dạy con yên ổn sống qua ngày hả?

Liễu Dung ngược mắt cười với cô ấy, thà giọng rất nhẹ:

- Sao có thể chứ, đã tâm luôn ở đó. Có người thấy năm tháng tĩnh lặng tốt, tâm tình khoáng đạt, nhưng có người thấy không tốt, chịu không nổi liền muốn làm những chuyện khác biệt, cứ nghĩ không thông, làm khó bản thân...

Thường Lộ Vận hỏi:

- Chuyện khác biệt gì?

Liễu Dung dừng lại chột lát, nói:

- Nghèo thì chỉ lo thân mình, thành đạt thì lo luôn cả thiên hạ, làm người không dễ dàng, làm được đến mức nào thì làm đến mức này, đi được bao xa thì đi bấy xa, nên bỏ ra thứ gì thì bỏ ra thứ đó, chỉ cần cậu cảm thấy đáng, sau này không hối hận là không có vấn đề gì... Nhưng như vậy, không cần thiết.

Cô dừng lại, cũng theo ánh mắt Thường Lộ Vận mà nhìn Lương Túc:

- Thích hợp thì bầu bạn, không thích hợp thì đôi ngả chia ly, bằng không dù cậu thích người ta đến mấy mà người ta không thích cậu, phỏng có ích gì? Làm âm ỉ ngoài mặt là mặt mình khó coi thôi, dù dùng thủ đoạn thắng được tâm anh ta về nhưng sau đó thì sao? Muốn sống với nhau nhiều năm thậm chí cả đời thì lời nói dối kiểu gì, miễn cưỡng nhân nhượng kiểu gì có thể để cậu giấu anh ta cả đời? Trong lòng anh ta không thích cậu, dù nhất thời bị mê hoặc thì qua một thời gian cũng sẽ lộ nguyên hình, vẫn là không sống được.

Năm đó khi vừa mất chân, Liễu Dung đã ngộ ra một đạo lý, nếu không thể sống có tôn nghiêm thì thà chết sớm còn hơn.

Tình cảm rất quan trọng, đôi lúc còn quan trọng hơn mạng sống, nhưng không có kiểu quan trọng như tôn nghiêm.

Nhưng quậy cũng vô dụng, giấy chứng nhận đã lĩnh rồi, thân phận Hồ Điệp trong pháp luật đã từ “cô gái độc thân” biến thành “phụ nữ kết hôn”, nếu muốn đổi thì sau này tình trạng hôn nhân sẽ phải điền “ly dị” chứ giả vờ như chưa từng kết hôn là chuyện không thể nào.

Mẹ Hồ Điệp quả nhiên nói được làm được, sau khi Hồ Điệp kết hôn, bà ngắt mọi trợ giúp kinh tế cho cô, chỉ có cha cô còn niệm tình con gái ruột nên thỉnh thoảng tới thăm, lén cho ít tiền tiêu vặt.

Nhưng cha Hồ Điệp bây giờ cũng là người đã có gia đình, cũng có vợ con riêng, không thể cứ mãi chăm sóc cho đứa con gái đã thành niên, cả ngày lấy tiền cho cô bất chấp sắc mặt của vợ kẻ được.

Tiền lương của Hồ Điệp và Thái Hồng Hiền đều không cao, thu nhập một tháng của cả hai vợ chồng chưa tới 4000 tệ, tiền thuê nhà hết 2500, còn là một ngôi nhà chằng ra sao, vì tiết kiệm mà vật dụng trong nhà toàn là hàng second-hand, do không có kinh nghiệm nên ngày đầu tiên mua sofa về bị lồm một mảng lớn, trông chẳng có gì khác thường nhưng vừa ngồi xuống liền giật mình nảy dựng lên.

Hai người lại chẳng ai biết nấu cơm, ngày ngày ra ngoài ăn tiệm hoặc ăn mì __lúc có tiền thì mua mì ly để đỡ phải rửa chén, lúc hết tiền thì xài mì gói.

Sở thích của Hồ Điệp là xem ti vi, xem tin tức showbiz và mua quần áo mua đồ trang điểm, sở thích của Thái Hồng Hiền là chơi game online. Thế là khi

cần rửa chén, họ thường xuyên giận dỗi vì việc ai là người rửa.

Hai người đều như chưa cai sữa, không phải không biết làm việc nhà, chỉ là cứ không làm, nhất định phải đợi đối phương “chịu thua” trước. Cuối cùng mẹ Thái Hồng Hiền chịu thua, bà như nhân viên làm việc theo giờ, ngày thường vào làm việc trong căng tin trường, chủ nhật tới nhà con trai con dâu dọn dẹp đồ rác.

Phong hoa tuyết nguyệt thực quá hư vô mờ ảo, cuối cùng đều tan nát trong những chuyện vặt vãnh đau thương.

Ngày Liễu Dung bảo vệ luận văn, cô đứng trên bục cảm giác điện thoại rung liên tục, chờ cô bảo vệ xong rời khỏi phòng học mới thấy Hồ Diệp gọi 16 cuộc gọi nhỡ, tưởng cô ấy có chuyện gì, cô vội vàng gọi lại.

Hồ Diệp nói thẳng:

- Sư phụ, con lại ly hôn rồi!

Liễu Dung đen mặt, chỉ muốn cúp điện thoại, để cái cô này đi chết đi, đúng là con mẹ nó kết giao bạn bè không cẩn thận mà.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 65: Thanh xuân của chúng ta

- Hôn nhân! Mình nói các cậu nghe, hôn nhân là gì? Người viết sách nói hôn nhân là nắm mờ của tình yêu, mình thấy không sai chút nào, nó không chỉ là nắm mờ của tình yêu mà còn là nắm mờ của bản thân, tiến vào hôn nhân rồi là __ôi mình đang phát biểu nghiêm túc mà, lát nữa sẽ dành thời gian cho các cậu tự do thảo luận, bây giờ lắng nghe từ tể hết coi __ tiến vào hôn nhân rồi là cuộc đời xem như chấm dứt, từ đó mấy chuyện vặt vãnh củi gạo dầu muối hằm pà lằng, cậu liền tới tám không thấy ngày mai luôn.

Liễu Dung cảm thấy cô ấy vắng nước miếng tung tóe chắc chắn là rất khát, bèn rót ly nước để lên bàn cho cô ấy.

- Các cậu nói xem, mình năm nay hai mươi mấy, đang tuổi thanh xuân nở rộ mà lại sống với thằng khốn kia, mình con mẹ nó muốn làm gì chứ?

- Nửa năm trước cậu nói thằng khốn kia chính là người thông minh thứ hai cậu từng gặp đấy.

Đây là Thường Lộ Vận đã xin được visa, đã liên hệ xong nhà ở, đang toàn thân nhẹ nhàng rảnh rỗi.

- Đệch, mình không có nói à nha.

Hồ Diệp thề thốt phủ nhận.

- Chó nói.

Đây là lời đồng thanh của Thường Lộ Vận, Liễu Dung, Lương Tuyết và Lương Túc.

Ngải Quốc đặt trái cây đã gọt xong lên bàn, nhìn họ cười không ngừng.

Lương Tuyết đang được nghỉ, cô sạm đen không ít, dưới cơ sở thực sự vất vả nên cô cũng không trang điểm nhiều, nhưng khí sắc ngược lại tốt lên không ít, còn mang về một bạn trai để nói chuyện là đồ mặt, chỉ biết cầm đầu làm việc, tên Ngải Quốc.

Hồ Diệp lờm ngớt, vô cùng không khách sáo ngậm một miếng dưa hấu, vừa ăn vừa nói:

- Dù sao không sống chung nữa, bây giờ để bắt đầu sống chung là cả ngày mình phải lo chuyện nhà chuyện cửa, lo xe lo nhà lo con, tới chừng nào mới hết chứ, không sống chung nữa.

Lương Túc háng háng giọng, thành khẩn nói:

- Anh nói này đồng chí Hồ Diệp, hồi đó là tự em nằng nặc đòi kết hôn, đòi lừa một đồng quà cưới của tui anh, còn xa xôi phiền Tiểu Dung Từ nhà anh làm kế toán cho em, bị mẹ em cầm chai bia truy sát nửa con phố, video anh còn giữ cho em kìa.

Hồ Diệp:

- Đó là em trẻ tuổi vô tri.

Lương Tuyết gật đầu rất tán thành:

- Phải, nhưng vấn đề là bây giờ cậu không còn trẻ nữa mà sao vẫn vô tri thế?

Ngải Quốc như con hiền cháu thảo dâng lên một miếng dưa hấu lạnh, Lương Tuyết vui vẻ đón lấy, quăng ra một trong những vấn đề to tát nhất thế kỷ.

Hồ Diệp ghen, đám bạn xấu mặc kệ giết hay chôn đều chuyên môn chờ đêm mờ gió lớn để vây xem cười nghiêng ngả, trắng trợn xây niềm vui của mình trên nỗi đau của Hồ Diệp, gần như “hề Hồ Diệp suy nghĩ là mọi người phá lên cười”.

Tiếp đó đúng vào lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng cào cửa kỳ lạ.

Giờ đang là ban đêm, mọi người tán gẫu chưa tận hứng, vừa yên tĩnh lại mới nhận ra sắp nửa đêm rồi.

- Để mình xem xem là ai.

Lương Tuyết cầm miếng dưa hấu gặm một nửa đứng dậy, đúng lúc này, nhà Hồ Diệp chợt cúp điện, bốn phía tối om, Lương Tuyết không cẩn thận vấp chân Thường Lộ Vận, trong lúc cấp bách túm lấy sofa, suýt ngã nhào.

Lương Tuyết vừa nói không sao, vừa để Thường Lộ Vận và Ngải Quốc mỗi người một bên đỡ đứng dậy, bóng tối đột ngột khiến mọi người đều giật mình.

Thường Lộ Vận cảm giác trên cánh tay gầy lộ ra của Lương Tuyết nổi một lớp da gà, bèn hỏi:

- Cậu lạnh à?

Lương Tuyết chưa kịp đáp, tiếng cào cửa lại vang lên, kệt kệt, kệt kệt, Thường Lộ Vận cảm giác da gà trên tay Lương Tuyết nổi càng dữ, Lương Tuyết nói:

- Mình hơi... sợ, tiếng gì thế?

Hồ Diệp:

- Má ơi mình sợ.

Lương Túc thừa cơ kéo Liễu Dung qua:

- Có sợ không?

Liễu Dung nói:

- Địch, anh để tay ở đâu thế hả?

Thường Lộ Vận:

- Được rồi, hai người đừng có liếc mắt đưa tình nữa, mau lên, có đèn pin thì tìm đèn pin, không có đèn pin thì tìm nến, nửa đêm nửa hôm mà thần thần quỷ quỷ.

Lương Tuyết:

- Phi phui cái mồm, thần thần quỷ quỷ gì chứ, mình thấy chắc là chó hoang?

Ngải Quốc xung phong đi, cầm lấy đồ ấm lưng trên sofa như cầm theo kiếm, dũng cảm nói:

- Tôi đi xem xem.

Hồ Diệp đã lục được đèn pin ra, vội ngăn lại:

- Ôi đừng, cái đó mềm lắm! Đánh người đâu có đau! Đuổi ma càng không được!

Ngải Quốc gan dạ:

- Không sao, tôi không sợ.

Cậu dựa sát vào cửa, nhìn ra ngoài qua mắt mèo, không thấy gì, bèn một tay vặn mở cửa, một tay vung cái ấm lưng... đánh vào khoảng không.

Lương Túc vỗ vai cậu, dùng đèn pin quét qua quét lại ở cửa:

- Phía dưới, phía dưới.

Mọi người xúm lại, thấy ở cửa có một người say bí tỉ đang ngồi bệt một đồng dưới sàn, đầu rũ thấp, móng vuốt cứ cào cào cửa. Lương Túc ngồi xổm xuống, xách cổ áo người nọ lên, dùng đèn pin chiếu vào:

- O, đây là anh Thái mà, thế này là sao?

Thái Hồng Hiền ợ rượu, lơ đãng mông lung nhìn Lương Túc, muốn nhào vào người anh:

- Vợ... vợ ơi...

Lương Túc ngồi xổm nhảy ra sau một bước to, siết chặt cổ áo sơ mi của mình như cô vợ nhỏ:

- Ê, làm gì mà động tay động chân hả? Tôi không dây vào cậu đâu, phải thủ thân như ngọc cho vợ tôi đấy.

- Còn lắm mồm nữa!

Lương Tuyết chỉ huy Ngải Quốc và mấy người hè nhau đưa Thái Hồng Hiền – chồng cũ của Hồ Diệp vào.

Thái Hồng Hiền lúc này đã tỉnh táo, nhận ra được người, liền lao về phía Hồ Diệp, lão đảo quỳ dưới chân cô ấy, kéo ống quần cô ấy bắt đầu hu hu khóc:

- Vợ ơi, anh sai rồi... anh sai thật rồi, đều là lỗi của anh, em cho anh về đi, đừng bỏ anh...

Hồ Diệp muốn đá một cú văng anh ta, tiếc là không văng được, anh ta còn ôm chân khiến cô đau nhe răng nhếch miệng:

- Anh từ đâu tới thì về đó đi, tôi không cần anh nữa!

Thái Hồng Hiền nước mắt nước mũi ròng ròng:

- Vợ...

- Ai là vợ anh? Cút! Chúng ta ly hôn rồi! Ly hôn rồi anh hiểu không?

- Vợ...

- Cách xa tôi ra chút, hành vi của anh bây giờ là đêm hôm khuya khoắt quấy rối phụ nữ độc thân, có thể bị gắn tội quấy rối đấy, anh tin không?

- Anh không phải quấy rối, vợ ơi anh yêu em, em đừng bỏ anh, anh xin... xin em mà...

- Xin tôi cũng không được!

Câu kế tiếp của Hồ Diệp chọt nghẹn ngào:

- Trước đây anh làm gì chứ?

- Anh sai rồi!

Thái Hồng Hiền cũng gào khóc to.

Hồ Diệp:

- Họ Thái, tôi cho anh biết, tôi không thể nào sống với người như anh nữa! Tại sao anh không rửa chén? Tại sao anh chơi game quên tưới hoa cho tôi? Tại sao buổi tối anh ngủ không đánh răng? Tại sao anh nhét quần lót trong khe sofa?

Quần chúng vậy xem bị thờ ơ đã lâu bày tỏ áp lực như núi.

Thái Hồng Hiền khóc đập đầu xuống đất, đau khổ tột cùng:

- Sau này anh nhất định rửa, nhất định không quên chuyện em giao, nhất định đánh răng, nhất định không nhét quần lót trong sofa...

- Vậy anh nhét gì?

- Anh nhét vớ...

- Cút xéo!

- Không... không không, anh không nhét gì hết, anh mà còn nhét đồ linh tinh nữa thì tự anh sẽ chui vào luôn. Vợ à, anh sai thật rồi, anh nhất định thay đổi triệt để, xin em mà, em tha cho anh nha...

Anh suy nghĩ, tâm trạng lại dâng trào, há môi khóc lớn:

- Em bỏ anh rồi anh biết sống làm sao... hả? Mỗi ngày hề nghĩ tới chuyện này là anh cảm thấy mình sắp không sống nổi nữa em biết không? Anh không thể xa em... vợ ơi...

Thường Lộ Vận kéo tay áo Liễu Dung:

- Nè, có phải họ quên tội mình rồi không?

Liễu Dung quyết đoán:

- Mình thấy tội mình nên đi thôi, nhân lúc họ còn chưa bắt đầu diễn màn giới hạn độ tuổi.

Nhóm năm người chán nản chuồn ra cửa, cảm thấy chuyện này rất có triển vọng.

Mùa hè năm đó, ba ngày sau khi Thường Lộ Vận lên máy bay đi Mỹ, Hồ Diệp và Thái Hồng Hiền lại cao giọng tuyên bố phục hôn.

...Đương nhiên, qua chưa tới một năm, hai người họ lại ly hôn, ly hôn xong lại phục hôn, phục hôn xong lại ly hôn, ly hôn xong lại phục hôn...

Dù sao nữ đồng chí phụ trách đăng ký kết hôn cười lên có má lúm đồng tiền về sau cứ thấy hai người họ là lập tức trung vệ mặt đau khổ, đây là chuyện sau này.

Năm năm sau, Lương Tuyết từ cơ sở được điều về với thân phận giám đốc bậc trung từng trải qua huấn luyện có thể một mình cáng đáng một phương, chị quản lý Triệu ban đầu đã đi nơi khác mưu cầu địa vị cao. Lương Tuyết một lần nữa về văn phòng cũ, phát hiện quá nửa người đều không quen biết, dù có quen cũng đều thay đổi sắc mặt.

Lương Túc dạy cô, nói đây chính là nhân tình thế thái đa đoan. Lương Tuyết thấy style mới thanh niên văn nghệ này vô cùng không hợp với anh.

Cô chính thức đưa Ngải Quốc về nhà ra mắt, giới thiệu cậu với cha cô, Ngải Quốc là một chàng trai tốt, cần cù lương thiện, mặc dù không biết ăn nói. Có một ngày, cô tặng ca về nhà, thấy Ngải Quốc cẩn thận buộc khăn ăn cho cha cô, dùng khay nhỏ bày cơm canh, cha cô tay chân bất tiện, cậu kiên nhẫn đợi ông ăn từng chút từng chút một như chăm con.

Mất Lương Tuyết chột tron ướt, cô quyết định sau này sẽ cùng sống với chàng trai ấy.

Thường Lộ Vận dùng thời gian năm năm lấy được học vị tiến sĩ, thành công biến thành người giới tính thứ ba (1). Theo cô tuyên bố, mình chịu tội đủ rồi, ngày nào cũng ăn không ngon, ngủ không yên, bị giáo viên da trắng nô dịch đủ điều, theo một đám người Mỹ cao to bệu bệu hạng mục, tìm chỗ thực tập, xoay vòng vòng khắp nơi, còn thường xuyên bị kỳ thị vì là người nước ngoài.

(1) Lam không hiểu ý tác giả lắm, có lẽ là muốn nói Thường Lộ Vận trâu bò chẳng? Tra thì thấy bảo 'giới tính thứ ba' là chỉ chung những người song tính, đồng tính hoặc chuyển giới, mà mấy cái này đều có vẻ không dính dáng gì tới Thường Lộ Vận, hic.

Muốn về nước muốn tới sắp diễn, nhưng mới tốt nghiệp, chưa kiếm ra được thành tựu nên ngại về gặp Giang Đông phụ lão, chỉ có thể lái chiếc xe cũ second-hand rong ruổi trên mặt đất hoang vắng miền tây nước Mỹ, ngày ngày mơ寐 được nhiều giấy bạc trong túi người Mỹ gốc gác nghèo nhiều tiền, tình mộng phát hiện người Mỹ tuy gốc gác nghèo nhưng vẫn nhiều tiền, còn cô tuy thông minh nhưng vẫn nghèo kiệt xác, nên chỉ có thể đi liều mạng, đi phần đầu.

Lương Túc cuối cùng đã từ chức vào ba năm trước, bắt đầu gây dựng sự nghiệp lần thứ ba, vẫn gian nan vất vả như cũ, nhưng đầu sao cũng kiên trì được và dần có khởi sắc, thời gian ba năm, anh dựng lên thương hiệu của chính mình, tâm cũng lớn, sắp đến tuổi 30 mà đã chìm nổi trong xã hội hơn mười năm, rất ra dáng tình anh trẻ già đời.

Trung tâm môi giới của bọn Liễu Dung xoay quanh các trường cao đẳng đại học trong thành phố, đã có mười mấy chi nhánh, kinh doanh thịnh vượng, bọn thầy Chu đang nhắm tới một thành phố khác ở phương nam, định thông cả nam bắc, giám đốc Liễu chỉ có thể ngày ngày chạy tới chạy lui giữa hai thành phố, mệt như chó chết, còn tự giễu___bà đây đi không được nhưng ngày nào cũng bay đây.

Thậm chí ngày sinh nhật 27 tuổi của cô cũng trôi qua ở phi trường___thời tiết bất thường, máy bay sợ gãy cánh nên hành khách chỉ có thể hoãn.

Liễu Dung bắt đắc dĩ, đành tìm nơi nghỉ lại, sau đó gọi điện thoại cho Lương Túc, bảo anh đừng chờ mình.

Song, hôm sau khi cô chuẩn bị tự thuê xe về thì thấy Lương Túc ở phi trường, áo quần anh nhăn nhúm, vẻ mặt tiêu tụy, chấp tay sau lưng chạy về phía cô như một con chó to, xung quanh rất đông người, anh đều làm như không thấy.

- Anh đợi ở phi trường cả đêm

Anh nói, về mặt như IQ dừng hoạt động:

- Đúng, anh có nhận điện thoại của em, nhưng anh nghĩ, quá kích động, có vẻ cũng ngủ không được nên dứt khoát đợi luôn.

Liều Dung cúi đầu, nhìn Lương Túc đang ngồi xôm dưới đầu gối trống rỗng của mình:

- Khi không anh kích động vớ vẩn cái gì?

- Em xem, bây giờ anh có tiền rồi.

Lương Túc lấy từ phía sau ra quyển sổ tiết kiệm, nhét vào lòng Liều Dung.

- Có sự nghiệp rồi.

Anh lại lấy ra một tờ báo địa phương, nhân vật được đặc biệt phỏng vấn chính là ảnh chân dung Lương Túc.

- Có nhà.

Anh lấy ra một tờ giấy chứng nhận bất động sản.

- Còn có...

- Có gì?

- Có anh.

Lương Túc cười ngây ngô:

- Nhà cửa anh sắp xếp xong rồi, chỉ thiếu một nữ chủ nhân thôi.

Cuối cùng, anh lấy từ phía sau ra một bó hoa hơi héo và một hộp nhỏ:

- Em xem... chuyện này có được không?

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 66: Lời cuối truyện

Đầu tiên, khá xin lỗi mọi người, vì truyện này viết thật chẳng ra sao.

Suốt cả truyện, nó thậm chí không thể coi là một tiểu thuyết ra hồn, đầu này một ít đầu kia một tạo, xác tán mạn mà hồn cũng tán mạn nốt, cả trang thanh xuân đau trứng và không ốm mà rên__ dù dự tính ban đầu khi viết nó đúng là một bộ truyện tươi mát ngửa mặt lên trời 45 độ, nhưng không ngờ dùng sức quá độ, đau trứng hơi thái quá, xem như là một kiểu phóng thích ham mê giảng đạo trong tính cách ngầm của tôi đi, thực làm khó cho mọi người vẫn kiên trì xem tiếp.

Tổng cộng khoảng 20 mấy vạn chữ, viết từ tháng 10 năm ngoái tới bây giờ (1), như dê rải phân vậy, gần một năm mới xong. Vô cùng không có hiệu suất, thậm chí sau đó Từ Thư huynh theo Ôn thiện nhân quy ẩn, sau đó nữa Tô Khinh cũng tốt nghiệp lớp vô dụng, sau đó nữa ngay cả Vô Đoan và Tiểu Ly Từ yêu đương quần quai cũng còn khoảng 1 vạn chữ là kết thúc (2), chỉ còn bộ này treo đó dở sống dở chết, nghĩ ra chút nào viết chút này, viết đến đâu hay đến đó.

(1) Truyện được tác giả đăng trên Tấn Giang từ 6/10/2010 tới 31/7/2011. Những lời này được tác giả đăng ngày 1/8/2011.

(2) Từ Thư và Ôn thiện nhân: cặp nhân vật chính trong “Thiên nhai khách”, Tô Khinh là nhân vật trong “Chung cực lam ân”, Vô Đoan và Tiểu Ly Từ (Bạch Ly) là nhân vật trong “Cầm sắt”, đây đều là các tác phẩm đam mỹ của Priest.

Trong quá trình đó thì có một thời gian rồi ren nhất, vụn vặt nhất cũng như rảnh rỗi nhất của tôi, tâm trạng cứ bấp bênh bất ổn. Tâm trạng tốt, để Tiểu Lương Tử tỏ tình thành công, qua mấy ngày tâm trạng hết tốt thì cho Tiểu Liễu Tử mất chân, thực là... tùy hứng hơi quá đáng.

Có điều nói một câu vô si thì thực ra cuộc sống cũng như vậy, thoát đó xuân phong đắc ý, cảm giác như mình có thể ngắm hết hoa Trường An trong một đêm, ai ngờ thì RP nợ phí, trong một đêm liền toi, vất vả tìm kiếm thứ không có, ngay cả thứ nắm trong tay cũng không ổn định.

Nói không chừng ngày nào đó gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn, cái gì cũng mất cả.

Mùa hè năm nay, tôi đeo hành lý 30-35 ký, gọi đưa bạn cùng đi Tây Tạng, không mua vé về, hoàn toàn là chơi đến đâu tính đến đó, muốn ra ngoài chơi thì tìm một đoàn lữ (3), chơi một thì nghỉ ngơi dạo phố, tìm người ghép bàn ăn cơm tại chỗ. Hết tiền mới về. Lúc đi ngang qua rừng rậm nguyên thủy rộng lớn ở khu Nyingchi, chợt cảm nhận được một ngày có bốn mùa, mười dặm trời khác nhau.

(3) Đoàn lữ: những người du lịch lẻ tẻ gom lại thành một nhóm du lịch.

Phong vân biến ảo, thế sự vô thường__nhiều lần lúc xuống xe bị cơn mưa bất chợt ngăn lại, chỉ có thể tổng kết một cách đau khổ mà vẫn nghệ như vậy.

Có cao tăng Lạt Ma nói, vạn vật thế gian không gì là không đổi, cũng không gì là vĩnh hằng, thứ chân thật không phải tương lai, không phải quá khứ, mà là hiện tại.

Tính ra, chúng ta lúc trẻ tưởng mình không gì không làm được, nhưng thực chất, thứ chúng ta có thể nắm bắt chẳng qua là chút thời gian nhỏ bé hiện tại, thực vô cùng trân quý.

Viết rất nhiều cái, có cái thật, có cái bịa.

Có người hỏi nguyên mẫu của truyện là gì, nó không có nguyên mẫu, cả câu chuyện, có người thông minh nhưng không phải đại trí đại tuệ, có người xinh đẹp nhưng không phải khuynh quốc khuynh thành, mọi người đều là người bình thường.

Nó không có nguyên mẫu, vì thanh xuân của mỗi người chúng ta chính là trôi qua như vậy. Đường phía sau còn rất dài, nhưng không phải chủ đề của truyện này, chúng ta nói từ lúc bắt đầu trưởng thành đến lúc trưởng thành, tuy có nhiều tiếc nuối, bug khắp nơi, nhưng gặp ghềnh thác trở đến hôm nay, tốt xấu gì cũng xem như công đức viên mãn.

Nó lộn xộn linh tinh, chỉ là tán gẫu để kỷ niệm thanh xuân mà đa số chúng ta từng trải qua, một thanh xuân không quá huy hoàng rực rỡ, cũng không quá cô đơn đau khổ.

Lam: Hic, tác giả viết hay quá, gần như thay hết những lời muốn nói rồi. Truyện bình dị và tàn mạn đầy chất văn nghệ và giàu tính nhân văn. Dõi theo quá trình từ ngây thơ hồn nhiên cho đến khi trưởng thành của các nhân vật, ta như luôn thấy bóng dáng mình đâu đó, rất xúc động. Từ những toan tính nhỏ nhặt, những lạc lõng tự ti, những niềm kiêu ngạo thầm kín... đều rất đối thân quen.

Bạn đang đọc truyện *Mười Lăm Năm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.